

Thần Bản

TRỪ TÀ

Dịch: Hà Vy

Trước khi đến nước Mỹ du học, tôi không hề nghĩ có sự tồn tại của Thiên sứ và Ác quỷ, nhưng không ngờ gần ngay cạnh chúng tôi là...

TẬP

2

Chương 1: Tức giận vô cớ, bức tượng kỳ lạ ở phía Tây bờ biển

Sau khi nói xong câu nói đó thì giọng người đàn ông kèm theo vẻ cười chế nhạo không còn vang lên thêm lần nào nữa. Khi ấy cả nhóm chúng tôi bao gồm: Tôi và A Tam, Millea và Tina, cùng với hai vị thiên sứ gãy cánh là Ngô và Voit, tất cả chúng tôi đều nghe thấy rõ Tiếng cười thần bí đó dường như còn đem theo chút ớn lạnh, đã gõ mở xương cốt để len lỏi đến tận tủy sống của tôi.

Tôi đã nghe thấy tiếng Tina nói rất nhỏ “là ông ta”. Những người có mặt ở đó đều trông như người mất hồn, Tina không chú tâm vào bất cứ ánh mắt nào ngoại trừ ánh mắt của tôi. Sau đó rất nhanh cô ấy đã lấy lại vẻ mặt bình thường, biểu hiện ra thần sắc giống như mọi người, có chút phảng phất như chưa từng nhận ra chủ nhân của giọng nói đó.

Tôi nhìn về phía những người khác, thì thấy bọn họ đều nhíu mày. Lúc này A Tam hỏi một câu: “Đó đúng là Lucifer sao?”, Millea gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu. Hai vị thiên thần trung lập vẫn mang thần sắc nghi hoặc, giống như đang khai quật lại đoạn ký ức sâu nhất trong não vậy.

Sau đó Ngô đứng kể lể với tôi: “Đã từng ấy năm tháng đằng đằng trôi qua rồi, quản lý ký ức thật là một việc khiến người ta đau đầu”. Lúc này đây tôi mới biết, hóa ra cái tên này cũng biết nói tiếng Trung. Chỉ là cái thứ ngôn ngữ mà anh ấy nói vừa không phải tiếng phổ thông, cũng chẳng phải là tiếng của địa phương nào mà tôi biết, nó pha chút giống như tiếng Quảng trong các bài hát. Anh ấy nói cho tôi biết đó là tiếng Trung Quốc cổ đại, thế nên tôi và anh ấy giao tiếp với nhau chủ yếu vẫn là dùng tiếng Anh. Câu chuyện lại có vẻ đi hơi xa rồi.

Khi đó Tina cũng không thể hiện thái độ, nhưng vì lúc trước tôi nghe được những gì cô ấy nói nên tôi đã lưu tâm nhiều đến cô ấy hơn. Tôi nhìn thấy nét mặt cô ấy có chút hoảng hốt.

Mọi người vẫn còn đang thảo luận về việc của Lucifer. Sau khi Lucifer rút khỏi bầu trời, hắn từng từ địa ngục leo lên trần gian tàn sát bừa bãi, gây ra bao nhiêu khổ nạn cho các sinh linh trên mặt đất,

đương nhiên phần lớn là nhằm vào nhân loại. Sau đó Thần (Đấng Tối Cao) đã không nén được cơn giận, cuối cùng đưa ra yêu cầu phải chấm dứt sinh mệnh của Lucifer.

Các thiên sứ ở trên thiên đường đã tham dự biểu quyết, nhưng phần lớn đều phản đối Chúa Sáng Thế làm điều này. Bởi vì khi ấy Lucifer là thiên sứ bảo vệ Sao Mai, nếu như Lucifer bị hủy diệt thì Sao Mai cũng sẽ bị rút xuống, hơn nữa lúc bấy giờ bộ linh trưởng vừa mới đi vào văn minh có thể sẽ gặp tai họa lớn.

Thần đành thờ dãi, ưng thuận theo yêu cầu của các thiên sứ, miễn tội chết cho Lucifer. Kể từ đó, vàng sáng trên Thần tọa cũng đã biến mất.

Chúa Sáng Thế đã rời đi, không biết Thần đi cứu vớt các sinh mệnh vô tội hay là đã bỏ rơi thế giới mà mình đã tạo ra, hay là...

Dù sao Lucifer cũng từng là thiên sứ của một thời nay đã trở thành quỷ Satan và biến mất. Truyền thuyết kể rằng hắn bị Thần khóa vĩnh viễn bằng chiếc cũi được chính tay Thần dùng vật chất hồng hoang vũ trụ để luyện thành, ở một nơi nào đó mà không ai hay biết. Ác ma đã bị đuổi về lòng đất, khổ nạn trên mặt đất tạm thời được lắng xuống. Thần từ đó cũng không can thiệp đến những người sau khi bị rút xuống nhưng không nguyện đi theo Lucifer, mà Thần biến mất hoàn toàn.

Nhân loại từng rất nhiều lần bị tuyên ngôn Ngày tận thế của thế giới làm cho hoang mang, choáng váng, nhưng thực tế các lần tuyên ngôn đó đều là giả, mà nguyên nhân một phần là do thế lực tà ác đang xúi giục.

Khi nói đến đây, Millea đã chỉ ra một điểm mà bọn họ đang nghi ngờ: “Trước đây mỗi lần đến ngày gọi là Ngày tận thế của thế giới, tôi đều sẽ tìm được một vài manh mối về Lucifer, dù thế nào ông ấy cũng có phần dính dáng đến. Tôi cũng từng bắt được mấy tiểu ác ma đã mạo danh Lucifer và giết hết bọn chúng. Nhưng thậm chí đến chúng cũng không biết rốt cuộc Lucifer ở đâu”.

Tôi hỏi: “Cho nên lần này mọi người cũng nghi ngờ chỉ là kẻ giả mạo Lucifer ư?”

Lần này, Millea không gật đầu cũng không lắc đầu: “Khả năng này không phải là không có, nhưng...” anh ấy ngập ngừng: “Mặc dù hắn không trực tiếp xông vào kết giới cách âm mà chúng tôi lập nên để

truyền âm, nhưng theo lý mà nói thì đối phương đã nghe thấy rồi. Như vậy có thể nói... bản lĩnh của hắn không hề nhỏ, thiên sứ hoặc ác ma làm được điều này cũng không nhiều...”.

Tina cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm, cô gật đầu với mọi người và nói: “Không thể sai được, đó chính là Lucifer”. Mọi người tròn mắt nhìn cô.

A Voit nói: “Cô... tại sao cô lại có thể khẳng định như vậy?”

Vấn đề này vốn đã rất rõ ràng, lẽ ra Tina phải nghĩ đến từ sớm hơn mới đúng. Nhưng cô ấy lại biểu hiện có chút không ngờ tới, mà càng khó bề tưởng tượng hơn là gương mặt cô ấy hơi chuyển sang đỏ ửng. Phản ứng nghi ngờ đầu tiên của tôi là không chừng Tina và Lucifer đã từng có tình cảm. Nghĩ lại Millea và Ferrero trong trận chiến cuối cùng, ba người bọn họ đã có chút phản ứng rất tế nhị, nhưng lại để câu chuyện lái sang một hướng khác. Lẽ nào thiên đường cũng có câu chuyện ái tình khoa trương như trần thế ư?

Bởi vì những người phái trung lập sử dụng di chuyển trong nháy mắt nên tiêu hao một nguồn năng lượng khá lớn, mà bất luận là phe cánh nào sử dụng năng lực thiên đường thì đều có khả năng dẫn dụ đồng loại đến, cho nên vừa rồi chúng tôi phải gấp rút rời khỏi bệnh viện là vì lí do đó. Nhưng bây giờ, đến cả chỗ ở cạnh Quảng trường Thời Đại chúng tôi cũng không thể trở về. Tina và Ferrero đã có cuộc giao chiến ngắn ngủi ở đó, sau đó Millea cũng sử dụng Năng lực thiên đường để khôi phục nguyên trạng, bây giờ không chừng ở đó đã bị thiên sứ hoặc ác ma ghé thăm hoặc ít nhất cũng đã bị để ý.

Cuối cùng chúng tôi đành thuê phòng ở một khách sạn thương mại. Khi lên lầu Millea cười và nói: “Mọi người đêm hôm đó đi lại gây ra tiếng động quá lớn, khách thuê tầng dưới khiếu nại tới chủ nhà. Chủ nhà trực tiếp gọi điện cho tôi để nhắc nhở”.

Thuê phòng xong, cả đoàn chúng tôi lần lượt chia thành từng nhóm nhỏ đi vào. Sau khi tất cả đều ngồi xuống cạnh giường, Tina hắng giọng, rồi rủ rờ kể lại một câu chuyện xảy ra trên thiên đường. Khi câu chuyện vừa mới bắt đầu thì Millea đã giống như một con khi ngựa khắp người không chịu nổi, cuối cùng anh ấy tìm đại một lý do để chuồn ra ngoài, trước khi đóng cửa còn nói: “Tôi đi phun xăm đây”.

Hóa ra, Tina và Ferrero trước đây từng nảy sinh tình cảm với nhau.

Khi đó, thiên sứ suốt cả cuộc đời đều phải là đại diện của Thần tính, trách nhiệm và thân phận làm bọn họ không được tự do yêu đương như những người phàm. Trong lịch sử phát triển không ngừng của nhân loại, thiên sứ chịu ảnh hưởng và bắt đầu sinh ra “nhân tính”. Ferrero vốn có bề ngoài đẹp trai tuấn tú, cùng với thân hình cường tráng. Có thể nói hắn là một trong những người có thân hình cường tráng nhất trong các thiên sứ, nhưng cũng là người bị căm ghét và có nhiều kẻ thù nhất. Ở Hy Lạp cổ, vào kỷ nguyên Polis, hắn từng hai tay, mỗi tay một con dao bằng bạc chặt đầu người sói, đuổi bộ lạc người sói ra khỏi thế giới văn minh của nhân loại; cũng đã cứu sống tính mạng của vô số động vật trong sóng thần...

Ferrero có một người em sinh đôi luôn theo sát hắn từng bước là Millea, nhưng thứ mà em trai hắn không có được là một đôi mắt sâu thẳm và một mái tóc đen sáng đến kiêu ngạo của hắn. Nếu như hắn là người trần gian, đoán chừng sẽ có không ít những thiếu nữ ái mộ hắn. Nhưng tiếc thay nơi Ferrero ở lại là thiên đường.

Thời gian Tina và Ferrero ở trần gian rất dài. Từ các nền văn minh Ai Cập cổ đại, Ấn Độ cổ đại, Babylon cổ đại, Trung Quốc cổ đại, rất nhiều câu chuyện truyền thuyết đã được lưu truyền, đều là thiên sứ bọn họ tận mắt chứng kiến, thậm chí là thúc đẩy mà thành. Nhưng nằm ngoài dự đoán đối với Thần và thế giới trên trời dưới đất, cũng xuất phát từ sự kính nể đối với thiên nhiên, nhân gian đã tưởng tượng ra đủ các loại phiên bản khác nhau từ các câu chuyện thần thoại.

Thần tính luôn hướng về Nhân tính, còn Nhân tính thì lại ngưỡng mộ Thần tính. Điều này đã bị Chúa Sáng Thế trách mắng, và nó cũng trở thành một nguyên nhân lớn cho việc sau này các thiên sứ đi theo Lucifer, giơ lên ngọn cờ tạo phản. Ferrero chính là một ví dụ sống, tất nhiên, cũng xuất phát từ một số mặt tối của hắn bị nảy sinh và bùng nổ.

Khi Lucifer chưa tạo phản, hoặc có lẽ tinh thần hắn chưa đến đỉnh điểm sục sôi của sự phẫn nộ, hoặc có lẽ hắn đang đợi một cơ hội Chúa Sáng Thế bị cô lập. Có một lần khi bọn họ đang núp ở một góc trong thiên đường để nói chuyện yêu đương thì bất ngờ bị Lucifer bắt gặp.

Khi ấy bọn họ đã sợ hãi vô cùng, bởi hình tượng của Lucifer lúc bấy

giờ là Sao Mai thân cận, ngưỡng mộ và trung thành nhất với Thần. Không ngờ rằng, Lucifer chỉ nhẹ nhàng cười và nói vài câu giống như lời huynh trưởng chúc phúc cho đàn em xong rồi tản bộ và biến mất trong mây.

Trong lần diễn ra sự thay đổi thiên văn đó, Ferrero đi theo Lucifer từ ranh giới phía Bắc của thiên đường rớt xuống, đã phải nếm trải đủ mọi nỗi khổ đau, thậm chí đôi cánh còn bị nhuộm màu đen. Lần này, Millea không đi theo anh trai và cha mình. Anh ấy dùng hành động của mình tỏ rõ lòng trung thành, để bước ra khỏi cái bóng hào quang vốn có của anh trai, lọt vào tầm mắt của các thiên sứ.

Không lâu sau đó, Tina cũng biến mất khỏi thiên giới. Cô đã bị rơi xuống trần gian.

Nghe đến đây, mọi người đều kinh ngạc. Đặc biệt là hai vị thiên sứ Ngô và Voit. Voit giọng the thé nói: “Cái gì? Cô cũng từng bị rớt xuống rồi ư?”

Cùng lúc đó, cánh cửa bị bật mở bởi một lực rất mạnh. Millea bước vội vào trong, gương mặt cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc giống như mọi người. Cái cổ vẫn còn trắng ngần không có dấu vết gì của việc vừa mới xăm trổ, ai chà, anh ấy chỉ lấy lý do ra ngoài nhưng thực chất lại đang nghe trộm câu chuyện từ đầu tới cuối. Cái con người vốn tính nóng nảy này một lần nữa lại sao y nguyên từ lời nói đến vẻ mặt của Voit.

Chỉ khác duy nhất ở một câu, Millea đến cuối thì ngậm nga kéo dài giọng, nói thêm câu đó: “Vây cánh của cô...”.

Tina nói: “Tôi cũng không biết, vì sau khi bị rơi xuống, thân thể của tôi ở dưới đáy biển Thái Bình Dương. Khi đó lông cánh của tôi đã bị hủy hoại, Năng lực thiên đường cũng bị yếu đi. Nhưng thật sự thì, đôi cánh đã bị tổn hại không còn hoàn chỉnh vẫn luôn ở đó”.

Có vài thiên sứ suy đoán khả năng nguyên nhân Tina bị đẩy rơi xuống trần gian là do có liên quan tới vị thiên sứ đó. Bởi vì trên thực tế thì Tina chưa hề làm chuyện gì quá giới hạn.

Tina nói xong câu chuyện lại nhấn mạnh thêm một lần nữa, chính giọng cười và hàm ý trong đó của Lucifer đã làm cô khẳng định âm thanh đó chính là của Lucifer, mặc dù thân xác khác nhau có thể phát ra âm thanh khác nhau, nhưng Thần túy thì không thể thay đổi được. Mặc dù từ câu chuyện của Tina có thể thấy Millea không có vai trò gì

lớn ở đây, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm tán gái của tôi để nhìn nhận thì ở đây nhất định có ẩn tình gì đó.

Hiện tại không phải là thời cơ tốt để tôi có thể truy hỏi linh tinh. Sau này tôi nhất định sẽ lựa ngày nào đó chúc Millea say để hỏi rõ.

Nhưng mà, liệu thiên sứ có say rượu không nhỉ?

Lần đó, trong cuộc nói chuyện ở khách sạn, chúng tôi không hề sử dụng đến một số “sự quyến rũ” kia nên âm thanh của Lucifer cũng không vang lên nữa. Thế nên nhóm chúng tôi đã giải tán mỗi người đi theo hướng của riêng mình.

Tina xoay người một cái liền biến thành bộ dạng của một bà lão, sau đó rời đi luôn. Tôi hỏi Millea có chuyện gì vậy, anh ấy nói có thể Tina muốn tìm một “tình yêu cả đời” ở nhân gian để quyết tâm quên đi Ferrero. Nhưng cho dù bên ngoài cô ấy và ông già bán sách người trần mắt thịt đó sống có vẻ yên ổn đi chăng nữa thì trong sâu thẳm tận đáy lòng của Tina cũng không thực sự vui vẻ và hạnh phúc. Tôi tin rằng trong cái giới này, chắc chắn có rất nhiều câu chuyện thú vị đang đợi tôi và A Tam – hai “tiểu vương tử” chuyên buôn chuyện đi khai quật.

Ngày kia là đã hết thời hạn thuê phòng rồi, cho nên đêm nay chúng tôi quyết định chọn căn phòng đã thuê trong khách sạn này làm nơi trú ngụ. Millea sẽ tìm nơi khác cho chúng tôi ở trong vài ngày, sau khi xác nhận sự việc tạm thời dừng lại một thời gian, chúng tôi đón tết Nguyên đán xong sẽ trở về Miami.

Tôi và A Tam hai người phàn trở về phòng trọ cũ để thu dọn hành lý, lon bia và các thứ được vứt ra ngoài trong túi thu gom, còn lại chỉ là rác hữu cơ và vô cơ được phân loại xong thì vứt vào trong thùng rác để ở lối vào tòa nhà. Sau khi đã thu dọn xong, chúng tôi kéo vali rời đi.

Khi xuống dưới tầng, A Tam còn cố ý gõ vài cái “tùng tùng tùng” vào cửa nhà hàng xóm đã khiêu nại chúng tôi, sau đó ghé cổ lên ngân cao vài câu hát, lời bài hát đều là “câu Rap chửi người” học được từ Rapper người Mỹ.

Cái thằng khốn này đúng là bụng dạ hẹp hòi. Đúng thật là, nếu là người khoan dung độ lượng giống tôi đây thì sẽ trực tiếp đem một thùng xăng đến, dùng bật lửa chúc phúc bọn họ “rực rỡ” luôn.

“Vậy cậu đi mà làm, cùng lắm tôi quên góp hỗ trợ cậu tất cả chi phí

vật liệu”, A Tam cợt nhả khiêu khích tôi.

“Thế thì cậu chưa biết rồi, khi việc này xảy ra tôi đang hôn mê, cho nên không thể lĩnh hội hết cảm nhận của bọn cậu, hơn nữa...”.

A Tam đã quen với tính cách của tôi: “Cậu cứ tiếp tục bốc phét, tiếp tục cãi đi...”, ai dà, tên tiểu tử này cũng có tiến bộ hơn rồi đấy.

Sau khi để hành lý vào khách sạn xong xuôi, Millea âm thầm bảo vệ chúng tôi cả một chặng đường bỗng xuất hiện nói vài câu, câu được câu chăng với chúng tôi, sau đó đi ra ngoài. Bọn tôi cũng không biết anh ấy đi đâu, tôi đoán là đi ngắm lén Tina.

A Tam đề xuất ý kiến chúng tôi hẹn hai cô bạn nữ sinh đi ăn cơm. Tôi cười nham hiểm nói: “Thế nào, nhớ Ivy rồi à?”

“Có cậu mới nhớ Ivy ấy. Tôi biết cậu thích Nishimura, chủ động lên, tôi tạo cơ hội cho...”.

“Cái thằng này, cậu còn dạy tôi cách đem gái về nữa à!”. Hai năm đấm của tôi liền để dưới huyết thái dương của cậu ta, dùng sức xoáy nhẹ nhẹ một cái, cậu ta đã thấy đau kêu loạn cả lên, đành nói chịu thua tôi rồi.

Cuối cùng, chúng tôi cùng hai cô nàng Ivy và Nishimura hẹn gặp nhau ở gần đại lộ số 5. Tôi và A Tam ngồi trên quảng trường Madison đối diện với tòa nhà Flatiron, tôi mặc chiếc áo choàng da và chiếc quần màu rượu vang đỏ, tay cầm cốc Mandheling. Đứng từ phía sau mà quay bóng dáng tôi khi đang ngắm nhìn thành phố, thêm chút viền đen quanh khung ảnh và có ghi kèm một câu thoại Trung – Anh thì quả là một thước phim thành phố nghệ thuật!

Tôi nhấp một ngụm cà phê để tạo dáng, suýt nữa thì phun ra luôn, ôi thần linh ơi, cà phê này còn đắng hơn cả trà thảo mộc Quảng Đông. Có khi tôi nên về nhà uống Nescafe đậm đặc của tôi còn hơn. Vậy là thước phim nghệ thuật về thành phố đẹp mà tôi đang tưởng tượng bị lọt vào ống kính của A Tam liền biến thành hình ảnh tôi đang bập môi, mặt mày thì nhăn nhó đứng cạnh tượng đồng của Madison, lại còn đang ngồi bắt chéo chân một cách nghiêm túc.

Sau khi các nữ sinh đi từ phòng trọ đến chỗ hẹn, tôi liền biết ngay A Tam tối nay gặp khó rồi đây. Trên gương mặt như màu than của Mập Lùn, quét thêm chút phấn mắt màu hồng mà đến người bị cận thị còn có thể nhìn ra. A Tam dùng đôi mắt bi tráng vô hạn nhìn tôi và nói:

“Lần này nếu tôi mà giúp cậu tán được gái thì sau khi về cậu nhất

định phải hết sức phối hợp giúp tôi tán đổ Valeria!”.

Tôi cố nặn ra cái vẻ mặt thành khẩn với tình ý sâu xa, cộng thêm lời thoại: “Cậu nghe tôi nói, tôi thấy Ivy rất tốt lại lương thiện, làm người không chỉ nhìn bên ngoài mà còn phải xem bên trong...” tôi vẫn còn chưa kịp nói xong thì A Tam đã đeo tai nghe, mở âm lượng lớn tới mức tôi đứng bên cạnh mà còn nghe thấy.

Cả đoàn chúng tôi phải đi qua mấy ngã tư, rồi đến một cái ngõ nhỏ hẻo lánh để ăn cơm cà ri đảo quốc. Chúng tôi rốt cuộc làm sao vậy, vất vả xa xôi đến New York chỉ để được ăn món ngon của đảo quốc thôi sao? Kết quả là, trong cái cửa hàng nhỏ chật chội dán đầy áp phích Nhật Bản, cái bát chứa đầy cơm cà ri đã chinh phục được tôi – một kẻ ham ăn đến từ Trung Quốc, bất luận là từ món thịt heo chiên xù hay tôm chiên xù.

Ăn xong cơm cà ri thì làm gì nhỉ? Mất khá nhiều thời gian thảo luận, cuối cùng chúng tôi quyết định đi ăn đồ ngọt. Khi tất cả phụ nữ trong thiên hạ luôn luôn thảo luận về chủ đề vĩnh hằng “giảm béo”, thì hai thằng đàn ông chúng tôi quả là đang đi ngược lại với xã hội.

Tôi huých huých vào cánh tay A Tam, cười hỏi nhỏ: “Cậu nói tạo cơ hội ấy? Cái năng lực nghiệp vụ này của cậu không được rồi”.

Cậu ta làu bàu giảng đạo: “Tôi có bao nhiêu bản lĩnh thông thiên mà, tôi cũng đã và đang cố gắng bắt chuyện nhiều với Ivy rồi, cậu còn muốn tôi như nào nữa? Hay là muốn tôi điều động Ivy đi khỏi để hai người tìm chỗ mà ‘cuộn ga giường’?”

Tôi giận quá mà cười phá lên: “Chỉ có cậu mới nói được toàn thứ vô dụng. Được rồi, đi thôi”.

Lại là một trạm tàu điện ngầm với mùi khai nồng nặc khắp sân ga.

Khi chúng tôi đang đi lên mặt đất, A Tam phàn nàn: “Người những cái mùi này làm sao mà có thể ăn nổi bánh ngọt nữa đây”.

Nơi mà chúng tôi đang đi đến là một cửa hàng làm bánh ngọt lâu đời hàng trăm năm tuổi, có tên Veniero’s. Đó là cửa hàng bánh phô mai lâu đời nhất ở New York. Nghe nói từ thời kỳ chiến tranh Nam Bắc 1 thì cửa hàng này đã tồn tại rồi. Cửa hàng nhỏ nhưng luôn chật cứng người, chúng tôi còn phải xé số từ một thứ giống như cuộn giấy để đợi gọi số mới được đặt đồ. Bốn người chúng tôi cùng chọn: Bánh phô mai New York vị Oreo và vị dâu tây, bánh phô mai kiểu Ý và bánh Red Velvet.

1 Nội chiến Hoa Kỳ (1861-1865) là một cuộc tranh chấp quân sự diễn ra tại Hoa Kỳ giữa Chính phủ Liên bang và các tiểu bang phía Nam Trước khi tạm biệt để về nhà, chúng tôi có hẹn nhau hành trình của ngày thứ hai. Đã đến New York rồi thì hãy cùng đi ăn – đồ ăn Trung Quốc vậy, sau đó nhân tiện dạo xem cảnh đẹp. Ham ăn mà lập thành nhóm thì quả thật đáng sợ!

Ngày thứ hai, chúng tôi phải nịnh mãi Millea mới cùng đi thăm quan bảo tàng, nhóm chúng tôi bốn người tung tăng tung tủy đi theo anh ấy, tới bảo tàng nổi tiếng nhất của Metropolis. Hai cô nữ sinh ngày đầu tiên vừa tới New York đã mua vé Citypass (Bộ vé thông các điểm thăm quan thành phố) với giá hơn 100 đô la Mỹ, bao gồm vé vào cửa một lần của tất cả các danh lam thắng cảnh chủ yếu ở New York, bọn họ nhanh chóng cầm quyển vé đó để người soát vé đục lỗ lên trên, bỏ lại chúng tôi trong hàng người dài dằng dặc đang xếp hàng mua vé.

Thế nhưng kết quả là, thao tác của đội ngũ bán vé cũng rất nhanh, nên chúng tôi không phải xếp hàng quá lâu, khi đến lượt tôi và A Tam còn chưa kịp lấy thẻ sinh viên ra, người bán vé đã nói với tôi: “Tùy cậu đưa bao nhiêu, một xu cũng được”. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Nhân viên bán vé giải thích: “Chúng tôi chủ yếu xác nhận mỗi người đều có thể trả được tiền vé vào cổng, giá trị của nó quyết định ở những thứ cậu học được”. Điều này thật là vĩ đại. Tôi đang định ca tụng tinh thần kiểu này, thì chợt nghĩ tới bảo tàng ở Trung Quốc còn không thu tiền vé vào cửa.

Tôi và A Tam mua hai chiếc vé với giá ưu đãi dành cho sinh viên là 6 đô la Mỹ. Chúng tôi thật có lương tâm nghề nghiệp. Millea – người chim này đúng là không có chút đạo đức gì, ý tốc độ của mình nhanh, thoáng chốc nhảy “vèo” một cái qua người soát vé để bay vào bên trong bảo tàng.

Anh ấy bắt đầu thuyết minh từ thời Ai Cập cổ đại, cho đến kỹ sư châu Âu, sau đó là tay súng Ottoman¹ và võ sĩ Nhật Bản, rồi lại thuyết minh đến sứ Thanh Hoa của đời Nguyên – Minh Trung Quốc, chuyển tới chiến tranh Độc lập và chiến tranh Nam Bắc của nước Mỹ. Trong khi thuyết minh Millea nói nhiều đến nổi nước miếng bay tung tóe, tôi và Nishimura nghe say sưa, hai mắt phát sáng ngời ngời về vốn kiến thức của anh ấy, còn A Tam và cô nàng Mập Lùn thì ngáp liên

tục. Đúng là trời sinh một cặp, sao mà hai người bọn họ giống nhau thế.

1 Quốc hiệu của Thổ Nhĩ Kỳ từ năm 1299 đến năm 1923

Vì có một người chim sống vài nghìn năm là Millea đang giảng giải thuyết minh về mọi kiến thức trong lịch sử, trong phút chốc chúng tôi đã thu nạp được tinh hoa của tất cả các vật trưng bày tại bảo tàng, thậm chí cả những tủ trưng bày trống rỗng trong triển lãm Millea cũng đều thuyết minh hết.

Sau khi Millea với cái miệng khô khốc phi ra khỏi bảo tàng, anh đã tu liên tục hết ba chai nước khoáng Evian ở xe bán hàng rong trước cửa bảo tàng, thực làm cho tôi muốn mổ anh ấy ra để xem xem bàng quang với dạ dày của thiên sứ rốt cuộc nó to thế nào.

Bể nước trước cổng bảo tàng chìm đầy những tiền xu của các nước, cứ nhìn thấy nước là vớt tiền hóa ra chẳng phải đặc tính của riêng người Trung Quốc, những điều này đã làm mới các nhận thức trước đây của tôi, nó làm tôi tiu nghỉu như bị mất đồ.

Cô nàng Mập Lùn lắc rung khối thịt mỡ mà cả phần trên dưới đều không che đậy nổi, chạy về phía bầy sếu trắng. Đàn sếu trắng biết có người đến tưởng muốn ăn thịt nó, ngay lập tức sợ hãi bay lên trời, lại đúng lúc tôi chụp được bầy sếu bay tán loạn. Mập Lùn nở nụ cười xinh tươi với A Tam, giống như đang hỏi “em dễ thương không”. Tôi quay đầu lại, thấy A Tam đang bịt mắt, còn Nishimura thì nhè nhẹ lắc đầu.

Sau đó chúng tôi đi dạo quanh Công viên Central phía sau bảo tàng, cảnh đẹp nhìn thấy thật là quen thuộc, tôi vỗ ngực nói đã đến đây rất nhiều lần. A Tam hỏi: “Lúc nào vậy?”, tôi ung dung bước đi, tôi làm sao mà có thể nói cho cậu biết đó là khi ngồi trước máy tính chơi trò Spiderman và Prototype¹ được chứ.

1 Tên các tựa game nhập vai trên máy tính

Có một nhà nghệ thuật gia ăn mặc giống như Chaplin đang thổi Saxophone trong công viên, hơn nữa còn thổi bài Hoa nhà. Nhịp bị sai loạn xạ, tôi đánh giá điểm thấp nên không cho tiền. Tháng trước một người bạn học trường đại học HG cùng tôi, nhưng chỉ là bạn theo diện chương trình trao đổi đến New York, khi đó cũng ở Công viên Central, cô ấy cũng ngồi chơi nhạc.

Chủ đề của buổi tối tất nhiên vẫn là ăn, chúng tôi đặc biệt tìm đến

nhà hàng Lu Ming Chun nổi tiếng để ăn món ăn Thượng Hải. Một bàn thức ăn được gọi ra bao gồm vịt hầm Lu Ming, thịt bò xào bánh gạo, cải làn xào và bánh bao nước súp cua, mọi người ngồi ăn say sưa. Cứ tiếp tục ở lại Mỹ, tôi cảm thấy khả năng ăn cay của tôi sẽ dần dần biến mất.

Tiếp theo đó, chúng tôi đi mấy nơi, ví dụ như trụ sở Liên Hợp Quốc. Ngoài ra còn có hiệu sách Strand nổi tiếng trên toàn thế giới, tại đây chúng tôi thường xuyên bắt gặp sách mới và cũ của các đại minh tinh ở đó. Hiệu sách nằm giáp giới giữa Broadway và phố 12th, lại thêm tổng cộng có bốn tầng hầm, thật là một khi đã bước vào rồi thì không muốn ra nữa. Khi ở dưới tầng hầm đọc sách, tàu điện ngầm chạy ầm ầm đi qua ngay bên cạnh, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận những mảnh vụn từ trần nhà rơi xuống, thực sự lúc đó tôi giống như đang được sống trong phim ảnh.

Tôi dán mắt vào một số tập vẽ chân dung nghiên cứu tỉ mỉ, kết quả là đến khi chuẩn bị rời đi thì không thể nào tìm được A Tam. Tôi nói lại với hai cô bạn nữ sinh “tôi đi tìm cậu ấy” rồi đi thẳng lên tầng ba. Cái thẳng này quả nhiên là ở đây, đang chăm chú đọc từng trang của quyển sách nhỏ. Khi có bóng người tiến lại gần A Tam lập tức giấu đi nhưng khi quay lại thấy đó là tôi thì cậu ấy mới yên tâm đưa ra cho tôi xem.

Hóa ra cậu ta đang xem sách 3D về một số bộ phận riêng tư, từng hình ảnh trong đó đều có nét đặc sắc riêng, vừa nhìn đã biết là của nhiếp ảnh gia nổi tiếng chụp. Tôi hướng mắt nhìn lên giá sách, quả nhiên các bộ phận của nam nữ đều có hết, chiếm đầy cả một hàng trên giá sách. Không được, đối với hành vi như thế này phải nghiêm khắc khiển trách.

Tôi đứng tạo sẵn tư thế, trong điều kiện không gây ảnh hưởng đến khách hàng đọc và mua sách, uy nghiêm hết sức có thể khẽ gầm lên với A Tam: “Cái thẳng này, làm như vậy là không đúng đâu. Phát hiện thứ tốt đẹp như này mà không gọi tôi sớm!”.

Khi đi ra từ hiệu sách, tôi giúp cậu ta mua hai quyển sách tâm lý học nhi đồng của một giáo sư tâm lý học dạy Đại học Pennsylvania viết. Gần hiệu sách có một cái chợ trời rất to. Một chiếc đồng hồ nguyên tử màn hình lớn đủ mười con số được treo trên tường của một tòa nhà cao, bỗng tôi thấy thời gian trôi qua thật là nhanh.

Hôm nay, đã là ngày cuối cùng của năm. Lúc chúng tôi đang ngồi ăn trưa, nếu tính theo múi giờ ở Trung Quốc thì đã đến năm mới rồi. Trong lúc giao thời sang năm mới, ở Trung Quốc có hai câu nói đã truyền khắp cả nước:

“Thành thị các người thật biết chơi,
Nông thôn các người thật lắm lời”.

Cùng với kỹ thuật mô phỏng âm thanh đặc biệt của quảng cáo dầu gội đầu, hai câu nói này đã làm cho những người đón giao thừa chậm hơn so với đồng bào ở trong nước mình cảm nhận rõ nhất cảm giác xa nhà là thế nào.

Chúng tôi vội vàng đi đến Quảng trường Thời Đại, cho nên nói đếm ngược cũng không phải là dễ. Khi chúng tôi đến nơi là khoảng sáu giờ tối, lúc này đã có không ít người tới. Đến khoảng bảy giờ, gần như đã chen chúc muốn nổ tung cả Quảng trường Thời Đại, người ta có thể tùy ý thực hiện không tiếp xúc thân thể với người lạ, các chòi cao vút dựng bên sân khấu đã bắt đầu bật đèn chuẩn bị sẵn sàng rọi chiếu vào trung tâm, xem ra đây là do kênh CNN (Mạng truyền hình cáp của Mỹ chuyên về tin tức, thời sự) dàn dựng để truyền hình trực tiếp cho mọi người khắp cả nước Mỹ cùng đón chào năm mới. Rất nhiều minh tinh đi khắp sân khấu biểu diễn, một số nhân vật còn hóa trang thành các siêu anh hùng đi đi lại lại trong lối đi được đặt ở giữa biển người.

Dần dần thì tôi cũng nhận ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Nếu cứ tiếp diễn như này thì chúng tôi chỉ có thể đứng mãi cho đến khi tới mười hai giờ để đếm ngược, há không phải là nhịn tiểu trong suốt mấy tiếng đồng hồ sao. Lẽ nào những người xung quanh đều mặc bỉm để đứng chờ à!

Không biết có phải ý thức điều khiển không mà trong khoảnh khắc, tôi nhìn thấy rất nhiều người đàn ông trên tay có một chai nhựa đã uống gần hết.

Với cái mức độ chen chúc này, thì nếu có muốn bỏ cuộc giữa chừng cũng không được. May mắn là có cô nàng Mập Lùn đứng bên cạnh tôi, giúp tôi có không gian xung quanh, thế nhưng A Tam chịu thiệt một chút vậy vì không thể tránh được việc tiếp xúc thân thể với cô ấy. Tôi vừa bảo vệ tài sản của mình, sau đó vừa lợi dụng lúc hỗn loạn hôn trộm Nishimura. Cô ấy đứng phía trước, chỉ cao đến ngực tôi,

dường như cố ý hay vô ý mà cứ giữ khư khư khoảng cách an toàn, chỉ là đứng gần về phía tôi hơn một chút. Tôi có thể nhìn rõ má nàng nhanh chóng đỏ ửng lên.

Sau khi việc này xảy ra, trong nháy mắt tôi cảm thấy đỡ buồn tiêu. Thật khó mới đợi được đến thời khắc kích động này, một số người đang cầm súng điện chờ bắn lên bầu trời, có người lại cầm gậy phát sáng vỗ vỗ, người dẫn chương trình của đài truyền hình bắt đầu tuyên bố đếm ngược, ngay phía trước chúng tôi xuất hiện số 3D màu hồng trên màn hình cực lớn của tòa nhà cao.

10.....9.....8.....7.....6.....

Lúc này, tôi dường như nhìn thấy phía trên màn hình có một bóng đen vụt nhanh qua, không phải là Spiderman đấy chứ?

2.....1! Năm mới vui vẻ! Chúc mừng năm mới!

Tiếng hoan hô vang dội trời đất đã át đi suy nghĩ thoáng qua phút chốc của tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy một lực kéo đang cố kéo chặt cổ áo tôi, cùng một bờ môi mềm mại nóng rực đặt lên trên môi tôi. Là Nishimura. Tôi nhắm mắt lại, tất cả âm thanh trên thế giới này đều vụt tắt, chỉ còn lại... một nụ hôn.

Khi hai đôi môi gặp nhau rồi lại tách ra, tôi và Nishimura đều đứng ngây ra. Mập Lùn cũng học theo bọn tôi, kéo vai của A Tam mà đòi hỏi. Nhìn A Tam mở to mắt tròn xoe cùng thân hình Mập Lùn hơi xoay chuyển hưởng thụ, tôi có cảm giác lúc này đây hai bọn họ đúng là người địa ngục kẻ thiên đường. Xem ra tôi cần phải báo đáp thật tốt cho A Tam.

Cách phía chúng tôi đứng không xa nhạc Rock and Roll trên sân khấu lại nổi lên, lần này vang lên giọng hát của Swift. Mọi người ai cũng hò hét đến khản cổ, rồi dần dần có dấu hiệu rục rịch tản đi. Chúng tôi cùng dòng người đi ra phía ngoài, ở bên ngoài năm khu phố đều thấy có rào chắn và vạch cảnh giới, hóa ra đây là dòng người đã chịu sự quản chế. Tôi ôm bụng chạy xông vào nơi như McDonald's. Giờ đây rốt cuộc thì tôi cũng hiểu tại sao trạm tàu điện ngầm của New York lại có cái mùi vị đó.

Sau khi tiễn hai cô bạn nữ sinh về, A Tam không ngừng dùng các thứ để lau miệng, vẻ mặt giống như vừa mới ăn một bữa đồ thải. Nhưng cậu ta không than vãn gì cả, tình hình có vẻ hết sức phức tạp. Khi về đến nhà, chúng tôi thấy Millea vẻ mặt đang khoan khoái cầm điều

khiển ngồi trên ghế sofa ăn khoai tây lát mỏng chiên giòn và uống bia, màn hình tivi là tiết mục đếm số ngược của các nơi đang nhảy tới nhảy lui. Millea cười bộn tời ngốc, làm sao mà phải đi đến đó để chịu khổ.

Lúc này, anh ấy bỗng nghiêm mặt hỏi: “Vừa rồi khi nhìn màn hình đếm ngược xuất hiện cậu có để ý thấy một cái bóng đen không?” “Sao? Anh cũng nhìn thấy ư?”. Quả thật đây cũng giống như việc tôi nói ra đáp án. Còn đối với tên A Tam vừa mới bước vào cửa đã chạy vội đi đánh răng thì khỏi phải hỏi.

Millea hoài nghi đó là một ác ma. “Ác ma muốn làm gì ở đó nhỉ?”, tôi hỏi.

“Tôi không biết. Cái bóng đó biến mất nhanh quá, tôi cũng chưa kịp nhìn rõ. Không biết có phải do trước đây tôi chưa phát hiện ra hay tại làm sao mà tôi cảm thấy thành phố New York nay đã tụ họp càng ngày càng nhiều các thế lực, bất kể là thiên sứ, ác ma hay kẻ trung lập. Trước đây đến ngay cả một số yêu ma và quỷ thần gian ác mà các cậu đã từng săn giết cũng hung hăng ngang ngược không ít”.

“Ý của anh là, thành phố New York sắp có chuyện xảy ra?”, tôi hỏi.

“Cũng không hẳn. Nhưng căn cứ vào tin tức từ thành viên trong các tổ chức trừ tà thì ở một số thị trấn nhỏ xa xôi vốn yên tĩnh đã bắt đầu xuất hiện tung tích của quái vật”.

A Tam sau khi đánh răng không dưới mười lần, vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa tôi và Millea thì cậu ấy liền nhảy dựng lên: “Vậy chúng ta mau đi giúp họ thôi, còn du lịch cái quái gì nữa!”.

Millea bảo chúng tôi bình tĩnh lại và nói: “Ác ma và thiên sứ đều che giấu tung tích rất tốt, hơn nữa bên thứ ba trung lập lại không có bất cứ động tĩnh gì, cho nên chúng ta chỉ có thể dò tìm, điều tra dần, không được gây ra động tĩnh gì cả. Về những quái vật hỗn loạn muốn hành động kia, bọn chúng cũng chỉ là sinh vật đẳng cấp thấp mà thôi, cơ bản đã bị những người trừ tà đang sống rải rác ở khắp nơi trong cả nước xử lý được khoảng bảy tám phần rồi”

“Trước đây cứ cách mấy ngày tôi hoặc là đi theo dõi quan sát động tĩnh của ác ma, hoặc là đi thư viện đọc tài liệu. Tôi tìm thấy rất nhiều sách cổ và sách tham khảo về thiên đường và địa ngục, còn có sách về các nền văn hóa nhân gian và ghi chép lịch sử các vùng, tất cả các loại hầu như tôi đều xem qua. Làn sóng quái vật có lúc lại không

phải do thiên đường hoặc địa ngục tạo ra, mà do chính con người gây nên, hoặc là do quy luật tự nhiên có chu kỳ nhất định”.

Millea dừng lại, tôi tưởng anh ấy nói xong rồi, liền hỏi: “Theo sự lý giải của anh, có phải chúng ta đang ở điểm của chu kỳ ác ma xuất hiện liên tiếp?”

Anh ấy gật đầu, nhìn tôi rồi lại nhìn A Tam, tiếp tục nói: “Cậu có thể lý giải như vậy. Thông thường ở chu kỳ lịch sử như này sẽ xảy ra một số việc lớn nhỏ theo hoàn cảnh khác nhau”. Anh ấy lấy một vài ví dụ như chiến tranh Nam Bắc Mỹ, chính là do khi đó ở trang viên miền Nam nước Mỹ xuất hiện quỷ hút máu tàn sát bừa bãi, vì thế người trừ tà Lincoln nhận được sự giúp đỡ của một thiên sứ trí tuệ, đem theo ba người trừ tà giỏi giành được hòa bình mười ba bang lập nước. Ví dụ khác là hơn mười năm trước, Aryn – người thống trị Uganda tàn bạo và hoàng đế Trung Phi thực chất là một cặp huynh đệ thủ lĩnh quỷ ăn xác chết.

“Về việc hiện tại quan tư lệnh chỉ huy triển khai giết hàng loạt người ở châu Âu và châu Á”, Millea bắt đầu nghiêng răng cắn lợi, “Mặc dù tôi chưa điều tra rõ, nhưng rất có khả năng là do chính thuộc hạ của Belial”.

Qua câu chuyện này, chúng tôi biết trước mắt cần phải chú trọng quan tâm đến cả một vùng lục địa Bắc Mỹ, bởi vì đây là nơi tập trung, thu hút năng lượng tự nhiên tràn trề trong thời kỳ đặc biệt, hoặc là sẽ xảy ra chiến tranh bạo phát tàn khốc, hoặc là bị dịch bệnh che phủ trong đêm tối, hoặc là sẽ có một tên đầu sỏ ma vật được ra đời.

Sau khi nói xong những việc này, chúng tôi bắt tay vào đại cục với Millea, tôi và A Tam có chút phần khích âm ỉ. Vốn là người phạm, nên trong cuộc phân tranh thiên sứ ác ma không thể giúp được việc thì cơ bản không dám nói đến, nhưng đối với quái vật như Linh hồn hợp hoan, Yêu ma mượn thân và Yêu nữ trong gương thì chúng tôi có chút kinh nghiệm và có thể giúp.

Sau khi trải qua tất cả mọi chuyện, tôi và A Tam tự cảm thấy bản thân đã gia nhập vào hội nhóm người trừ tà. Khi chúng tôi hỏi Millea, anh ấy cười ha ha và nói là đúng. Mặc dù có thể nhận thấy anh ấy nói điều này có chút hơi miễn cưỡng, nhưng điều đó cũng đủ để làm chúng tôi vui cả buổi.

Millea bảo chúng tôi đừng có mà đắc ý quá, nếu như muốn đường

đường chính chính làm một người trừ tà giỏi, ngoài việc không thể thiếu là “đánh yêu thẳng cấp” thì còn phải học một số kiến thức, xem nhiều ghi chép. Tôi và A Tam hùng hổ gật đầu, liệt kê ra một loạt danh sách dài những bộ phim và tiểu thuyết khủng bố, Millea ôm trán và nói muốn đi tắm nước lạnh để có thể bình tĩnh lại, không thì anh ấy sẽ không kiềm chế nổi mà đập cho chúng tôi một trận.

“Trình độ thật kém, bằng tuổi này rồi mà còn không biết cách nâng cao bản thân”. Tôi lắc đầu nhìn theo bóng dáng của Millea.

A Tam hòa theo: “Đúng vậy, làm sao mà siêng năng cần cù giống chúng ta được”, vừa nói, cậu ta vừa cầm tạp chí Playboy¹ lên đọc một cách chăm chú.

1 Tạp chí dành riêng cho đàn ông của Mỹ

Sau cùng Millea cướp lấy tạp chí của A Tam, và liệt kê cho chúng tôi một số sách tham khảo, bao gồm “Phân loại ác ma Pennsylvania” xuất bản năm 1589 cùng tên một số đầu sách lớn vừa nhìn liếc qua đã không muốn đọc. A Tam không thể tìm thấy quyển tạp chí kia nữa, tôi và cậu ta cùng cho rằng Millea đã lấy đi để đọc một mình rồi.

Cuối cùng thì ngày trở về Miami đã đến. Nishimura đi sớm hơn chúng tôi một ngày, vì cô ấy nghỉ lễ sớm hơn chúng tôi một tuần nên kỳ học cũng bắt đầu sớm hơn một tuần. Cô ấy dùng Line¹ gửi cho tôi một tin nhắn, bảo tôi có thời gian thì đến thành phố West Lafayette tìm cô ấy. Sau khi trả lời một câu chắc chắn, tôi bỏ qua việc nói với cô ấy rằng vì cô ấy mà tôi mới có suy nghĩ dùng Line.

1 Ứng dụng nhắn tin, trò chuyện miễn phí cho các thiết bị smartphone, máy tính bảng hay máy tính

Tôi, Millea, Mập Lùn và A Tam, sau khi chúng tôi cùng nhau ăn bữa cơm cuối cùng tại New York thì đi tàu điện ngầm để ra đi sân bay La Guardia. Chiếc vé thông chuyển tàu điện ngầm thứ hai cuối cùng cũng hoàn thành sứ mệnh của nó vào phút chót. Khi vào ga A Tam ợ hơi và nói: “Rốt cuộc thì vào bữa cuối cùng cũng được ăn mỹ vị cùng bánh Hamburger và khoai tây chiên”.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm là đến một nơi gọi là Flushing, nếu như không phải là dịch theo âm mà là dịch theo nghĩa thì tên của nơi này gọi là “xả bồn cầu”. Lúc này, tại New York đã rơi trận tuyết đầu tiên trong năm mới, áo choàng và đỉnh đầu của chúng tôi bị bầu trời đen âm u điểm lên màu trắng bạc. Xe buýt ra khỏi trạm, chưa đến hai

mười phút đã ra tới sân bay – sân bay vắng nhất của New York. Tại đây, chúng tôi cách thành phố Long Island rất gần, tiếc rằng vì ngồi tàu điện ngầm nên không đến đó được, bỏ lỡ cơ hội được ngồi ở Long Island để uống Long Island Iced Tea.

Sau khi lên máy bay được hơn ba tiếng, chúng tôi đã trở về đến “đảo Hải Nam” của Mỹ. Trong nháy mắt chúng tôi từ vùng đất mùa đông đã trở về vùng đất mùa hè, quần áo ấm trên người còn chưa cởi kịp, nóng chết đi được.

Trước mắt tôi thoáng lóe lên cảnh tượng một vùng biển lửa. Tôi kinh hãi, dùng sức chớp chớp mắt, tất cả cảnh tượng trở lại như ban đầu, mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra. Tôi cầm lấy cổ áo giật giật, thời tiết này đến một ngọn gió còn không có, hóa ra là tôi đang nóng đến mức nổ đom đóm mắt.

Rất may là New York và Miami cùng một múi giờ, không giống như những người đi chơi ở California, bị lệch múi giờ mất ba tiếng. Sau khi trở về nhà, chúng tôi cởi quần ngay và luôn tại phòng khách. Millea lắc đầu, lấy từ tủ lạnh ra trà đá ngọt đóng trong bom. Ba người chúng tôi uống hết nửa gallon¹ trong vòng hai phút.

1 Khoảng 1,9 lít

“Mẹ kiếp, cả một thị trấn đều giống như bị thiêu. Sao những người già lại thích chạy tới Florida nhỉ”. A Tam than vãn, đồng thời không ngừng chửi cái điều hòa không chịu nghe lời.

Quả thực đây không phải là kiểu do không thích ứng kịp từ miền Bắc lạnh giá trở lại mà hình như cái nơi quý quái này đích thị là đã trở nên nóng hơn trước đây. Trên Facebook, thậm chí là từ những người bạn ở bang khác đều đang mĩa mai Florida. Lúc này tôi mới thấy, ngay sau khi chúng tôi rời khỏi New York, sân bay bị trận tuyết lớn phủ kín. Giao thông nhiều bang ở vùng Đông Bắc đều bị tê liệt, xích chống trượt căn bản không có tác dụng gì. Có nhà đến mức cả tầng một bị tuyết che phủ kín bên ngoài, nghiêm trọng hơn là tuyết còn làm vỡ vụn những tấm kính trên đất, tan chảy và ùn như nước lũ vào nhà dân.

Nghe nói trong nhiều năm gần đây trận tuyết này có thể là trận lớn nhất. Có hai bức ảnh làm tôi ghi nhớ sâu đậm trong ký ức, một bức là bản đồ nhiệt độ, gần như cả lục địa Bắc Mỹ đều đang bị bao trùm bởi sắc thái lạnh của màu trắng xám và xanh thẫm, nhưng duy nhất chỉ

có bán đảo Florida góc Đông Nam lại là một vùng đỏ thẫm. Chính giữa ảnh là dòng chữ “Ngày cả nước căm hờn bang Florida”. Một bức ảnh khác là bức “trời băng đất tuyết”, đôi mắt chứa đầy tuyết cao bằng một chiếc xe buýt, đây rõ ràng là do bọn trẻ bang Florida phản kích, bức ảnh có tên: “I love watching snow through windows... of Facebook...” kéo bức ảnh chụp đứng xuống sẽ nhìn thấy “in Florida” được ẩn đi. Toàn đoạn văn được dịch có nghĩa là “Tôi thích ngắm tuyết qua cửa sổ Facebook... ở Florida (“đảo Hải Nam”)”. Tôi tìm xem dự báo thời tiết, mặc dù đến đây đã lâu rồi nhưng tôi vẫn chưa có khái niệm gì nhiều với các con số của độ Fahrenheit (độ F), mà tôi cũng phát hiện ra sự khác nhau rõ rệt. Tôi dùng bộ chuyển đổi chuyển về độ Celsius (độ C), thì thấy nhiệt độ ngoài trời rõ ràng đã cao hơn cả nhiệt độ của cơ thể con người.

Khi tôi đưa những thứ đó cho Millea xem, tên thiên sứ gốc ngày thường không có khái niệm gì nóng với lạnh cũng trở nên nghiêm túc hơn, anh ấy nói: “Nói như vậy thì quả thực có chuyện gì đó sắp xảy ra rồi”.

A Tam lúc này đã tắm nước lạnh xong, vừa mặc quần đùi vừa lau người trước cái gương soi toàn thân ở phòng khách, vừa thở phào: “Giờ thì cũng thoải mái hơn chút rồi. Ạch, cậu không đi tắm đi?” Cậu ta vừa dứt lời, trước mắt chúng tôi đột nhiên Millea biến mất vào không khí. Anh ấy đã di chuyển trong nháy mắt. A Tam nhắc tay lên, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng và phẫn nộ, trên cơ thể chỉ được quấn bằng tấm vải, có một bộ phận nào đó khẽ lắc lư theo cơ thể của cậu ta. A Tam nói: “Sao vậy, anh ấy đi dứt khoát như thế à! Lúc chúng ta từ sân bay về mặc hai cái quần nóng đến muốn chết, anh ta bần xỉn cả chút Năng lực thiên đường nhất quyết không cho chúng ta về nhà trong nháy mắt, bây giờ điều hòa không tốt, người chim lại bay đến chỗ mát mẻ rồi sao?”

Khi chúng tôi còn đang thu về cái nhìn nhau ngơ ngác trên ghế sofa, Millea dùng điện thoại gọi đến, tôi bắt máy, mở loa ngoài.

Millea ở đầu dây bên kia nói: “Tôi vọt qua một lượt các thành phố, thị trấn chủ yếu của bang Florida, rất nhiều nơi đều xảy ra hỏa hoạn, xe chữa cháy hoạt động liên tục, ồn ào chết đi được. Nhưng xung quanh hoàn toàn không có dấu vết gì của ma vật hoặc của thiên sứ hay ác ma, đây có lẽ chỉ là do thời tiết bất thường mà thôi”.

Có thể suy ra ngày mai trên những tờ báo tin tức chủ yếu như “Miami Today” hoặc “New York Times” sẽ có rất nhiều các chuyên gia ôm gạch đá làm ào lên vấn đề bảo vệ môi trường, tự chơi golf ở bãi cỏ mình xây trong sa mạc.

Câu nói cuối của Millea đem mạch suy nghĩ của tôi quay trở lại. Anh ấy nói: “Rất có thể nơi nào đó sẽ tái diễn trận hỏa hoạn cực lớn của mấy chục năm trước”, tôi sửng lại.

“Anh luôn nhắc đến trận hỏa hoạn đó. Chính là trận mà xảy ra ở phía Đông Miami chúng ta đúng không? A lô? A lô?”, Millea đã cúp máy. Về trận hỏa hoạn đó, ban đầu tôi chỉ cho đó là câu chuyện truyền thuyết để nghe mà thôi, không ngờ rằng đến hôm nay... cho nên đây đúng là muốn diễn lại lịch sử hay sao?

Trí óc tôi giống như tia chớp lóe qua vài bức tranh. Trong tưởng tượng của tôi xuất hiện bức tranh về trận đại hỏa Đông Miami mấy chục năm trước. Khắp nơi đều là đồng hoang tàn đổ nát, cháy khét, thi thể cháy đen vẫn nguyên tư thế ở động tác cuối cùng đang tháo chạy tìm sự sống. Trong đám khói dày đặc, giáo đường ác ma đứng sừng sững kỳ lạ cạnh nghĩa trang, cái lưỡi lửa của con ác thú tham ăn dường như không hứng thú với nó. Hoặc có thể nói, ngọn lửa sợ giáo đường kia?

Một cái bóng ngồi trên đồng đổ nát, hướng mắt về phía giáo đường đó, nhưng rất nhanh hẳn ta (hoặc ả?) liền biến mất. Công viên Lakeside Park, một vùng gạch đá nhẵn bóng và đáy hồ rạn nứt, mặt hồ đã khô cạn. Sau đó tôi liền nghĩ ngay đến White. White – người trừ tà bị thiêu chết ở đó.

Trở lại hiện thực, tôi phát hiện mình đang thở hổn hển, lưng dẫm mồ hôi. Tại sao, ký ức ẩn giấu của tôi lại trói những điều này vào với nhau. Tôi không muốn nghĩ nữa. Tôi phát hiện sau khi bừng tỉnh, phiền muộn trong lòng càng ngày càng nặng nề.

Tiếp sau đó, phiền muộn trong lòng tôi và A Tam không thể khống chế được mà tạo ra sự bức bối, bức bối, đến nỗi chỉ vì túi sỏi cỏ trong tủ lạnh ai lấy mười hai cái và ai lấy mười ba cái mà chúng tôi còn cãi nhau một trận. Về hỏa hoạn, có lẽ thứ đốt cháy trước tiên là trong lòng người?

Trong ý thức tỉnh táo của tôi, tôi cảm thấy bản thân như sắp phát điên lên, đang đánh răng không cẩn thận làm lợi chảy một chút máu

cũng khiến tôi nổi nóng muốn đập phá đồ đạc. A Tam có chút bình tĩnh hơn tôi. Tôi liếc nhìn cậu ta một cái, chỉ thấy cậu ta tắt điện, đang leo lên giường, chuối vòng trên tay cậu ta đang phát ra ánh huỳnh quang nhạt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Millea gọi điện thoại đến. Tôi cầm điện thoại lên, mới phát hiện ra rằng trước đó anh ấy đã gọi đến chục cuộc điện thoại nhờ mà chúng tôi không biết. Trong điện thoại anh ấy lo lắng hét lớn: “Xảy ra chuyện rồi, mọi người đều phát điên rồi!”, phía sau anh ấy còn có tiếng la hét và tiếng vỡ của sành sứ hay thủy tinh.

Trong phút chốc tôi cũng cảm thấy bức bối, “anh nói rõ chút xem nào”. Đầu điện thoại bên kia ngưng vài giây, tôi nghe thấy Millea lại nói: “Mau mở tivi lên xem thời sự”.

“Chúng ta chưa mua set-top box¹... mẹ kiếp, chúng ta còn chưa có tivi!”, tôi gào lên.

1 Một thiết bị giải mã tín hiệu truyền hình, sau đó chuyển dữ liệu hình ảnh và âm thanh lên màn hình TV. Thiết bị này nằm trung gian giữa nguồn tín hiệu và TV.

“Mở cái máy tính xách tay chết tiệt của cậu ra!”. Millea ở đầu dây bên kia cũng lộ rõ sự mất kiên nhẫn. Nhưng khi tôi nhìn thấy số cuộc gọi nhờ của anh ấy, tôi biết sự mất kiên nhẫn của anh ấy với thời tiết hay bất cứ cái gì, tuyệt đối không có chút liên quan. Vừa rồi, người chim đó không biết ở nơi nào, cưỡng chế mở âm lượng trên điện thoại của tôi từ chế độ im lặng lên thì tôi mới nghe được tiếng điện thoại réo.

Khi tôi mở màn hình laptop, nó tự động sáng lên, và còn mở sẵn tin tức thời sự đang phát trên truyền hình Internet. Hình ảnh trên đường phố, một vùng hỗn loạn. A Tam bị tiếng ồn ào làm tỉnh giấc, dụi mắt chửi thề: “Mới sáng sớm ồn cái gì chứ”.

Sau khi A Tam nhìn thấy hình ảnh, liền im bật. Người thuyết minh giải thích cực nhanh một số tình hình của bang Florida từ chiều hôm qua đến sáng sớm hôm nay, âm thanh từ miệng cô ấy phát ra như tuyết lở ập xuống.

Hai ngày nay, nhiệt độ bang Florida đạt đến mức cao điểm. Không chỉ nhiệt độ mà đến con người thường ngày bình tĩnh an nhàn là vậy mà đều mất kiểm soát. Từ trên màn hình chúng tôi nhìn thấy các thị

trấn nhỏ vốn yên bình của bang Florida như Wellington, Stuart, Palm Beach đã xuất hiện bạo loạn quy mô nhỏ. Bạn thân cãi vã nhau, hàng xóm cấu véo nhau, đến cả con chó bị xích chặt đều đang phần nộ trợn mắt sủa ầm ĩ. Một số cửa hàng gần đường phố của Stuart bị nổ súng.

Khu vực khách du lịch tập trung đông ở Đông Miami, cũng có tên phóng hỏa ngay trước mặt mọi người trên phố, quán bar hay bãi biển, may mắn là ngọn lửa chỉ vừa bùng lên đã được khống chế, và tên du côn đã bị chế ngự, nếu không thì có thể tạo thành bi kịch nghiêm trọng hơn rồi.

“Mọi người làm sao vậy...”, A Tam sát lại gần giường của tôi, lấy tay xoa xoa vai tôi một cách thân mật. Tôi định mở miệng chửi té tát về cái hành vi kích thích này nhưng chỉ cảm thấy tâm bồng nguội lại, những thô bạo và cáu kỉnh mà cơ thể bốc ra trong phút chốc đã tiêu tan một nửa. Tôi biết là do chuỗi vòng tay mà A Tam đang đeo chạm vào tôi, cái chuỗi vòng đó ngày thường ngoài việc tạo ra âm thanh ồn ào thì chả có cái tác dụng lớn lao gì, nhưng không ngờ nó còn có ích với những việc nhỏ này.

Đúng lúc đó, trong chuyển cảnh giữa người thuyết minh và nhà báo hiện trường, tôi nhìn thấy một bóng dáng như đã từng quen biết. Tôi vội vàng ấn dấu cách vài lần, nhưng đây là tivi nên không thể tạm dừng. Khi hình ảnh đã được thu nhỏ về góc trên bên phải trường quay, A Tam nhanh trí nhấn nút chụp màn hình trên bàn phím và gõ tay chữ V lên với tôi.

Chúng tôi dùng phần mềm mở ảnh chụp màn hình lên, trong chốc lát hình ảnh to lên gấp vài lần, tôi dán mắt vào bóng dáng xuất hiện trong hình ảnh cuối cùng, không ngừng lục tìm sâu trong trí nhớ một bóng dáng đúng như thế.

“Bốp” một tiếng vang lên cạnh tôi, tôi đang định mắng cậu ta đập muỗi có nhất thiết phải mạnh vậy không thì A Tam nói “Tôi nhớ ra cô ấy rồi!”. Khi cậu ta bỏ tay ra, trên đùi còn in hằn vết đỏ rõ rệt. A Tam kích động thể hiện trí nhớ siêu việt của mình, thừa nước đục thả câu, sau đó nói: “Người đó, chúng ta đã từng gặp trên đường trở về sau khi xử lý vụ án đầu tiên”.

Tôi đỏ mặt, liền nghĩ ngay về Amy, kể cả tôi không tiếc xin phép nghi cũng phải lưu lại đêm hôm đó, tôi tự lắc đầu với chính mình trong trí

óc. Không thể nào là cô ấy.

A Tam bộ dạng vô cùng đau đớn, lật mở bí mật: “Đó là phu nhân Samuel (vợ của cha cố)!” , tôi trợn tròn mắt há hốc mồm, đáp án này đúng là vượt qua khỏi dự đoán của tôi. Thế nhưng với những gì cậu ta nói, quả thực càng nói càng thấy giống, đó là ác quỷ mang mác trường học danh tiếng để buôn bán robot nhái người.

Quả thật, ký ức cuối cùng của tôi về vụ án đó chỉ là hình ảnh phóng hỏa xong rồi báo cảnh sát, dẫn theo Amy chạy trốn. Tôi cũng không thể khẳng định cô ấy và bọn lâu la tay sai kia có phải đã bị xử tử hay không.

Lẽ nào là cô ấy đã đốt cháy cơn tức giận không nguyên do trong lòng mọi người, từ đó gây ra tất cả những náo động này? Nhưng mà thời tiết đó... Tôi ôm một tia hi vọng rằng tất cả những điều này không liên quan gì đến nhiệt độ cao trong mấy ngày mùa đông chết tiệt này.

Bởi vì, trước khi xảy ra trận hỏa hoạn bi thảm nhất trần gian, Bắc Miami cũng trải qua thời tiết nhiệt độ cao giống như vậy. Ngay cả các con số trên nhiệt kế độ F cũng dường như giống hệt nhau.

A Tam gọi điện cho Millea, nhưng không có ai nhắc máy, cho nên chúng tôi chỉ có thể để lại tin nhắn thoại: “Millea, nghe này, tôi và Địch phát hiện một manh mối, đó chính là phu nhân Samuel. Cụ thể thì đợi anh trả lời điện thoại chúng tôi sẽ nói chi tiết...”.

Tiếng gõ cửa vang lên. Nói Tào Tháo Tào Tháo đến, Millea đã về.

Vừa bước vào cửa, trên gương mặt Millea vô cùng hân hoan. “Trong tình hình như thế, tên tiểu tử này vẫn còn có thể cười được”, tôi lộ rõ vẻ mặt bực bội.

“Cũng may có các cậu, hiện tại rốt cuộc cũng có chút manh mối về việc này”. Anh ấy lắc qua lắc lại cái điện thoại trong tay, rõ ràng là nghe thấy tin nhắn thoại của chúng tôi. Vội vàng tiếp tục, hình như anh ấy nghĩ ra điều gì, móc từ trong túi quần ra hai thẻ Apple xanh lục trị giá 50 đô la Mỹ. Anh ấy nói thêm: “Muốn mua một số game để chơi, cậu xem, thế nào mà tôi lại trúng thưởng chứ! Hôm nay vận may thật không tồi”.

Nhìn chiếc thẻ Apple trong tay anh ấy, tôi không thể không nghĩ tới việc lần trước tôi và A Tam từng xông vào kỹ viện Linh hồn hợp hoan. Cái tên này, có lẽ hiện tại là một người không bực dọc nhất của cả cái vùng này. Anh ấy căn bản không phải là người, hừm, cái

này nói nghe cũng chí phải.

Millea bảo chúng tôi cho anh ấy xem ảnh chụp màn hình đó. Sau khi anh ấy nhìn lướt qua liền nói: “Đó là ở Belgrade, các cậu mau lái xe đi ngay đi”.

“Vậy còn anh?”, A Tam hỏi. Tôi thềm rủa trong bụng IQ của cậu ta đúng là không ai theo kịp, Millea “vèo” một cái không phải là tới nơi hay sao.

Không ngờ Millea lại nói: “Tôi đi chuẩn bị cho các cậu một chiếc xe khác, chiếc xe màu trắng hiện tại của các cậu sắp biến thành một đồng sắt vụn rồi”.

“Anh không thể nói lợt tai một chút à!”, tôi mắng. Đối với người Trung Quốc mà nói, không phải anh đang nguyên rủa chúng tôi trên đường đi xảy ra tai nạn à.

Millea chả thềm đếm xỉa đến cảm giác của chúng tôi, vẫn cứ cố mà nói tiếp: “Các cậu muốn xe như thế nào? Có yêu cầu gì?”

A Tam lắc đầu, những thứ này vốn dĩ từ trước đến nay do tôi làm chủ. Mặc dù không hiểu, nhưng tôi luôn phải thể hiện chút ưu việt trước mặt người nước láng giềng. Tôi chợt nghĩ tới White và Lucifer mà tôi gặp, còn có cả giấc mơ ở công viên Lakeside Park, tôi lái một chiếc xe Volkswagen màu xám. “Chúng tôi cần một chiếc Tiguan, Turbo Boost 20”. Những thứ này tất nhiên là do tôi tìm được trên Google, dòng xe SUV City đó thật không tồi, hơn nữa nghe nói trong từ điển bách khoa về ô tô thì chất lượng âm thanh của nó có thể nói xếp hàng đầu.

Millea gật đầu, và tôi chẳng thấy anh ấy đâu nữa. Tôi đang thấy khó hiểu, không lẽ nào anh ấy lại đi đến đó thực hiện chức trách của thiên sứ, chúng tôi hai tên thông dong tự tại đi xem xe hả! A Tam xoa xoa vai tôi nói: “Có thể không chừng là anh ấy mua phần thưởng cho chúng ta đó”.

Hai mắt tôi bỗng sáng lên, hô to: “Thu dọn đồ đạc đi!”.

Sau khi mở máy lên, đèn phanh tay và đèn kiểm tra động cơ trên bảng đồng hồ trung tâm đều bật sáng, một vạch ngang đỏ rõ rệt, và đầu ô tô rung lên có chút không ổn lắm. Cái mồm xui xẻo của Millea chết tiệt. A Tam bình tĩnh đến kỳ lạ cười nói Millea chắc chắn đã suy nghĩ đến những điều này rồi, anh ấy sẽ không để cho chúng ta xảy ra chuyện.

Nghĩ như vậy cũng đúng, cho nên sau khi làm nóng xe, chúng tôi liền đi về hướng cao tốc quen thuộc.

Từ khu nhà ở đến lối vào cao tốc chúng tôi nhìn thấy ba nhóm tụ tập đánh nhau trên đường phố, tại một làn dừng khẩn cấp trên cao tốc, chủ xe của hai chiếc xe con mặc comple đi giày da bóng bẩy đang chỉ vào chiếc xe yêu quý rõ ràng đã bị va chạm của mình, tranh cãi đến mức mặt đỏ tía tai. Chắc chẳng mấy chốc nữa thì xắn cả tay áo lên mà động thủ. Còn xe đang lưu thông bình thường thì có đến hơn 80% vượt quá tốc độ.

Tất cả dường như mất đi quy củ vốn có, rơi vào hỗn loạn. Giống như ứng nghiệm vào câu nói này, sau khi lái xe hơn một tiếng trên cao tốc, A Tam nhìn thấy cạnh cao tốc, một công trình kiến trúc đang bốc từng ngọn khói xanh, có mấy nhân viên cứu hỏa đang tóm lấy kẻ phóng hỏa và đập cho nhừ tử.

Cuối cùng cũng đến được Belgrade, tôi đâm thật mạnh vào vô lăng, chửi rủa một câu “Con...”. Tôi quên mất là đã đi mất hai hay ba tiếng để đến được thị trấn, trong lòng buồn bực đến lười chẳng buồn so đo gì nữa. Nghe nói cạnh thị trấn này là hồ nước ngọt lớn nhất Nam Florida, lúc này đây tôi thật muốn xé toang quần áo nhảy vào trong hồ để tắm và đánh nhau một trận với thủy quái.

Chương 2: Chuyện kể về Rõng

Tôi vội vàng túm lấy chuỗi vòng tay của A Tam để cho tinh thần bình tĩnh lại. Đồ chết tiệt, cứ đến lúc cần thì nó lại kiêu ngạo không thèm đếm xỉa đến tôi. Suýt chút nữa thì tôi giằng lấy chuỗi vòng tay của A Tam vút xuống hồ Dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải đi mua chai nước đá để uống nhằm điều tiết sự hô hấp của bản thân, quyết tìm ra phu nhân Samuel đáng ghét đó, tội của ả đúng là phải xử ngàn đao mới hả giận.

Chúng tôi thuê phòng tại một nhà nghỉ bình dân nằm cạnh bên hồ. Tôi thật hoài nghi mãnh liệt về việc các ông chủ nhà nghỉ ở bang Floria có phải là đã bị hút hết não đi rồi không, kể cả lần trước ở Tampa hay cái nơi rách rưới hiện tại, họ đều giao cho chúng tôi phòng đôi chỉ có giường lớn mà thôi.

Chúng tôi lấy hành lý từ trên xe xuống và đi về phòng, thì thầm bàn luận đến phu nhân Samuel kia rốt cuộc là thần thánh phương nào. Tôi vẫn còn nhớ mang máng trong khi chúng tôi chạy thoát thân ra khỏi đám lửa, có khoảnh khắc tôi đã nhìn thấy ả đang cười nhạt với chúng tôi. Khi đó tôi tưởng mình bị hoa mắt, nhưng bây giờ nghĩ lại đúng là sự thật rành rành.

Ngược dòng tìm lại cội nguồn ký ức, tôi chợt nghĩ ra rất có thể khi chúng tôi rời đi, ả đã nhìn thấy chúng tôi lái chiếc xe mang biển số bang Florida có hai chiếc đèn pha như quả quýt với ánh sáng chói lọi chạy trong bóng đêm.

Tiếp sau đó, bóng dáng Amy lại hiện lên trong trí óc tôi. Không biết sau đêm đó, cô ấy như nào rồi, có về nhà an toàn hay không. Chết tiệt, đến cả nhà cô ấy ở đâu tôi còn không biết.

Millea gọi điện thoại đến, bảo chúng tôi đi loanh quanh thị trấn thăm dò tình hình trước, anh ấy sẽ tới sau vài tiếng nữa. Anh ấy hỏi bọn tôi địa chỉ nơi ở và số phòng, sau đó cười một điệu cười thần bí, còn nói sẽ tạo cho chúng tôi một bất ngờ.

Tôi kêu A Tam lái xe ra khỏi gara trước, đờn tôi vào nhà vệ sinh rồi ra sau. Tôi liên tục té nước lạnh lên mặt để bản thân bình tĩnh hơn. Khi đi ra, tôi nhìn thấy công chúa Bạch Tuyết của chúng tôi đang thái khói đen xì. Động cơ khả năng đã gặp vấn đề rồi.

Chúng tôi lái xe hướng về thị trấn, cả chặng đường liên tục cầu khẩn công chúa đừng có bãi công đột ngột. Chiếc xe bình yên vô sự trên đường đi đến một gara sửa xe của người Trung Quốc. Một chú đầu trọc người Trung Quốc nhìn thấy khách đến là người da vàng, thì vui đến nổi cười tít cả mắt.

Chú ấy dẫn chúng tôi vào bên trong cửa hàng, bỗng một luồng khí mùi sấm lốp cao su mới sộc vào mũi. Chú bảo chúng tôi ngồi xem tivi một lúc đợi chú đi kiểm tra xe.

Chú ấy nói: “Sau khi cho xe vào trong cái hộp kia, máy tính sẽ quét toàn diện cho xe. Nếu như các cháu xem báo cáo kiểm tra mà cảm thấy không muốn sửa ở đây thì trả cho chú 50 đô la Mỹ tiền phí kiểm tra. Nếu như cháu để xe sửa ở đây, thì 50 đô đó chú miễn phí cho các cháu, vì cùng là người đồng bào với nhau nên chú sẽ lấy giá ưu đãi”. Chú ấy nói tiếng Trung Quốc đậm chất giọng Phúc Kiến.

Tôi bảo với chú ấy là chúng tôi còn đang vội đi xử lý việc, chú cười nói không sao, sau đó lấy danh thiếp ra, danh thiếp in: “Liễu Dũng Khanh – Xe cũ rẻ nhất vũ trụ”, phía dưới là địa chỉ cửa hàng và số điện thoại cá nhân.

Ở Mỹ, quảng cáo mà kèm theo lừa dối là phạm tội lừa gạt phải chịu khuy nh gia bại sản, và còn ngồi tù một gông, ví dụ như cầm một chai dầu gội đặc biệt mà nói nó có thể chống rụng và làm đen tóc. Nhưng nếu như tính chất nói dối quá rõ rệt, đến mức người chỉ có IQ thấp cũng biết là đang nói dối, thì không bị coi là lừa gạt mà là mánh khóe làm ăn.

Hiển nhiên A Tam chính là ví dụ sống cho định nghĩa “Không có IQ”. Sau khi tôi dịch phần tiếng Trung trên danh thiếp trừ phần tên ra cho cậu ta nghe, cậu ta vỗ mạnh một cái: “Oa, rẻ thế á, vậy chúng ta mua luôn một chiếc xe cũ ở đây để đi thôi nhỉ?” có thể hình dung trong lúc này bất kể là bao nhiêu nước đá đi chăng nữa thì cũng không làm dịu đi được cơn phẫn nộ của tôi.

Chúng tôi nhìn lại bức ảnh phụ nhân Samuel, từ cảnh nền xa xăm của bức ảnh là siêu thị thời trang Marshall với khung cảnh rất nhạt. Chúng tôi tìm hết tất cả các siêu thị Marshall trên bản đồ thành phố, sau đó mở bản đồ toàn cảnh đường phố xem để định vị chính xác địa chỉ và vị trí. Dùng gói gia đình có dung lượng 15G quả thật là bá đạo.

Thị trấn này tổng cộng có bốn cái siêu thị giống như vậy, chúng tôi lập tức lựa chọn một cái trong số đó. Đó chính là siêu thị trên đường phố Tây Nam 16th, nằm sát vòng tròn thương mại nhỏ. Đây cũng chính là khu diễn ra nạn phá phách cướp bóc mà tivi đưa tin.

Chúng tôi bắt taxi tới đó. Kể từ khi biết Millea là thiên sứ đến nay, tên tiểu tử đó bị ép bởi sự lạm dụng uy quyền của tôi, nên đã tặng kinh phí đãi ngộ cho chúng tôi. Trước khi chúng tôi hoàn thành vụ án, thì anh ấy phải ứng tạm một phần kinh phí cho chúng tôi.

A Tam khi ấy với đôi mắt ái muội lướt một lượt trên người Millea có mái tóc hạt dẻ, dùng điệu cười chỉ có ở trong Rapelay¹ nói: “Tiểu tử người sống trong nhân gian lâu như vậy, có tùy tiện buôn bán di vật văn hóa ở Mexico cũng kiếm được khối ấy chứ! Đừng bùn xỉn nữa, anh em bọn tôi yêu cầu cũng không cao. Như chúng tôi đây đòi người mười năm cực khổ, trần trụi đến rồi lại trần trụi đi, khi còn thờ có tiền thì phải tiêu một cách vui vẻ...”. Millea làm sao có thể đỡ nổi thần công rì rầm của một người con đến từ nơi bắt nguồn của Phật giáo đây?

1 Tên một game online 18+

Sau khi tới nơi, chúng tôi vội vàng lao về phía trung tâm mua sắm. Nếu như con nữ ma đầu đó chạy mất rồi, thì ở đây ít nhất cũng phải có một manh mối nào đó. Còn nếu ả vốn dĩ muốn chúng tôi lộ diện, thì vừa hay chúng tôi không phải Sherlock Holmes cũng chẳng phải Watson, cứ đơn giản là tiếp gót thô bạo. Lần này, chúng tôi còn đem theo trang bị chủ lực như súng thần và nước thánh của A Tam, đặc biệt không thể thiếu thanh Frosmourne của bốn thiếu gia đây.

Hai đặc công trừ tà xuống khỏi xe taxi màu vàng chuối, đeo vũ khí với thần thái uy phong lẫm liệt tiến về phía hiện trường bị nạn. Bỗng một luồng gió đem theo hơi nóng phả đến, thổi bay mất chiếc khăn đội đầu của A Tam. A Tam đuổi theo gào to: “Khăn đội đầu của tôi, khăn đội đầu của tôi”. Bầu không khí nóng bức không lưu giữ lại gì. Cái tên này thì quả nhiên thật háng hái, hậu đậu đến mức nhặt chiếc khăn đội đầu lên còn để mảnh vụn của tấm kính đâm vào tay.

Marshall ở đây giống như một lão đại ca chống đỡ cả một hòn đảo cô độc, hình thành nên cả một Plaza (trung tâm mua sắm), một dãy cửa hàng mặt phố cùng một bãi đỗ xe rộng. Những cửa hàng kia đều bị đập phá ở mức độ nặng nhẹ khác nhau, hiện trạng đã được căng

vạch cảnh giới. Tôi nhìn thấy trong siêu thị thời trang có vài bóng người, có lẽ là người do công ty cử đến để dọn dẹp sạch sẽ bãi chiến trường.

Tôi và A Tam bước vào siêu thị, A Tam định chui qua vạch cảnh giới, tôi liền nắm lấy cái dây ngăn vạch cảnh giới giữ cậu ta lại. Bởi phía trên cửa chính có đặt một camera quan sát, trên góc cuối tường của cửa hàng mặt phố cũng còn một cái. Cái này là siêu thị dùng để giám sát xe ô tô con lấn chiếm vị trí, nếu nhắc nhở mà vẫn không chịu dời đi thì sẽ gọi công ty xe rơ-moóc đến lôi đi. Sau đó siêu thị và công ty xe rơ-moóc cùng chia nhau một khoản tiền hời từ phí cầu xe. Tất nhiên là chiếc camera đó cũng có thể kiêm việc phòng chống trộm cướp.

Những ngày này, chúng tôi làm hiệp khách mang hành vi của kẻ trộm, tự khắc biết cần phải thao tác như thế nào. Tôi đi vòng qua vạch cảnh giới, còn A Tam thì vòng qua sau phòng bảo vệ trộm bằng ghi hình. Càng bước lại gần những cửa hàng có hàng hóa bị làm lộn xộn và cửa kính đã bị vỡ tan tành kia thì tôi càng ngửi thấy rõ mùi lưu huỳnh thoang thoảng. Có ác ma đã từng đến đây. Nói như vậy thì có nghĩa phu nhân Samuel chính là một ác ma?

Đúng lúc đang suy đoán, đột nhiên trong bóng tối của cửa hàng có một thứ gì đó tấn công tôi với tốc độ rất nhanh. Khi tôi còn đang phản ứng lại thì đã không kịp để mà né tránh nữa, lúc đó tôi chỉ có thể xoay người, dùng bảo bối đeo sau lưng chống đỡ.

“Tung” một tiếng vang lên khó chịu, tôi kinh hãi, cả người toát mồ hôi, cái thứ đó hết né lại đánh trả. Tôi nhìn rõ thứ rơi trên nền đất là một đoạn móng rất dài và rất dày. Loại móng đó thường mọc trên nanh vuốt của những con mãnh thú, tạo thành hình cung. Tôi không dám hình dung hình dạng nguyên hình của nó.

“Bộp bộp bộp” trong bóng tối bỗng vang lên vài tiếng vỗ tay. Sau đó rất nhanh, dường như có một người phụ nữ đứng đối mặt với tôi. Cái miệng của ả ước khoảng ở ngang vị trí hõm cổ của tôi, ả bặm môi thở mạnh ra, tôi cảm giác hõm cổ từng đợt tê dại. Luồng bức bối khó chịu trong lòng tôi phút chốc đã biến thành dục vọng thú tính. Khi tôi vẫn còn ý thức được, tôi dùng hai tay ấn vào vai người phụ nữ đó, đẩy ả đến góc tường. Phía sau tôi bước chân rối loạn vụn vỡ vang lên.

Tôi lập tức thả tay ra lùi về sau vài bước. Gương mặt đỏ, rõ ràng là phu nhân Samuel, người mà trước đây tôi từng gặp ở trường học của cha cố Samuel, tôi từ từ thò tay về phía sau.

Phu nhân Samuel cười khẩy, trong nụ cười của ả còn lộ rõ vẻ coi thường và mỉa mai tôi. Tôi liền rút thanh kiếm của mình, từ sau lưng nắm chặt chuôi múa về phía trước nửa đường kiếm, một tiếng “tách” vang lên, thanh kiếm bị gãy một phần ba tính từ chuôi lên.

Tôi ngậy người nhìn đoạn gỗ đầu nhọn bị gãy trên tay, chỉ còn một nửa dài hơn, trong đầu bây giờ quần quanh một chữ: Chạy!

Tôi vừa xoay người thì có một lực hút mạnh túm chặt lấy cả người tôi, phải dùng một lực còn mạnh hơn lực lúc trước tôi đẩy ả rồi ném lên tường. Rõ ràng tôi thấy có thứ rơi xuống từ tường và trần nhà, trở thành gàu trên đầu tôi.

Tôi còn đang ho mạnh vài cái thì phu nhân Samuel vung tay, trong khoảng cách không khí tôi bị tát mạnh một cái. Ngoài cảm giác đau rát, tôi còn cảm thấy cả gương mặt như muốn sưng phồng lên. Lúc này đây, ả bỗng cười lớn và nói: “Tên khốn kia, biết cô gái lúc trước được người cứu tên gì không, là Amy nhỉ?”

Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng lại giống như bị dính ở trên tường không chừa quạu nổi. Tôi xem trong tivi nếu cứ kêu gào ầm ĩ chỉ có thể chết nhanh hơn, cho nên tôi cố nhịn và ăn nói thận trọng. Nhưng những bức bối trong lòng tôi dường như lan tràn đến toàn cơ thể và xé nát da tôi, còn giống như bị một ngọn lửa đốt cháy.

Ngực tôi phập phồng, tôi cố gắng thở một hơi dài, hết sức bình tĩnh hỏi: “Amy là ai?”

Phu nhân Samuel với điệu cười tỏ ra duyên dáng, ả bước lại gần tôi và nói: “Vốn dĩ ta còn lo người sẽ cảm thấy bất an, nhưng bây giờ ta yên tâm rồi”. ả nhẹ nhàng dùng ngón tay ấn lên trán tôi.

Tôi chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, từ chỗ ngón tay của ả nhấn xuống cảm giác một luồng cháy bỏng lan tỏa khắp các nơi trên khuôn mặt. Hai má tôi không ngừng căng phồng lên, quả thật giống như sắp bị rách ra. Lúc này, trước mắt tôi hiện ra một bức tranh rất rõ ràng, đó chính là Amy với hai tay hai chân bị trói ở trên chiếc bục bằng inox, xung quanh bị bao vây bởi vài bóng người đang cầm các loại dao mổ, vẻ mặt cô ấy méo mó đau khổ. Cô ấy bị bịt miệng bằng băng dính cách điện màu xám, chỉ có thể phát ra âm thanh “ư ư”. Có một

người đàn ông cầm cái máy khuếch trương chữ Y quay đầu lại, lộ ra điệu cười dữ tợn, giống như là đang nhìn tôi.

Hắn có những chiếc răng nhọn dài màu gỉ sắt giống hệt với ba thầy ma sống mà chúng tôi gặp ban đầu. Những con giò béo trắng đang bò ra từ miệng hắn, bò qua má rồi chui vào lỗ mũi và lỗ tai của hắn. Cố sức hướng tầm nhìn ra chỗ khác, tôi thấy Amy nằm trên bục phẫu thuật, khi chỉ còn ba bốn người dày vò, cô ấy vùng vẫy yếu dần đi. Tôi nhìn rõ một người trong số đó là phu nhân Samuel. Đôi tay của mỗi người bọn họ đều nhuốm một vùng đỏ thẫm.

Tôi muốn nhắm mắt lại nhưng không thể. Phu nhân Samuel từ từ bỏ tay ra khỏi trán tôi, tôi lại trở về hiện thực. “Thế nào? Ta có giúp người nhớ lại được điều gì không?”

“Các người rất cuộc đã làm gì với cô ấy?” tôi gào thét, nhận ra rằng cổ họng đã khản đặc, giống như hít phải rất nhiều khói.

Lúc này tôi nghe thấy tiếng kêu thét, một tia nước bắn vào sau gáy phu nhân Samuel, trong không khí bao phủ mùi thối thoang thoang. Chúng tôi ở lại New York nhiều ngày như vậy, nước thánh để trong bầu súng cũng đã bắt đầu bốc mùi rồi.

Thế nhưng khác với lần trước, lần này đã có tác dụng. Tôi chỉ nhìn thấy một luồng khói trắng bay lên, còn phu nhân Samuel co giật vài hồi giống như bị động kinh. Ắ gầm nhẹ một tiếng và nhìn anh hùng cứu.... không, là A Tam đực rựa cứu anh hùng nhảy tới. A Tam dùng công lực thâm hậu của một kẻ đơn thân nhiều năm, cầm bơm khí của súng nước nhanh chóng nạp thêm khí, bắn loạn xạ vào ả.

Hành động rất sung sức chứng tỏ độ háo sắc của A Tam có tác dụng thúc đẩy không thể mai một cho sự tiến bộ của thể thao bắn súng. Nước thánh dường như không hề bị lãng phí một giọt nào, tôi nhìn thấy mặt của phu nhân Samuel như đang bị axit đậm đặc tạt lên. Tôi dần thấy mình đã có thể cử động lại được.

Chỉ trong chốc lát, hình dạng của ả đã được khôi phục, chỉ là yếu hơn hẳn so với lúc trước. Ắ run run đứng lên, bỗng nhiên lao thẳng về phía A Tam.

A Tam vừa chạy vừa lấp bầu nước thánh, hét lớn: “Ngô Địch cứu mạng, chết người rồi!” tay tôi vẫn luôn nắm chắc phần còn lại của chuôi kiếm gãy đó, nhìn vào đầu gối nhọn, tôi hét lên một tiếng, giờ kiếm đâm ả. Con ác ma này là mượn thân của cơ thể máu thịt, từ

phía sau tôi dùng kiếm ra sức đâm vào đến tận tủy của ả. Máu tươi ồ ạt tuôn chảy kèm theo mùi lưu huỳnh. ả đau đớn kêu rên, tôi nháy mắt với A Tam, hướng về phu nhân Samuel nói: “Cho người nếm mùi của thanh Frosdespair, bản nâng cấp của thanh Frosmourne”. Sau này khi nhắc lại, A Tam còn chế nhạo: “Cái đồ chơi nát đó lúc bị gãy thì mới sắc bén nhất nhỉ?”.

Nhưng rõ ràng là nó cũng không thể tạo thành thương tổn lớn với con ác ma đó. ả đã bị chọc giận, toàn thân bốc ra khói đen, còn tôi và A Tam bị một lực vô hình lắc bay ra ngoài. Bầu nước thánh chưa kịp đóng nắp bị văng ra, phần còn lại đổ đầy trên nền đất. Trong lúc hoảng loạn, phu nhân Samuel đã dùng móng tay sắc nhọn cào tôi một phát, trên mặt tôi xuất hiện ba đường vết thương, máu tươi chảy ồ ạt.

“Khi đó ta đã nhớ biển số xe Florida của các người nên mới đặc biệt tìm đến đây, tạo nên những hỗn loạn này. Bây giờ đã dụ được các người ra, các người đừng hòng nghĩ có thể chết một cách bình thản”.

Tôi vật lộn để đứng lên, trong không trung ả nhún người một cái, cả người tôi bị quăng mạnh vào tường, có muốn cử động lại cũng không được, trong bóng tối xuất hiện một bóng người, theo phản ứng bản năng tôi gọi: “Millea!”.

Thế nhưng, khi bóng người đi đến nơi có ánh sáng, tôi thờ hắt, muốn nói ra vài từ mà không biết nói gì.

Cái bóng đó lại chính là Amy! Không, không thể nào là cô ấy, đây chắc chắn là yêu ma mượn thân, Amy không thể nào lại biến thành tà ma trong phút ngắn ngủi như vậy. Lắc một cái, cô ấy nhanh chóng đến trước mặt tôi. Tại sao phụ nữ cứ hay thích ép tôi vào góc tường vậy, mà hơn nữa còn để tôi dính chặt vào tường không thể động đậy. Cô ấy nói khẽ bên tai tôi: “Không nhận ra tôi nữa ư? Vậy...” cô ấy thò móng tay dài sơn màu đỏ, nhẹ nhàng quẹt theo vết thương trên mặt tôi, “Anh nói sẽ đi tìm tôi mà?” cô ấy bỗng dùng sức cào mạnh, mặt tôi trở nên đau rát.

Cô ấy cười nhếch mép, lộ rõ chiếc răng nanh ở hàm trên, tiếp tục liếm một cái lên mặt của tôi, sau đó đưa tay vào miệng mút.

“Em... em đã biến thành một con quỷ hút máu?”, tôi không thể nào tin được.

“Có phải còn gợn cảm hơn ngày trước không?” cô ta hôn chặt lên miệng của tôi, cách lớp quần áo, móng tay vuốt dọc trên người tôi. Tôi bị trêu ghẹo nên có phản ứng, cố sức phân tán sự chú ý của mình. Cho nên tôi liền nghĩ đến Cuộc tìm kiếm vô tận giấc mơ của Dora1.

1 Nhà thám hiểm Dora, một bộ phim truyền hình hoạt hình giáo dục của Mỹ

Chiếc răng nanh của cô ấy cắn rách hai lỗ bên trong môi tôi, hóa ra cái răng đó là rỗng, giống như cái xi lanh đang hút máu của tôi vào bên trong chiếc răng đó, ngày mai hai vết thương đó lại bị loét ra mất thôi. Tôi mở to hai mắt, nhìn người đẹp trước mặt đang nhắm mắt lại, có vẻ như đang từ từ hưởng thụ. Tình huống này đúng là thật gượng gạo, nhưng kỳ lạ là, lúc này đây tôi lại không có cảm giác sợ chết. Còn ở một góc thì A Tam không có được may mắn đó, sau khi cậu ta không còn nước thánh, nhất thời hoảng sợ không biết làm gì, chui linh tinh mọi góc giống như một con chuột chạy qua đường, để trốn con ác ma đang nổi điên.

Tôi nhìn thấy một tia sáng lạnh giá lóe lên trong mắt phụ nhân Samuel, ả muốn ra tay rồi. Đúng lúc ả thu khí đen xung quanh người vào lòng bàn tay để đánh về phía A Tam, trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc thì một cánh tay sáng trắng đang dâng lên nắm chặt lấy cánh tay của ả, dùng sức mạnh tựa chớp giạt sấm rền cầm tay ả ép vào chính ngực của ả.

Là Millea xuất hiện! Phụ nhân Samuel không kịp phòng bị, nên đã bị chính sức mạnh của mình đánh trả, đau đớn ngã về phía sau. Millea trong chớp mắt đã chạy đến trước tôi, túm lấy con quỷ hút máu Amy vút về phía sau. Anh ấy vừa chạm vào tôi, tôi liền có thể tự do cử động.

Hiện tại, trong hiện trường chỉ có một người là Millea tỏa ánh sáng trắng, còn ác ma nằm trên nền đất thật đáng đời, gieo gió gặt bão, và một quỷ hút máu sau khi mất sức đang cố bò dậy, quả thật là một trận quyết chiến giữa ban ngày và bóng đêm. Rõ ràng tà không thể thắng được chính, một khi Millea tham gia vào thì tình thế hoàn toàn được đảo ngược.

Millea nắm tay lại tạo thành hai hình tròn sáng trắng, đang định ra một đòn với Amy. Con quỷ hút máu đang lau vết máu của tôi còn

dính lại trên góc miệng, cũng cong người giơ nhanh vuốt chuẩn bị chờ thời cơ tấn công. Millea bay vọt lên, nắm đấm trái phía trước nắm đấm phải phía sau kéo ra, tôi kinh hãi hét lên: “Millea đừng mà!”. Anh ấy sững lại, Amy thừa cơ hung tợn xông tới va vào phía cạnh sườn Millea, mượn lực phản để xuyên qua cửa. Cô ấy nhìn tôi một hồi rồi biến mất trong ánh mặt trời.

Quý hút máu lại có thể không sợ ánh mặt trời. Câu ca trong Đồng Thoại¹ đều là lừa dối, Quang Lương² – anh hát đúng lắm.

1 Tên một bài hát trữ tình nổi tiếng của Trung Quốc.

2 Tác giả kiêm ca sĩ của bài hát Đồng Thoại.

Millea bị va vào ngã ra nền đất, anh ấy lau qua chút vết thương bên ngoài, điều này không ảnh hưởng gì lớn đối với đôi cánh của Millea. Chỉ là cảm xúc của bảo bối lớn này bị tổn thương nên anh ấy nhìn tôi có vẻ không vui.

A Tam bắt đầu thể hiện vai trò của mình. Cậu ta khập khiễng đi về phía Millea, luyên thuyên đủ thứ, còn cố ý nói đủ to để tôi nghe thấy: “Cái tên này sau khi đến Mỹ lần đầu tiên trốn học cũng chính là vì cùng con nhỏ đó quấn lấy nhau trên giường...”, cậu ta vừa nói vừa dùng cái vẻ mặt diễu võ giương oai nhìn tôi, ra vẻ “tôi giải vây cho anh rồi, anh định báo đáp tôi thế nào đây”.

Nét mặt Millea giãn ra, bỗng nói: “Ngô Địch, khẩu vị của cậu cũng đặc biệt quá. Lúc trước nhìn thấy Nishimura tôi còn tưởng óc thẩm mỹ của cậu bình thường đấy”.

Tôi không phản biện, chỉ có thể mặc kệ những lời nói của mấy gã ẻo là này. Tôi đi về phía phu nhân Samuel đang nằm quần quai và rên rỉ trên nền đất, nói với Millea: “Phải giải quyết chứ?”.

“Cứ để đó đã, chờ tôi nghĩ xem. Hiện tại ả đã không có năng lực chiến đấu, đợi chút nữa thôi là sức lực cũng không còn nữa”. Millea xua tay nói, sau đó tiếp tục phát huy sức tưởng tượng với A Tam, thảo luận một cách dung tục về tình tiết mà tôi có thể đã trải qua trong đêm hôm đó. Nam nhi hám sắc, câu này quả không sai, tôi thừa nhận họ nói đúng.

Vì tin lời Millea nói, tôi đã buông lơ cảnh giác mà quay lưng lại về phía ác ma, ả giống như lò xo bật dậy rung cả đất, khói đen lại bủa vây cánh tay của ả, ả đứng sau tôi, dùng sức bóp chặt cổ tôi. Nguồn oxy không đủ lưu thông khiến tôi bật ho ằng ặc không thành tiếng.

A khẽ cười nói với Millea: “Không ngờ rằng trò này bất kể là đối với ai thì lần nào cũng là đúng nhỉ. Ngày đó người cũng dùng thủ đoạn này với cha người, không ngờ hôm nay cũng bị ta... ha ha ha. Anh bạn nhỏ, người vẫn còn non và xanh lắm”.

A tức giận nói bên tai tôi: “Những hình ảnh người nhìn thấy vừa rồi là đúng đấy. Hơn nữa tao còn đích thân dẫn cô ta đi tìm và hút máu bổ đề để cho cô ta có thêm sinh mệnh vĩnh hằng”.

A ngừng lại, nói thêm một câu: “Người cảm kích ta chứ?”. Cái tay của tôi vốn dĩ nắm lấy cánh tay của a để giảm bớt áp lực trên cổ buông lơ lửng xuống. Sự phẫn nộ đã cho tôi năng lượng dâng trào, cơ thịt trên cổ tôi cứng lại, ở phần eo tay còn lại rút ra con dao găm bạc, tôi hơi xê dịch ra và dùng sức đâm mạnh về phía sau.

Cơ đau làm a buông ra, tôi dùng hết sức đâm mạnh thêm mấy phát nữa, giống như sự vận động của cái pít-tông phát ra âm thanh khi nghe “khịt khịt”. Không phải là tôi đã đâm thủng cơ quan nào đó của hệ thống tiêu hóa hoặc miễn dịch đấy chứ?

Khi a phân tâm thì Millea lập tức lao lên, cánh tay phát ra ánh sáng trắng ản lên trán a. Chỉ nhìn thấy a từ từ ngã xuống đất, khung xương của cả cơ thể phát ra màu sắc giống như ngọn lửa, bị xuyên qua da và quần áo. Sau đó a đã bị phế bỏ hoàn toàn.

A Tam bụi người: “Không ngờ rằng phụ thần lại đi cùng với ác ma...”.

“Không”, Millea vội vàng phủ nhận, “Đó không phải là phu nhân Samuel thật. A chỉ là mượn thân mà thôi, còn phu nhân Samuel thật, hoặc là sớm đã bị chết rồi, hoặc là...”, anh ấy có chút buồn rầu nhìn tôi, “vừa rồi đã bị cậu đâm chết...”.

Tôi kinh ngạc: “Không, không phải chứ? Rõ ràng là anh là người giết a cuối cùng mà”.

“Tôi dùng thánh quang giết chết ác ma bên trong cô ấy. Nếu như linh hồn của cô ấy vẫn còn... thì cô ấy vẫn có cơ hội sống lại”. Tôi nhìn thấy mồ hôi ướt đẫm trên trán Millea, khi nói cũng có chút thờ gập. Chiêu vừa rồi có lẽ đã tiêu hao khá lớn năng lượng của Millea, dẫu sao đối phương cũng từng là thiên sứ làm lạc nên mới bị đẩy xuống trần gian. Mặc dù năng lực của đối phương yếu hơn Millea, nhưng muốn giết một thiên sứ làm lạc thì cần phải có khả năng chứ không phải là việc “dễ như trở bàn tay”.

Nếu để thi thể ở lại nơi này cũng không thích hợp cho lắm nên Millea

đã dùng Năng lực thiên đường khiến cho căn phòng bắt đầu nổi những con sóng nóng hơn cả ở dưới mặt trời. Anh ấy bảo chúng tôi nấp sau tường và nhắm mắt lại. Trước khi chúng tôi rời đi, Millea còn nháy nháy mắt, nói nhỏ: “Nghe lời, không sẽ bị mù đấy”.

Dọa cho A Tam phải cởi cả áo ra để bị mù lại. Millea lay chuyển thánh quang nóng rực thiêu hóa thi thể phu nhân Samuel thành tro cốt. Sau khi mọi chuyện diễn ra xong xuôi, tôi hỏi A Tam: “Sao cậu lại cởi áo bị mù vậy?”.

“Anh ngốc à, mở mắt ra sẽ bị mù đấy!”. “Không phải cậu có khăn đội đầu sao?”.

“Ừ nhỉ! Ý, khăn đội đầu của tôi đâu?”. A Tam vai trần túm loạn xạ lên đầu, trông như một con khỉ. A Tam không nhìn thấy tôi đang chỉ tay xuống đất nơi chiếc khăn của cậu ta nằm yên đó. Sau khi nhìn thấy, cậu ta đau khổ nhặt chiếc khăn lên phủi bụi. Tôi thấy nghi ngờ không biết cái tên ngốc này với người lúc trước anh dũng cầm súng nước xông lên cứu tôi rốt cuộc có phải cùng là một người hay không.

Millea thu dọn xong tro cốt cho vào một cái túi nilon. Trước khi đi ra ngoài, tôi nhặt cái móng mà Samuel dùng làm gậy thanh Frosmourne của tôi lên, giấu thật kỹ. Chúng tôi bắt đầu đi về phía bãi đỗ xe. Trải qua những chuyện này, cảm xúc của tôi mới bắt đầu trở lại, nhưng có một ngọn lửa phiền muộn không hiểu sao một lần nữa dâng lên. Tôi vốn dĩ cho rằng những phiền muộn bức bối là do con ác ma đó gây nên, nhưng bây giờ cảm thấy có vẻ không phải vậy.

Tôi hỏi Millea tại sao lại thế, sự thật này không được bình thường.

Millea nhún vai, nói không biết, nhưng anh ấy sẽ điều tra thêm.

Chúng tôi đi về phía bãi đỗ xe, Millea tìm một vườn cây chôn tro cốt xuống. Dấu sao cũng từng là huynh đệ tì muội thân thiết mà.

Mới trải qua vụ nổ súng nên bãi đỗ xe chỉ thừa thớt vài cái xe, tôi đoán là của chủ cửa hàng về để thu dọn bãi chiến trường lộn xộn.

Lúc này, Millea cười và đưa một chiếc chìa khóa cho tôi. Tôi nhìn thoáng qua, trời ơi, nó giống y hệt như trong mơ của tôi, là chìa khóa của xe Volkswagen.

Millea cười nói: “Tiểu tử các cậu mà không làm việc tốt tôi sẽ tịch thu lại! Dù sao tôi cũng đứng tên đăng ký xe”. Tôi cảm kích mở cửa xe cho người Mỹ đen lên, rồi ngồi vào buồng lái.

Dung tích xi lanh của xe mới không lớn như của xe cũ, nhưng trải

nghiệm tổng thể thì thoải mái hơn nhiều. Làm khó Millea rồi, rõ ràng là chỉ cần một loáng là tới, nhưng vẫn ngồi im trên xe chờ hẳn mấy tiếng. Tôi nói: “Nhưng chúng tôi cũng không thể tặng cái xe cũ nát kia cho cửa hàng sửa xe được”.

Cuối cùng chúng tôi lái xe đến cửa hàng sửa xe. Ông chủ vừa nhìn thấy tôi ngay lập tức đã nói cái xe đó chỗ này không an toàn, chỗ kia cần phải sửa, nước bọt tung bay. Tôi cười và trả cho chú ấy một tờ 50 đô la Mỹ, nói không sửa. Ông ta ngẩn người. Trước đây trên mạng tôi thấy rất nhiều thương nhân người Hoa ở nước ngoài đều là gian thương, còn chuyên chặt chém đồng bào mình. Quả nhiên, gian thương kia cho rằng bản thân đã mô tả về trạng thái xuống cấp của công chúa Bạch Tuyết hơi quá nên chuyển chủ đề giới thiệu cho chúng tôi xem xe mà cửa hàng ông ấy bán.

“Xe ở chỗ chúng tôi được bảo dưỡng, chất lượng đạt tiêu chuẩn và giấy tờ đầy đủ”. Vừa nói, ông ta vừa dẫn chúng tôi đến gara xe, cho chúng tôi xem chiếc xe Ford dung tích 35. Cái xe đó đúng thật là chiếc xe tuần tra cảnh sát kiểu lớn mà chúng tôi nhìn thấy trên đường, chỉ thiếu mỗi còi xe cảnh sát mà thôi. Xe này không phải xe lậu đấy chứ?

Millea xoa tay, bảo chúng tôi tiếp tục đi theo mà nghe ông chủ xe khoác lác. Một lúc sau, ông ta gọi một chiếc xe cẩu của công ty Junk Car đến. Đây là công ty thu mua xe thanh lý ở Florida, trực tiếp cẩu chiếc xe cũ của chúng tôi đi, miễn làm thủ tục giấy tờ. Cuối cùng giá bán của xe phế là 150 đô la Mỹ. Trừ đi chi phí kiểm tra, còn thu về được 100 đô.

Sau đó chúng tôi cùng giơ ngón tay giữa về phía chú đầu trọc mặt đầy ngấn thịt, rồi ngồi lên chiếc xe Volkswagen thông thả rời đi. Ở trên xe, Millea nói với chúng tôi chiếc xe Ford đó trước đây từng gặp tai nạn nghiêm trọng, có người chết trong xe. Xe được sửa chữa lớn, sau khi độ mới thì bán đi bằng giá. Nghe đến đây, tôi hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Thông thường khi chúng tôi mua xe cũ, đầu tiên phải chú ý đến xem giấy tờ có sạch sẽ không, có sửa chữa lớn động đến khung gầm xe hay không, thậm chí xem từng có người chết trong xe không. Ông ta làm như vậy, từ góc độ tập tục mà nói là rất kiêng kỵ. Lẽ nào... tôi hỏi Millea: “Có thể nào ông ta thường xuyên mua những loại xe như này

về để sửa lại rồi bán, đặc tội với nhiều người chết oan, dẫn đến thời tiết bất thường như này, khiến tâm tư của chúng ta đều bị đảo lộn?”. Millea lắc đầu: “Tôi không biết... nói thật là khả năng như vậy cũng có, nhưng không lớn”.

Sau khi trở về khách sạn, tôi đem cái móng mảnh thú của phu nhân Samuel ném xuống cho Millea xem. Millea vừa nhìn thấy mặt đã xanh lét.

“Đây là cái gì?”, A Tam hỏi, còn cướp về ngắm nghía. Tôi cũng vẻ mặt ngờ vực nhìn Millea.

“Đây là móng... thuộc về sinh mệnh vĩnh hằng...”, trong giọng nói của anh ấy có chút run rẩy. Anh ấy căng thẳng nắm lấy vai tôi hỏi: “Cậu lấy cái móng này ở đâu? Không phải là chiều nay...”.

Tôi gượng gạo gật đầu. Sắc mặt Millea ngày càng khó coi. Anh ấy tự lẩm bẩm: “Nếu như vậy thì, nếu như vậy thì, lẽ nào...”.

“Sinh mệnh vĩnh hằng, anh nói là quỷ hút máu ư?”, khi A Tam nói, cậu ta nhìn sắc mặt của tôi. Cái tên gốc này, năm ngón tay của Amy cộng thêm bàn tay hợp lại mới có thể to bằng cái móng này, cậu ta lại có thể cho rằng có khả năng.

Millea lắc đầu, không nói thêm gì nữa. A Tam không được trả lời, cũng ngoan ngoãn im miệng, không khí trong phòng rơi vào trạng thái trầm mặc đến kỳ lạ.

Khá lâu sau, không biết A Tam không chịu nổi hay là cố ý “bùm” một tiếng, cậu ta đánh một quả rắm! Rắm kêu to thì không thối mà rắm thối thì không kêu, tôi vẫn cứ phải bịt chặt mũi lại, đề phòng bị một số khí “âm thầm tự nhiên”.

Chúng tôi đều cười, Millea chỉ vào A Tam, vừa cười vừa lắc đầu. Sau đó, anh thờ dài nói: “Chuyện đến nước này, dù sao có kể cho các cậu cũng không quan trọng nữa. Cái mà các cậu cầm kia, chính là móng của Ác Long...” anh ấy nằm phịch xuống giường rồi nhìn lên trần nhà, “Điều may mắn đó chỉ là cái móng bị bong của Ác Long mà thôi, chứ không phải được rút ra trực tiếp từ người nó. Nếu không thì...” anh ấy ngừng lại, cho chúng tôi một khoảng thời gian đủ sức tưởng tượng. Nhưng tôi thì chỉ nghĩ đến trò game trên đĩa game khá cổ điển.

“Đây chính là nguyên nhân tại sao mấy ngày nay Florida nóng bất thường như vậy sao? Trời đất, ngoài thiên sứ ác ma vẫn còn rùng và

quỷ hút máu, rốt cuộc đây là cái thế giới gì vậy? Có để cho người ta sống nữa không...”, tôi nói.

Nghĩ đến thanh Frosmourne, tôi biết lúc trước chỉ có hai nam nhi tiểu tử, cả chặng đường xông bừa đánh bậy, thực ra là nguy hiểm vạn phần, tim của tôi cảm giác như vỡ vụn. Khắc phục bực bội hóa ra lại là nỗi sợ hãi.

“Anh gặp Ròng bao giờ chưa?”, A Tam ngây thơ cầm cái móng trên tay và hỏi Millea.

“Chưa...”, Millea lúc này đã có chút gượng gạo.

“Không có anh nói làm gì! Không chừng chả có cái gì hết, chỉ là một cục hóa thạch, hoặc là cái thứ linh tinh lộn xộn nào đó mà thôi”.

“Hi vọng như vậy...”, Millea đến bên cửa sổ, nhìn đường phố đã chìm vào giấc ngủ sâu và nói.

“Vậy, các cậu có muốn nghe truyền thuyết về sinh mệnh vĩnh hằng mà thiên sứ chúng tôi từng được nghe không?”, Millea hỏi chúng tôi.

“Muốn, muốn chứ”. Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng có một điểm mà tôi và A Tam đều giống nhau, đó chính là chúng tôi đều là những thiếu niên hiếu kỳ.

Tôi và A Tam mỗi người chiếm một chiếc giường, đợi Millea đang ngồi trên ghế sofa kể chuyện.

Thực ra linh hồn của mỗi con người đều là năng lượng, người lương thiện sẽ tạo ra năng lượng dương, kẻ hung ác sẽ tạo ra năng lượng âm, đây là điều mà mọi người ai cũng biết. Những năng lượng này mặc dù nhìn không thấy, sờ không được, nhưng nó thực sự tồn tại. Đối với mỗi một ngôi sao mới được sinh ra mà nói, đều là nơi sinh sống thứ hai mà Ròng chọn.

Kỳ thực nói Ròng là sinh mệnh vĩnh hằng, nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy. Vì cơ bản tuổi thọ của nó và vì sao là như nhau, mà các vì sao cũng có ngày sẽ bị hủy diệt. Trước sự tồn tại đẳng cấp cao như vậy thì thiên sứ và ác ma lại chỉ như con kiến mà thôi. Có thể trong ghi chép của một số tôn giáo thì thiên sứ và ác ma, thậm chí còn có quỷ hút máu đều được ghi là có sinh mệnh vĩnh hằng. Nhưng trên thực tế, tuổi của thiên sứ và ác ma đều có giới hạn, chỉ là dài hơn so với cả nền văn minh của nhân loại, với sự tồn tại này nhận thức của nhân loại còn có hạn, để bọn họ trong ấn tượng, để những thứ sống trong thần thoại mơ hồ thống nhất với nhau mà thôi.

Chúa Sáng Thế tạo ra rất nhiều thứ trên vì sao vốn toàn là những thứ mênh mông. Ví dụ quy luật để lục địa được nâng cao, trôi nổi; quy luật tiến hóa của sinh mệnh trên nước, đất, và không trung cùng những nguyên tố tồn tại trên địa cầu hiện tại; quy luật tiến hóa các giống loài. Nhưng Thần lại không tạo ra Rồng. Cho nên nói, Rồng và Thần tồn tại một cách bình đẳng.

Thần nói với các thiên sứ, Rồng thường sẽ lựa chọn những vì sao dễ sống, có sinh mệnh để nghỉ lại. Khi Thần tạo ra tất cả mọi thứ, Rồng đã cùng tồn tại với Thần trên hành tinh thứ ba của hệ Mặt trời này. Nhưng Rồng chỉ luôn ở trong lòng đất, không can thiệp đến thế giới bên trên mặt đất.

Thần chỉ là cùng tồn tại với Rồng, còn cùng sinh sống với Rồng lại là con người. Rồng hấp thu năng lượng mà linh hồn nhân loại tỏa ra để làm dinh dưỡng, Rồng còn duy trì cân bằng không khí, ổn định lực hút trong lòng đất và duy trì năng lượng.

Chính Rồng đã làm cho lòng đất ấm lên, không nóng quá cũng không lạnh quá, trở thành thế giới dễ sống.

Sau này trên thiên đường xảy ra biến cố, Lucifer và một đám ác ma từ trên trời đã rớt xuống, rơi vào địa ngục, mà Lucifer bị giam hãm ở tầng sâu nhất. Nhưng thực ra so với nơi ở của Rồng, địa ngục mới chỉ là vượt qua phạm vi sức người, là cái hang đất to hơn một chút mà thôi.

Cùng với sự phát triển và hao mòn của văn minh nhân loại, thiên đường và địa ngục đã có những mâu thuẫn nhỏ, giống như hai thế giới đan chéo đang vận chuyển song song. Có chiến tranh cũng có hòa bình, phát triển đôi khi cũng bị thụt lùi vấp ngã, nói chung trong trật tự tuyệt đối thì thế giới đã duy trì một sự cân bằng vi diệu.

Nhưng, có một biến lượng khó kiểm soát, là những năm gần đây đang dần mất đi sự cân bằng, mà cũng là điều mà trước đó Thần không được rõ. Nguyên nhân chính là Rồng. Thực ra thì Rồng không chỉ hấp thu dinh dưỡng đến từ linh hồn của nhân loại, mà còn chịu ảnh hưởng của năng lượng dương.

Nói một cách nghiêm túc, về ý nghĩa thì Rồng cũng có phân chia ra hai phái chính và tà. Rồng được nở ra từ trứng, nhưng khi mới sinh không có hình thái gì cả, sau khi hấp thụ năng lượng thì sẽ biến đổi thành Chân Long có hình thái giống như Giao Long phương Đông,

hoặc Ac Long có đôi cánh, kết cấu cơ thể có xu hướng giống người. Sau khi đã giải thích một cách tổng quan, Millea uống một hợp cocacola rồi tiếp tục: “Đây chỉ là Thần nói cho chúng tôi biết trước khi rời đi. Ngoài Chúa Sáng Thế, chúng tôi đều chưa từng thực sự được gặp Rồng. Đến hiện tại, nó vẫn chỉ là sống trong truyền thuyết mà thôi”.

“Vậy làm sao anh biết được cái thứ trên tay tôi là móng của Ác Long?”, A Tam hỏi.

“Bởi vì Thần từng truyền lại một số hình ảnh mờ nhạt về Rồng trong trí óc của mỗi thiên sứ chúng tôi, trong đó có hình dáng của vảy và móng vuốt. Đây cũng là nguyên nhân tại sao mà đối với một miếng thịt mỡ như nhân gian, những thiên sứ rút xuống mặc dù rất ham muốn nhưng luôn không dám tùy tiện tấn công”.

“Hiện tại có các anh cản trở bọn họ mà, lão đại của bọn họ bị nhốt rồi, binh hèn tướng nhát của kẻ bị nguyên rủa cũng không mạnh như các anh, tất nhiên là không dám rồi”, tôi nói.

“Không phải như vậy...”, Millea cười đau khổ, “Thiên đường hiện tại thật ra giống như một cái đĩa cát tản mạn, yếu hơn so với những gì các cậu tưởng tượng... nếu tác chiến một mình cũng không có tác dụng gì. Cậu nhìn tôi thì biết”, nói xong, anh ấy tự cười một mình. Rồng và lửa luôn thân thiết, gắn liền với nhau, còn lòng đất lại chính là một vùng lửa đang thiêu đốt nóng rực. Chính là do thời tiết cực đoan khác thường, cộng thêm việc chúng tôi tìm thấy móng của Ác Long ở khu vực này, nên Millea mới liên kết những điều này lại với nhau.

Nhưng trong tình trạng khô nóng này, khó mà tìm được cơn tức giận trong lòng, năng lượng âm của cả Nam Florida đều bùng nổ. Nếu như bên dưới có một chú rồng con vừa ra đời, thì há không phải là... thôi thôi, những thứ vẫn chưa được chứng thực thì không nên suy đoán bừa nữa.

Tâm trạng của tôi rốt cuộc đã có chút ổn định lại. Nhưng chỉ cần nghĩ lại thôi là tôi lại nhớ đến Amy đã mọc răng nanh, biến thành quỷ hút máu. Đối với việc này, tôi thật không biết phải bình luận thế nào, chỉ có thể thở dài buồn bã.

Vậy nên tôi chuyển đề tài câu chuyện, hỏi Millea một số việc liên quan đến quỷ hút máu. Quỷ hút máu đang nóng trong thế giới nhân

loại, mới nổi dậy sau những năm 2000, các tác phẩm tiểu thuyết và điện ảnh đều đang đưa ra những mô tả của chính mình, cuối cùng vào khoảng thời gian thế vận hội được tổ chức ở Thượng Hải, một loạt các tiểu thuyết tình yêu của Mary Sue được mang hàm tước quý hút máu và điện ảnh bùng nổ về chủ đề nóng quý hút máu, không lâu sau các loại quý hút máu đầy đường phố, đến Boyslove1 còn phải xuất hiện.

1 Thể loại tiểu thuyết, truyện tranh, phim ảnh nói về tình yêu giữa các chàng trai đồng tính.

Millea nhìn tôi có chút đồng tình, sau đó nói: “Thực ra quý hút máu thật so với sinh linh xinh đẹp trong phim ảnh là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Thứ nhất bọn chúng không có sinh mệnh vĩnh hằng, thứ hai là bọn chúng bản thủ và bạo lực hơn nhiều so với tưởng tượng. Cái mà quý hút máu gọi là ‘ăn chay’ (chỉ hút máu động vật) cơ bản không tồn tại, bọn chúng cũng không xuất hiện ở trường trung học và yêu các cậu đâu”.

“Quý hút máu không phải là không chết, chỉ là do cơ năng của cơ thể chúng khi dừng hoạt động thì tốc độ già yếu chậm hơn nhân loại rất nhiều mà thôi. Về việc quý hút máu mạnh hơn nhân loại, ở một góc độ nào đó thì đây lại là sự thật. Cái thứ giống loài không có thần lực này tốc độ rất nhanh, sức lực mạnh mẽ, hơn nữa thính giác và khứu giác rất nhạy bén, có thể được coi là một động vật IQ cao và lớn mạnh.

“Chỉ là... song song với đó, bọn chúng lại có một nhược điểm là rất yếu đuối. Vì quý hút máu chỉ lấy máu làm thức ăn, trong khi đó máu là thứ rất bẩn, rất có thể sẽ đem theo các loại virus và vi khuẩn gây bệnh. Mà bọn chúng thì không có sức đề kháng mạnh. Theo kinh nghiệm của mấy chục năm... kết cục của quý hút máu chung quy cũng chẳng có gì tốt đẹp”, Millea thở dài. Trong giới thiên sứ, họ đều nghi ngờ quý hút máu là kẻ “môi giới” truyền bệnh HIV từ tinh tinh sang cho nhân loại.

“Vậy... có cách nào để quý hút máu quay trở lại thành con người không?”, tôi dè dặt hỏi.

“Theo như tôi biết là không có, nhưng trên thực tế có cách này hay không thì tôi không rõ”, Millea trả lời thật tình.

Tôi lại nghĩ đến đêm ở cùng với Amy. Cô ấy từng là một cô gái rất

xinh đẹp, vui vẻ, nhưng lần sau khi xuất hiện trước mắt tôi thì đã là người khác. A Tam thân mật vỗ vỗ vào vai tôi và nói: “Nothing is impossible (Không gì là không thể)”. Câu nói này nghe cứ giống quảng cáo thể nào ấy.

Buổi tối hôm nay trong lúc chúng tôi đi ngủ, thiên sứ Millea không biết đã đi đâu để cứu vớt địa cầu rồi, tiếng ngáy của A Tam vẫn rung trời lở đất như mọi khi. Còn tôi thì trở mình liên tục, trong đầu luôn trăn trở suy nghĩ về Amy. Cho dù làm thế nào cũng không thể ngủ sâu được.

Cuối cùng đúng lúc cảm giác buồn ngủ cũng từ từ kéo đến thì tôi bị tiếng kêu sắc nhọn, chầm chậm mà có tiết tấu lay tỉnh. Đó là kiểu âm thanh của móng tay sắc nhọn đang dùng sức cào lên cửa kính, tôi vẫn chưa ngủ nên nghe thấy mà sờn tóc gáy.

Tôi ngồi bật dậy, âm thanh đã biến mất không để lại dấu vết gì. Trong bóng tối, mượn ánh sáng yếu ớt từ nhà tắm, tôi nhìn sang A Tam ở bên cạnh, tiếng ngáy đều đều chứng tỏ cậu ta căn bản chả khác gì so với một con cá mắm biết thở.

Nhưng trên cửa kính mờ của phòng tắm lại có ba vệt nước dài bằng nhau. Tôi móc con dao găm bạc, bước xuống giường, dùng sức mở cửa, bên trong trống không. Lúc này, trong ánh sáng sót lại của tầm mắt có cái gì đó đang lắc lư, tôi vừa nhìn thì có một bóng đen nhanh chóng từ trước cửa sổ kính chìm vào trong màn đêm đen.

Trong mơ hồ tôi có cảm giác cái bóng đó chính là Amy. Bây giờ Millea không ở đây, A Tam thì lại ngủ say, cô ấy đến tìm tôi cũng vừa đúng lúc. Tôi nhanh chóng mặc đồ rồi ra khỏi phòng, đi về hướng phía bóng đen vừa biến mất.

Bóng đen chính là đến để dẫn đường cho tôi, nó cố ý giữ một đoạn khoảng cách với tôi, rõ ràng tốc độ rất nhanh, nhưng lại luôn chờ tôi ở phía trước. Nhưng là một người đã gia nhập giới trừ tà, từng gặp qua chuyện lớn nên tôi vẫn phải giữ cảnh giác nhất định, vũ khí cần thiết luôn luôn ở bên cạnh sườn.

Bóng đen đó rảo bước đi nhanh khoảng mười phút thì dừng lại, ở trước một căn nhà. Nó quay người lại phía tôi, dưới ánh trăng tôi nhìn rất rõ, không phải là Amy đây ư?

Chương 3: Chính tay giết người yêu. Xuất hiện manh mối mới

Cô ấy gật đầu mỉm cười với tôi, sau đó tiếp tục mở cửa bước vào. Bên cạnh ngôi nhà có một chiếc xe thương vụ bảy chỗ đang đỗ, trên xe có in nhãn hiệu “Du lịch Dương Quang” bằng song ngữ Trung-Anh. Ồ, có lẽ nào là người Trung Quốc sống ở trong ngôi nhà này? Bước qua cửa, tôi nhìn thấy thiết bị báo động an toàn bật đèn đỏ, nhưng đã bị cô ấy tắt đi. Bỗng nhiên tôi nghĩ tới một điều gì đó, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. “Không phải là cô...” tôi nhìn không rõ bóng dáng cô ấy ở góc nào trong nhà, nhưng tôi biết cô ấy có thể nghe thấy tiếng tôi.

“Không sai, tôi đã giết gia đình nhà này. Cũng chính là một đôi vợ chồng gian thương người Hoa”. Cô ấy nói giọng rất thản nhiên và dừng dừng đến lạnh người. Bóng tối trong phòng còn dày đặc hơn cả bầu trời đầy trăng sao bên ngoài kia. Tôi không nhìn thấy cô ấy, nhưng từ giọng nói có thể phân biệt rõ được cô ấy ở phía trước, bên trái của tôi.

Dường như cô ấy nhìn xuyên thấu được tâm trạng của tôi. Ngay sau đó vang lên một tiếng “bộp”, và đèn đã sáng, là đèn cây với ngọn đèn màu vàng cam. Cô ấy dùng móng tay vân vê để ly cỡ lớn một cách tao nhã, lắc nhẹ thứ dung dịch trong cốc làm nó sóng sánh. Cô ấy dựa vào cửa đẩy của gian bếp, nhìn tôi với ánh mắt đầy quyến rũ. Đôi mắt của cô ấy phản chiếu cùng ánh đèn đêm, mờ mờ ảo ảo. Tôi ngửi thấy mùi ngọt tanh thoang thoang của máu tươi, dường như nó được tỏa ra từng đợt từng đợt theo sự sóng sánh của cái ly. Khứu giác kích thích vỏ não của tôi, đẩy lùi những rung động cảm tính và thương xót với Amy mà thay vào đó là sự căm hận đối với quỷ hút máu Amy. Nhưng tôi biết, ký ức của đêm hôm đó dường như đã khắc sâu vào trí óc của tôi, tôi không thể thật sự hận cô ấy một cách đơn thuần – hận cô ấy giống như căm hận quái vật.

Tôi từ từ xê dịch vị trí, nhanh chóng bước vượt qua cô ấy để đi lên cầu thang, tôi muốn tận mắt nhìn thấy cái xác chết thảm của chủ nhà. Có lẽ, từ tận đáy lòng tôi vẫn hi vọng chủ nhà còn sống và tất cả

những điều này là cô ấy đang lừa tôi.

Cô ấy không có ý định cản trở tôi. Sau khi mở cửa phòng, tôi nhìn thấy vợ chồng chủ nhà đang nằm khoan thai trên giường, giống như đang chìm trong giấc mộng. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại, Amy đã đứng phía sau tôi, cô ấy chỉ vào đôi uyên ương đang ngủ say, và nói: “Vào xem đã rồi hãy nói”.

Tôi đến bên giường, nhìn thoáng qua thấy hai vợ chồng họ giống như đang chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng thật ra đã không còn hơi thở, chân tay cũng lạnh cứng, một vùng da lớn bị lõm xuống như muốn nói cho tôi biết một lượng máu lớn trong cơ thể của họ đã bị hút đi.

“Tại sao...” tôi tự nói một mình, “rõ ràng cô ...”, lúc này “xoạch” một tiếng, Amy kéo rèm ra. Ánh đèn mập mờ bên ngoài đường đêm len lỏi vào, lúc này đây tôi mới nhìn rõ mặt của chủ nhà. Đó chính là ông chủ sửa xe – Liễu Dũng Khanh.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô ấy, yêu khí và vẻ đẹp gợi cảm trên người cô ấy lúc trước bỗng chốc tan biến giống như làn khói. Cô ấy chậm chậm cúi đầu: “Anh hãy giết em đi. Đối với quỷ hút máu, không phải dùng nước thánh hoặc khúc gỗ nhọn vô dụng là được. Để giết chết quỷ hút máu bọn em chỉ có hai cách cho anh, hoặc là tiêm vào một lượng lớn máu của người chết và phải là người chết đã trên ba ngày; hoặc là, trực tiếp chặt đầu”. Khi nói cô ấy rất bình tĩnh, giống như đang nói tới một việc chẳng hề liên quan tới mình.

Mặc dù vẫn còn sợ móng tay sắc nhọn và răng nanh của cô ấy, nhưng tôi vẫn lấy hết dũng khí bước lên, hai tay đặt lên vai cô ấy. Ngay sau đó, tôi làm một việc mà bản thân không hề nghĩ tới – tôi ôm chặt một con quỷ hút máu vào lòng. “Có thể nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không...”, tôi thì thầm bên tai cô ấy.

Millea từng nói bất luận lúc nào tay cũng phải để ở chỗ có thể lấy vũ khí ra để phản kích đối phương trong vòng một giây, cho dù là có vài người cùng phe mình cũng đang ở đó, càng không thể để hai bên sườn và bụng bị lộ ra như này. Bây giờ tôi đang rơi vào hoàn cảnh như cá nằm trên thớt.

Bên tai tôi có tiếng nức nở, Amy đang khóc, đồng thời nhẹ lắc đầu. Tôi nắm lấy bàn tay đã thu về những móng tay sắc nhọn của cô ấy, cùng đi xuống tầng dưới. Chúng tôi ngồi sát bên nhau trên ghế

sofa ở phòng khách.

Tôi mở tủ lạnh lấy hai chai bia ra, bật nắp và đưa cho cô ấy một chai. Tôi nhẹ nhàng đặt nó ở trên chiếc bàn trà, đẩy chiếc ly chứa máu người ra xa. Tôi không biết còn có tác dụng gì trên cơ thể quý hút máu hay không, nhưng dần dần cô ấy đã đồng ý kể lại những việc xảy ra với mình từ khi chúng tôi từ biệt nhau.

“Sau khi chúng ta từ biệt, em đi theo đường hướng thẳng về đồng bằng trung bộ, định nhân cơ hội lúc còn trẻ phải đi du lịch một vòng đất nước. Các anh đi về phía Đông về Miami, còn em đi về phía Tây Bắc. Tất nhiên, em cũng không rõ mình sẽ đi đâu, cơ bản là lên xe đi quá giang nên xe chở em đến đâu thì em đến đó.

Em đi đến Tennessee, Arkansas, tiếp đó trở lại rẽ qua Mississippi. Sau đó, em vừa đi vừa chơi, lần đầu tiên đi xe đạp hoàn thành chuyến du lịch xuyên bang, từ phía Nam Mississippi em đến cảng New Orleans của bang Louisiana”. Tôi đang có chút phân tâm, nhưng nghe đến đây, tim tôi bỗng đập mạnh. Không phải đúng lúc Millea bắt đầu chiến đấu với cha con Belial đấy chứ...

“Khi ấy cảnh sát đột nhiên phong tỏa con đường, nói khả năng có kẻ tình nghi cần thẩm tra. Lúc đó em sợ cảnh sát điều tra ra việc ở Carolina, chắc là cảnh sát đang tìm em rồi. Vì thế em phải trốn chui lủi ở trong thành phố đó, không dám ra khỏi thành phố cũng không dám ở khách sạn. Em ở quán bar cho đến nửa đêm, sau đó ngủ tiếp ở cửa hàng McDonald’s vì họ bán hàng cả đêm. Đêm thứ ba ở cảng New Orleans, em đến một quán bar tên là Tín Ngưỡng. Nhưng ở đó, em nhìn thấy một người làm em vô cùng kinh ngạc. Còn chưa kịp uống tí rượu nào, em vội vàng lên ra cửa sau chạy trốn”.

Mặc dù đây đã là việc trong quá khứ, nhưng tôi vẫn lo lắng hỏi: “Em nhìn thấy ai?”.

“Chúng ta rõ ràng đã châm ngọn lửa đó để giữ chân ả, em còn từng chửi ả. Cho dù ả chưa chết thì cũng bị cảnh sát bắt, nói thế nào đi nữa thì ả cũng không nên xuất hiện ở đó, mà lại còn ngồi uống rượu một cách an nhàn”. Tôi biết, người cô ấy nói chính là phu nhân Samuel khi ấy đang chế tạo linh hồn cho búp bê bị tôi và A Tam tạt dầu châm lửa đốt.

Tôi không cắt ngang, cô ấy tiếp tục nói: “Ả không nhìn về phía em, có lẽ là không phát hiện ra em thì đúng hơn. Lúc đó em đã bán mất

chiếc xe đạp của em đi rồi, mà cũng đã gần nửa đêm, em muốn trốn ra khỏi thành phố cũng không phải dễ dàng. Nhưng rồi cuộc ả cũng phát hiện ra em, lúc đó em lơ mơ cảm giác thậm chí ả có thể không phải là con người. Nhưng em biết không nhiều, cũng không tận mắt nhìn thấy, em không biết ngoài bộ dạng con người ra, ả còn có thể là sinh vật gì nữa.

Đó là sau khi em rời khỏi quán bar. Em muốn đi vài vòng quanh hẻm, một cách nhanh nhất có thể. Sau khi ra đến đường phố, em đi về phía xa nhất có thể, rồi ngồi lại trong tiệm bánh pizza một lúc mà đầu óc cứ để đâu đâu. Em lại chui vào trong con hẻm, đúng lúc em thấy rằng cuối cùng cũng an toàn, muốn quay lại đường phố, thì ngay sau đó...” nói đến đây, không hiểu sao cô ấy cười điên dại. Đúng là tôi không hiểu đầu cô ấy đang nghĩ gì, có óc hay không nữa, không hiểu tại sao tự nhiên lại cười như con điên thế. Lẽ nào giống như trong phim ảnh, đụng phải lưu manh côn đồ?

Quả nhiên là đụng phải, nhưng không phải lưu manh bình thường, mà là...

“Em không ngờ lại gặp anh và Summit!”, cô ấy nói, mặc dù thời gian đã qua rất lâu rồi, nhưng cô ấy vẫn có chút kích động.

“Hả? Em nhìn thấy anh và Summit...”, trời đất ơi, thời gian sao lại đúng lúc vậy.

“Vốn dĩ em định đi cầu cứu các anh. Nhưng khi ấy vẻ mặt của các anh không bình thường, hơn nữa lại nấp sau xe ô tô, dáng vẻ lén lút... Em định dừng ở đó, một mặt đề phòng ả tìm nhìn thấy em, mặt khác cũng muốn quan sát các anh rốt cuộc đang làm trò gì”.

“Nhưng...” đột nhiên, giọng nói của Amy hơi lớn hơn, ngữ khí cũng thay đổi. Tôi kinh hãi dịch chuyển ra phía xa, tay đặt lên bao dao cạnh sườn.

“Haha, quả nhiên anh vẫn đề phòng tôi, quá là làm tôi thất vọng. Nhưng anh cần biết, cái này chả có tác dụng gì cả. Nếu tôi muốn giết anh, tôi đã ra tay từ lâu rồi”. Trong phút chốc, trên đùi tôi đã xuất hiện thêm vài vết cào, cào rách chiếc quần bò của tôi, dưới ánh sáng của ánh đèn rọi, trên da thịt của tôi lộ rõ những vết đỏ, nhưng không nhìn thấy máu. Cô ấy cười giễu cợt, đặt chai bia xuống và cầm ly để cao lên nhấp một ngụm, đầu lười liếm vài vòng quanh môi, như đang thưởng thức dư vị.

“Người... người không phải là Amy. Người là ai? Người mượn thân của Amy, mau rút ra khỏi thân xác cô ấy cho ta”. Vì sợ hàng xóm và “lũ lưu manh đeo huy hiệu” đến, tôi không dám nói to. Tôi để dao ngang ngực, vận động dây thần kinh toàn cơ thể.

Mặc dù nhìn cục diện của tôi đương nhiên không thể thắng được, nhưng tôi cố gắng đảm bảo không bị thua thê thảm.

À ta mở miệng cười khùng khục trong cổ họng, vẻ mặt giống một cô gái phong trần có kinh nghiệm phong phú. À và Amy tuyệt đối không phải cùng một người, tôi dám khẳng định như vậy. À dùng tốc độ mà tôi không thể phòng bị tiến sát lại gần tôi, móng tay sắc nhọn đặt lên môi tôi và làm động tác khiến tôi phải im miệng. Sau đó miệng ả khẽ nhấc môi lên và nói, trong phút chốc chiếc răng nanh dường như muốn lòi ra: “Ta chính là Amy, Amy chính là ta. Trong cơ thể này chỉ có một linh hồn đang thối rữa biến chất. Những gì người vừa nhìn thấy, chỉ là một phần linh hồn chưa thối rữa hết mà thôi, vừa rồi nói chuyện với người, cũng chính là ta. Ha ha ha ha”.

Móng tay ả gõ nhẹ lên môi tôi, nói một cách đáng yêu: “Anh yêu, ta thực sự không muốn giết anh. Nhưng ta không còn cách nào khác, người biết quá nhiều, mà nhìn người trông rất tươi ngon. Vừa rồi ta uống máu người đồng bào đầu trọc của người, mùi vị người Trung Quốc quả nhiên đặc biệt. Không biết người sẽ có vị gì nhỉ?”, móng tay ả vuốt thẳng xuống, nhấn nhấn ở trên cổ giống như đang tìm vị trí động mạch của tôi, lại vừa giống như đang vờn con vật mà mình sẵn được chuẩn bị cho vào mồm.

Thông thường, trước khi hành hung mà nói làm nhảm nhiều thì đều sẽ chết ngay sau khi nói xong. Tôi cắn răng, thấy lợi hơi đau. Chết tiệt, lúc ban ngày bị con quỷ hút máu trước mặt này cắn rách miệng, thêm việc lại thức đêm nữa, không còn nghi ngờ gì nữa vết loét đã lan rộng hơn.

Bất chợt Amy bỏ tôi ra, rùng mình một cái, sau đó từ từ ngồi phịch xuống đất. “Địch, xin lỗi...”, tiếng của cô ấy dịu dàng trở lại. Tôi không biết làm thế nào, nhìn Amy ngồi trên đất, hai tay ôm đầu trông giống như bị bạo hành, không biết nên hay không nên đỡ cô ấy dậy. Tôi đang đối diện với quỷ hút máu vừa mới chuyển biến, chưa hoàn toàn mất hết nhân tính, cũng giống như là ở cùng một phòng với một bệnh nhân tâm thần đa nhân cách phân liệt, không biết khi nào đối phương

sẽ lại nổi loạn.

Nhưng kỳ lạ là cô ấy không bị nhân cách phân liệt, từ đầu đến cuối đều là một người, một linh hồn. Mỗi việc cô ấy làm, trong đầu cô ấy đều rõ. Cô ấy nhìn tôi có chút ai oán, trong mắt cô ấy, tôi nhìn thấy gợn sóng trong veo. Trong lòng tôi thoáng chút lo ngại, đây có lẽ là mảnh khoe lừa gạt của tà ma. Amy mở miệng nói: “Địch, em muốn anh giết em ngay trong đêm nay”.

“.....” Tôi không biết nên tiếp nhận câu nói này như thế nào, hai tay cũng không biết nên để ở đâu mới phải.

“Chỉ là, hãy để em nói xong câu chuyện, để em khi còn tỉnh táo được ngồi cạnh anh lâu hơn một chút có được không?”.

“.....” tôi cố gắng phát ra một từ “được” nơi kẽ răng. Là một người đàn ông, tôi thực sự không có được dũng khí như cô ấy, không biết tại sao, trong đầu tôi bóng dáng Moe Nishimura như bông liễu bị gió thổi đến thoáng qua.

Cô ấy tiếp tục câu chuyện: “Sau khi đứng núp ở bóng tối theo dõi bọn anh một lúc, em đang định chạy ra chào hỏi các anh. Nhưng màn tiếp theo làm em thật sự kinh hãi. Em nhìn thấy hai người đàn ông đi ra từ quán bar, sau đó một người nhìn rất trẻ, có mái tóc hạt dẻ gõ lên nắp xe mà các anh đang trốn phía sau, gọi các anh ra. Các anh cũng chui ra theo hiệu lệnh của anh ấy. Lúc này em nhìn thấy một bên mặt của người còn lại. Lập tức em thấy kinh sợ vô cùng”.

Tôi nghĩ: Lẽ nào cô ấy từng gặp Belial? Sự chuyển biến của cô ấy là do ác ma đang cản trở?

“Người đàn ông đó, chính là người ngồi cùng với phu nhân Samuel trong quán bar!” Nghe đến đây, tôi cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Phu nhân Samuel là một kẻ của phe ác ma, quen với Belial chẳng có gì lạ. Hóa ra khi đó, bọn họ đã bí mật âm mưu một số việc đen tối rồi ư?

Amy dường như hiểu được cái gì đó trên vẻ mặt của tôi, lúc này cô ấy không cất tiếng mà khẽ nhoèn miệng, như rất hài lòng khi thấy biểu cảm của tôi. Cô ấy cho tôi đủ thời gian để suy nghĩ rồi mới tiếp tục nói: “Lúc đó em chùn chân, bởi vì người đàn ông đó có vẻ như không có biểu hiện gì là thể hiện sự công kích với bọn anh. Ngay khi ấy em đã suy nghĩ rất nhiều, có những suy nghĩ thậm chí làm em phải nổi da gà.

Ban đầu em nghĩ bọn anh có phải bị ép hay không, hay là có chuyện gì bị người đàn ông kia giấu, các anh đang đi trên con đường nguy hiểm. Sau đó, trong đầu em xuất hiện ý nghĩ còn đáng sợ hơn. Em bắt đầu nghĩ rằng, hay là các anh ngay từ đầu đã cùng một giuộc với phu nhân Samuel, cố tình diễn một vở kịch, bởi vì lúc đó chúng ta không giết chết bọn họ mà chỉ là phóng hỏa đốt rồi chạy đi”. Em muốn bác bỏ ý nghĩ đó nhưng phát hiện không có lý do gì để phản bác lại.

Em cũng từng nghĩ, bọn anh chả cần phải vì một người không liên quan như em, hơn nữa cũng là một cô gái chả có gì đặc biệt mà phải làm những điều không có ý nghĩa. Nhưng dần dần em lại nghĩ, liệu anh có phải là một con quái vật...”.

“Nếu anh là quái vật, thì tại sao anh phải như thế...”, tôi vẫn chưa nói xong, Amy liền cắt lời tôi.

“Địch, khi ấy em có thai rồi”. Từng lời nói của cô ấy vang lên chắc nịch, tôi nghe rất rõ.

“Cái gì! Khi đó em... nhưng rõ ràng anh đã chú ý an toàn...”. Ngô Địch ơi là Ngô Địch, vào cái lúc quan trọng người nói lấp làm gì, không thể im lặng chịu đựng nuốt nỗi oan như vậy chứ.

Cô ấy lờ đi, tiếp tục nói: “Khi em nghĩ đến những điều đó, bỗng thấy hai người đàn ông lại biến mất đi trong không khí. Và lúc đó em muốn chạy theo ra đường lớn để xem rốt cuộc là thế nào thì phu nhân Samuel đã tìm được em.

Ả một tay bịt chặt miệng em, tay còn lại khua một đường trước mắt em rồi búng ngón tay một cái. Sau đó diễn ra như thế nào thì ý thức của em không được rõ nữa. Không biết qua bao lâu, nhưng khi em đang cố gắng vùng vẫy để tỉnh dậy, mắt em nhìn thấy một vùng mờ ảo, cùng mấy chiếc đèn tròn như cục bột đang treo trên đầu em, giống như đèn phẫu thuật”. Tôi biết điều cô ấy nói tới lúc này chính là hình ảnh mà phu nhân Samuel nhét vào trong trí óc tôi, chỉ là nó được nhìn từ một góc độ khác.

“Chính trong lúc mơ hồ, đột nhiên cơn đau như cuồng phong từ phía hai chân em dồn tới, da đầu em giống như điện cao áp giật, em muốn hét nhưng hét không ra. Em nghĩ ngay tới đứa con trong bụng, mặc dù nó có thể chưa thành hình. Tiếp sau, những nơi khác trên cơ thể em cũng bắt đầu đau âm ỉ, giống như hạt mưa gõ vào thần kinh của

em. Em cố gắng dùng sức vùng vẫy chống lại, nhưng từng cơn đau kịch liệt phần bụng dồn tới, một lần nữa em lại mất đi ý thức.

“Khi em có thể tỉnh lại một lần nữa, em vẫn thấy mình đang nằm trên giường phẫu thuật, những người lúc trước bao vây quanh em cầm đủ các loại máy móc đã không còn ở đó. Em chỉ cảm thấy cơ thể trống rỗng, giống như có thứ gì đó không còn nữa. Lúc đó, phản ứng đầu tiên của em chính là phát hiện lỗ khốn khiếp đã lấy đi đứa con của chúng ta”. Tôi nhìn thấy khoeo mắt cô ấy chảy ra một dòng dịch, quỳ hút máu đang khóc.

“Đợi chút. Nhưng...” tôi vẫn ngỡ ngàng không dám tin. Có điều tôi vẫn không kìm được lòng mà đưa tay ra lau nước mắt cho cô ấy. Nước mắt lạnh giá, giống như nhiệt độ cơ thể của cô ấy.

“Em biết, anh vẫn muốn hỏi em chuyện về đứa con đúng không? Đó là sau này em mới được biết, anh hãy cứ nghe em nói đã. Vốn dĩ, phu nhân Samuel muốn báo thù một cách triệt để, nhổ cỏ tận gốc, không muốn giết anh ngay lập tức, mà giống như muốn cho anh nếm đủ nỗi đau giày vò. Ngày hôm đó khi chúng ta lái xe rời xa chỗ ấy, thật ra chưa lúc nào ả rời mắt khỏi chúng ta.

Khi chúng ta ở trong phòng, ả đã gọi người đàn ông tên Belial đến. Em cũng không rõ về mối quan hệ giữa Belial và phu nhân Samuel là như nào, chỉ biết là khi đó ông ta tặng cho ả một cơ hội. Hắn ta làm thời gian dừng lại, và đã châm một cái lỗ nhỏ bé tí lên bao cao su mà chúng ta chuẩn bị sử dụng.

Phu nhân Samuel muốn dùng con của chúng ta để uy hiếp và giày vò anh. Nhưng sau này, Belial lại một lần nữa đến gặp ả ta, hắn nói cho ả biết cơ thể anh và Summit có thể chịu đựng được uy lực của Thánh quang, vì nếu là người thường nhìn thấy chân thân của thiên sứ hoặc là run sợ, hoặc là mắt không bị mù thì cũng gần như không nhìn thấy được nữa. Hắn ta rất muốn biết các anh rốt cuộc là thuộc thế giới nào. Hắn không cho rằng các anh chỉ là những con người bình thường. Vậy là, chính trong lúc em nằm trên giường phẫu thuật. Bọn chúng đã lấy đi phôi thai”. Nói như vậy thì người làm cha như tôi đã hại chính con của mình... đúng thật là không ngờ, thông tin ngày hôm nay quá sốc với tôi.

Câu chuyện đã gần đến hồi kết. Bởi vì cuộc “phẫu thuật” đó, tử cung của Amy chảy máu rất nhiều, còn bị nhiễm trùng nặng. Nhìn thấy cô

ấy sắp không thể qua khỏi, phu nhân Samuel liền bắt về một con quỷ hút máu, ép con quỷ dùng máu của nó truyền cho cô ấy. Amy cũng không biết phu nhân Samuel đem phôi thai đó đi đâu, nhưng nghe phu nhân Samuel nói, trước khi biết được đứa con là gì, thì phải giữ lại tinh thần cốt nhục của nó là Amy.

Việc đầu tiên sau khi con quỷ chuyển hóa thành công là phu nhân Samuel cầm dao lên chặt khiến cho đầu và thân nó văng ra hai nơi. Vì tim cơ bản đã không còn đập, động mạch không thể bơm truyền máu, cho nên lúc đó cũng không tưởng tượng ra máu tanh tưởi thế nào. Cô ấy không kịp nghĩ nữa mà khúu giác nhạy bén cùng bản năng mới làm cô ấy mất đi lý trí khi được đem món ăn mới là thứ dung dịch màu đỏ đến.

Ngoài sự thay đổi về cơ thể thì linh hồn của cô ấy cũng có chút thay đổi, chỉ là tiến trình chậm hơn rất nhiều. Cho nên, khi cô ấy vẫn còn lý trí và bản năng nhân sinh quan của con người, cô ấy thường biết rõ và nhìn mình làm một số việc vô nhân đạo. Trái tim của cô ấy sớm đã mất đi sức sống vẫn không ngừng dậy sóng với những day dứt và hổ thẹn.

Cô ấy thử rất nhiều cách tự sát nhưng đều thất bại. Nếu như nói để cô ấy chết trong tay người khác, cô ấy chỉ hy vọng người đó là cha của con mình. Bởi vì phu nhân Samuel đồng ý cung cấp nguồn máu, nên cô ấy không cần phải đi giết nhiều người, cho nên giữ chân cô ấy không phải là con ác ma kia, mà là trái tim của con người vẫn còn tồn tại một phần nào trong cô ấy. Amy nói khi cô ấy đói, một mặt cô ấy sẽ cố gắng chi phối thân thể mình, và bản thân cố gắng hết sức để chỉ giết người có tội. Ví dụ như đôi vợ chồng gian thương trên tầng kia. Tội ác của Liễu Dũng Khanh hơn những gì tôi được biết rất nhiều.

Cô ấy theo phu nhân Samuel đi qua vài thị trấn, nhưng phu nhân Samuel hành tung bí hiểm, không bao giờ cho cô ấy đi theo, chỉ là cứ tới giờ thì đem máu đến cho cô ấy ăn. Sau đó nghe thấy bên phía Bắc xảy ra một số chuyện, và nghe thấy tin tức hai người chúng tôi đang ở Florida, bọn họ liền lập tức theo tới đó.

Amy đứng dậy đi vào bếp, đưa cho tôi con dao phay mà người Trung Quốc thường dùng. Tôi cầm dao, tay dừng ở nửa chừng. “Hành động thôi nào, Địch, đừng áy náy. Coi như là tâm nguyện của em, em

không muốn giết người nữa. Mặc dù em thấy những người em giết đều là người ác, nhưng bản thân giết người thì không thể tha thứ. Anh hãy hoàn thành tâm nguyện cho em, được không?”.

Tôi chậm chậm gạt đầu, cô ấy nhắm mắt lại. “Choang”, dao rơi trên nền gỗ, khi lưỡi dao vẫn còn đang kêu, tôi nén đau nơi vết loét trong miệng, hôn lên đôi môi cô ấy. Cô ấy cũng ôm chặt lấy tôi. Tôi nhận thấy khoe mắt mình đã ướt nhèm. Trời bắt đầu sáng rồi, đêm nay qua thật nhanh, mà cũng thật chậm. Tôi lại hôn lên trán cô ấy, sau đó nhặt con dao trên nền nhà lên, lấy hết dũng khí, cắn răng chặt đứt cái quái dị, mông lung này... mà cũng có thể gọi là cảm giác yêu.

Cái đầu lâu rơi trên thảm cạnh sofa phát ra âm thanh nhẹ nhàng, còn trên nền gỗ thì phát ra một loại âm thanh khác. Khi đó, ánh sáng ngọn lửa bùng hực, Amy tự cháy thành một đống tro tàn. Tôi tin chắc, khoảnh khắc cuối cùng tôi nhìn thấy là khoe miệng cô ấy đang cười, còn tôi cũng thấy vui vì cô ấy rời bỏ thế giới này với bộ mặt đầy nhân hậu.

Tôi xoa hết mọi dấu vết của mình, cầm nửa chai bia còn lại ra cửa. Sát với phía ánh sáng màu trắng bạc của bình minh đang chiếu qua rèm cửa, tôi nhìn thấy trên chiếc bàn trà, dưới chiếc ly đựng máu còn in dấu môi của Amy có một bức thư. Phong bì thư ngoại trừ góc trên bên phải có in hình điều hâu Mỹ của bưu điện thì chỉ có mấy chữ cái to màu đỏ tía, nó được dùng máu để viết lên.

Tôi nhét bức thư vào túi, cầm chai bia rời khỏi nhà họ Liễu. Để an toàn hơn, tôi “cẩu thả” châm một mồi lửa, khi tôi gần đi tới quán bar thì khói đen đã bốc lên. Tôi vẫn còn đang lăn tăn nghĩ xem có cần báo cảnh sát trước khi lửa cháy lan ra hay không thì tiếng còi xe cứu hỏa đã vang lên ở ngoài mấy đường phố.

Về đến phòng, A Tam vẫn còn ngủ giống như một con lợn chết. Tôi nhìn bức thư được viết cho tôi, rồi để vào ngăn bí mật của balo, sau đó cứ thế nằm xuống ngủ mà không thay quần áo. Vừa nằm xuống giường, ý thức giống như dòng nước đổ thẳng vào nơi sâu nhất.

Khi tôi bị lay tỉnh, bên ngoài cửa sổ ánh mặt trời đã chiếu muôn nơi. Millea được ánh mặt trời vẽ lên nét đường diềm trên khuôn mặt, hình ảnh sáng tỏ như một bức ảnh đã được xử lý qua ứng dụng chụp ảnh đẹp.

“Millea anh làm gì vậy, để tôi ngủ thêm chút nữa. Ngoan, mau đi chơi

trò chụp ảnh tự sướng đi”. Tôi dụi mắt nói một cách lười biếng. Sau đó, tôi mở mắt lại, nhìn A Tam vẫn còn nằm trên giường, tiếng ngáy đã không còn. Ôi trời ơi thảm rồi, cái thằng nhóc này không phải đã chết rồi đấy chứ?

Tôi bừng tỉnh, lấy tay lay cậu ta. Millea hất tay tôi ra và nói: “Không cần động vào cậu ấy nữa. Cậu ấy vốn dĩ đã tỉnh rồi, nhưng bị tôi dùng chút thủ đoạn để cho ngủ thêm một chút. Nào, chúng ta nói chuyện nhé”. Cả gương mặt anh ấy chứa đầy những nụ cười. “Cuộc đời anh đã đủ dài rồi, thu hoạch cũng đủ nhiều rồi, không cần nói”.

“Tôi biết tối qua cậu ở đâu”. Sau khi Millea nói xong, tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, mặt anh ấy đầy vẻ tinh nghịch.

“Vậy anh nói, tối qua tôi ở đâu?”, có lẽ nào Ngô Địch ta nhìn rất ngốc, rất dễ bị lừa sao?

Bị Millea vạch trần nên tôi có chút ngượng ngùng. Là một thiên sứ anh ấy có thuật đọc ý nghĩ, nhưng cũng chỉ hạn chế ở những thông tin sâu sắc mà đơn giản, ví dụ quê quán và tên của tôi. Nhiều nhất là để giả bộ nắm tình thế khi mới làm quen với người ta mà thôi. Nhưng dẫu sao thì, đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy rất khó quen khi người Mỹ phát âm quê hương tôi thành “Szechuan”.

Nhưng giấu anh ấy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, thế là tôi liền kể hết đầu đuôi ngọn ngành sự việc xảy ra đêm hôm trước. Kể xong hai tay tôi vỗ mạnh vào đùi, thờ dài nói: “Câu chuyện này anh giúp tôi giữ kín, sau này cứ cho là sang trang mới. Tôi vốn muốn cất bức thư kia đi, nhưng bây giờ lại nghĩ hay là cứ mở ra xem”.

Tôi lấy bức thư từ ba lô ra. Tôi còn cứ tưởng bên trong sẽ là những câu đại loại như “đừng để bị thương của ngày hôm qua lãng phí nước mắt của ngày mai”, kết quả hóa ra không phải như vậy. Millea đánh thức A Tam tỉnh giấc, nên những điều A Tam biết được chỉ là tôi có thêm một bức thư mà thôi.

Mở đầu bức thư bằng việc tự chế giễu bản thân, Amy nói sau khi chấp nhận sự thật là đã trở thành quỷ hút máu, cô ấy phải nghĩ mất vài ngày để chuẩn bị một số thứ, vốn muốn chấp bút viết một lá thư, khi có cơ hội sẽ đưa cho tôi, nhưng không ngờ cô ấy luôn không khống chế nổi sức mạnh của mình, chỉ hơi dùng sức là ngòi bút đã bị gãy rồi, liên tiếp rất nhiều lần như vậy. Cuối cùng, cô ấy lấy một số

giấy dèo, dùng ngón tay chấm máu viết lên trên... hình ảnh này quá đẹp, tôi không dám tưởng tượng.

Dần dần, Amy bắt đầu thoải mái hơn, không còn có cảm giác khác người nữa. Cho đến khi cô ấy gặp một “trải nghiệm nhân sinh” đầu tiên kể từ khi trở thành quý hút máu. Đó là lúc cùng phu nhân Samuel đi qua thành phố nhỏ Orwell của bang Missouri, lần đầu tiên cô ấy gặp một bộ lạc quý hút máu. Ý thức gia tộc của quý hút máu rất lớn, bọn chúng không tiếp nhận Amy, nhưng cô biết được một tin tức kỳ lạ từ chính miệng bọn chúng.

Ở một nơi của bang Texas, từng có một ngôi làng chỉ có một con đường thông với thế giới, tám mươi phần trăm người dân trong làng đã biến thành quý hút máu chỉ trong một đêm, nhưng sau đó biến mất không để lại dấu vết gì, giống như bị bốc hơi. Gần đây, rất nhiều thị trấn nhỏ trên đồng bằng trung bộ đang suy yếu nhanh chóng, cư dân lần lượt rời đi, biến nhiều nơi trở thành khu vực không người. Càng kỳ lạ là, cùng lúc với sự suy yếu của những thị trấn nhỏ này, lại có hai thị trấn khác đột nhiên trở nên hưng thịnh nhờ ngành nghề truyền thống. Ngoài ra còn có một thị trấn nhỏ của California bị bỏ quên nhiều năm sau cơn sốt đào vàng nay bỗng chốc có rất nhiều người xuất hiện, cảnh tượng tươi tốt phồn thịnh.

Những thông tin này Amy chỉ tiết lộ trong thư, bảo chúng tôi nếu thấy bất thường thì có thể đi điều tra. Thư có lẽ được viết sau khi cô ấy tới Florida. A Tam nằm bò trên giường, tay vân vê cảm nghe có vẻ rất thích thú. Millea khẽ rướn mày và nói anh ấy cũng có tin tức đem về cho chúng tôi.

Hóa ra những thông tin về Ròng lúc trước quả thật là do chúng tôi lo lắng quá. Đêm hôm qua, cái tên Millea này đã lại trở về New York, điều này làm cho tôi và A Tam nổi lòng ghen tị, đây đúng là “Nói đi là đi không phải là mơ” là chuyện có thật, muốn tới đâu thì tới, không những tiết kiệm tiền và thời gian mà còn không mất liên lạc. Nghĩ tới nghĩ lui, thế nào tôi lại cảm thấy hơi giống với lời quảng cáo máy đọc của một hãng nào đó.

Quay lại chủ đề chính. Sau khi Millea đến New York, anh ấy bắt đầu tìm kiếm một số hiện tượng siêu nhiên về bão tuyết. Tất nhiên là anh ấy tìm được ba kẻ trung lập cùng tham dự. Rất nhanh, một số tin tức vụn vặt được ghép vào với nhau, các hình ảnh bắt đầu được tái hiện.

Nhóm trung lập nhỏ do Tina cầm đầu khi xảy ra bão tuyết đã chú ý tới một số bất thường, và bắt đầu điều tra nghe ngóng. Do sức mạnh của phe trung lập không có ưu thế trước mặt thiên sứ, ác ma cùng đẳng cấp thiên giới, cho nên bọn họ hành sự cẩn thận, dè dặt hơn phe thiên đường và phe địa ngục. Bọn họ tìm được thông tin mà phía cảnh sát không công bố ra ngoài. Mà tình tiết vụ án như vậy làm tôi và A Tam cùng nghĩ đến một số việc kỳ quái xảy ra trên đường tới Louisiana. Vòi rồng màu đen, người bị mất tích.

Rất nhiều thứ tưởng gần mà lại xa trong phút chốc được bày ra trên cùng một mặt phẳng. Millea khẳng định suy đoán của tôi, đồng thời vạch ra mạch suy nghĩ cho chúng tôi. Đầu tiên là xảy ra vòi rồng ở Louisiana, nhưng do khi đó gặp phải Belial nên chúng tôi không có cơ hội đi sâu điều tra, hơn nữa trong cuộc nói chuyện của Millea và Belial trong quán bar, Millea cũng được biết phe ác ma chắc chắn có dính dáng tới những “thiên tai” bất thường kia.

Sau đó chúng tôi tới đảo Key West du lịch cũng đúng lúc gặp màn mở đầu của gợi ý thứ nhất, ở đó cũng có sự góp mặt người anh em sinh đôi của Millea. Trong những ngày ấy, sấm sét và nguyệt thực cũng là hiện tượng thiên văn.

Cho đến ngày hôm nay là bão tuyết ở miền Bắc và nóng như thiêu đốt ở miền Nam, hiện tượng thiên văn thời tiết cực đoan bất thường làm cho chúng tôi dễ dàng liên kết những việc này lại với nhau, hơn nữa tình thế càng ngày càng nghiêm trọng. Tin tức mà phe trung lập tìm kiếm được từ phía cảnh sát chính là trong những người chết do bị tuyết vòi lấp, có gần ba mươi người là không tìm được thi thể, cũng không tìm thấy bất cứ dấu vết nào. Sau đó phía cảnh sát chỉ báo cáo láo cho hợp lý, mà số liệu không đến mức gây hoang mang. A Tam theo các sự việc này mà suy luận: “Nếu ở đây việc thời tiết nóng như thiêu đốt làm người ta bực bội thật sự có liên quan đến sự mất tích trong hiện tượng thiên văn kia, vậy thì trong những hỗn loạn nhỏ đó cũng có thể có người mất tích”.

Millea gật đầu: “Điều này tôi cần phải đi điều tra sau khi trở lại. Từ bức thư của Amy để lại có thể thấy, những thị trấn suy yếu kia, và còn mỏ vàng đã phồn thịnh trở lại, cùng ngôi làng quý hút máu đều có thể trở thành manh mối giúp chúng ta điều tra tiếp. Không ngờ rằng sinh vật quý hút máu bản thiêu lại đóng một vai trò trong màn

kịch này. A, Ngô Địch, xin lỗi, tôi mau mồm mau miệng quá...”. “Không, không sao. Cô ấy đã mất rồi...”, tôi miễn cưỡng cười. So với việc nói đó là sinh vật bản thú, tôi càng thà coi chúng là tội nghiệp và đáng thương hại hơn.

Nhưng bây giờ xem ra thì những dấu chấm hỏi đã có chút manh mối, không cần giống như kiểu làm việc không sơ hở thì không bao giờ bị lợi dụng. Cho đến ngày hôm nay, tôi và A Tam sớm đã coi việc làm người trừ tà không phải chỉ là vì tiền nữa. Dù không thể nói những điều tán dóc như “Tôi vì bá tính thiên hạ”, nhưng ít nhất cũng là để từng bước mở ra những nút thắt đang quấn lấy hiện tại.

Mặc dù hiện tại thì phu nhân Samuel và Amy đã không còn nữa, nhưng những hỗn loạn, vấn đề thời tiết và các vấn đề khác đều dựa vào chúng tôi giải quyết, vậy thì chúng tôi chỉ có thể “dẹp đường hồi phủ”, chuẩn bị kế hoạch một số điểm chi tiết hơn để bắt đầu chiến dịch mới.

Vì đại ca Ngô Địch là tôi chưa ngủ đủ giấc, do vậy quãng đường về do A Tam lái xe, cả người tôi nằm ngang trên ghế sau mà ngủ ngon lành. Học kỳ mới chuẩn bị bắt đầu, mà chúng tôi thì lại có một núi việc chết tiệt cần phải chuẩn bị.

Khi chọn môn, tôi và A Tam đều tự giác chọn môn dồn vào thứ Hai – Ba – Tư. Học kỳ này chúng tôi chọn đủ giới hạn tối đa sáu môn, có thể nói là dũng khí đáng ngợi khen. Tôi nghĩ đại khái lại sẽ có một tổ điều tra nghiên cứu hạng mục gồm naum, sáu người đáng thương sẽ xuất hiện phía trước cười hằn học và vẫy tay với tôi.

Tôi lái xe đến thư viện lượn vài vòng, xem xem có sách giáo khoa để mượn hay không nhằm giảm bớt gánh nặng trên đôi vai nhỏ bé này của tôi. Vất vả một vòng cũng chỉ tìm được giáo trình cũ của môn học đã thay sách mới, tôi mới bừng tỉnh: Không phải chứ, ông đây hiện đã là đại gia rồi mà!

Cuối cùng, tôi bê mấy quyển sách tôn giáo viết về thần thoại và quỹ thần về nhà đọc. Thư viện của ngôi trường này thật là đáng khen ngợi, tôi hỏi người quản lý có thể mượn bao nhiêu quyển, cô ấy vừa nghịch điện thoại vừa trả lời một câu nhạt nhẽo: “As many as you can carry (có thể đem bao nhiêu về thì có thể mượn bấy nhiêu)”. Câu nói này làm tinh thần của tôi phấn chấn hẳn lên, mặc dù căn bản tôi không thể mượn được nhiều. Chỉ là đơn thuần cảm thấy tốt hơn so

với đại học HG vì ở đó tối đa cũng chỉ mượn được mười quyển mà thôi.

Hoài bão ý chí lớn ngay tức khắc đã tan biến thành tro bụi khi tôi về đến nhà. Tôi vớt sách lên mặt bàn, đợi bọn chúng hết kỳ hạn mượn. Tôi vào nhóm wechat đùa sư huynh sư tử một chút, nào ngờ chỉ câu nói đùa thôi lại bóp chết cơ hội vùng tiền như rác của tôi. Email của tôi nhận được sách giáo khoa điện tử của vài môn học.

Hai ngày với khí hậu ẩm ướt trôi qua, tôi đều không nhìn thấy bóng dáng Millea đâu vì anh ấy còn đi điều tra, nhưng anh ấy không rời khỏi Florida. A Tam gào lên với cái bóng dáng đang chuẩn bị rời đi: “Millea, nếu cửa hàng tiện lợi của anh mà bị sập tiệm thì những đồ chưa quá hạn còn ăn được cứ mang về đây, tôi tiêu hóa hết cho!”. Millea khịt mũi khó chịu rồi đi, tôi còn chưa kịp nói với anh ấy là A Tam cũng đang nói hộ lòng tôi.

Tuần đầu tiên vào học là dễ chịu nhất, rất nhiều giáo viên không điểm danh, bởi vì trước khi vào tuần học thứ hai thì sinh viên có thể bỏ chọn môn sau khi học thử. Mà nội dung học cũng chỉ là nói về đại cương, và trong vài tháng kế tiếp làm thế nào có thể tồn tại và đạt điểm A dưới sự tra tấn bài vở của các giáo sư.

Chỉ có giáo sư đầu trợc môn quản lý tài vụ là nham hiểm, mới bắt đầu vào học là đã giở sách học nhanh vèo vèo, khiến tôi phải đem về cái báo biểu mà mất ba, bốn tiếng mới hoàn thành xong. Nhưng rất may là chỉ cần đến trường ba ngày thì có khó chịu đựng thế nào rồi cũng qua. A Tam ở trung tâm Carnival của học viện chơi Bi-a kiểu Mỹ đợi tôi, tôi chạy đi tìm “chờ đánh” giúp tôi đổi mới và chỉ dẫn kế hoạch học lấy học vị, sau đó chúng tôi cùng về nhà.

Millea gọi điện thoại hỏi chúng tôi bài tập về nhà có nhiều không. Tôi biết, cái tên này lại muốn gọi chúng tôi đi đâu đó làm chân sai vặt rồi. Hỏi đến thì hóa ra anh ấy muốn chúng tôi đến những thị trấn ngược trào lưu, trong một đêm hóa phồn thịnh xem như thế nào. Nếu tôi nghe không nhầm thì đúng là anh ấy có nói một câu: “Là một thiên sứ có thể lần này tôi không được tùy tiện lộ diện, hai cậu cộng tác ăn ý đi nhé. Tôi sẽ báo phí cho các cậu, vé máy bay tôi đều chuẩn bị xong rồi. Lần này, cho phép các cậu ngồi khoang thương gia”.

A Tam đang hả hê ngồi ăn Häagen-Dazs¹ giá 3 đô la Mỹ được mua từ Walmart, mồm miệng nhồm nhoàm, nói: “Đây là cơ hội rèn luyện,

anh hiểu hay không hiểu. Nói gì thì nói chúng ta cũng là người từng va chạm, những vụ lớn này đã đến lúc có thể khơi ra rồi”, tên nhóc này làm ra vẻ lãnh đạo, nói như kiểu cho dù trời có sập xuống thì cũng đừng sợ vì đã có A Tam ở đây.

1 Thương hiệu kem nổi tiếng của Mỹ được thành lập vào năm 1961 bởi đôi bạn doanh nhân gốc Ba Lan và Do Thái là Reuben và Rose Mattus.

“Luyện thuyên ít thôi, mau đi dọn đồ đạc, đêm nay chúng ta xuất phát”. Tôi hung tợn gầm lên với cậu ấy: “Cậu tạo phản hả, anh Địch của cậu đây mới là lão đại nhé”.

“Không biết Valeria đã trở về từ California hay chưa...”, A Tam nhìn sang tòa nhà đối diện, nói một cách hờn tủi.

Tôi thật coi thường cái con rùa rụt cổ này, vì thế tôi trực tiếp gửi một tin nhắn trên Facebook cho cô gái Nga của tôi, cái phần mềm nát này có ngồi nói chuyện với nhau thôi cũng đòi tải về cái này cái kia.

Không ngờ chỉ trong vài giây cô ấy đã lập tức nhắn lại là đã quay về trường học rồi, nếu như tối nào có thời gian rỗi thì cùng đi ăn. Nói chuyện xong tôi tự cười, học kỳ mới đã bắt đầu rồi, ai còn chưa trở lại cơ chứ.

Phí gửi xe ở sân bay rất đắt nên chúng tôi gọi taxi đi ra đó. Lượn lờ vài tiếng, ăn một bữa mì Ý thịt viên và salad vị nhạt như nước ốc vô cùng bực bực, cuối cùng thì cũng nhắn nại chờ được đến giờ lên máy bay.

Thời gian bay ba tiếng, chuyến bay nội địa cũng vẫn là không có bữa ăn, tôi đành dùng Ipad đọc sách trong lúc bay. Cuối cùng thì máy bay hạ cánh ở thành phố Chicago nổi tiếng của bang Illinois – bang của những thảo nguyên. Trong thư Amy không chỉ rõ vị trí chính xác, nhưng đại khái là ở Illinois, vùng tiếp giáp giữa bang Wisconsin và bang Iowa, tự chúng tôi phải đi tìm hiểu.

Tôi nhìn bang Indiana tiếp giáp trên bản đồ và nghĩ về Nishimura. Từ lúc chúng tôi tạm biệt ở New York, tôi vẫn còn chưa chủ động liên hệ với cô ấy. Hi vọng mọi thứ đều tốt đẹp với cô ấy... đừng vì gặp phải tôi mà lại xảy ra việc giống như Amy.

Tôi dự tính mau chóng làm xong việc để nếu như có thể thì lái xe đi West Lafayette tìm cô ấy. Từ West Lafayette đến Chicago cũng chỉ mất hai tiếng lái xe mà thôi.

Nhưng phương hướng hiện tại của chúng tôi lại đúng là đang ngược lại. Đôi lúc cuộc sống là như vậy.

Tôi và A Tam thuê xe bên ngoài sân bay rồi bắt đầu xuất phát. Nhân trước khi trời tối thì tranh thủ nhanh phút nào hay phút đó. Trang web Priceline.com này thật là không tồi, thuê xe tiện hơn rất nhiều, tiện so sánh giá cả, mỗi ngày chúng tôi mất không tới 30 đô la Mỹ đã có thể thuê được một chiếc xe Toyota Yaris hai cửa.

1 Một trang web thuộc Priceline – tập đoàn về du lịch trực tuyến hàng đầu trên thế giới.

Hiện tại chúng tôi đang ở phía Đông Bắc của Illinois, nếu xuyên ngang cũng mất không ít thời gian, hơn nữa dọc đường chúng tôi còn phải dừng lại để nghe ngóng tình hình. Góc Tây Bắc của Illinois mà chúng tôi đang hướng thẳng tới có mô Charles là điểm cao nhất toàn cảnh. Đồng bằng chính giữa không cao vút, hơn nữa do có ưu thế địa hình mà có thể xây dựng, phát triển nông nghiệp để hình thành một vành đai nông nghiệp. Gần mô Charles, ngoài một vùng cánh đồng lúa mì và thị trấn nhỏ Gurnee không hề phần vinh thì chẳng có gì khác.

May mà cũng có cái cần phải bổ sung cho nơi này, tôi và A Tam thay nhau lái xe và ngủ, cho nên cũng không mệt lắm, chúng tôi ăn bữa sáng thịt nướng que như nhựa ở Gurnee, sau đó tiếp tục lái xe về Wisconsin.

Đã gần đến cuối tháng Một, thời tiết âm bảy âm tám độ làm cho chúng tôi, những đứa trẻ đến từ vùng cận nhiệt đới chịu không nổi cái lạnh giá.

Vì phần lớn thời gian ban đêm là do tôi lái xe, cho nên ban ngày tôi nằm ra ghế sau bắt đầu ngủ. Có thể là do trong ba, bốn tiếng vừa rồi tôi ép mình phải giữ tỉnh táo nên tự véo một cái, cách một lớp quần thu vẫn còn thấy đau. Chịu đựng qua thời khắc khó khăn nhất, bây giờ nằm xuống tôi còn cảm nhận rõ rệt được thần kinh vỏ não của mình đang giật giật.

Những giây phút trước tôi còn hết sức xem nhẹ sự vận động có quy luật của da đầu kia, thế nhưng giây phút sau cả người tôi đã rơi vào một nơi khác. Tôi ngạc nhiên, ngay lập tức bắt đầu suy nghĩ, có thể đây là trong mơ.

Chờ chút, đây không phải là đảo Key West hay sao? Đúng lúc tôi còn

đang kinh ngạc và ngờ vực, một tiếng sấm rền vang dội xuống, giống hệt như gợi ý trong giấc mơ đêm đó. Người tôi túa mồ hôi, không phải là báo mộng trước cũng đều có những trọng điểm đấy chứ? Ngay sau đó cảnh vật xung quanh tôi lại bắt đầu thay đổi. Tôi đứng trên một ngọn núi cao có gạch đá bằng đất đỏ bazan xếp chồng chất lên nhau, cây cối xung quanh không được tươi tốt, trên nền cát sỏi vụn phía sau mờ mờ ảo ảo từng gợn sóng lớn, trong phút chốc một con thần lằn to lớn vụt qua tầm mắt tôi, cái đuôi của nó vẫy vẫy. Tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy dưới tầm mắt là thung lũng, có lác đác vài căn nhà gỗ được dựng xen bụi cây và cây xương rồng bà. Trong một khu được hàng rào gỗ bao quanh, xuất hiện một con bò rừng toàn thân là lông như quả cầu nhưng đang nhờn nhờn bước đi. Tôi nhìn thấy có bóng người di chuyển chậm chạp. Sau đó lại thấy một đường tàu xuyên qua núi cắt ngang cả thị trấn. Lúc này tôi mới nghĩ rằng mình không chỉ đơn thuần được xem một bức tranh có sự chuyển động mà ở đây từng phút giây đều như ám thị các hành động mà chúng tôi phải làm tiếp theo.

Amy nói không sai, đây có lẽ chính là thị trấn nhỏ được tạo nên từ mỏ khoáng sản. Nhưng nhìn từ địa hình, loại hình kiến trúc và cách ăn mặc của người dân thì căn bản không phù hợp với các bang ở trung Bắc bộ mà chúng tôi đang có mặt. Tôi bỗng nghĩ trong lòng, hay là sai ở đâu rồi.

Lúc này, trong đám người ở phía dưới có một cái bóng nhanh như chớp xuất hiện trên mỏ, sau đó lấy đà từ hòn đá kỳ quái trên bức tường đá nham thạch lờm chờm nhảy đến vách núi đối diện rồi biến mất! Cái này thì tôi biết rồi, phần lớn đều được nhắc đến trong thư của Amy, thị trấn Texas – nơi mà cả thôn đều biến thành quỷ hút máu, sau đó trong một đêm lại bốc hơi mất. Nếu như đây là một giấc mơ báo hiệu thì nó muốn tôi đi Texas tìm đáp án ư?

Khi tôi đang cố vắt óc để hệ thống lại tất cả những thông tin, thì cảnh vật xung quanh tôi lại bắt đầu thay đổi.

Lúc này đây xung quanh tôi biến thành một thị trấn khá hiện đại, thay cho phong cách đậm chất tự do miền Tây đã biến mất không còn gì. Màn đêm đã buông xuống, nhưng ở thị trấn nhỏ này xe cộ vẫn tấp nập, đèn màu rực rỡ. Đủ các loại đèn neon nhiều màu sắc đang nhấp nháy, phần lớn là sòng bài, quán bar và những nơi yêu đương mà tôi

không biết gọi tên loại hình gì. Trai gái ăn mặc gợi cảm đu đưa trên đường phố, cầm theo các loại đồ uống có cồn đủ màu sắc và thuốc lá mùi bạc hà. Bất kể ở thời đại nào thì đây đều có thể bị gắn mác “thành phố trụy lạc và tội ác”.

Tôi đứng đối diện bên kia đường phố, nhìn thấy phu nhân Samuel, ả đang cười. Cái điệu cười thư thái khi trở về cố hương. Đi theo sau ả là Amy không chút biểu cảm. Cho nên đây không phải là báo hiệu, mà là lịch sử?

Hình ảnh biến mất. Lúc này tôi trôi nổi trong hư vô, giống như cái ngày mà tôi đứng trong ký ức của Millea. Xung quanh tôi tất cả đang ẩn đi, phảng phất những điều tôi vừa thấy giống như là xem một bộ phim, đến đoạn kết thúc chỉ còn lại cái màn che. Hai dòng chữ từ phía xa từ từ bay tới gần, cảm giác này có vẻ quen thuộc. Đó chính là lời tiên đoán gợi ý thứ hai mà tôi nhận được:

“Sao băng gãy cánh cháy hết ánh sáng mạnh mẽ nhất của sinh mệnh, linh hồn của Rồng thai nghén trong đấm máu nhất niệm hưng thịnh diệt vong.

Đường leo núi ngược gió gây lạc đường trong sương mù dày đặc, bình minh của hi vọng ẩn giấu ở nơi sâu nào trên thế giới”.

Giống với gợi ý lần đầu mà tôi mơ thấy, sau khi nhìn hai dòng chữ đó sẽ ghi nhớ thật kỹ và tỉnh lại từ giấc mơ. Lần này thời gian trải nghiệm trong giấc mơ đủ dài, nhưng khi tỉnh lại thì tôi và A Tam vẫn đang đi trên cao tốc, thời gian trên đồng hồ mới chỉ trôi qua tầm ba tiếng. Tôi hồi tưởng lại gợi ý mà tôi nhìn thấy lúc trước, những cảnh vật xung quanh và những chữ đó hiện lên trong đầu, ký ức hãy còn rất mới mẻ:

“Sấm rền vang ở biên giới phía Nam dấy lên đôi cánh thiên sứ, dòng tộc rớt xuống dần dần thức tỉnh sau ngày tận thế.

Mặt trăng tối cản mặt trời lựa chọn trúng linh hồn hậu duệ của Thần, bánh răng gợi ý chuyển động tùy niệm trong huyền kiếm”.

Lúc trước sau khi tiếp nhận gợi ý lần đầu ở đảo Key West, sự việc trong đó gần như lại xảy ra đâu vào đấy. Bấy giờ ở đảo Key West có một bóng người mang đôi cánh cực lớn cứu sống người thanh niên gặp nạn, sau đó những ác ma Belial và Ferrero từ từ nổi lên trên mặt nước, và còn có một số thiên sứ rớt xuống của phe trung lập, ví dụ như Voit, Ngô và Tina.

Trong khoảng thời gian đó, thực sự đã xảy ra nguyệt thực và nhật thực, cho nên cũng có “linh hồn hậu duệ của Thần” được chọn trúng, chỉ là khi đó chúng tôi tạm thời không biết mà thôi.

Cho nên, về một số thông tin mấu chốt trong gợi ý lần hai này, ví dụ như “sao băng” hoặc “linh hồn của Rồng” sẽ lần lượt xuất hiện.

Không ngờ tôi chỉ là một lưu học sinh nhỏ bé trong thiên binh vạn mã, lại có thể trải qua tình cảnh lớn với những tình tiết trầm bổng thế này, trong lòng là cảm giác hưng phấn đối với sự mạo hiểm này, lần nữa được cháy lên trong lòng. Mặc dù năng lực của tôi có hạn, nhưng ít nhất tôi có cảm giác được cần đến, và có liên quan tới vận mệnh của thế giới.

Nếu như đường leo núi đã định trước là ngược gió, vậy thì để trận mưa bão đến càng... nhỏ hơn nhé.

Chương 4: Thú ăn giấc mơ, thị trấn trụy lạc

Tôi phải mất gần mười lăm phút mới kể được hết chi tiết về giấc mơ của tôi cho cậu ta nghe và suy nghĩ một cách rất nghiêm túc. Nhưng IQ và cơ bắp của cậu ta thì có thể sản sinh ra được cái gì trong đầu óc chứ, tôi cảm thấy hoài nghi sâu sắc về điều này. Nhưng đúng là cái từ linh hồn của Rồng đã khơi gợi ra hứng thú, đặc biệt là “nhất niệm hưng thịnh diệt vong” trong lời tiên đoán. Có lẽ nào truyền thuyết về Rồng, tất cả những điều về Chân Long và Ác Long mà Millea kể cho chúng tôi nghe lúc trước thật sự sẽ xảy ra ư?

Chúng tôi đã đến bang Wisconsin – là một bang có hồ nước và rừng rậm điển hình của nước Mỹ. Xe sắp hết xăng nhưng A Tam thì cứ khăng khăng giá xăng ở Valero rẻ như mua nước nên một mực đòi đổ xăng ở Mobil hoặc Shell¹, vì lý do đó nên chúng tôi đành phải lái xe chui ra khỏi đường cao tốc. Cũng đúng lúc đến thời điểm ăn trưa nên muốn tiện thể tìm một thị trấn nhỏ để ghé qua ăn bữa cơm.

1 Tên các thương hiệu bán lẻ xăng dầu ở Mỹ

Nhưng khi xe vừa đi vào con đường có khu dân cư sinh sống thì tôi cảm thấy có chút gì đó không ổn. Mặc dù đèn neon không bật, xe và người cũng không nhiều, nhưng rõ ràng đây chính là “Thành phố tội ác” trong giấc mơ ban nãy tôi nằm ngủ trên xe từng mơ thấy!

Ngoại trừ việc khung cảnh trong mơ là ban đêm thì giờ đây khung cảnh thực tế lại là ban ngày, còn đường phố gần như không có gì khác biệt. Đến biển hiệu quán rượu phong tình Hungari to đùng, cùng biển quảng cáo cho thuê xe cũ trên ghế chờ xe sơn màu xanh kia đều giống y hệt trong mơ.

Đổ đầy xăng xong, A Tam nói giọng chê bai: “Cái nơi rách nát như này nhìn có vẻ chả có gì ăn ngon cả, chúng ta mau đi thị trấn tiếp theo tìm chỗ ăn vậy”.

“Cậu biết không, thị trấn nhỏ này tôi đã từng thấy trên tạp chí, là thị trấn có khu phố đèn đỏ nổi tiếng nhất Wisconsin đấy”.

“Ồ, vậy hả. Tôi nói này Địch ca, dù sao thì bây giờ chúng ta cũng khó có thể tìm được một thị trấn nhỏ phồn thịnh vì chả rõ ở đâu, cũng chả biết đâu mà lần, chi bằng tạm thời ở lại đây quan sát thêm?”, thái độ cậu ta thay đổi nhanh như chong chóng.

Tôi gắng gượng nói: “VẬY... cũng được. Nếu như qua đêm nay không tìm được chút manh mối nào ở đây thì chúng ta phải lên đường ngay đó”. A Tam gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Cứ có gái đẹp để ngắm thì quả nhiên A Tam chẳng có đòi hỏi gì khác.

A Tam có thêm động lực thúc đẩy, lòng đầy hăng hái. Chúng tôi đã tìm được một quán bán các món ăn Phần Lan. Ở Wisconsin ngoài bốn mươi lăm phần trăm diện tích là rừng rậm thì nông nghiệp chủ yếu dựa vào chăn nuôi bò sữa, cho nên các sản phẩm từ sữa ở đây rất tươi và mùi vị rất ngon, bánh phô mai có thể nói là hạng nhất. Vì bang này phần lớn cư dân là con cháu người Bắc Âu nên cũng chịu ảnh hưởng nhiều của văn hóa Bắc Âu. Tôi hít một hơi dài, say sưa nói với A Tam: “Cậu xem xem, ở đây đầy hương vị Scandinavie”.

“Hương vị Scandinavie là cái gì?”

“Ờ... không biết. Câm cái miệng của cậu lại, không được nói”. Vạch trần sự tưởng tượng nghệ thuật này đúng là một sự ngu dốt xa vời! Tôi mất hứng nhìn cậu ta.

Sau khi ăn xong món ăn Phần Lan ngon tuyệt, tranh thủ lúc trời còn sẩm tối chúng tôi xem xét tình hình xung quanh. Thị trấn nhỏ này nếu đã xuất hiện rất lâu trong giấc mơ báo hiệu đó thì nhất định phải có lý do của nó. Tôi phải mau chóng làm rõ những uẩn khúc che giấu bên trong.

A Tam khăng khăng đeo cái súng nước trên vai, trông rất phù hợp với tâm trạng vui vẻ của một kẻ vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần, và cũng thành công trong việc thu hút cái nhìn của không ít người đi đường và những người ngồi trong xe. Tôi vờ như không quen biết cậu ta, nhưng cậu ta cứ bám riết lấy tôi, khiến tôi có cảm giác như thể diện của mình đã bị cậu ta làm cho mất hết.

Để không phải chịu những ánh mắt kỳ quái kia, tôi quay người đi vào một cái ngõ nhỏ. Trong thoáng chút lơ đãng, tôi để ý trên độ cao khoảng bằng tầng hai của một cây cột điện, có một vài vết cào hõn độ, nhìn giống như dùng móng vuốt cào mà tạo thành tí vết.

Vấn đề là nhà hai tầng ở thị trấn này không nhiều, mà gần đây thì lại không có cái nào. Với chiều dài và độ rộng giữa các vết cào thì chắc chắn không phải mèo hay động vật loài chồn chó nào có thể tạo thành được. Tôi chỉ cho A Tam xem cây cột điện đó và quyết định đi sâu vào trong ngõ.

Cuối tầm nhìn, tôi bỗng thấy một cái hồ nước nhỏ ở phía xa. Wisconsin là bang tiếp giáp nhiều vùng sông hồ, ngoài hai hồ lớn là hồ Superior và hồ Michigan thì các nơi khác cũng có rất nhiều những hồ băng còn sót lại.

Đột nhiên, một con chồn chó không bé hơn mèo nuôi là bao chạy ra từ thùng rác phía trước chúng tôi, phút chốc đã không thấy đâu. A Tam tròn xoe mắt chỉ vào cái thùng rác, sau đó quay đầu nhìn cột điện kia.

Không ngờ rằng ở bang có tên là chồn chó lại gặp chồn chó. Wisconsin còn có tên như vậy, là do trước đây để khai thác chì ở bang này, người Mỹ đã đào hang tránh rét. Tôi lắc đầu: “Không thể nào là chồn chó, khoảng cách giữa những vết móng cào đó còn to hơn dấu vết con người tạo nên”. Tự dưng tôi lại nghĩ đến mấy vết cào trên mặt do quỷ hút máu Amy gây ra.

Ngay khi tôi tiếp tục bước về phía trước, đột nhiên có gì đó giống như gợn sóng dồn tới, mặc dù cảnh vật xung quanh vẫn như vậy, nhưng sắc trời trong chớp mắt đã biến thành màn đêm!

Tiếp theo sau sắc trời là một thứ âm nhạc trầm nổ ra dội vào màng nhĩ của tôi, xen lẫn tiếng cười đùa trai gái ở góc quẹo của con hẻm. Tôi đưa tay ra để túm lấy vai A Tam, nhưng sờ không thấy gì.

Tôi quay đầu lại, phía sau vẫn là con đường khi nãy tôi vừa đi qua, nhưng A Tam không còn trong tầm mắt tôi. Lúc này tôi có chút hoảng sợ, đây có thể là sự quyến rũ mà tôi đã xông xáo đi vào. Tôi quay lại vài bước, tay sờ soạng trong không trung, hy vọng tìm được nơi tạo ra gợn sóng. Nhưng tôi đã thất bại hoàn toàn. Tôi cố đi thêm vài bước nữa, vẫn không thể tìm được điểm đó. Trên cây cột điện kia những vết cào xước cũng đã biến mất.

Tôi quay trở lại con đường lớn lúc chúng tôi bắt đầu rẽ vào. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Không chỉ không nhìn thấy chiếc xe Yaris chúng tôi thuê ở đâu mà còn không thấy dù chỉ một chiếc xe hay một người nào đó trên đường! Càng kỳ dị là đèn neon trên đường vẫn sáng, nhạc Rock and Roll phong cách thô tục mờ ảo tiếp tục truyền vọng đến từ các cửa hàng sáng đèn neon.

Một quán bar thổi kèn Saxophone thu hút tôi. Có một sự mê hoặc mãnh liệt không thể kháng cự lại, thúc giục tôi mở cửa bước vào. Trong quán bài trí nội thất theo phong cách quán bar thể thao kiểu

Mỹ chính cống, có phi tiêu, có đá banh trên bàn (bi lắc), có sàn nhảy. Trên bốn phía tường là tivi chiếu đủ các câu chuyện của các loại hình thể thao. Quầy bar dài ở chính giữa, ghế quầy bar kiểu xoay ba trăm sáu mươi độ.

Hiệu quả cách âm không tồi, âm lượng kèn Saxophone phát ra từ chiếc loa tuy không lớn, nhưng tôi hoàn toàn không nghe thấy những tiếng nhạc Rock and Roll đang làm mưa làm gió ở sát vách. Đúng lúc nhìn ra xung quanh bốn phía, tôi bỗng chú ý đến có thứ gì đó đang động đậy ở dưới ánh đèn vàng mờ. Tôi bước lại gần, phát hiện ra bóng người đang ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế sofa dài.

Tình huống lúc đó có chút khó xử, nhưng không hiểu tại sao mà tôi lại không cảm thấy ngạc nhiên. Khi tôi nhìn rõ đối phương có mái tóc dài, hơn nữa còn đi đôi giày cao gót công sở thì cô ấy bỗng cất tiếng chào tôi. Cô ta giơ chiếc cốc về phía quầy bar lắc lắc: “Cứ tự nhiên, tôi mời. Đúng rồi, anh uống gì thì làm cho tôi một cốc giống như anh”, giọng nói có chút gì đó quen thuộc, nhưng điều làm tôi ngạc nhiên là cô ta nói tiếng Trung Quốc!

Do lúc đó không rõ nội tình, tôi cũng không dám hành động hấp tấp, vả lại có thể A Tam đang trong tay cô ta. Tôi chỉ có thể đẩy tấm chắn bước vào quầy bar. Tôi không dám nói người phụ nữ kia có biết tôi có thể pha chế rượu hay không. Khi tôi còn ở đại học HG đã làm nhân viên pha chế rượu hai năm ở quán bar có cái tên “Giấc mơ ban ngày”.

Tôi lấy ra hai cái ly sâm panh, đổ chừng nửa ounce siro lựu đỏ, sau đó cho đầy đá vào ly, vì miệng ly hơi nhỏ nên tôi chỉ có thể gấp từng viên đá cho vào. Trong lúc chờ đợi đó, tôi hỏi cô ta: “Gấp ba lần siro có hợp khẩu vị của cô không?”.

“Ha ha ha, được đó. Nhưng cocktail chính cống, không chỉ gấp ba lần lượng rượu”, trong giọng cười giống như có giọt nước nhỏ vào đầm, cuối cùng thì tôi cũng đã nhận ra.

“Cô là Nishimura!” Tay tôi vẫn đang kẹp viên đá dửng giữa không trung, kinh ngạc nhìn về phía cô ta. Cô ta khẽ cười, đi tới chỗ sáng hơn để tôi có thể nhìn rõ diện mạo của cô ta. Mái tóc dài màu đen, sống mũi thẳng giống như đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, đó chính là Moe Nishimura, chúng tôi từng gặp nhau ở New York và mơ hồ có cảm tình với nhau! Nhưng cô ta lắc đầu, mái tóc dài cũng khẽ lay

động. Cô ấy nói: “Cậu đoán đúng rồi, nhưng cũng sai rồi. Tôi không phải là Nishimura, tôi chỉ là giấc mơ của cậu. Tiếp tục pha chế rượu đi nào, đá sắp tan rồi”.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, tiếp tục công việc đang làm. Tôi cũng bỗng nổi hứng thú tiếp tục đùa giỡn cùng cô ta. Cô ta không nói nữa, chỉ ngồi ở quầy bar mà nhìn ra xung quanh. Sau khi tôi cho đầy đá vào hai chiếc ly, tỉ lệ nước cam ép đặc so với nước là 1:3 và đổ lên trên đá với tỉ lệ 1:2 cho khoảng hai ounce. Màu vàng của nước cam nổi lên trên siro màu đỏ. Cuối cùng tôi rửa sạch bình lắc, cho vào đó rượu Baileys dứa, rượu Bols bạc hà và Bacardi rum mỗi loại tỉ lệ là một phần ba ounce, sau khi lắc đều nhẹ, dẫn chảy tới bề mặt đá qua đường vân trên muỗng khuấy bar spoon. Màu xanh lục nhạt của rượu và cam hơi quyện vào nhau, nhưng luôn bị đẩy lên trên.

Loại rượu cocktail này từ trên xuống dưới lần lượt có màu là đỏ vàng xanh, vốn dĩ gọi là đèn xanh đỏ. Tôi nhấn đế ly tròn đầy đồ uống đến trước mặt Nishimura, kẹp ống hút cắm vào đó, dùng tiếng Trung Quốc nói với cô ta: “Khuấy đều rồi uống”.

Lúc này thì trong đầu tôi đã bắt đầu phủ nhận thân phận của cô ta.

Chỉ là cô ta trông rất giống Nishimura, thậm chí là y hệt. Nhưng Nishimura tuyệt đối không thể nói tiếng Trung Quốc phổ thông mang giọng Miên Dương Tứ Xuyên, tôi nói giọng đó đương nhiên là trôi chảy, nhưng nghe từ một cô gái có khuôn mặt lai Nhật – Mỹ nói thì toàn thân tôi đều nổi da gà.

Cô ta nhìn tôi mỉm cười ra hiệu, khuấy đều đồ uống theo hướng dẫn của tôi, nhấp một ngụm: “Mùi vị rất êm dịu, kèm theo chút ngọt thanh thảo nhưng không ngấy, quả nhiên là mùi vị trong ký ức của cậu. Vậy để báo đáp lại, tôi nói cho cậu biết tôi là ai nhé, hoặc là nói...” ngón trỏ của cô ta nhẹ nhàng đặt lên môi, dáng vẻ tinh nghịch, “Nói cho cậu biết tôi là thứ gì nhé!”.

“Tôi là Thú ăn giấc mơ”. Cô ta nói, trên gương mặt mỹ nhân đẹp đẽ, nét mặt tươi cười như hoa.

“Thú ăn giấc mơ?”, tôi không nén nổi mà nhắc lại lời của cô ta.

Cô ta học lễ nghi kiểu Nhật, hai tay buông xuống đặt chồng lên nhau, sau đó ra sức gật đầu rồi khẽ cúi người xuống: “Đúng vậy, tôi đến để cầu cứu cậu”.

“Cầu cứu tôi? Xin lỗi tiểu thư”, tôi xua tay, “Cô thần thông quảng đại

như này, nếu có khó khăn, thật tâm tôi không giúp nổi. Hơn nữa tôi đây còn có việc, nếu cô không phiền thì xin hãy nói cho tôi biết, hiện tại tôi đang ở trong giấc mơ của chính mình ư?”

“Câu hỏi cuối cùng của cậu, tôi có thể trả lời “Đúng”, cậu đang ở trong giấc mơ của chính mình, hơn nữa lại là mơ giữa ban ngày, điều này làm hao tổn biết bao sức lực tinh thần của tôi đó. Còn nữa, mặc dù tôi đang cầu cứu cậu giúp đỡ, nhưng nếu như cậu không đồng ý thì tôi cũng không thả cho cậu thoát ra đâu”.

“Cô không thả cho tôi thoát ra, vậy tôi giúp cô thế nào? Tôi đồng ý với cô, vậy cô làm thế nào đảm bảo chắc chắn nói là làm?”, tôi tức giận nói, lẽ nào đây là thái độ nhờ vả người khác của người Mỹ ư!

“Nói như vậy là cậu đồng ý rồi?”, cô ta kích động đến nỗi nốc cạn nhẵn ly cocktail, chỉ còn trơ mấy viên đá chưa kịp tan hết. Rất tự nhiên cô ta cướp lấy cốc đồ uống mà tôi còn chưa kịp uống.

“Tôi không có nói như vậy”. Tôi cướp lại sản phẩm mà tôi phải vất vả mới làm ra được, khuấy qua loa vài đường rồi ra sức uống một ngụm hết một nửa chỗ rượu cocktail quện thành màu dưa hấu. Nhìn cô ta mang khuôn mặt chu môi đáng yêu của Nishimura, có sự thương cảm lớn lao làm tôi không nén nổi mà thở dài: “Cô nói trước xem cô cần tôi giúp gì”. Tất nhiên là lý do để tôi giải thích là muốn mau chóng thoát khỏi giấc mơ của chính mình.

Cô ta đang định mở miệng, tôi liền ngăn cô ta lại: “Đợi chút, cô phải nói với tôi trước, tại sao cô biết tôi và còn tìm được tôi. Tôi và bạn đồng hành đang đi trên đường phố, nếu như tôi đi vào giấc mơ của mình, vậy tôi của hiện thực và cậu ấy hiện tại như thế nào?”

Cô ta cười híp mắt: “Cậu cẩn thận chu đáo quá nhỉ. Được thôi, tôi nói cho cậu nghe trước vậy. Thật ra trong hiện thực thì cậu chỉ ngã xuống và ngủ mà thôi. Yên tâm đi, từ lúc cậu bước vào giấc mơ đến bây giờ, thời gian trong hiện thực còn chưa đến mười giây, tốc độ chuyển động của não người nhanh hơn cậu tưởng tượng nhiều đấy. Bạn đồng hành của cậu đang không biết làm thế nào để xử lý tình huống nên đã kéo cậu đến góc tường ngồi rồi. Còn việc tôi tìm cậu, đây lại là một câu chuyện khác, nhưng hãy cứ yên tâm, thời gian hiện thực mất không hết hai giây tôi sẽ thả cậu thoát ra, điều kiện là cậu phải giúp tôi. Giữ lời hứa đấy”.

Cô ta dùng tiếng Trung Quốc nói bốn chữ đó, như một phản xạ có

điều kiện tôi đưa ngón tay út bên phải ra. Cô ấy hơi ngậy người, sau đó cười và cũng đưa ngón tay út ra móc câu. Tôi xấu hổ vô cùng. “Tôi vốn dĩ sống trong rừng sâu của bang này, thi thoảng mới ra ngoài thế giới của con người hoặc các động vật có vú khác để lấy giấc mơ làm thức ăn. Thật ra con người mỗi đêm đều nằm mơ, có giấc mơ đẹp, có ác mộng. Tôi thích ăn giấc mơ đẹp, bởi mùi vị của nó ngọt ngào và ấm áp. Mặc dù chúng tôi làm vậy nhưng không hề phá hoại cảnh giới của giấc mơ. Vậy mà, dường như chỉ trong một đêm, con người đột nhiên rời khỏi thị trấn này và mãi mãi không thấy quay trở lại.

“Tôi đã bị đói một thời gian dài, nhưng bỗng người thấy mùi giấc mơ của con người trong thị trấn vắng vẻ. Tôi lần theo mùi tìm đến gần nơi mà cậu đang có mặt bây giờ. Không ngờ rằng đó lại là cái bẫy, hơn nữa giấc mơ đó lại là ác mộng, có độc. Lúc đó tôi đói đến mức mất đi khả năng suy nghĩ trong việc lựa chọn thức ăn, cứ thế nuốt giấc mơ vào trong bụng. Thông thường nếu tôi ăn ác mộng thì bụng chỉ hơi đau thôi, nhưng ngày hôm đó tôi hoàn toàn mất đi ý thức. Khi tôi tỉnh lại mới biết mình đã bị ác ma bắt. Hiện tại chân thân của tôi đang ở trong sào huyết nhỏ của ác ma”.

Tôi chen ngang một câu: “Tại sao ác ma muốn bắt cô?”.

“Quả nhiên là cậu biết ác ma, xem ra tôi đích thị không tìm nhằm người”, cô ấy vui ra mặt, “Thú ăn giấc mơ chúng tôi không thể đọc được ký ức của các cậu, chỉ có thể bắt được một số những mảnh vỡ ký ức có khả năng hơi biến hóa huyền ảo hình thành giấc mơ. Vậy cậu biết làm thế nào để trừ tà chứ?”

Bị cô ấy hỏi như vậy tôi có chút sửng sờ và gượng gạo, mặc dù là một người trừ tà, nhưng kinh nghiệm đối phó thực sự với ác ma tôi lại không có nhiều. Millea đã bổ sung một số kiến thức cho chúng tôi, và thực tế tôi cũng lật vài trang sách kia, nên kiến thức trong đầu cũng có chút cơ bản. Với nguyên tắc “Đàn ông không thể nói không biết được”, tôi ưỡn ngực nói: “Đương nhiên, tôi còn là một người trừ tà”.

“Vậy thật là tốt quá!”, cô ấy vui mừng, ra sức vỗ tay, hơn nữa năm ngón tay trên hai bàn tay ngay ngắn đều tăm tắp, một lần nữa làm tôi lầm tưởng cô ấy chính là cô gái Nhật Bản Nishimura.

Bây giờ cô ấy mới trả lời câu hỏi khi nãy của tôi: “Bọn họ đang âm

muru một số thứ nên không muốn để lộ tin tức, cho nên mới bắt hết những sinh linh có pháp lực ở khu vực xung quanh đây. Hoặc là, bọn họ đang tiến hành thí nghiệm gì đó về năng lượng linh hồn, đây chỉ là suy đoán của tôi. Giấc mơ vốn dĩ là một mặt phản chiếu của năng lượng linh hồn con người. Hiện tại tôi đang bị giam giữ ở một nhà máy nước uống bỏ hoang của thị trấn này, nếu như anh cứu tôi, tôi sẽ vô cùng cảm ơn”. Vừa nói cô ấy vẫn là học lễ nghi Nhật của Nishimura cúi mình chín mươi độ hướng về phía tôi.

Tôi bỗng nảy ra một suy nghĩ: “Bọn họ đã bắt cô rồi, thì tại sao cô vẫn có thể tự do mà phát huy pháp lực của mình để xin cầu cứu?” Cô ta lại cười: “Theo lý mà nói thì tôi không thể hoàn toàn phát huy hết pháp lực của mình. Hơn nữa những ác ma kia đều giống như đa số mọi người, cho rằng nguồn gốc năng lượng sinh linh của giống loài kiếm ăn ban đêm như tôi đây chỉ là đến từ giấc mơ hoặc mặt trăng, nhưng thực ra năng lượng của tôi lại đến từ mặt trời. Vào tháng Một, Trái đất sẽ ở điểm gần Mặt trời nhất của chu kỳ xoay quanh Mặt trời, vì thế năng lượng hiện tại của tôi đang là lớn nhất. Hơn nữa tôi chỉ dám sử dụng một phần pháp lực có thể tiếp nhận được người mà tôi cảm thấy có năng lực đến cứu tôi...”.

Lúc này Thú ăn giấc mơ lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc, “Tôi tìm thấy cậu trước tiên. Nhưng rất kỳ lạ là đêm qua tôi biết cậu đang nằm mơ, nhưng có một sức mạnh to lớn ngăn cản tôi bước vào. Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải một giấc mơ tôi tìm được mà lại không vào được. Tôi liền có hứng thú với cậu. Hơn nữa, linh hồn của cậu vô cùng mạnh, và đại não của cậu cũng khá là phát triển, cho nên chuyển động rất nhanh, giấc mơ tiến triển đến bây giờ mất nhiều nhất khoảng chừng nửa phút”.

“Ờ... cảm ơn...”, âm cuối của tôi vẫn chưa nói hết thì tất cả xung quanh đã tan biến, một luồng lực ly tâm cực mạnh bay lên. Sau đó tôi tỉnh lại, tôi nhớ rõ mồn một ký ức trong mơ. Chuyện, ngoài cái da mặt dày ra thì đây là lần đầu tiên cơ thể tôi được nâng đỡ.

Tôi mở mắt, nhìn thấy A Tam đang lo lắng. Cậu ấy lấy từ trong túi ra một chai nhỏ không biết dầu thần Ấn Độ hay là thứ gì, đang dùng tay trái chấm chấm và bôi lên mặt tôi.

“Thôi thôi... tôi tỉnh rồi!”, tôi kịp thời ngăn tay trái của cậu ấy chạm lên má tôi. Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi của cậu ấy, tôi

phủi đít đứng dậy nói: “Tôi không sao, cậu cũng bớt nói nhảm đi, theo tôi nào, có việc để làm rồi”.

Cậu ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại và theo sau tôi đi từ con hẻm quay lại chỗ cũ. Vì ký ức trong giấc mơ rõ rệt nên rất nhanh tôi đã tìm được cửa hàng ăn trong giấc mơ đó. Đúng lúc chúng tôi đẩy cửa bước vào, một cậu nhóc đang bận lau bàn lau ghế quay đầu lại nhìn chúng tôi và nói: “Xin lỗi, hiện tại chúng tôi chưa mở cửa, hoặc các anh có thể đợi đến sáu giờ rồi hãy...”.

Khi cậu ta nói, tôi nhanh chân bước, không do dự mà đánh tới. A Tam thất kinh, hét lên từ phía sau: “Địch, anh điên rồi... người ta sẽ báo cảnh sát đó! Hay là...”, cậu ta vượt qua trước tôi, túm lấy đầu và dấm cho hấn ta một phát, “Trực tiếp làm hấn ngất đi”. Hành động của tên nhóc này đúng là vượt ra ngoài logic của người bình thường. Nhưng có chuyện rồi, người kia không bị ngất đi, ngược lại còn bị chúng tôi chọc giận. Hấn hét lên một tiếng kỳ quái, phản công về phía chúng tôi. Sức mạnh của hấn thật kinh người, A Tam phút chốc đã bị tổn thương không hề nhẹ.

Tôi bắt đầu ngâm nga chú trừ tà mà Millea dạy chúng tôi lúc trước. Hai câu mở đầu rất hùng hồn, nhưng tôi lại quên mất lời phía sau. Đối phương đến một chút cảm giác bất thường còn không có. Bất chấp tất cả, chân trái của tôi liên tiếp tung hai cú đá bằng mặt bàn chân, đá vào bên mang tai của hấn.

Đây cũng là chiêu tôi học được từ Hiểu Hiểu, khi cô ấy học đại học, trong trường có một xã đoàn thử nghiệm nhu hòa hai môn võ Taekwondo (Túc quyền đạo) và môn võ Triệt quyền đạo, đặt tên là Triệt Túc đạo, cô ấy học được không ít. Khi kéo căng mu bàn chân đá ra thì đùi và cơ thể đứng tạo thành góc vuông chín mươi độ, cẳng chân gập phía sau bật về phía trước theo lực sử dụng của đùi, chân đứng lấy ngón chân làm trọng tâm dùng sức xoay theo hướng đá, lực công kích tức khắc tăng lên.

Tên nhóc đó bị tôi đá ngã, tôi lôi A Tam dậy, chuẩn bị vây đánh hấn. Nhưng lúc này xung quanh phía dưới quầy bar vang lên tiếng sột soạt, có lẽ là có người đang đi lên.

Trước khi tôi và A Tam vẫn chưa thể trừ tà một cách có hiệu quả thì đánh bài chuẩn vẫn là thượng sách. Tôi túm lấy cổ áo A Tam tông cửa xông ra. Trước khi đi cậu ta vẫn còn kịp bơm vài hơi, một tia

nước thánh phun vào người tên nhóc đó. Hắn ta kêu lên thống thiết, cơ thể bắt đầu bốc khói, nước thánh có hiệu quả rồi. Đây quả nhiên là một con ác ma. Vậy thì Thú ăn giấc mơ rất có thể bị giam giữ ở nơi mà đang có người chạy ra, nếu không sai thì đó là một căn hầm. Khi chúng tôi chạy ra phố, tôi nhìn khắp nơi, bỗng thấy một chiếc téc nước lớn dùng để đựng nước trên mái nhà, chúng tôi vội vàng chạy về chỗ đó. Nếu như thời gian đủ kịp, chúng tôi có thể chế tạo càng nhiều nước thánh hơn. Trong đầu tôi nhanh chóng nảy sinh kế hoạch chớp nhoáng.

Tên nhóc ác ma không chạy theo truy sát chúng tôi, điểm này khiến tôi nảy sinh sự hoài nghi. Vốn dĩ tôi muốn dụ hắn ra, để trước tiên phải quật ngã hắn rồi chúng tôi mới tính tiếp. Sau đó tôi và A Tam có thể lại gần téc đựng nước, nếu như thuận lợi thì cầu nguyện tất cả nước trong téc đều thành nước thánh, tìm một cái ống phun ra sức bơm về quán bar đó. Hoặc là nói nếu như bọn chúng có đồng bọn cùng đi ra thì tôi và A Tam sẽ chia làm hai ngả, một người dẫn dụ chúng chạy thi maraton, còn một người lên vào thả Thú ăn giấc mơ đi. Tất nhiên tôi sẽ là người sau. Hừm, tôi đúng là một tiểu thiên tài có suy nghĩ chu toàn.

Nhưng, ngược lại bọn chúng lại chẳng có tên nào đuổi theo. Lẽ nào bọn chúng đang lén lút canh giữ thứ gì đó ngoài Thú ăn giấc mơ? Trước mắt không có ai, tôi gọi điện thoại cho Millea: “A lô, ờ... tôi muốn hỏi chú trừ tà đọc như thế nào nhỉ?”.

“Trời ơi, tôi biết! Sao anh không hỏi tôi!”, A Tam hét lên bên cạnh điện thoại.

Rất nhanh chúng tôi đã ẩn núp được dưới tòa kiến trúc có téc đựng nước. Ở thị trấn này kiểu kiến trúc nhà có thiết kế téc đựng nước không nhiều, mà hiện tại thời tiết đang lạnh giá, ánh mặt trời không đủ chiếu, khả năng nước trong téc còn đóng băng rồi. Nhưng bây giờ mặt trời vẫn đang chiếu, nhiệt độ cũng không quá thấp, hơn nữa téc nước làm bằng tôn, tôi nhận định chắc không đến mức nước trong đó đóng băng toàn bộ.

A Tam bắt đầu trèo lên từ một cái ống nước nối trực tiếp đến ban công tầng hai. Tôi không đếm xỉa tới cậu ta, xem xét thấy xung quanh vẫn chưa có người, tay cầm con dao găm đẩy cửa. Có lẽ chủ của ngôi nhà này đã không ở đây một thời gian lâu rồi, trong nháy mắt

khe cửa bị kéo ra, lớp mạng nhện dày đặc cũng bị kéo đứt, bụi bặm rơi ra cả mảng.

Trong nhà có một số vật dụng gia đình đơn giản, cũ kỹ, bên trên đã phủ một lớp bụi mỏng. Để đề phòng người khác nhìn thấy, tôi vội vàng đóng cửa lại. Tôi cũng không có thời gian tham quan dinh thự của người ta nên nhanh chóng đi lên cầu thang tới sân thượng. Cửa sân thượng có lẽ cũng lâu rồi chưa được mở khiến tôi hao tổn khá nhiều sức, đến lần thứ hai mới phá ra được, cửa phát ra âm thanh “cót két” nghe rất chói tai. Tôi ngồi xổm sát mép ngôi nhà, cố gắng ép sát để người khác đứng bên dưới không nhìn thấy tôi ở trên cao, sau đó hướng về phía sau thấy A Tam vẫn đang ì ạch trèo lên từng tí một, tôi lắc đầu hận không thể cho cậu ta một bạt tai vì sự chậm chạp.

Tôi đưa tay kéo cậu ta, hai người chúng tôi mau chóng nấp sau téc nước. Hình dạng của téc nước giống như một chiếc bút chì ngắn mà mập, bốn phía xung quanh còn gia cố thêm khung sắt, còn bên chúng tôi, sát phía trong chỗ khuất ánh sáng có một chiếc thang có thể trèo lên và trên đỉnh còn có một ô cửa nhỏ có thể đóng mở. Tôi móc ra chiếc mặt dây chuyền chúa Jesus mà White tặng chúng tôi trước khi lâm chung, một đầu tôi buộc ở cổ tay, còn mặt dây thì ngâm vào trong téc nước.

Téc nước cũng khá đầy, tôi gần như không cần dùng tay thăm dò liền vút vào trong. Tôi bắt chước dáng vẻ của phụ thần ngày trước khi làm nghi lễ cầu nguyện và đọc lời cầu nguyện.

Sự việc chắc là thành công rồi, nhưng tôi luôn cảm giác dường như có chỗ nào không đúng. Ngay lập tức tôi liền nghĩ ra, ngâm một túi trà vào trong một thùng nước thì có uống được không. Thế là tôi tụt xuống khỏi thang, lựa đúng thời cơ tiến lên cướp chuổi vòng tay của A Tam khi đó vẫn đang ngẩn tò te, sau đó là cú nhảy vút vào phía sau, chuổi vòng tay rơi vào téc nước.

A Tam phát cáu, tôi nhét mặt dây chuyền chúa Jesus vào tay cậu ta, xoa lưng cậu ta nói: “Ngoan...” lúc này cậu ta mới chịu ở yên. Sau khi lấy được ống nước kéo ra từ gầm téc, chúng tôi ngắm thẳng về phía quán bar đó. Để đề phòng xảy ra sự cố mất điện, dưới téc nước trang bị một con lăn có thể tăng áp suất phun nước, giống hệt như nguyên lý hoạt động của súng nước.

Tôi và A Tam đồng tâm hiệp lực vặn chặt con lăn để nó không thể chuyển động được, chuẩn bị mở van xả nước. Đột nhiên đầu óc tôi lại có chút choáng váng. Trước mắt tôi, thế giới hiện thực lay động, chòng chẹo lên một hình ảnh khác, đó là thị trấn tội ác đã vào đêm mà tôi mơ thấy.

Trong giây lát đã tỉnh táo lại, tôi lập tức hô A Tam dừng lại. Tôi hoài nghi đó là tín hiệu cảnh cáo mà Thú ăn giấc mơ gửi cho tôi. Đối với A Tam cả gương mặt đang chứa đầy những câu hỏi, tôi nhìn thời gian đã gần năm giờ rưỡi, sau đó liền kể cho A Tam nghe về giấc mơ của tôi. A Tam “ồ” lên một tiếng, sau đó bộ dạng lại giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vì đây là bang ở miền Bắc nước Mỹ, lại đang là mùa đông nên màn đêm chìm xuống rất nhanh. Bất giác trong không khí bóng tối đã ùa vào dày đặc. May mắn là vỏ kim loại của téc nước có thể hấp thu nhiệt lượng của ánh mặt trời, trong téc nước chỉ có vài cục băng nổi vón cục, nước vẫn có thể dùng được, nhưng nếu muộn hơn thì chắc sẽ bị đóng băng. Ngành nghề chủ yếu của các bang ở Trung Bắc Mỹ là nông nghiệp và gia công thực phẩm phụ, vẫn còn rất nhiều những hồ nhỏ và vùng rừng nên ô nhiễm không nghiêm trọng, bầu trời lúc này đã dần dần hiện ra một dải ngân hà cực lớn.

Tôi và A Tam bước ra từ phía sau téc nước, bất giác hơi giật mình. Trên đường phố phía dưới chúng tôi, xe cộ và người đông nghịt! Thị trấn ban ngày vốn chỉ lác đác vài người và xe, vào ban đêm lại biến thành diện mạo phồn hoa, đèn neon giống y hệt trong giấc mơ, âm thanh mờ ảo cũng xuyên qua từ cửa hàng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi thậm chí còn có cảm giác được trở về tổ quốc mình. Ngoại trừ đêm giao thừa đếm ngược, đã rất lâu rồi tôi chưa nhìn thấy cảnh tượng phồn thịnh như này. Đây là cảnh tượng mà Thú ăn giấc mơ muốn cảnh báo cho chúng tôi thấy sao?

Nhìn những con người có nụ cười quyến rũ đầy háo sắc và dục vọng ác thú, bỗng có một mảnh vỡ hình ảnh vụt bay tới, đâm xuyên vào não tôi khiến tôi đau đớn. Lúc trước có một chi tiết bị tôi bỏ qua, hoặc có thể nói là bản thân nghi ngờ mình nhìn nhầm. Trong cuộc đấu ngắn ngủi với tên nhóc, tôi từng nhìn thấy con người màu nâu của hắn nhanh chóng biến thành màu đen, sau đó khôi phục hình dạng. Cái màu đen đó không chỉ là ở trong con người mà cả con mắt bao

gồm lòng trắng, tất cả đều biến thành một vùng đen kịt không nhìn thấy đáy.

Hơn nữa hẳn không đếm xỉa đến chú trù tà (hai câu trước đọc đúng thì đáng ra cũng phải có chút tác dụng với ác ma), xét theo tình hình phản ứng với nước thánh thì có lẽ nào...

Tư tưởng của tôi bị dao động, nhặt vòi hoa sen cực lớn trên nền đất lên, vặn chặt vào trước ống nước. “Bắn!”, tôi nói với A Tam, đúng vào thời khắc van kéo xuống, tim tôi không hiểu sao lại đập nhanh hơn. Tôi đang chờ đợi kết quả như thế nào đây?

Cả ống nước phát ra âm thanh giống như đánh rắm... không đúng, như tiếng kêu của tàu hỏa đang chạy, như con mãnh thú đập vào thành ống nước, ở phía đầu vòi hoa sen dùng lực phun ra. Vì téc nước inox có thể chứa áp suất rất lớn nên khi tôi cầm ống inox ngấm chuẩn, hỗ trợ A Tam không ngừng xoay nới lỏng con lăn để tăng áp suất cho téc nước.

Vòi hoa sen phun ra vô số những cột nước xa tầm mười mét, trong một phạm vi trên đường phố có mưa nước thánh. Nhìn cảnh tượng bên dưới, tôi hít một hơi khí lạnh, tay suýt chút nữa mềm lại. Những người bất ngờ không kịp đề phòng, bị nước dội vào bắt đầu lên cơn co giật và rên rỉ đau đớn!

Vậy thì rất có thể trên thị trấn này đều là ác ma! Đây chỉ là nước thánh trì hoãn mà không thể giết chết ác ma, điều đó có thể làm chúng tôi bị bại lộ và bị bao vây tấn công.

Bây giờ nếu đã khai chiến thì dứt khoát phải lao đầu vào chỗ chết để đánh. Tôi không ngừng phun nước vào cửa hàng có tên nhóc ác ma, vừa may nó ở trong tầm bắn, chúng tôi dường như đã giúp tưới nước tắm rửa cho cả cái nhà gỗ đó.

A Tam nhắc nhở tôi đến lúc cần chạy trốn rồi, trong chốc lát chúng tôi làm cho ác ma trên cả đường phố nổi giận, mà chiếc xe Yaris của chúng tôi vẫn đỗ ở cách đó một hai trăm mét. Vậy là chúng tôi vứt vòi hoa sen vẫn còn đang phun nước xuống, để A Tam cầm súng nước đánh trận, tôi vội vàng chui xuống tầng. Lúc này, ngoại trừ vật thể ánh sáng huỳnh quang xanh có chút thấp kém ra thì mọi thứ hoàn toàn là trải nghiệm chân thực trong game máy tính.

Tôi dùng chân đạp tung cửa, A Tam ghìm súng xông ra, lần này cậu ấy không hề làm tôi thất vọng, cậu ấy tiết kiệm số nước thánh dự trữ

không còn nhiều, chỉ khi cần mới bắn ra.

Sau khi A Tam bắn sấp ngã một ông chú mập đang giơ chai rượu định đập bọn tôi, tôi rút con dao găm bạc ra sức đâm một nhát lên mu bàn tay của ông chú, một luồng khí đen bay lên, ông chú đó đau đớn kêu oa oa, hấn dùng sức mở to mắt nhưng không có những màu đen lóe qua. Chắc là có hiệu quả rồi!

Chỉ thấy rằng thần sắc của ông chú có chút ngỡ ngàng, hơn nữa giống như bị hút hết nước, yếu ớt ngã ra trên nền đất, hấn nhìn tay mình, kiểu như vừa phát hiện tay bị thương nặng, lại đau kêu oa oa loạn lên, yếu ớt gào thét muốn báo cảnh sát gọi xe cứu thương. Tinh thần của tôi và A Tam không vì đó mà xáo động, tiếp tục tiêu diệt hàng loạt những ác ma này.

Rất nhanh đã lại có vài người đau đớn ngã xuống, thị trấn vốn dâm loạn đầy mùi rượu cồn giờ đây tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt, và mọi người kêu gào loạn xạ. Cùng lúc đó, vẫn còn rất nhiều ác ma chưa bị thần đao của tôi quét đang dần dần bao vây lại chúng tôi.

“Bộp” một tiếng làm tôi chú ý, súng nước không có đạn bị A Tam vút trên đất, cậu ấy rút dao găm ra, lẩm bẩm nói với bầy ác ma: “Mẹ kiếp, ngày đầu tiên bốn thiếu gia đến nước Mỹ bị mấy thứ xui xẻo bao vây, bây giờ lũ lâu la vớ vẫn các người còn muốn vây bố mày, cho các người nếm thử đao pháp Ấn Độ bí truyền của Summit ta kết hợp võ thuật Trung Hoa”.

Nhất thời tôi có chút không chịu nổi. Vừa rồi vẫn còn là Vùng đất quý dữ, sau khi vút súng xuống thoảng chút hơi thở của phim gangster, bây giờ lại mang phong cách chém giết xã hội đen mùi vị võ hiệp, đây là tình huống gì vậy. Có khi nào là đất nước đang chơi trò duyệt binh kỹ năng đặc biệt, sản xuất ra nhiều thứ hiếm thấy, con dân của họ quả nhiên có thể không ngừng đem đến những điều bất ngờ cho thế giới.

Chúng tôi dựa lưng vào nhau, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cách nòng nân thì lại tiếp tục úp lưng vào nhau rồi hét lên một tiếng, bắt đầu chinh chiến trên chiến trường đẫm máu. Chúng tôi biết, chỉ cần con dao găm làm bọn chúng bị thương chảy máu, chúng sẽ ngã xuống rồi sau đó lại tỉnh lại, tôi cũng không phải là tên sát nhân cho nên chỉ chọn những chỗ hiểm để ra tay.

Có lẽ bọn chúng là những ác ma mới được tạo nên, những tên “thực

tập sinh” dễ thương này lại không biết cách vận dụng năng lực của mình, còn tôi và A Tam có sẵn nền tảng và thường ngày đều rèn luyện cho nên đại triển thần uy một chút như vào chốn không người, tiến lên lùi xuống cả một chặng đường, làm bị thương rất nhiều người. Chỉ là bọn chúng mặc rất nhiều quần áo, con dao nát này cũng không sắc lắm nên chỗ đâm chỗ chém được rất ít, giống như tôi thì trực tiếp giúp người hủy hoại dung nhan. Tên nhóc kia đâm người rất phấn khởi, làm gì để ý đến phía sau lưng tôi chứ, đúng là cầu người không bằng cầu mình, sau khi tôi bị một tên tai to mặt lớn dùng cặp tài liệu gỗ vào sống lưng mới cảm thấy tràn đầy năng lực. Tôi tự có cách đối phó với tên mập, nhớ lại năm học tiểu học, cũng chính là một tên béo bắt nạt tôi. Tôi không tiếc hi sinh hai ngón tay, lòng bàn tay vung lên hướng về cái mặt như cái bánh của hắn, ngón tay móc chắc vào mũi, mũi dao nhọn rạch một đường lớn trên bụng hắn. Cả cơ thể hắn như muốn ngã xuống ép về phía người tôi. Cảnh tượng này rất bất nhã rất ám muội, tôi phải cản trở nó xảy ra. Hai tay tôi ấn lên ngực của hắn, dùng hết sức đẩy người hắn về phía sau. Không biết làm sao cái thân hình to ngồn ngộn đang sừng sững bỗng bất động như núi Thái Sơn.

Chờ không nổi Tôn Ngộ Không cưỡi mây bảy sắc đến, nhưng lại chờ được A Tam mặc quần sịp bảy màu tới. Cậu ta bay lên đập một cái, ngọn núi nhỏ ngã nghiêng xuống. Tôi lấy oán trả ơn, vừa xoa chỗ đau trên lưng, vừa đập cho cậu ta một phát.

Những sinh vật giống như cương thi¹ nổi giận cuối cùng cũng bị chúng tôi quật ngã gần hết, chúng tôi vội vàng lại gần quán bar nơi mà chúng tôi phun nhiều nước đến nỗi nước vẫn còn đang nhỏ xuống. Tôi dùng chân đạp tung cửa, ngón chân đau đến nỗi làm ý chí của tôi dường như mơ hồ, tôi nhấc chân nhảy lò cò ở một bên, A Tam khua dao găm đi vào. Do hầu hết các kiến trúc xây dựng nhà trong thị trấn này đều dùng bằng gỗ cho nên xông vào như vậy thì cả bốn phía đều đang dột nước.

1 Cách gọi xác chết biết đi trong văn hóa dân gian Trung Quốc, tương tự như thầy ma, Zombie ở phương Tây.

Tôi không khỏi lo lắng cho thị trấn nhỏ này, ngày thường khi trời mưa không biết bọn họ làm thế nào, sau này tôi mới biết nơi này một năm lượng mưa gần như có thể không cần tính đến, hơn nữa đến mùa

mưa và tuyết tan, bọn họ sẽ bơi một lớp dầu cây chỉ có ở châu Mỹ lên mái nhà để chống nước. Chúng tôi đúng là sai lầm, làm lãng phí thời gian.

A Tam kêu lên một hồi kỳ quái, tôi khập khiễng bước chân vào, vẫn chưa kịp hỏi thì bản thân tôi cũng phản xạ có điều kiện kêu lên một tiếng. Một giọt nước lạnh rơi đúng vào gáy tôi, sau đó lăn dần xuống. Khiến tôi lạnh thấu tim.

Tôi và A Tam nhìn thấy tên nhân viên tạp vụ vô duyên vô cớ bị chúng tôi đập cho một trận hồi nãy đã ngã xuống đất giống như những người ngoài kia. A Tam cẩn thận dùng mũi dao chọc vào cánh tay hấn, sau khi chắc chắn da hấn đã bị rách nhưng hấn không có phản ứng mới bước qua người hấn một cách căm hận. Tôi liền theo cậu ta, cũng cố tình bước qua người hấn, trong quá trình này tôi tập trung tinh thần bảo vệ hạ bộ của mình. Cho nên mới nói những việc tổn người hại ta ít làm vẫn hơn.

Trong quán bar ngoài nhân viên tạp vụ nằm trên nền nhà, còn có một thiếu nữ pha chế rượu đang tuổi thanh xuân cũng bị ngắt cạnh quầy bar. Tôi và A Tam quan sát hết một lượt quán bar, ngoại trừ cơ thể là lướt nhấp nhô của thiếu nữ quầy bar thì không có chỗ nào đáng lưu ý.

“Đợi chút”, A Tam nói và bắt đầu lại gần thiếu nữ đó.

“Cậu có thể đừng thừa lúc người ta không phòng bị mà giậu đổ bìm leo không”. Không ngờ tôi còn có thể dùng tiếng Anh để diễn đạt được câu này.

A Tam cời tạp dề và thắt lưng của cô gái đó. Tôi đang định qua đó xử lý cậu ta, thì cậu ta dùng ngón tay móc lấy cái dây đang phát sáng, đưa ra trước mặt tôi. Tôi nhìn chăm chú, là một chiếc chìa khóa. Hình dạng của nó có chút kỳ lạ, nhưng dù sao tôi cũng được coi là một nửa đồ đệ của phi tặc nên rất nhanh đã nhận ra.

Chiếc chìa khóa đó giống như một cây bút, một đầu là hình chữ thập gọn sóng, còn đầu kia là hình bát giác không theo quy tắc gì cả. Vật như này rất hiếm thấy, may sao nó từng xuất hiện trong quyển sách ảnh về chìa khóa quân đội mà ngày trước Hiểu Hiểu có cho tôi xem. Khi ấy tôi bị thất tình, cứ chờ người ra trước mỗi trang rất lâu, xem đi xem lại rất nhiều lần, không ngờ lại nhớ được.

Dựa vào những hiểu biết trong ký ức, xoay chìa khóa ngược chiều

kim đồng hồ thành hai nửa, sau đó tôi bảo A Tam cùng tôi tìm trên tường và trên nền nhà xem có chỗ nào đường hoa văn trên các thanh gỗ không giống nhau, hơn nữa gỗ vào lại giống như kết cấu của cả tấm gỗ. Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, vừa bước vào quầy bar chúng tôi đã tìm thấy ngay. Có một tấm gỗ mà đường ren đinh ốc khác với những cái đinh ốc khác, hơn nữa vừa khớp với hình dáng hai bên chìa khóa.

Có vài tấm gỗ ghép lại với nhau thành một tấm lớn, nhưng ẩn giấu rất kỹ, nếu như không phải là chúng tôi có mục đích rõ ràng, thì cũng không thể phát hiện ra nơi này trong chốc lát. Tôi lấy hai nửa chìa khóa cắm từng cái vào lỗ của ốc vít, sau đó vặn hai bên theo chiều ngược nhau. Một lực hút lan tới lòng bàn tay, tôi lập tức buông tay ra, hai nửa chìa khóa bị nuốt vào trong. Tấm gỗ hơi nảy lên trên một chút, tôi nhắc nó lên, là một cầu thang dẫn xuống phía dưới, ở dưới là một khoảng tối đen.

A Tam dùng chiếc cốc uống rượu hứng một ít nước thánh dột xuống rồi vớt xuống phía dưới cầu thang giống như vớt lựu đạn. Phía dưới chỉ dội lên tiếng thủy tinh vỡ, ngoài ra không có gì khác. Tôi đẩy cậu ta đi phía trước, chúng tôi khom lưng cúi đầu xuống cầu thang. Do có cái lá chắn bằng thịt ở phía trước nên tôi yên tâm bật đèn pin lên. Lúc bấm công tắc trong lòng tôi chợt dạ, sợ nhìn thấy trên trần nhà rơi xuống cái thứ ướt át sũng máu hoặc là cảnh yêu ma quỷ quái hung tợn lao vào chúng tôi. Nhưng tôi nhìn thấy chỉ là khăn đội đầu và cái sọ khi sau ót của A Tam, và tôi suýt nữa thì va vào góc tường. Phía dưới cầu thang không sâu lắm, chính là tầng hầm để đồ linh tinh, cuối cầu thang còn để rất nhiều kệ gỗ. Trên kệ gỗ có rất nhiều bình thủy tinh trong suốt đang đựng dung dịch sẫm màu, lớp trên bề mặt dung dịch có bọt trắng. Tôi cũng không muốn biết đó là thứ gì. Lúc này ở phía trước, nơi đèn pin không chiếu tới có tiếng động vọng lại. Đúng lúc tôi tắt đèn pin, A Tam dùng tay ghì thấp cái đèn pin của tôi xuống.

Chúng tôi bình tĩnh lại để chú ý đến tiếng động trong bóng tối. Tôi nghe thấy một tiếng động khe khẽ, giống như âm thanh phát ra từ cổ họng, nhưng cũng giống như tiếng gió yếu ớt len qua khe cửa vọng tới. Nếu như là khả năng đầu thì chúng tỏ đối phương hiện tại vô cùng yếu ớt. Lẽ nào là Thú ăn giấc mơ? Tôi và A Tam thật cẩn thận

lại gần phía đó, con dao găm nắm chặt trong tay.

A Tam đột nhiên dừng bước, vì chúng tôi cố gắng không để phát ra tiếng động nào, nhưng ở phía sau không biết tôi đụng phải cái gì mà bị nhào người lên phía trước, suýt nữa cắt rách quần áo và xô A Tam ngã ra đất. Trong bóng tối tôi cảm giác quần áo của A Tam bị kéo chặt lấy. Cậu ta đứng vững dậy, đập một phát thật mạnh vào hướng kéo chặt lấy quần áo của cậu ta, một âm thanh khó chịu dội tới, tôi thấy đau thay A Tam. Một cái tủ gỗ đổ ập xuống, tiếng chai lọ vỡ vụn không dứt, không khí bắt đầu bao phủ một luồng hôi tanh của máu. Tôi có cảm giác buồn nôn kinh khủng.

Không quản nhiều nữa, mau khiêng con Thú ăn giấc mơ đó ra ngoài, rồi liền rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Tôi bật đèn pin, vội vàng nắm lấy cổ tay A Tam đi về phía trước. Ở phía trước tôi nhìn thấy một bóng dáng đang thoi thóp nằm thờ trên mặt đất. Tôi vội lao lên, cời cái chụp trên đầu của người đó.

Bất thành linh, khi cái chụp đầu bị tháo xuống thì cái người giống như đang hấp hối kia đột nhiên nổi loạn, đúng lúc tôi cầm đèn pin chiếu vào người đó, tôi nhìn rõ đó là một người phụ nữ trung niên, rõ ràng bị ánh sáng chói chiếu vào khiến mắt không mở nổi nhưng vẫn còn muốn cắn vào cánh tay tôi.

May mà tôi cũng tập luyện qua, phản ứng cũng không chậm, tôi cầm đèn pin đập về phía cô ta cắn, chuỗi đèn pin bị cô ta cắn ngập một đoạn. Tiếng cắn đó trong giây lát làm thần kinh toàn thân tôi bị điện giật, chân răng đau đớn một hồi. Tôi vội vàng đập cô ta một phát bần về, ngã lăn ra nền đất.

Sau lưng giọng A Tam vang tới: “Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!”, tôi giẫm lên tóc của người phụ nữ kia, lôi đèn pin đầy nước bọt ra rồi nhìn hướng về phía A Tam, chỉ thấy A Tam một tay mở tủ quần áo, một cô gái tóc đen, rõ ràng toàn thân không chút sức lực tê liệt ngã xuống đất, đó chính là hình dáng của Nishimura!

Vừa rồi tôi còn tưởng người phụ nữ này mới là hình dáng chân thực của Thú ăn giấc mơ, cô ta chỉ vì không biết ai là kẻ thù hay là bạn mới phòng bị như thế, hóa ra là một âm mưu, thói đời đúng là thất thường. Tôi hung hăng đá vào bụng ả đàn bà trung niên đáng ghét đó. Sau khi báo thù riêng xong, tôi dùng dao găm cắm phập một nhát lên cánh tay ả, quả nhiên là ả phản ứng giống hệt như những người

bên trên kia.

Tôi bắt đầu hoài nghi, đây có lẽ nào là một kết cục, giống như một loại virus ác ma.

Ông trời có lẽ đã vội vàng cho tôi biết đáp án, vì tôi nghe thấy trên đỉnh đầu, tấm gỗ liên tục vang lên tiếng người rộn rạo bước qua. Bầy thi thể lại bắt đầu đột kích, hai vị đặc công nghèo chẳng có võ công lại có một không hai, cũng không có trang bị gì trong tay để đối phó với bọn chúng.

Chương 5: Sao băng rơi gấp, tự tay giết ma vương

Tôi và A Tam cân nhắc con dao găm bạc trong tay rồi gật đầu. Tôi đi ăn giấc mơ có khuôn mặt y hệt Nishimura đi ở phía sau, khi đó tôi với A Tam mỗi người đứng một bên cầu thang. Nhưng chờ rất lâu mà cánh cửa ngằm trên đỉnh đầu chúng tôi vẫn chưa được mở ra. Xung quanh mọi thứ đều đã yên lặng trở lại. Trong chốc lát, chúng tôi bỗng rơi vào hoàn cảnh khó xử. Nếu như bây giờ bọn ác ma xông vào thì địch ở chỗ sáng còn chúng tôi ở chỗ tối, nhưng bọn họ không hề bị mắc bẫy. Chúng tôi không thể cứ mãi bị vây hãm ở bên dưới, lúc này thể trạng của Thú ăn giấc mơ lại đang yếu ớt, nếu như không tìm cách thoát thân hợp lý thì e rằng chúng tôi sẽ không trụ được bao lâu. Nhưng nếu chúng tôi tự đi lên, hoàn cảnh sẽ rơi vào tình huống ngược lại, như thế còn nguy hiểm hơn nhiều.

Khi tôi còn đang suy nghĩ nên làm thế nào cho vẹn toàn thì A Tam bị đèn pin chiếu vào mặt mình, trông thật khiếp sợ. Cậu ta cường điệu hóa làm khẩu hình chữ rục, bắt đầu bước lên cầu thang. Tình huống này ngay tức khắc làm dấy lên nhiệt huyết của tôi, bình súng chẳng cần giữ gìn, mặc kệ ra sao thì ra, có chết thì đã sớm bị chết từ lúc trừ tà trước đây rồi, sống ngày nào biết ngày đó, nói làm là làm mới là phong cách của chúng tôi!

Tôi giẫm mạnh lên cầu thang gỗ, suýt thì làm gãy chiếc cầu thang có tuổi thọ lâu đời. A Tam khoa trương làm đủ các biểu cảm thể hiện cảm xúc vô cùng đau đớn mà cậu ấy nghĩ tới. Sau này tôi mới biết, hóa ra cậu ta muốn vụng trộm sau khi tới cửa, xô cửa mạnh một cái rồi mau chóng chuồn đi. Đúng là một tên nhóc không có tình cảm, không có cốt cách.

Nhưng cái giẫm chân vừa rồi đã khiến chúng tôi bị bại lộ. A Tam kêu một tiếng kỳ quái, cũng cùng phối hợp ăn ý thay đổi tình thế, dũng cảm xông lên phía trước. Thú ăn giấc mơ vẫn còn ý thức, cô ấy vịn vào tay vịn cầu thang, theo sau tôi. Rõ ràng là tôi biết cô ấy không phải là Nishimura, nhưng tôi vẫn dứt đèn pin vào túi, đưa một tay ra nắm tay dắt cô ấy.

A Tam dẫn đầu đánh ra ngoài, còn tôi theo sát phía sau. Cửa trần vừa mở, chúng tôi xông lên mặt đất. Tôi vội vàng đưa mắt quét một lượt tình hình trong cửa hàng. Trần nhà chất lượng kém đã không còn dột nước. Ngoài ra, tôi phát hiện ít nhất có ba người đang thảng thốt nhìn chúng tôi. Tôi và A Tam không để cho bọn chúng có chút thời gian nào, tôi kéo Thú ăn giấc mơ tông cửa xông ra, còn A Tam đã kịp bóp chặt một cái cổ ở gần chúng tôi nhất, con dao găm vạch một đường dưới hàm, màn sương đen trong mắt người đó vụt qua, sau đó ngã gục xuống.

Cái này cũng cùng một loại giống như loài chúng tôi đã tiêu diệt ban nãy. Vì ít nhất nó không phải là chủng loại mới nên không làm chúng tôi hao tâm tổn sức. Tôi và A Tam có chút yên tâm. Nhưng khi vừa xông ra cửa, tôi và A Tam đã hết sức kinh hãi. Trước mặt chúng tôi, dưới ánh đèn đường có khoảng tầm mười người dân bị một đám bóng người đông nghịt đuổi theo đang hoảng hốt lo sợ, ôm đầu chạy bán sống bán chết về phía chúng tôi. Tôi nhận ra một số khuôn mặt trong bọn họ, là những người trúng tà vừa rồi bị chúng tôi đánh gục. Nếu như lúc này thấy chết mà không cứu, khéo họ lôi cả mình vào đó cũng nên. Tôi bỗng ôm Thú ăn giấc mơ đang lao đảo chạy về phía xe của chúng tôi. Chết tiệt, xe ở phía sau bày ác ma nghiệp dư kia.

Tôi nói nhỏ với A Tam: “Tôi đưa Thú ăn giấc mơ vòng qua con hẻm trở lại căn nhà ban nãy, cậu tìm cách dụ lũ người này vào trong phạm vi mà nước thánh có thể xối tới”. A Tam không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay, tôi xốc Thú ăn giấc mơ lên rồi vội vàng chạy trốn.

Cho nên nói người Mỹ trước hay sau khi trúng tà đều cố chấp, trong hẻm căn bản không có người chặn đường, hại tôi mất công lo lắng. Rất nhanh tôi đã vòng trở về căn nhà đó, loáng một cái đã lách người vào được bên trong. Thú ăn giấc mơ đã yếu không thể đứng được, tôi để cô ấy nằm trên chiếc ghế sofa đang được phủ một lớp bụi, sau đó một mình đi lên tầng.

Đứng ở trên cao dưới ánh đèn đường, tôi nhìn thấy A Tam đang xô một người vừa mới khôi phục lại vào dòng người, sau đó bản thân ba chân bốn cẳng chạy đi, đúng là chả hiền hậu tí nào. Hai tay tôi đưa lên khước miệng làm thành hình chiếc loa, dùng tiếng Trung Quốc gào lên một tiếng: “Sát Mã Đặc, cái búa tảng!”

Chiêu này quả nhiên nhận được hiệu quả ngoài ý muốn, A Tam và

nhóm người bị trúng tà cùng một biểu cảm như nhau ngờ ngàng nhìn về phía tôi, sau khi có phản ứng A Tam khoái chí đập ngã một người, vừa chạy về phía tôi vừa khua tay gọi lớn: “Mau bắn! Bắn chết bọn chúng!”

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra việc mình cần phải làm, khiến tôi hít sâu một hơi khí lạnh. Vừa rồi tôi và A Tam quên chưa đóng van lại, chắc chắn nước đã bị xả hết! Quả nhiên, bàng quang mà rỗng thì có “đi nhẹ” cũng không nổi, tôi nhảy dựng lên hét xuống phía dưới: “Hết nước rồi! Chạy!” bộ dạng tôi kích động đến nỗi suýt lao cả người xuống. Mỹ nam khoác lác A Tam của tôi càng sợ đến mức “mặt mày thất sắc”, thị lực của tôi không tốt nhưng tôi cũng chứng kiến rõ toàn bộ quá trình.

Cậu ta bắt đầu chạy như điên để thoát thân. Nhưng thực ra thì ở vào hoàn cảnh nguy hiểm nhất vẫn là tôi, ít nhất là cậu ta có thể chạy tán loạn khắp nơi trên mặt đất, còn tôi và Thú ăn giấc mơ đã yếu ớt hết mức nên bị vây hãm trong căn nhà này rồi.

Tôi vút ống nước, bật đèn pin chạy xuống tầng dưới. Tôi nhìn thấy trên sofa không có ai cả, Thú ăn giấc mơ biến đâu mất rồi? Sau đó, ngay phía sau tôi có tiếng chai lọ rơi trên nền đất, tôi cầm đèn pin đi vào nhà bếp, chỉ nhìn thấy bóng dáng Nishimura khó nhọc đứng dậy, đang lục lọi tủ bếp. Đói rồi ư?

“Bụp” có mấy lọ nhỏ cùng một túi bột mì đã có mùi mốc rơi trên mặt bàn. Trong phút chốc cô ấy giống như kẻ nghiện mừng rỡ khi tìm được “hàng”, lao lên vồ một cái lọ dốc thẳng vào trong mồm. Lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy một sinh vật có thể đổ cả một lọ nhục quế vào trong miệng. Quan trọng là cô ấy nhìn giống người, hơn nữa là giống cô gái mà tôi từng chung sống rất vui vẻ ở quốc đảo.

Chỗ nhục quế đó đúng là có hiệu quả nhanh chóng, cả người Thú ăn giấc mơ đều sung sức trở lại, còn chào và xin lỗi tôi, nói đã làm tôi thêm phiền phức. Không sai, cô ấy vẫn nói tiếng Trung Quốc lưu loát như trong giấc mơ của tôi.

“Bây giờ không có thời gian nói những điều này, chúng ta sắp bị chết ở đây rồi. Cô mau mau xem trong tủ bếp còn gì không thì đút vào túi rồi chạy thôi”.

Cô ấy không trả lời, cứ thế nuốt chửng hai lọ nhục quế tìm được không sót một tẹo nào, liếm liếm môi trên rồi nói: “Đi thôi”.

Đây chính là phong độ của các quý tộc dù thấy núi Thái Sơn có sập xuống thì mặt cũng không biến sắc.

Vừa nói cô ấy vừa dắt tôi đi sâu vào trong ngôi nhà, bộ dạng nhanh nhẹn giống như xe nhẹ chạy đường quen, còn không quên nói với tôi ở thị trấn nhỏ này cô ấy đến săn giấc mơ rất nhiều lần, bất kể trong thực tế hay trong giấc mơ của con người, cô ấy đều quá quen thuộc với con người và địa hình nơi đây.

Tôi ngược ngùng mở miệng hỏi: “Xin hỏi, tôi xưng hô thế nào với cô nhỉ... còn nữa, tại sao bây giờ nhìn cô vẫn giống hình dáng cô gái mà tôi quen trước đây vậy?”

Tôi rất sợ cô ấy sẽ đột nhiên trả lời “Thì tôi vốn dĩ chính là Moe Nishimura mà”, may mắn thay, câu trả lời lại là: “Cậu hãy gọi tôi là Katy”. Sau đó cô ấy cũng không nói thêm gì nữa.

Tủ quần áo âm tường của căn nhà cũ này lại có thể mở được, đúng là có cảm giác như cánh cửa ngầm trong các bộ phim võ hiệp Hồng Kông. Nhưng mà thật ra thì không ít các căn nhà cũ ở Mỹ đều có tường rỗng, đây có thể là do đủ các loại nguyên nhân xuất hiện khi cải tạo và những hạn chế về xây dựng trong xã hội bấy giờ, hoặc là nguyên do cần chống rét và phòng hỏa hoạn. Tôi đi theo cô ấy, người thẳng đứng kẹp giữa tường đi lần về phía trước, nếu như đột nhiên có cái gì lao tới thì chỉ có mà chờ chết.

Tôi có thể nghe rõ tiếng của đám người ngoài kia, một bên tường phía trước tôi có tiếng vang lên, tôi tin rằng bọn họ đã vào trong nhà. Nhưng ơn trời ơn đất bọn chúng không thông minh đến mức có thể phát hiện ra nơi này. Lúc này Katy nói thầm với tôi: “Cẩn thận một chút, cần phải đi xuống rồi”. Tôi vừa chiếu đèn pin thì Katy đã biến mất, trước mắt tôi có một cái hang. Tôi cẩn thận chui xuống hang, nhưng đã không cẩn thận mà sờ phải móng của Katy. Cô ấy đang bò về phía trước, gót chân phía sau đập mạnh một nhát vào ngực tôi. Thật là đau... sớm biết vậy thì lợi dụng thời cơ sờ thêm mấy cái nữa. Ở đây có lẽ an toàn rồi, tôi mới hỏi cô ấy: “Sao cô lại biết cái hang này? Với lại, tại sao lại có cái hang, thị trấn này nhà nào cũng như vậy ư?”

“Bởi vì tôi biết cấu trúc và lai lịch của chủ nhân những ngôi nhà này, chủ nhân của ngôi nhà này mất năm tháng trước, cái hang này tất nhiên là tôi biết, vì tôi đã đào nó sau khi ông ấy mất. Con trai ông ấy

làm việc ở Texas, một năm chỉ về nhà đôi lần”. Tim tôi khẽ rung lên, sau đó lẩm nhẩm trong đầu: Texas. Không sai, tôi nhớ Amy từng nói đến và tôi cũng từng mơ đến thị trấn quý hút máu đó.

Bây giờ không phải là lúc nói chuyện trên trời dưới đất, tôi cũng không dám cầm đèn pin soi vào móng cô ấy, nên chỉ có thể nghe tiếng động trong bóng tối để bò theo. Tôi cảm giác chúng tôi đã bò về phía trước rất lâu, đúng lúc tôi bắt đầu nghĩ đến sự an nguy của A Tam thì mới bò được lên mặt đất. Rất rõ ràng là với cái tiến độ như này thì khả năng cao là cô ấy cố tình bò chậm hơn để đợi tôi.

Sau khi chui lên, chúng tôi đã ở trong một khu rừng rậm, nhìn về phía sau, thị trấn vẫn còn lờ mờ trong tầm mắt. Quay đầu lại thì đã không nhìn thấy Thú ăn giấc mơ đâu, nhưng tôi nghe âm thanh vọng lại từ phía xa như cỏ hoa phiêu dạt: “Cảm ơn cậu, cậu đã cứu tôi và tôi cũng cứu lại cậu. Đợi sau khi tôi phục hồi thể lực, không chừng tôi sẽ đi tìm cậu”. Mặc kệ cô ấy có nhìn thấy hay không, tôi vẫn hướng về phía giọng nói vẫy tay chào từ biệt.

Tôi vội gọi điện thoại cho A Tam, cậu ta nghe điện ngay, hỏi tôi ở đâu. Tôi nghĩ một hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định dùng di động gửi định vị cho cậu ta. Không lâu sau, cậu ta đạp chân ga chiếc Yaris đến đón tôi, cái con khi Ấn Độ mặc quần sịp bảy màu này cũng thật đáng tin cậy.

Sau khi thắt dây an toàn, tôi hỏi cậu ta làm thế nào thoát ra được. Cậu ta cười: “Thì ngồi lên xe, nổ máy, đâm ngã bay mấy tên rồi chạy thoát”. So với cách chạy thoát của cậu ta thì cách của tôi đúng thật là xấu hổ.

“Vậy, nhóm người điên trên thị trấn đó, chúng ta mặc kệ bọn họ sao?”

“Quan tâm sao được, mặc kệ thôi. Bọn họ cũng chả phải ác ma thật. Gọi cho Millea đi, bảo anh ấy tự đến mà thu dọn chiến trường, nhân vật như chúng ta cần làm việc quan trọng hơn”.

A Tam không gọi được cho Millea, chả còn cách nào khác, chỉ có thể cứ để cho tình hình diễn ra tạm như vậy. Chúng tôi cầm con dao găm nát đã bắt đầu bị cong, làm thế nào mà thắng được cả làng người ta chứ, hơn nữa còn có thằng khốn khố lồ to béo.

Người bạn cộng tác tốt của tôi hỏi: “Tiếp sau chúng ta cần đi đâu và làm gì đây?”. Nói xong, thật đúng lúc cậu ta ngáp dài. Tôi nhìn đồng hồ, đã gần nửa đêm rồi. Không biết Thú ăn giấc mơ bây giờ như thế

nào. Tôi không hiểu tại sao chúng tôi lại đến nơi này, cũng không hiểu sao lại mơ một giấc mơ, và làm những việc điên cuồng như ngày hôm nay, tất cả đều không rõ nguyên do.

Rất nhiều ý nghĩ kỳ quái xuất hiện, nhưng cơn buồn ngủ từ từ kéo đến đã nhấn chìm chúng xuống, có gì thì để ngày mai tính sau vậy. Quan trọng là bây giờ chúng tôi cần phải giải quyết vấn đề nghỉ ngơi của đêm nay. Vị trí hiện tại của chúng tôi là vùng giáp phía Nam của Wisconsin, tôi xem lại trên bản đồ, thị trấn gần đây nhất cũng hơn vài chục đến hằng trăm dặm Anh, e rằng tôi và A Tam không trụ nổi. Đồng hồ xăng trên xe hiển thị lượng xăng vẫn đầy. Tôi đề nghị với A Tam là nên dừng xe ở bên đường, mở nhiệt độ đủ ấm và ngủ một giấc rồi tính sau.

A Tam không trả lời, tôi quay đầu lại đã thấy cậu ta đang ngủ ngon lành, nước miếng trên khoé miệng dần dần chảy xuống cổ. Đây chính là câu trả lời hoàn hảo, tôi lấy điện thoại ra chụp lại cho nóng, sau này còn có chứng cứ mà hành hạ cậu ta. Và rồi tôi dừng xe, tắt lưu thông không khí trong xe, cài báo thức bốn tiếng rồi nằm ngủ trên ghế sau.

Không biết là do trong lòng vẫn đang nghĩ đến Thú ăn giấc mơ hay vì lý do gì mà sau khi chìm vào giấc ngủ, tôi nhìn thấy một cánh cửa ở trong khoảng hư vô phía trước, khi tôi tiến lại gần và mở nó ra, tôi lại trở về quán bar lúc ban ngày, vẫn cảnh vật và những con người đó. Thú ăn giấc mơ vẫn trong hình dáng của Nishimura.

Không đợi tôi lên tiếng, cô ấy đã mỉm cười dịu dàng nhìn tôi rồi nói: “Cảm ơn”. Động tác của cô ấy rất nhanh, câu nói “không cần cảm ơn” của tôi mới nói được chữ đầu tiên thì cổ tôi đã bị bàn tay nhỏ nhắn siết chặt, đôi môi cũng bị chặn lại. Nhưng chỉ là hơi hợt như chuồn chuồn lướt nước mà thôi. Mặc dù là trong mơ nhưng cảm giác chân thật giống như trải nghiệm thực tế. Tôi bỗng nghĩ, nếu như bây giờ trong mơ tôi và cô ấy cùng ở trong phòng nhà nghỉ... Không được không được, tôi không thể nghĩ vậy, cô ấy lúc nào cũng có thể đọc được ý nghĩ trong mơ của tôi.

Có khả năng do tôi bị ảo giác chẳng, tôi nhìn thấy gương mặt của cô ấy khế đỏ lên. Nhưng cô ấy lập tức bắt đầu nói chuyện nghiêm túc với tôi. Cô ấy nói: “Tôi đã làm bảo mật cho giấc mơ của cậu, quán bar này sẽ là đại bản doanh của chúng ta, chỉ cần cậu không mở cửa linh

tin để đi ra thì chỗ của chúng ta là an toàn, cảnh vật trong giấc mơ được bịt kín thì càng chuẩn xác và tính bảo mật sẽ càng mạnh. Một số người được các cậu cứu giúp tỉnh lại không bị biến lại thành bộ dạng ác ma đuổi theo các cậu nữa. Cũng có thể nói, bây giờ tôi lại có thể vào trong giấc mơ để đọc ký ức của bọn họ. Vừa rồi tôi vào giấc mơ của mấy người, thu thập được một số tin tức, hi vọng sẽ giúp ích cho các cậu”.

Tôi suy t chút nữa muốn hỏi cô ấy khi nãy có phải vừa chạy đi về rồi không, nhưng lời muốn nói đến khóe môi rồi lại nuốt xuống. Cô ấy tiếp tục nói: “Thực ra những người kia đều là ác ma, tôi nói không phải là một lũ ác ma, mà chỉ là một. Rất nhiều người bọn họ cùng một lúc bị một ác ma nhập vào cơ thể. Hơn nữa tình trạng này còn xảy ra ở hai thị trấn khác”.

Khi nghe được tin tức này, tôi lựa chọn tin tưởng, hơn nữa tôi cũng cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ lại có thể như vậy. Katy cũng không biết thêm gì nữa, cô ấy chỉ là đọc được ký ức của người khác mà thôi. Tôi nghĩ cho dù cô ấy biết thì trong lập trường của cô ấy có thể hoàn toàn không cần đếm xỉa đến.

Nhưng trước khi từ biệt tôi Katy còn tiết lộ một tin tức làm tôi khá phấn khởi, cô ấy nói có một vết sáng trắng hướng về phía thị trấn và dường như đang đối phó với ác ma rải rác xông tới. Tôi nghĩ ngay tới Millea, anh ấy hiện thân đúng lúc chúng tôi cần, anh ấy chính là người bảo vệ chúng tôi.

Katy tạm thời không có năng lực ngăn tín hiệu lay tôi tỉnh dậy từ bên ngoài, cả quán bar đã tràn ngập tiếng chuông báo thức của tôi, tôi biết mình sắp tỉnh dậy. Katy cười “hì hì” sau đó hôn lên trán tôi một nụ hôn. Tiếp đó cô ấy nhanh chóng châm một giọt máu lên ngón tay tôi, giống như đang kiểm tra đường huyết, sau đó cô ấy hút một cái. Câu nói cuối cùng của cô ấy là tạo mối ràng buộc giữa tôi và cô ấy như nào đó, tôi nghe không rõ, trước mắt đã là một vùng tối đen. Khi mở mắt, tôi đã trở về hiện tại là đang ngủ trong xe, ngoài tiếng chuông báo thức ra thì tiếng ngáy của A Tam vẫn đang rung cả trời. Lần sau tôi sẽ thử cho cậu ta đeo một cái tai nghe siêu trầm, sau đó đột ngột mở nhạc nhảy Disco lên. Sau khi chắc chắn chúng tôi không bị ngạt trong xe và xe vẫn còn xăng, tôi mở cửa hé cho chút gió lạnh ùa vào rồi lại tiếp tục nằm ngủ thêm một lát.

Tình dậy lần nữa thì trời cũng đã ngập tràn màu trắng bạc, tôi dốc hết sức bình sinh gọi A Tam dậy, nói cho A Tam biết một số tình hình mà Katy nói lại cho tôi. Cậu ta xua tay nói sớm đã biết Millea chắc chắn sẽ xuất hiện rồi lại tiếp tục ngủ. Tôi mở cửa xe bên phía cậu ta, cả người cậu ta tím thâm như một con gà bị cắt tiết.

Khi tôi dùng tay nắm lấy cửa xe, ngón tay có chút đau lâm râm, tôi nhìn và phát hiện thấy một vết thương rất nhỏ trên ngón tay, là do Katy châm vào tôi trong giấc mơ ban nãy. Tại sao trong thực tế tôi cũng lại có dấu tích nhỉ.

Tôi gọi hai cuộc điện thoại cho Millea, anh ấy không nghe máy. Cũng may xe luôn vặn nhiệt độ ấm, hạ phanh tay và về số cái là có thể tiếp tục lên đường rồi. Nhưng khi xe của chúng tôi lăn bánh chưa đầy hai trăm mét, thậm chí còn chưa kịp tăng tốc lên thì ngay giữa đường đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ giống như chui từ đất lên, làm tôi vội phanh gấp.

Tôi không dùng xích trượt, nếu như hệ thống chống bó cứng phanh khởi động thì có thể tôi sẽ bị trượt ra bên đường và bị lật xe. Tôi vừa nhả vừa nhấn chân, không ngừng xoay vô lăng, may là tốc độ không nhanh, sau khi xe vạch một đường hình cung kỳ quái xoay đến người phụ nữ thì dừng hẳn. May mắn không đâm phải, dọa chết cục cưng này rồi.

Tôi và A Tam không thể thua ở khí thế, trời lạnh căm căm như này còn đứng giữa đường nơi hoang vắng, mười người cũng có đến tám chín người không phải người tốt. Chúng tôi nổi giận ùng ùng xuống xe, ra cái tư thế chuẩn bị chửi người, nhưng sau khi nhìn rõ người phụ nữ đó, tôi và A Tam cùng đồng thanh kêu lên kinh ngạc: “Tina!”.

Cô ấy gật đầu với chúng tôi nhưng không nói một lời, hai má lạnh đỏ ửng, tôi nhìn thấy dường như khóe mắt cô ấy còn đỏ hoe. Tôi và A Tam vội vàng để cô ấy ngồi lên xe. Sau khi đóng chặt cửa cô ấy nói một câu, như sấm sét giáng xuống đồng bằng.

Giọng nói cô ấy nghẹn ngào: “Millea mất rồi, Millea mất rồi”.

Trong hoàn cảnh này tin tức được nói ra từ chính miệng của cô ấy, dường như không phải là sự thật, nhưng lại có tính thuyết phục làm người ta không thể nào nghi ngờ. Tôi và A Tam biết câu chuyện giữa cô ấy và Millea, và cô ấy cũng không có lý do gì mà chạy đến đây để

nói dối chúng tôi.

Nhưng, sau khi tôi và A Tam nhìn nhau, không biết phải dùng biểu cảm gì để mà an ủi. Tin tức này xảy ra bất ngờ, ập đến vào buổi sáng mà hai chúng tôi đang mệt không tả nổi. Tôi tin tình cảm mà A Tam dành cho Millea còn sâu đậm hơn tôi. Trước khi biết được thân phận thực sự của Belial, tôi từng hoài nghi Millea, nhưng A Tam luôn không tin, tình cảm của A Tam đối với Millea ngoài việc là bạn đồng hành trong công việc ra thì còn có một sự tín nhiệm, ý lại, thân thiết và thành kính.

Tôi cũng dựa dẫm vào Millea suốt, coi anh ấy là một người bạn tốt, cái tin này ập đến khiến tim tôi bỗng như bị trống mất một khoảng mà những thứ khác không thể lấp vào, nó cứ trống rỗng ở đó. Cả khoảng thời gian này A Tam không nói một câu. Sau một hồi lâu, tôi cất tiếng hỏi Tina làm thế nào biết được tin tức này.

Tina nói nhỏ: “Khi một thiên sứ ở ranh giới cái chết, thì thiên sứ khác thân cận nhất với họ sẽ có một số những cảm ứng rất kỳ lạ, tôi cảm nhận có gì đó không ổn, tìm anh ấy khắp nơi. Sức sống của anh ấy yếu quá rồi nên tôi không tìm được vị trí của anh ấy.

Bỗng nhiên, tôi nghĩ tới cậu Ngô Địch ạ. Tôi nhớ ra cậu từng mơ thấy những gợi ý. Trước đây tôi cũng từng nói với cậu rằng có thể cậu là một nhà tiên tri. Bây giờ tôi đã không cảm nhận được sức sống của Millea, mặc dù anh ấy có cơ hội sống sót, nhưng ngoại trừ kỳ tích xảy ra chứ không có cách nào khác, tôi vẫn muốn tìm xem có manh mối gì để tìm được anh ấy. Vài giờ trước, tôi cảm nhận ở vùng này có một chấn động mạnh nên tôi lập tức đến đây, không ngờ tôi lại thấy được dấu vết của các cậu ở ngay gần đây và tôi đã đi tìm các cậu”. Cô ấy nói đến sự gợi ý, trước khi tôi đi tìm Thú ăn giấc mơ, tôi mơ thấy gợi ý lần thứ hai và thị trấn quý hút máu mang đậm chất phong tình Texas. Tôi đọc lại một lượt bằng tiếng Trung Quốc “Sao băng gãy cánh cháy hết ánh sáng mạnh mẽ nhất của sinh mệnh”. Nhưng Millea từng nói anh ấy không phải là thiên sứ gãy cánh, anh ấy là thiên sứ trung lập, không thể là cái vỏ bọc của sự giả dối trong thiên đường được.

Sau khi tôi dịch cho Tina nghe, đến hai người chúng tôi còn đều im lặng. Khá lâu sau, Tina mới lẩm bẩm: “Hóa ra anh ấy thật sự đã rút xuống... nhưng tại sao chúng tôi đều không biết...”.

Vì trọng điểm của tôi và A Tam đều khác với cô ấy. Tôi liền hỏi: “Cô nói vùng này có chấn động mạnh, nhưng tôi và Summit vừa rồi đang ngủ cũng không cảm nhận được”. A Tam chẳng nói chẳng rằng cầm điện thoại lên, nhanh chóng ấn số của Millea để gọi lại lần nữa. Ban nãy còn báo chuyển đến hộp thư thoại sau khi rung năm tiếng chuông còn bây giờ thì hoàn toàn mất tín hiệu rồi.

Ngay sau đó Tina cứ một mực hỏi tôi ngoài mơ đến sự tiết lộ thì tôi còn mơ thấy cái gì khác nữa không. Tôi đành kể lại một lượt đầu đuôi ngọn ngành giấc mơ của tôi. Khi nói tới Texas, Tina khẽ chau mày, sau đó trực tiếp bỏ qua. Khi tôi nói tới hình ảnh thành phố trụy lạc, rồi kể đến chúng tôi vừa thoát ra khỏi nơi đó, chỉ là một nhóm người trúng tà mà thôi. Tôi cũng bỏ qua tình tiết Thú ăn giấc mơ, vì đó chỉ là trong quá trình điều tra chúng tôi nhân tiện làm một việc tốt mà thôi. Hơn nữa việc điều tra này do việc tốt đó mà có chút manh mối.

Tôi cũng nói cho cô ấy được biết ngoài ra còn hai thị trấn nữa cũng đang xảy ra tình trạng tương tự. Không hiểu tại sao khi nghe đến phần này thì vẻ mặt của Tina càng ngày càng chăm chú, sau khi lặng im một hồi, mặt mũi cô ấy tự dưng trở nên tái mét. Lúc này A Tam đã thoát được tâm lý bi thương, dần lấy lại được tâm trạng bình tĩnh mà ngồi suy nghĩ về mọi manh mối, cậu ta dường như có chút phần nộ, đó là một loại cảm xúc báo thù, tôi hiểu tâm lý cậu ta.

Bây giờ chúng tôi càng cần phải bình tĩnh, tôi hỏi Tina có nghĩ tới điều gì khác không, cô ấy lắc đầu rồi lại gật đầu. Tôi và A Tam đều đang chờ đợi. Một lúc lâu sau, cô ấy mới nói: “Tôi nghĩ nhóm người trúng tà trong thị trấn mà cậu nói đến không hề đơn giản như vậy. Lũ người đó, không chừng chính là ba nhóm người của ba thị trấn hợp lại, thực ra đều là một chỉnh thể, thậm chí có thể chính là một ác ma”. Lời của cô ấy hết sức giống với những điều Thú ăn giấc mơ nói.

A Tam cuối cùng cũng lên tiếng: “Làm thế nào mới giết được con ác ma này?”, đúng rồi, cảnh tượng mà tôi và Thú ăn giấc mơ nói chuyện ban nãy A Tam không hề biết.

Tina không để tâm vào câu hỏi của A Tam mà cô ấy tiếp tục truy hỏi chúng tôi: “Ngoài những điều này, các cậu còn gặp chuyện gì, gặp ai nữa không?”

A Tam đúng là một đứa trẻ ngoan và thành thật, cậu ta lập tức chỉ

vào tôi nói: “Địch chiều hôm qua tự dưng bị ngắt một lúc, sau đó tỉnh dậy tôi đi cùng anh ấy cứu một cô gái giống với cô gái lai Mỹ – Nhật trong bệnh viện ở New York trước đây, cô cũng từng gặp, Địch nói đó là Thú ăn giấc mơ”.

“Thú ăn giấc mơ?”, tôi và A Tam đều không biết từ thú ăn giấc mơ tiếng Anh nói thế nào, lúc trước tôi trực tiếp dịch tạm nghĩa sang, bây giờ ngược lại có chút gượng gạo.

Đến lúc này thì che giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, tôi đành đem tất cả những thứ về Thú ăn giấc mơ nói cho bọn họ biết, bao gồm cả giấc mơ ban nãy. Không biết tại sao, vì rõ ràng sự việc này cũng không kỳ quặc nhưng Tina càng nghe thì càng có cảm giác giống như tìm lại được kẻ thù diệt môn, nếu như không phải là quá nhạy cảm thì thậm chí tôi còn lờ mờ cảm thấy cô ấy có chút sợ hãi. Đối với cái thứ nhỏ vô hại với con người này đến mức phải như vậy ư.

Nhưng lời của Tina làm lỗ chân lông trên người tôi và A Tam đều phải dựng ngược lên: “Nếu tôi đoán không sai, ả chính là chân thân của lũ người kia, ả chính là con ác ma đó”.

Sự thực này làm tôi nhất thời không thể chấp nhận nổi, may là Tina cũng không có ý dừng lại ở đó, cô ấy tiếp tục nói: “Lúc trước cậu chỉ nói có một nhóm người giống như bị ma nhập tôi còn thấy có chút kỳ lạ, nhưng trong lòng tôi thực ra đã có một ý nghĩ, không ngờ rằng lại ăn khớp với điều cậu nói. Bây giờ tôi có một điểm không hiểu là, thời gian mà cậu gặp cô ta trong mơ cũng xấp xỉ khoảng thời gian mà Millea mất liên lạc, nếu như Millea đối phó với cô ta thì thứ tự trước sau này rất cuộc là như nào, chúng ta vẫn còn phải từ từ làm rõ mọi vấn đề.

Để tôi nói cho cậu biết thứ biến hóa huyền ảo thành hình dáng bạn của cậu là cái gì nhé. Thật ra ả vốn dĩ là một thượng vị thiên sứ, sau đó đi theo Lucifer và bọn họ cùng nhau rớt xuống, ả cũng giống như Belial được cất nhắc, liệt vào một trong bảy đại ác ma. Thật ra ả ở vị trí thấp nhất và cũng là ác ma thủ đoạn nhất trong bảy đại ác ma. Có lẽ trước đây các cậu đã từng nghe về ả. ả đại diện cho Bảy mối tội đầu”.

Hai chúng tôi kinh ngạc nhìn vị thiên sứ gãy cánh đang ngồi ở ghế sau. Bảy mối tội đầu, mấy chữ này tất nhiên là chúng tôi không lấy làm lạ. Trong ghi chép của truyền thuyết có liên quan, chúng tôi

thường cho rằng Bảy mối tội đầu tương ứng với bảy đại ác ma, theo thứ tự bao gồm: Ngạo mạn, đố kỵ, phẫn nộ, lừa dối, tham lam, dâm dục và phàm ăn. Hình thái ác ma của bọn họ cũng được ghi chép lại, thậm chí còn có tên của chính mình, như là Lucifer – ngạo mạn; Mammon – tham lam; Asmodeus – dâm dục; Behemoth – phẫn nộ; Beelzebub – phàm ăn; Leviathan – đố kỵ; Belphegor – lừa dối. Khi còn nhỏ tôi thích xem hoạt hình về luyện kim thuật, bảy tạo hình nhân vật trong đó đúng là đặc tính khác nhau đại diện cho Bảy mối tội đầu.

Tina không khó để đoán được chúng tôi đang nghĩ gì: “Những người cải biên tùy tiện kia đều cho rằng Bảy mối tội đầu là đứng ra đại diện cho bảy ác ma, nhưng thật ra thì từ đầu tới cuối ả đều chỉ có một chân thân. Không sai, ả có tài bẩm sinh trời phú là có thể nhập thân vào những người khác nhau, ở bảy lọ chứa hoàn hảo năng lượng có thể hoàn toàn giải phóng, nhưng lần này ả lại phân thân phân tán ở ba thị trấn nhỏ, động cơ này quả thật làm tôi không hiểu nổi. Nếu như ả không muốn bị người ta phát hiện, hơn nữa nếu đây là âm mưu của những ác ma thì bọn chúng thật sự đã thành công được một nửa”.

“Một nửa chưa thành công vì bị Millea phát hiện được đúng không?” tôi nói. Thực ra trong lòng tôi vẫn còn rất nhiều nghi vấn, một khi đã như vậy thì Katy hà cớ gì lại nói cho tôi biết việc ác ma nhập thân tập thể gì đó, và còn có ánh sáng trắng lao đến đó nữa? Quan trọng hơn là nếu ả đúng là một ác ma, thì tôi càng nghĩ càng không hiểu nổi cảnh ả liền một lúc ăn hết hai chai nhục quế.

Tina đã im lặng. Lúc này tôi quay đầu xe, bắt đầu đạp mạnh chân ga để quay lại hướng thị trấn mà chúng tôi vừa rời khỏi. Lúc này A Tam lại hỏi: “Vậy làm thế nào để giết chết ả?”

Tina nói: “Chú trừ tà có thể đẩy ả trở lại địa ngục, nhưng để thực sự diệt tận gốc rễ của ả thì... chúng ta có thể giam ả ở trong một thể xác không thoát ra được, sau đó trực tiếp tiêu diệt ả, nhưng như vậy... thì người đó sẽ...”.

“Đợi chút! Cô nói thể xác, vậy Katy rốt cuộc biến hóa thành hình dạng của Nishimura hay là ả trực tiếp mượn thân xác của Nishimura?”, tôi bắt đầu trở nên kích động, nếu như là về sau thì... tôi không dám tưởng tượng.

Tina nói có chút buồn phiền: “Chúng ta phải gặp ả đã rồi mới quyết định, nhưng... tôi cho rằng các cậu tốt nhất nên có dự trù tình huống xấu nhất”. Vừa nói cô ấy vừa cười chua xót, “... đi đến đó rồi hãy nói”. Tôi đoán nửa câu trên mà cô ấy muốn nói là: “Không chừng Millea đã hi sinh bản thân để tiêu diệt ả rồi”.

Lái xe không đến hai mươi phút thì cảnh tượng xung quanh đã trở nên quen thuộc, biển chỉ dẫn hiển thị chúng tôi đã đi vào cửa ngõ dẫn vào thị trấn. Một vài tiếng sau trở lại, nó sẽ thay đổi như thế nào nhỉ?

Chiếc xe Yaris chậm rãi đi vào con đường chính khi chúng tôi rời đi. Đèn neon trong thị trấn đã tắt gần nửa, số ít còn lại chỉ là lác đác lóe sáng. Trên đường không có lấy một người, đến cả những người trúng tà hoặc bị nhập thân cũng không có, chỉ có mấy người chúng tôi đang thờ ra hơi sương trong gió lạnh. Trên mặt đất một vùng đổ nát, đều là nửa ống nước rơi xuống, biển chào cửa hàng đêm, còn có nắp capo xe hơi. Chúng tôi giẫm lên nền đất phát ra tiếng cót két cót két, do nơi tận cùng của tầm mắt, tất cả cửa kính đều nổ tung hết, rơi vãi trên nền đất.

Trước đây ở cảng New Orleans, khi hai cha con Belial và Millea đánh nhau, những tấm kính ở gần bọn họ đều vỡ vụn hết cả. Chắc chắn là có thiên sứ đến đây. Tôi vội vàng chạy về phía quán bar nhỏ, có thể nói đó là manh mối duy nhất của chúng tôi. Vừa mới lại gần, một cảm giác buồn nôn xộc thẳng vào cổ họng tôi, cả thực quản đều là cảm giác nóng bỏng của dịch chua dạ dày trào lên.

Chúng tôi ngửi thấy một mùi máu tanh đặc khác thường, và những mùi khác trong những đám hỗn độn khác, đó là thứ vừa giống mùi tanh tươi lại giống như mùi chua, đúng là khi ngửi phải thì đoán chừng cả đời sẽ không thể quên. A Tam có thể là quá cảm ứat, mặt không chút biểu cảm bịt mũi đẩy cửa bước vào. Tina nắm lấy cổ tay tôi, cảm giác ghê tởm rất nhanh biến mất, cảm giác dễ chịu đã trở lại. Tôi và cô ấy theo A Tam bước vào bên trong.

Cảnh tượng đó, tôi thừa nhận chỉ từng xem qua trong phim ảnh. Cả quầy bar, bàn ghế, thậm chí là trên tường đều chất đầy xác người, hơn nữa bọn họ đều chết không toàn thân, trên nền đất có thứ trơn trượt, nhìn qua một bên là lớp mỡ. Thậm chí trên nền đất còn có vài viên sỏi bóng loáng như mới được vớt từ hồ lên.

Tôi lấy ví dụ thực tế, rất nhiều người có thể hiểu được cảnh tượng khi đó: trên quầy của quán bar ba tầng hình bậc thang, nếu như trước đây là trên từng tầng từng tầng để chắt các loại rượu thì khi chúng tôi bước vào những chai chưa bị vỡ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng tôi lại hoàn toàn không ngửi thấy bất cứ mùi rượu còn nào.

Lúc này A Tam đã không nhìn được, lòng bàn tay úp vào phần tường không có vết máu, nôn thốc nôn tháo tất cả những gì có trong dạ dày. Thật ra hôm qua ngoài nửa hộp Chips ahoy¹ còn thừa trên xe chúng tôi cơ bản không ăn gì, bây giờ muốn cũng không thể nôn ra thứ gì, nhưng vì cậu ấy căn bản không ngăn nổi cảm giác buồn nôn. Tôi hiểu cảm giác đó, trước đây khi ở Trung Quốc tôi đã từng bị ngộ độc thực phẩm sau khi ăn ở quán ăn Hồ Nam, có thể nói là sự cảm thông sâu sắc, sâu sắc.

1 Tên một thương hiệu bánh quy nướng của Mỹ

“Millea!”, Tina nghẹn ngào hét lên, sau đó hoàn toàn không có bất cứ biểu cảm gì, cả người lao về khoảng đất phía trước nhặt một thứ đồ chơi đang phát sáng trên đất. Đó là một chiếc nhẫn nhỏ, A Tam mắt sắc vừa nhìn thấy Tina nhặt lên đã nhận ra, chỉ vào nó mà gào lớn: “Đó là của Millea!”.

Sau khi lại gần tôi mới nhớ là Millea không thường đeo nó, chỉ là xuyên nó vào thành một cái dây chuyền, đôi khi anh ấy bắt giặc cầm rồi sờ sờ nó, giống như đôi khi anh ấy sờ lên vết xăm trên cổ vậy.

Cho đến giây phút ấy, tôi mới không thể không chấp nhận rằng Millea thật sự đã mất rồi.

Đây là lần thứ hai tôi không phân biệt được tốt xấu, nhận nhầm người tốt rồi. Mặc dù lần này sự hi sinh của anh ấy không phải do cứu tôi và A Tam, nhưng trong lòng tôi càng ngày càng tự trách và dần vật chính mình. Tôi luôn cảm thấy đối với cái chết của anh ấy, ít nhiều tôi phải chịu trách nhiệm. Đồng thời tôi cũng cảm thấy dần vật về Bảy mối tội đầu chiếm lĩnh cơ thể của Nishimura.

Cho dù bị nhập thân, ở một ý nghĩa nào đó Nishimura vẫn đang sống trong cơ thể của chính mình, chỉ là bị ác ma giam hãm mà thôi. Nếu như tôi bắt buộc phải làm cho Bảy mối tội đầu vĩnh viễn không thể siêu sinh, vậy thì tôi rơi vào sự lựa chọn “để báo thù cho Millea, tôi phải giết Nishimura”.

Chúng tôi vẫn trong tâm trạng thần thờ và tiếp tục tìm những manh mối khác trong mùi vị đang tỏa lên trời. Tôi còn đang mải nghĩ một số việc về Katy, trong lúc không chú ý bị thứ gì đó làm trượt ngã. Kiểu trơn trượt ẩm ướt đó cách một lớp đế giày tôi vẫn cảm nhận được, thật ghê tởm. Tôi vội vàng nhấc chân lên, sau đó bỗng hóa đá. Tôi giẫm phải là một miếng da người nhỏ còn dính nguyên máu thịt, hơn nữa bên trên còn có một hình dạng giống như một góc chữ như hình xăm. Đó là hình xăm của Millea, là phần trên trong chữ cái đầu tiên của chữ “Thương Không”.

Tôi kêu lên, hai người bạn họ vội vàng chạy đến, tôi nghĩ không cần tôi phải nói nhiều thì bọn họ đều biết là chuyện gì rồi. Tina quỳ xuống, cuối cùng không nén nổi mà nước nở khóc trong đầu đón bi thương, khi cô ấy đưa tay lau nước mắt tôi nhìn thấy trên tay cô ấy có đeo chiếc nhẫn kiểu cách giống hệt, chỉ màu sắc có hơi khác một chút với chiếc nhẫn của Millea. Tôi bỗng xót xa, chiếc nhẫn đó, không chừng là của Ferrero để lại. Nếu như là của Millea thì tôi nghĩ anh ấy luôn luôn đeo nó trên tay không rời.

Tina vừa nước nở vừa nói: “Tôi nghĩ là tôi biết Millea chết như thế nào rồi, tôi biết anh ấy...” lúc này cô ấy nước nở đã không thành lời.

Tôi vỗ nhẹ nhẹ vào vai cô ấy để cô ấy hít thở dễ hơn, tôi cùng A Tam đỡ cô ấy dậy, đi ra bên ngoài. Cô ấy chầm chậm nín tiếng khóc của mình, nghẹn ngào nói với chúng tôi: “Đốt căn nhà đi. Để Millea cùng những con người khổ sở kia được yên giấc”. Chúng tôi gật đầu.

Trên chiếc xe thuê này không có trang bị tiêu chuẩn để chúng tôi đào mộ thiêu xác, nhưng lấy lửa từ thị trấn to như này thì không khó. Rất nhanh ngọn lửa đã được nhóm lên từ bên trong ngôi nhà, tấm gỗ của căn nhà cũ khi cháy vang lên tiếng lộp bộp, trong không khí bắt đầu truyền đến mùi lông bị đốt cháy. Cứ cháy như này thì cả thị trấn rất nhanh sẽ biến thành một đám tro tàn, giống như Bắc Miami năm xưa. Khi liên tưởng đến điều này, tôi rùng mình. Tôi hỏi Tina: “Chúng tôi làm thế nào có thể biết được ác ma đó chết hay chưa?”

Tina đã dần dần bình tĩnh lại. Cô ấy không trả lời câu hỏi của tôi mà trực tiếp nói đến cái chết của Millea: “Lúc trước tôi không dám khẳng định, nhưng bây giờ cơ bản tôi đã không còn nghi ngờ gì nữa. Millea anh ấy tự sát”.

“Hả?”, tôi và A Tam đều kinh ngạc.

Chỉ nghe cô ấy nói đứt quãng: “Trong cái chết của Millea các cậu không cần phải tự trách, anh ấy không phải đến cứu các cậu mà là anh ấy tự nguyện làm như vậy. Thời gian từ khi anh ấy rớt xuống đến lúc anh ấy chết, chỉ là rất ngắn, tôi cho rằng thực tế là nó xảy ra cùng lúc. Anh ấy luôn là một quả bom hẹn giờ. Là một thiên sứ anh ấy tích trữ Năng lực thiên đường của mình, nhưng anh ấy không thể giải phóng ngay một lúc.

Mà trong lúc Thiên sứ bắt đầu rớt xuống, Năng lực thiên đường sẽ bị tan rã, mảnh lông vũ của cánh sẽ từ người anh ấy văng ra tứ phía, còn bản thân anh ấy sẽ tự cháy một luồng sức mạnh lớn, rơi thẳng xuống. Nhưng anh ấy đã cưỡng chế luồng sức mạnh này vào những mảnh lông vụn bay tản ra, bom bắt đầu đếm ngược.

Bản thân cái chết của thiên sứ sẽ tạo ra sức nổ rất lớn, nhưng không phải là nổ tung như thế giới bình thường hiểu, nó là nói tới tà ma và năng lực pháp thuật, người bình thường thậm chí không nhìn thấy sự nổ tung này, còn đối với những sự vật bình thường thì chỉ là một chút sóng xung kích mà thôi. Millea có lẽ là đã sử dụng tất cả Năng lực thiên đường còn sót lại để khiến cho mình phát nổ, không tiếc thân diệt trừ ác ma Bảy mối tội đầu”

“Làm sao cô có thể biết rõ như vậy?”, A Tam đột nhiên quay đầu hỏi. “Bởi vì... phương pháp này do chính tôi đề ra, khi xưa tôi hận con ác ma này đến nghiến răng nghiến lợi, là tôi nghĩ khi ả phân thân cần có cách tiêu diệt ả như thế nào. Điều quan trọng là phải tìm được chân thân của ả, và để ả trong một bán kính nhất định, không được dựa vào sức lực còn sót lại trên bản thân người khác để phục hồi sinh mệnh”.

Lần tự nổ này của Millea cũng đã giết chết những nhân loại vô tội. Rất khó để hình dung được tâm trạng của tôi lúc này. “Nếu Millea đã thành công rồi thì tại sao tôi vẫn nhận được giấc mơ mà ả ta báo vậy?”, tôi mất kiên nhẫn hỏi.

Nghe đến câu này, Tina có chút ngỡ ngàng và lắc đầu, nhưng sau đó bỗng cả người cô ấy dường như nhảy dựng lên, cô ấy kích động nắm lấy vai tôi hỏi: “Trong giấc mơ của cậu, ả có cử chỉ gì bất thường hay không”. Tôi nhớ lại việc ban nãy ngón tay có giọt máu và ả nói mỗi ràng buộc nào đó. Lúc trước tôi chỉ kể cho bọn họ nghe về quá trình, còn những chi tiết này tôi đều bỏ qua.

Bây giờ, tôi vội vàng kể hết những chuyện lớn nhỏ không bỏ sót chỗ nào. Sau khi nghe xong, thần sắc của A Tam rất chăm chú, cho rằng lần này tôi chết chắc rồi, tôi nói không chừng còn làm sống lại người mà Millea liệu chết để giết. Nhưng ngược lại, khi nghe xong câu chuyện thì Tina bỗng vui mừng vỗ tay.

Tôi và A Tam đều ngẩn người, đặc biệt là tôi vẫn đang thấp thòm không yên. Lẽ nào Tina vui mừng vì cô ấy đã tìm được đối tượng phục sinh của Katy, bây giờ chỉ cần tiêu diệt tôi là mọi việc sẽ thuận lợi hay sao?

Tina cười ha hả nói: “Con ác ma này, thông minh bị thông minh làm hại, đáng đời ả tự phụ”. Sau đó giải thích cho bọn tôi nghe, quả đúng là ả muốn sống lại ở thân thể tôi, chân thân của ả và phần lớn sức mạnh đã bị Millea hủy hoại, nên ả dùng sức mạnh còn sót lại ở hai thị trấn để tạo giấc mơ cho tôi.

“Không phải cậu cứ ở quán bar đó mới an toàn, mà là sức mạnh còn sót lại của ả chỉ có thể tạo ra giấc mơ đó cho cậu. Lúc ấy chỉ cần cậu mở cánh cửa thì cái đuôi của ả sẽ bị lộ ngay lập tức. May mắn là cậu không mở, nếu không thì rất có thể cậu khó giữ nổi cái mạng nhỏ của mình, ả vẫn còn năng lực giam hãm cậu ở đó”.

Rốt cuộc cô ấy cũng đã đi vào trọng điểm: “Thiên đường đều đã bắt đầu hoài nghi cậu chính là tiên tri tiếp theo, cho nên trừ khi cậu chết tự nhiên hoặc là chết không liên can đến giới siêu tự nhiên, còn những tình huống khác thiên đường đều sẽ giúp sức bảo vệ cậu. Tình huống như ả ác ý muốn cùng cậu ký thỏa thuận sống lại từ cơ thể cậu thì thiên đường tuyệt đối sẽ phát động “Thiên đường nổi giận”, không chừng bây giờ ả đã bị tan thành tro bụi rồi”.

Tina cũng không giải thích “Thiên đường nổi giận” là cái gì, chúng tôi tin rằng bởi vì cô ấy cũng chưa từng gặp. Tôi nhắc điện thoại lên gọi cho Nishimura, cũng giống như lúc trước gọi cho Millea vậy, có chuông nhưng đầu bên kia không có ai nghe máy. Tôi tự cho mình một lý do là vì bây giờ là sáng sớm nên cô ấy vẫn chưa ngủ dậy. Lửa đã dần cháy, ngọn lửa cũng đang nuốt chửng Bảy mối tội đầu của thị trấn. Nếu còn đứng ở đây thì chúng tôi không biến thành lợn quay thì cũng bị bắt tới đồn cảnh sát, vì thế chúng tôi vội vàng lên xe, lao như bay chạy trốn ra khỏi thị trấn bị thương này.

Vì tôi và A Tam đều đang ở trạng thái mệt mỏi nên Tina đề nghị để cô

ấy lái xe, tôi và A Tam rất mệt, hơn nữa lại thẳng không nổi cơn buồn ngủ đang kéo đến vội vàng, rất nhanh chúng tôi đã ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại, tôi thấy chúng tôi đã dừng ở bãi đỗ xe, hơn nữa biển báo trước kính chắn gió rõ ràng cho chúng tôi được biết chúng tôi đã đến sân bay rồi. Tina đang xem một số tài liệu, có vẻ như là hồ sơ thuê xe của chúng tôi. Cô ấy nhìn thấy chúng tôi tỉnh rồi thì nói sẽ đi trả xe giúp chúng tôi. Hơn nữa cô ấy đã giúp chúng tôi làm thủ tục check-in online, còn ba tiếng nữa sẽ bay.

Tuần mới của chúng tôi vẫn là lên lớp, cho nên địa điểm đương nhiên là ở Miami. Tôi và A Tam quả quyết với Tina rằng bất kể Millea còn hay không thì chúng tôi đều sẽ tiếp tục công việc trừ tà. Tôi và A Tam kế hoạch tuần này sẽ đi Texas hoặc California, dù thế nào đi nữa chúng tôi cũng cần đi điều tra tin tức mà Amy nói trong thư, và duy trì công việc mà Millea vẫn luôn làm từ trước tới giờ.

Tina gật đầu với chúng tôi, cười miễn cưỡng. Tôi và A Tam cùng cô ấy đi trả lại chiếc xe Yaris, sau đó đi vào cửa kiểm tra và phòng chờ lên máy bay. Với Toyota thì trải nghiệm với hộp số khá tốt, đi mượt hơn là hộp số của xe Đức, tôi cảm nhận như vậy.

Tại cửa lên máy bay nhìn kỹ mới phát hiện, nơi chúng tôi đến là sân bay Fort Lauderdale, ở phía Bắc nơi chúng tôi ở, không biết ở đó có dễ gọi xe Uber không.

Khi sửa soạn lại ba lô tôi phát hiện trong ngăn bí mật của ba lô có một tờ giấy. Tài liệu có một tờ giấy mà tôi đem theo bên người cơ bản chỉ có bảng ghi chép nhập cảnh I94, lúc đầu tôi cũng nghĩ là vậy, nhưng khi đang định để lại về chỗ cũ thì vô tình mở một góc ra, phát hiện mặt sau của tờ giấy có chữ viết tay.

Tôi tò mò mở ra đọc, phát hiện đó lại là thư của Millea viết. Thiên sứ sống lâu vậy có khác, chữ viết đẹp vô cùng.

Chương 6: Tuyệt bút của Millea, mùa xuân đi du lịch Mexico

Địch và Summit thân mến! Nếu khi các cậu đọc lá thư này mà tôi vẫn còn sống thì các cậu hãy cứ thẳng tay mà vứt thư đi. Nhưng nếu tôi còn sống thì chắc tôi cũng sẽ sớm lên lút lấy lại thư về thôi, và các cậu không có cơ hội mà đọc được đâu. Các cậu thấy đó, cho dù bốn công tử đây có là Thiên sứ thì cũng có lúc chúng ta phải biệt ly. Điều này tôi đã bắt đầu dự đoán tới, nhưng không nghĩ rằng lại nhanh đến như vậy... ừm, và cũng không ngờ tôi lại là người nói ra.

Ngô Địch, Summit! Xin hãy tin tôi, rằng ngay từ đầu thật sự là tôi chỉ vô tình cuốn các cậu vào tất cả những chuyện này, vốn dĩ các cậu chỉ là những lưu học sinh đến Mỹ để học hành mà thôi. Nhưng từ việc White bị hại, sau đó rất nhiều chuyện lại cứ liên tiếp xảy đến, khiến tôi quá tải và quả thật tôi rất cần thêm sự giúp đỡ, hỗ trợ. Ngay từ đầu tôi đã ngờ ngờ nhận thấy các cậu không phải là người bình thường, không phải ở đây tôi muốn nói đến là kiểu giá trị quan hay năng lực tiếp thu, mà là nội tại và thứ tiềm ẩn bên trong các cậu. Càng trùng hợp hơn là các cậu lại ở cùng nhau, có lẽ đây chính là “duyên phận” của các nền văn hóa khác nhau.

Các cậu đều khác so với rất nhiều người trừ tà, mặc dù các cậu... nói thế nào nhỉ, có chút không đứng đắn, nhưng rất nhiều vụ đều bị chính cái sự không đứng đắn này của các cậu, cứ xông lên đánh bừa mà xử lý được, trong lòng tôi cũng kinh ngạc đến mức không khép nổi miệng mà cười. Các cậu đúng là người cộng sự quý báu đến từ châu Á, tôi nên đại diện cho nước Mỹ cảm ơn các cậu, các cậu vừa đem tiền cho chúng tôi tiêu lại vừa giúp chúng tôi diệt yêu trừ ma, ha ha ha!

Thực ra lần này các cậu tới Illinois, tôi vẫn luôn cùng đi sát với các cậu, nhưng tôi luôn ở trong chỗ tối, không nói cho các cậu biết mà thôi. Nói thật là chuyến đi này là tôi có chút lợi dụng các cậu đó, nhưng trong lòng tôi cũng không dám chắc, hơn nữa tôi còn nghĩ đằng nào chả chết, lợi dụng các cậu một lần thì chắc các cậu cũng không trách tôi chứ?

Sự việc là như này, bây giờ tôi có nói cho các cậu biết cũng không sao. Trước khi đi tìm ả Bảy mối tội đầu đó, tôi đã lén nhét thư vào hành lý của các cậu, các cậu đừng hỏi là nhét vào bao giờ vì tôi vốn là một Thiên sứ mà. Tất nhiên nếu như cậu đánh mất ba lô thì bức thư mà các cậu đang đọc nhất định sẽ được dán trong tủ bếp nhà các cậu, nhưng bản photo thì không đáng giá như bản gốc được. Thực ra trước khi cậu đọc được bức thư của Amy không lâu, thì tôi đã biết ả Bảy mối tội đầu ẩn nấp ở mấy thị trấn đó rồi. Lần này ả lại phân thân đến ba thị trấn nhỏ làm tôi đoán không ra tung tích của ả. Tôi cố ý để các cậu tới đây, tất nhiên cũng là canh bạc của tôi, nếu như các cậu gặp nguy hiểm thì chắc chắn tôi sẽ xuất hiện, nhưng như vậy thì có lẽ lần này sẽ không giết được ả Bảy mối tội đầu. Và đây cũng là một lần đánh bạc của tôi.

Sau đó, sự may mắn mà tôi không chắc bỗng xuất hiện. Đó chính là cậu mơ thấy gợi ý thứ hai. Từ lúc thể trạng cậu xuất hiện khả năng này, tôi và Tina đều không còn nghi ngờ gì nữa, tin chắc cậu chính là tiên tri của thế kỷ mới, hơn nữa với thời đại tin tức bùng nổ lại yểm hộ cho cậu rất tốt, không giống như ở thế kỷ cũ chúng tôi phải liều mạng bảo vệ mấy tiên tri còn lại. Bảy mối tội đầu có năng lực xâm nhập vào giấc mơ của người khác, hơn nữa trong giấc mơ, nếu ả ở giai đoạn hưng thịnh nhất sẽ có năng lực giết người từ ngàn dặm. Vì những người trên thị trấn đều bị ả nhập thân, nên bọn họ giống như vật bù nhìn trong bàn tay của ả. Đột nhiên hai cậu dẫn xác đi vào trong thị trấn, hiển nhiên là ả mừng phát điên, ả thử thâm nhập vào trong giấc mơ của cậu nhưng bị thất bại cho nên đã nảy sinh hứng thú với cậu, đó cũng chính là tình tiết ả nói dối mình là Thú ăn giấc mơ. ả nhận định cậu không phải là người bình thường nên cho rằng nếu có thể nhập thân vào cậu và lấy cậu làm chân thân thì năng lực của ả sẽ tăng lên rất nhiều.

ả thả ra một số người bị nhập thân để thăm dò cậu, đương nhiên là các cậu đã bị thông qua sự kiểm tra của ả, mặc dù phương thức vẫn trước sau như một luôn luôn thất bại, ha ha ha. Vì để diễn giống y như thật, đến cả nhục quế ả còn ăn vào được thì cũng thật liều mạng quá.

Cậu và A Tam đã lật ngược được nhóm người kia, nên ả cũng nghĩ là cần phải chạy trốn, sau đó nhân lúc cậu không phòng bị thì tìm

đến. Lúc đó là ả cố gắng gượng mò đến, vì đã bị hao tổn năng lượng khá lớn, điều này càng làm sức lực ả yếu hơn. Tôi cho rằng đã đến lúc tôi ra tay rồi nên viết xong bức thư này giao cho các cậu là tôi liền xuất phát. Có thể trở lại bên các cậu hay không trong lòng tôi cũng không dám chắc chắn.

Giả sử lần này tôi không trở lại nữa, thì các cậu phải tiếp tục sống thật tốt, muốn tiếp tục trừ tà cũng được, muốn rút khỏi tổ chức trừ tà cũng được, đó là lựa chọn của các cậu. Nếu Thiên sứ như tôi chết rồi mà vẫn còn lợi ích cho các cậu thì tôi sẽ chúc phúc cho hai người. Thật ra Tina đã sớm nghĩ ra cách để giết chết Bảy mối tội đầu, nhưng cô ấy chưa từng có cơ hội thực hành, bởi vì cũng rất lâu rồi ả đáng ghét đó lại mới lộ diện. Lần này đến lượt tôi hiến thân làm thí nghiệm, tôi vĩ đại nhỉ?

Chuyến đi lần này, ngoài việc bảo vệ chính nghĩa, diệt yêu trừ ma, cũng còn có lý do cá nhân của tôi. Đại khái đây là việc dũng cảm nhất mà tôi có thể làm cho Tina. Thật ra Katy vốn là một cái bóng Thiên sứ của Tina, tôi tin rằng cho dù các cậu đi hỏi Tina về việc này thì cô ấy cũng không nói hết chân tướng cho các cậu nghe đâu.

Cậu có thể hiểu rằng, bọn họ cũng giống như tôi và người anh trai đã mất của tôi, họ là chị em sinh đôi, nhưng về bản chất thì không giống nhau. Thực chất Katy là do Tina tạo ra. Trước đây trên thiên đường Tina là một người có tinh thần chính nghĩa, sự chính trực rất mạnh, cô ấy rất tôn sùng các phẩm chất cao quý như lương thiện, nhân từ, bình đẳng,... vì điểm này mà cô ấy dốc hết sức mình để đảm đương những việc mà các thượng vị thiên sứ cần làm. Đó chính là con người thật của cô ấy trước khi lao vòng tình ái yêu Ferrero.

Cô ấy đi vào cực đoan, muốn loại bỏ tất cả những mặt xấu của bản thân. Cho nên đã không ngừng gột rửa, kiểm điểm bản thân ở suối Cửu Thiên, cuối cùng cũng có ngày cô ấy phân tách ra được một bản phân thân khác, ả phân thân đó có tất cả những phẩm chất cùng một số giá trị quan mà cô ấy nghĩ là không tốt. Thiên sứ đó luôn khác với người khác, nhưng lại khá giống với những thiên sứ địa ngục và thiên sứ phục thù.

Sau đó ả phân thân này chính là nhóm thiên sứ đầu tiên theo Lucifer rớt xuống, hơn nữa còn trở thành Bảy mối tội đầu trong bảy đại ác ma. Tina luôn cảm thấy rất hỗn độn, phức tạp. Thật ra ngoài nguyên

nhân là Ferrero thì việc bản thân có một cái bóng làm điều ác ở nhân gian và địa ngục đã trở thành nguyên nhân chính mà Tina rớt xuống. Cô ấy luôn cảm thấy áy náy, sống thì trước vui sau lại tự trách bản thân mình, tôi rất muốn giúp cô ấy.

Hi vọng tôi có thể thực hiện thành công sứ mệnh vĩ đại này là tiêu diệt á Katy. Đọc xong bức thư này các cậu đốt đi nhé, tránh sau này Tina đọc được lại không hay.

Chào thân ái!

Millea

Sau khi đọc xong thư của Millea, tôi và A Tam không biết nên nói điều gì. Máy bay đang bay trên tầng mây, lên cao chút nữa chính là quê hương của Millea. Không biết anh ấy bây giờ ở đâu, có thể sống lại được hay không?

A Tam cầm thư đọc lại một lần nữa, sau đó im lặng rất lâu. Xem ra Millea chiếm một vị trí rất quan trọng trong trái tim cậu ta, cảm tình mà cậu ta dành cho Millea vượt xa so với tôi.

Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay Fort Lauderdale. Sân bay này to hơn rất nhiều so với trong sự tưởng tượng của chúng tôi, cho nên hiển nhiên việc gọi taxi không thành vấn đề, về đến Bắc Miami nơi chúng tôi ở cũng không xa, nên chỉ mất có hơn 30 đô la Mỹ. Khi đi ngang qua vùng Hollywood, tôi nhìn thấy những người ra biển câu cá và những người đang chuẩn bị ngồi máy bay tư nhân đi hóng gió trên thành phố vịnh, cảm giác cuộc sống xa hoa như vậy ngày càng cách xa chúng tôi.

Tâm tư của tôi và A Tam từ kỳ học trước đến bây giờ không hề đặt vào việc học. Ban đầu khi tôi đến nước Mỹ, vốn đem theo tâm tình muốn trải nghiệm cuộc sống kiểu Mỹ, bây giờ những trải nghiệm của tôi là những trải nghiệm cuộc sống không thể có nếu tôi ở Trung Quốc.

Học kỳ này môn học của tôi khá nhiều, có sáu môn, nhưng dù sao tôi cũng là kẻ lợc lỏi, khi người khác đang trong giờ học lén lút chơi điện thoại thì tôi đã bắt đầu làm bài tập. Sau khi trở về A Tam không có chút tinh thần nào, đến ngay cả việc tôi nói mời cậu ta đi ăn buffet cũng không có hiệu quả.

Mấy ngày nay, A Tam dành thời gian vào trang Expedia (một trình duyệt tự mua vé du lịch online giống như trang Ctrip) để xem giá vé

máy bay đi Texas và California, nhưng tôi không muốn nhìn thấy tâm trạng cậu ta như vậy. Tôi khuyên cậu ấy cứ hăng tạt thời chưa đi đến những chỗ đó, nghỉ ngơi cho thoải mái đã, nhân cơ hội này học hành, luyện tập một số kỹ năng để nâng cao tố chất bản lĩnh người trừ tà của mình.

Chính vì lý do này mà tôi với cậu ấy đã cãi vã một trận kịch liệt. Kể từ khi sống với nhau và cùng kề vai chiến đấu bao lâu nay thì đây là lần đầu tiên chúng tôi xung đột một trận lớn như vậy. Cuối cùng, tôi không thể không lôi hình ảnh Millea đã mất ra.

Tôi gào lên với cậu ấy: “Millea muốn cậu như thế này à! Bây giờ anh ấy đã tiêu diệt được kẻ thù chung, không ai hại anh ấy cả, anh ấy chết một cách có ý nghĩa! Sau này không còn anh ấy rồi, cậu có biết không, chúng ta phải tự học cách bảo vệ bản thân mình thì mới có thể tiếp tục kiên trì công việc này, trong thư của anh ấy không bảo chúng ta đi hi sinh một cách mù quáng!”. Tôi bê nguyên xi mấy đoạn có ý như vậy ra, cả người A Tam rũ xuống, ngồi mềm nhũn trên sofa. Ngày hôm đó chúng tôi mua rượu Mike’s pha sẵn, Bud light chanh, một chai rượu nho trắng Moscato và một chai Jack Daniel’s. Chúng tôi đã có một bữa ăn uống hết mình, A Tam cuối cùng cũng bật khóc nức nở như chưa từng được khóc sau khi hai má đã đỏ lừ.

Sau đêm hôm đó, tôi và A Tam bàn bạc, thống nhất với nhau trước mắt không chủ động đi tìm manh mối nữa, hãy cứ nghỉ ngơi một tháng, trừ khi công việc tự tìm đến. Trong tháng cuối cùng của mùa đông, chúng tôi làm những sinh viên tốt, che giấu thân phận của mình và tăng cường tập luyện.

Sau đó tôi gợi ý, đợi đến tháng ba khi mà có cả một tuần nghỉ xuân đến thì sẽ đi Mexico chơi một chuyến vui vẻ, dù sao thì chúng tôi cũng có visa Mỹ thì không cần làm visa khác nữa. Không kháng cự nổi sự cám dỗ từ thầy giáo tâm lý chuyên nghiệp như tôi, cậu ấy gật đầu đồng ý ngay. Chúng tôi nhận thấy vé máy bay từ Miami đi thành phố Mexico, từ thành phố Mexico bay tới Cancun, lại từ Cancun về Bắc Miami rẻ hơn cả chặng bay nội địa tới Texas hay California.

Đương nhiên, chủ yếu là tôi nói với A Tam rằng chúng tôi có thể nhân tiện tìm một vụ nào đó ở Mexico để làm, trên mặt A Tam đã nở nụ cười.

Tôi cũng tự hỏi bản thân, nếu như không tranh thủ thời cơ rèn sắt khi

còn nóng đi Texas ngay thì không chừng tình hình lại có biến đổi. Nhưng mặc kệ, Millea không phải đã nói là duyên phận hay sao, vậy thì tùy duyên. Thế là chúng tôi bỏ ra hơn 200 đô la Mỹ, mua vé đi Mexico từ các hãng hàng không giá rẻ khác nhau.

Trong những ngày cuối tháng, bên ngoài chúng tôi hoàn toàn trở thành sinh viên tốt, không đến muộn cũng không về sớm, nộp bài tập đúng hạn, thậm chí một kẻ luôn im lặng trong giờ học như tôi cũng kêu ngạo mà giơ tay phát biểu. Có thể nói những sinh viên còn ngại ngùng mắc cỡ muốn khắc phục trở ngại này thì tốt nhất nên tìm một việc trừ tà để làm thêm, không chừng chỉ sơ sẩy một chút thôi còn nhân tiện cứu vớt được cả thế giới.

Vì trường học miễn phí lĩnh đọc tạp chí “The New York Times”, còn thư viện thì lại cất giấu một xấp “Miami Today”, hàng ngày ngoài việc đi học thì chúng tôi còn đọc báo, chăm chú viết tổng kết trên bản đồ, cảm giác hai chúng tôi đang tiến bộ dần từng bước.

Nhưng, đến bản thân tôi còn nhận ra, mặc dù chúng tôi dùng thái độ tích cực để che đậy đi sự bi thương của nỗi đau mất đi người bạn tốt, người thầy giỏi thì đúng là chúng tôi đã ít cười hơn ngày trước.

Trong tiết học Quản lý quầy bar, bạn bè trong lớp tán gẫu về rượu rất sôi nổi. Có bạn biết ở cảng New Orleans có một nơi gọi là phố Bourbon, đủ các loại quán bar ngày nào cũng là lễ cuồng hoan.

Thành viên trong nhóm đề nghị kỳ nghỉ xuân đi đến đó uống say bê tông, nghe nói ở đấy có một trong bốn đường phố mà ở Mỹ có thể uống rượu ngay tại đó. Sau đó... Đó là nơi mà Millea bị lộ thân phận thiên sứ của mình.

Ở Mỹ, nhiều bang ngoài giới hạn 21 tuổi mới được uống rượu thì đại đa số các nơi đều không cho phép cầm chai rượu đã bật nắp đi nhện nhạo trên đường phố, nếu bị tóm thì bất cứ lúc nào cũng được mặc áo tù ngồi trong lồng sắt đến vài tháng.

Một nữ sinh Hà Lan trông có khí phách nam nhi (Họ tên cô ấy giống như tên quốc gia, đúng là Hà Lan, nhưng lại là người Mỹ không thể lạc vào đâu được) khoác vai tôi và nói: “Mấy ngày qua trông cậu không được vui, có hứng thú gia nhập nhóm chúng tôi không?”, tôi đã chơi chán rồi nên từ chối. Hóa ra sự bi thương của tôi và A Tam lại thể hiện rõ ràng như vậy ư? Điều đó càng thôi thúc chúng tôi nên tôi cần phải đi đến một quốc gia khác ăn chơi điên đảo vài hôm rồi trở lại

công việc.

Kỳ nghỉ xuân nói đến là đến. Thời tiết của Miami một năm bốn mùa đều không có sự thay đổi rõ rệt, tóm lại chỉ đúng hai từ, nóng và nóng. Ngoại trừ có hai tuần nhiệt độ đột nhiên giảm xuống hai mươi độ C ra, còn đâu hoàn toàn không có cảm giác mùa đông tới. Nhưng mùa xuân thì có thể nhìn thấy được, mấy cái cây ở bãi đỗ xe của trường đã rụng hết lá nay lại nở đầy những bông hoa trông giống như chiếc kèn nhỏ màu hồng nhạt trên cây. Còn bắt đầu từ Starbucks trên phố 135th hướng về phía biển thì những hàng cây trên cả một con đường đều biến thành thế giới hoa vàng trong veo. Miami đang mùa nở hoa mà tôi với A Tam lại mua vé máy bay đi Mexico vào đúng cái thời khắc đẹp nhất trong năm. Từ Miami đi sân bay thủ đô Mexico gần bốn tiếng bay, bay qua biển Caribbean, xuyên qua cả châu Mỹ, từ Đại Tây Dương trở về bên Thái Bình Dương quen thuộc.

Trên máy bay tôi và A Tam quy ước ba điều, mấy ngày này phải thật sự vui vẻ, không được phép mang bộ mặt như mướp đắng khô. A Tam nặng nề gật đầu. Khi điền thông tin cá nhân vào tờ khai nhập cảnh, A Tam nhìn tiếng Tây Ban Nha đang ngập tràn thế giới, biểu cảm rất giống con chó Shiba Inu đang nổi khắp đại giang nam bắc Trung Quốc. Nhìn biểu cảm khoa trương của A Tam như vậy, tôi biết ngay tâm tình của cậu ta đã khá hơn nhiều, xem ra mấy ngày nay nghỉ ngơi không uổng phí. Nếu như cứ theo cái trạng thái lúc trước của cậu ta mà mua vé đi làm việc không chừng còn bỏ mất cái mạng nhỏ này.

Lần này tôi rõ là nổi trội, ra về ta đây đã từng học qua tiếng Tây Ban Nha. Mặc dù không ít từ là tôi phải tự đoán, nhưng cơ bản thì vẫn điền xong tờ khai một cách thuận lợi. Chợt tôi mới nhớ ra là tôi chỉ nhìn thấy thông tin visa Mỹ loại H và F có thể miễn visa đi Mexico ở trong bài đăng của một tài khoản Wechat công chúng, chứ cũng không xác thực lại trên trang web chính thức. Nếu bị từ chối nhập cảnh thì đúng là khôi hài.

Chúng tôi đều thấp thỏm không yên vào thời khắc máy bay hạ cánh. Sân bay Mexico đơn sơ hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng tôi, sau khi xuống máy bay cũng không có xe buýt đón, phải đi bộ một đoạn dài mới đến được quầy hải quan. May sao bọn họ không nói gì

mà chỉ đóng dấu lên trang bên cạnh visa Mỹ, thế là bọn tôi đã được nhập cảnh.

Sau khi làm thủ tục nhập cảnh xong, tôi nhìn thấy ở phía xa có một khu vực đổi tiền, trong chốc lát cả tầm mắt bị một loạt các dãy số che phủ. Tôi và A Tam đi một vòng, khi nhìn thấy một cửa hàng đổi tiền với tỉ giá cao nhất chúng tôi liền nghĩ mấy người Mexico này sao mà ngốc vậy, những cửa hàng có tỉ giá hối đoái thấp kia làm sao mà có người đến đổi cơ chứ. Kết quả là nơi cửa hàng có tỉ giá hối đoái cao nhất không những phải xếp hàng dài mà sau khi đến lượt thì nhân viên đứng quầy nói với chúng tôi rằng chỉ có những tờ tiền 100 đô la Mỹ mới được hưởng tỉ giá hối đoái đó, những mệnh giá khác thì tỉ giá hối đoái thấp hơn một chút.

Nước Mỹ lấy đâu ra việc thường xuyên lưu thông tiền mệnh giá lớn, trên người tôi và A Tam căn bản đều chỉ là những tờ 20 đô la Mỹ. Lãng phí bao nhiêu thời gian xếp hàng chờ đợi, đành phải ngậm bồ hòn thôi, chúng tôi chỉ có thể thất vọng mà đưa hộ chiếu ra để lưu thông tin đổi tiền. Tỉ giá chúng tôi đổi ngày hôm đó là 1 đô la Mỹ bằng 1465 peso Mexico.

Kinh nghiệm du lịch trước đây cho tôi biết sân bay là một cái bẫy, chúng tôi chỉ tạm đổi một ít tiền đủ để ăn ở sinh hoạt đi lại, hết tiền mới tiếp tục đổi tiền thì mới không bị thiệt. Chúng tôi kéo vali và đeo ba lô vừa đi vừa hỏi đường, cuối cùng cũng đến được trạm tàu điện ngầm. Tàu điện ngầm đi vào trung tâm thành phố là 5 peso một lượt. Nhà trọ Thanh Niên mà chúng tôi đặt ở khu văn hóa lịch sử của thành phố Mexico, tên trạm rất khó đọc nên tôi không nhớ, vì thế tôi và A Tam ngồi xe đi ngược hướng. Ở đây tàu điện ngầm rất nát, trang bị trong toa tàu tôn xanh còn nát hơn cả Trung Quốc, cửa sổ thì không đóng được, hơn nữa phần lớn các trạm đều ở trên mặt đất. Lắc lư chen chúc không biết bao lâu cuối cùng mới đến nơi. Từ trạm dưới đất đi lên, ấn tượng của tôi đối với thành phố Mexico hoàn toàn thay đổi. Khung cảnh thật sự là hùng vĩ. Trạm tàu điện ngầm ở một góc của quảng trường lớn, chính giữa quảng trường có một bục kéo cờ giống như ở trước Thiên An Môn, vì lúc này mặt trời sắp lặn, quốc kỳ cũng được hạ xuống, nhưng nếu ở đây vài ngày không chừng chúng tôi sẽ có cơ hội nhìn thấy.

Xung quanh quảng trường đều là phong vị xưa mang đậm kiến trúc

cổ của màu sắc thực dân, hơi thở phương Tây từ hai hoặc ba thế kỷ trước xộc thẳng vào mũi tôi. Phía chính diện với tôi là giáo đường hùng vĩ kiểu Gothic, bên phải là Cung điện Quốc gia, hai bên còn lại là phố đi bộ và nhà ở cùng một phong cách. Đầu phố đi bộ phía sau tôi là hình tượng tên quốc gia xếp từ chữ nghệ thuật bảy sắc màu được Bộ du lịch Quốc gia Mexico ban hành.

Do nói tiếng Tây Ban Nha quá kém, nên tôi và A Tam phải dốc hết sức mới tìm được nhà trọ Thanh Niên Amigo. Khi đặt phòng, vì cái phòng ở tập thể ghép chung mười và mười bốn người đều đã hết sạch nên chúng tôi đành chọn phòng đôi 22 đô la Mỹ, giữa nhóm khách đeo ba lô bụi rách thì xem ra loại phòng chúng tôi chọn đúng là đại gia. Sau khi làm thủ tục nhận phòng và tắm xong, tôi hết việc ngồi nhàn rỗi ở đại sảnh tầng hai của gái, trong lúc đợi A Tam làm vệ sinh cá nhân, cậu ta là chúa lè mề trong việc này.

Cũng không ngờ được rằng ở nhà trọ Thanh Niên này lại có thể tìm được bạn, mà còn là đồng hương. Tôi chưa kịp ngồi ấm chỗ thì gặp ngay hai nữ sinh vừa đi chơi ở bên ngoài về, mắt đen, tóc đen, da vàng và còn nói tiếng Hoa rất trôi chảy. Tôi vẫy tay chào bọn họ, bọn họ cũng cười và vẫy tay chào lại. Có một nữ sinh do bị đau bụng nên đi vào phòng nghỉ ngơi, nữ sinh còn lại đến ngồi bắt chuyện với tôi. Thông qua cuộc trò chuyện mới biết cô ấy cũng là người miền Nam Trung Quốc, và trường Đại học J của cô ấy lại trong cùng thành phố với Đại học HG của tôi khi còn học ở Trung Quốc, hiện tại cô ấy học ở trường Đại học Pennsylvania. Cô ấy cũng đến đây chơi vào kỳ nghỉ xuân.

Lúc này A Tam đã xuống dưới tầng, tôi cùng cậu ta đi tìm chỗ ăn, đành vội vàng nói vài câu với nữ sinh họ Bùi này, quét Wechat của nhau rồi từ biệt. Òa, tôi cứ tưởng cái họ này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết của Mary Sue mà thôi, nào ngờ lại gặp ngoài đời, cảm giác thật là tuyệt vời.

Càng tuyệt vời hơn là sắp có việc để làm rồi. Đúng lúc tôi và A Tam vẫn đang dạo phố ăn uống thì có cuộc gọi từ Mỹ. Tôi vừa lâu bầu về việc sắp tới sẽ phát sinh phí chuyển vùng quốc tế đắt đỏ, vừa bấm nghe điện thoại.

Đầu bên kia vang lên tiếng của Tina, cái cô này biết rõ chúng tôi tới Mexico. Chỉ nghe cô ấy nói: “Nếu tôi nói cho các cậu biết rằng ở

Mexico cũng có vụ án, trong tay tôi chỉ có một số tình báo, không rõ khả năng sẽ xuất hiện cái gì, các cậu có làm không?”

Tôi và A Tam nhìn nhau, dường như không cần nghĩ ngợi gì đồng thanh nói thẳng vào điện thoại: “Làm!”

Tina ở đầu dây bên kia vừa có chút gượng gạo cũng vừa có chút vui mừng, trước khi cúp máy giọng nói hơi run run: “Địa điểm và những thứ khác tôi sẽ gửi qua tin nhắn cho cậu, chút nữa cậu kiểm tra nhé... Tạm biệt, chú ý an toàn”.

A Tam mơ hồ lộ rõ sự kích động, bước chân cũng tự đi nhanh hơn, dường như ăn xong sớm thì chúng tôi có thể xuất phát sớm.

Chúng tôi vào một cửa hàng ăn của Mexico chính hiệu. Tôi nghĩ rằng có hai thứ chính mà không thể thiếu ở bữa cơm của người Mexico, đó là gà và ngô. Nói trắng ra thì Mexico chính là quốc gia của một vựa ngô lớn, cũng là đất nước của những con người có chiều cao khiêm tốn với mái tóc lưa thưa. Để ăn được bữa ăn chính hiệu, tôi và A Tam cùng gọi một con gà nướng (Pollo) và bánh ngô cuốn được cuộn từ các loại thịt với nhau (Taco). Một bữa ăn thật là thỏa thuê! Mặc dù chất lượng thịt gà cũng giống như ở Mỹ đều là gà loại, nhưng bàn về vị thì đây mới gọi là gà nguyên vị thực sự, vì tôi còn mút lại một lượt năm ngón tay bên tay cầm đùi gà.

Tina đã gửi tin nhắn tới, tôi và A Tam cầm lên cùng đọc, cô ấy bảo chúng tôi là trong tối ngày mai hoặc ngày kia phải đi tới một thị trấn có tên Guanajuato, sau khi tới cô ấy sẽ cung cấp cho chúng tôi biết một số manh mối cơ bản. Chúng tôi tìm kiếm trên bản đồ, khoảng cách ấy làm người ta vừa nhìn đã khiếp sợ, vì nơi đó không những cách xa thủ đô mà còn không có sân bay. Trên bản đồ nó rơi vào cái vị trí sẫm màu, hay nói cách khác là độ cao so với mặt nước biển cao hơn ở đây, đi tới đó còn phải trèo đèo lội suối.

Tôi đành vào Baidu¹ để tra cứu thêm thông tin, trang web hiện ra một loạt kết quả, hóa ra có không ít người đã từng đến nơi đó. Ngoại trừ bị than phiền về khoảng cách và chỗ ở thì các bình luận khác đều đánh giá khá tốt. Điều này làm dấy lên sự hiếu kỳ của tôi và A Tam. Cái kiểu đi ra khỏi nhà mà hầu như không chuẩn bị như chúng tôi thì có chỉ dẫn đến một việc không gì có thể tốt hơn.

1 Trang tìm kiếm thông tin hàng đầu Trung Quốc Đại lục, tương tự như Google.

Ngày thứ hai tỉnh giấc, chúng tôi đi một vòng quanh giáo đường, sau đó đi Cung điện Quốc gia và mấy bảo tàng nhỏ ở gần đó. Ở Cung điện Quốc gia quy định phải gửi hành lý và đi qua cửa kiểm tra, xuất trình giấy tờ. Cả một chặng đường tôi nhìn thấy vô số những chướng ngại vật, còn có cả vô số những quân nhân với màu sắc mê hoặc, ai cũng cầm súng tiểu liên. Tôi mạnh dạn dùng tiếng Tây Ban Nha nửa vờ hỏi một anh trai quân nhân trông giống Mr. Bean rằng có thể cầm súng chụp ảnh cùng tôi không, anh ta vui vẻ đồng ý ngay. Bức ảnh chụp du khách này trông thật oai hùng.

Sau khi đi hết một vòng thì vừa đến buổi trưa, trong khoảng thời gian đó tôi chạy vào nhà vệ sinh đến bốn lần, trong đó có ba lần là vì muốn ngăn máu cam chảy do không thích ứng được thời tiết ở đây. Tôi và A Tam quyết định rời khỏi thành phố Mexico tươi đẹp để cuốn gói hành lý đi giải quyết vụ án. Chúng tôi đi tới trạm xe khách thủ đô, quả thật tình cảnh chờ xe ở đây giống như cảnh chờ xe về quê ngày tết ở Trung Quốc.

Ở đây có rất nhiều công ty xe buýt, trực giác mách bảo chúng tôi phải đi mua vé ở công ty có người nhưng không phải là đồng người nhất. Thế là, chúng tôi chi 50 đô la Mỹ mỗi người để mua chỗ ngồi trên một xe buýt xa hoa, thời gian đi dự kiến mất bốn tiếng bốn mươi lăm phút, chúng tôi suýt thì ngã ngựa. Như thế còn mất nhiều thời gian hơn là thời gian để chúng tôi bay qua một đại dương.

Chúng tôi ăn một bữa ăn Mỹ quá lố ở trạm xe khách, trong món khoai chiên mà tôi được ăn vẫn còn lẫn mùi vị Mexico đậm đặc – mùi ngô. Tôi cảm giác sau khi trở về nước Mỹ, trong vị giác cũng vẫn còn vương vấn mùi ngô.

Sau khi đi nhà vệ sinh công cộng với giá vé qua cửa bằng giá vé đi tàu điện ngầm, chúng tôi đem theo một tâm trạng đang lao vào chỗ chết lên xe buýt. Nhưng nói thật là trải nghiệm hành trình xe khách đường dài tốt hơn nhiều sự tưởng tượng của tôi. Hàng ngang mỗi hàng có ba cái ghế, đều là ghế VIP hào hoa có chỗ gác chân, rất rộng rãi, trước ghế ngồi còn có nước uống và đồ ăn vặt đã được chuẩn bị trước, trên xe còn có nhà vệ sinh. Tâm trạng của tôi và A Tam ngay lập tức chuyển từ mưa sang nắng, phấn khởi hơn hẳn.

Không biết chúng tôi đã ngủ mơ màng bao lâu, cảm giác trời như đã bắt đầu tối, xung quanh không có đường phố, không có cửa hàng,

cũng không có người đi đường, nhưng xe bỗng dừng lại! Tôi thấy rõ một người đàn ông ăn mặc trông khá ngọt ngào đang đi từ đầu xe xuống cuối xe, nhìn dáng vẻ hình như không được vui lắm. Có lẽ nào là cướp?

Bóng dáng trông có chút quen thuộc, hóa ra là lái xe, làm tôi hú vía, cứ tưởng là tôi và A Tam bị lộ thân phận nhanh chóng như vậy. Chúng tôi nhận được một tin vô cùng phấn khởi, đó là nhiệt độ nước quá nóng nên xe phải dừng lại cho hạ nhiệt, nên thời gian đi đến Guanajuato ước chừng khoảng sáu tiếng. A Tam vẫn chìm trong giấc mộng, dáng vẻ thật hạnh phúc.

Sau mười giờ tối thì cuối cùng chúng tôi cũng bị vớt ở một bến xe khách vắng vẻ của thị trấn, xe ô tô quặt một cái thật đẹp rồi biến mất nơi góc rẽ. Trạm này chỉ có chúng tôi và một cặp tình nhân xuống xe, xung quanh có vài ba cửa hàng duy nhất cũng đã đóng cửa, hỏi đường giờ cũng là một vấn đề rất khó khăn.

Nhưng khi chúng tôi bước ra khỏi bến xe thì có một nhóm lái xe đến kéo khách, tình trạng này lại cho tôi một cảm giác quen thuộc đến lạ. Tôi nhớ ra ở ga tàu Tây An tôi cũng từng bị lừa một vố như thế.

Chúng tôi không biết đường cũng không rành ngoại ngữ, bến xe này nhìn kiểu gì cũng không giống ở trong trung tâm thị trấn, nên đành bắt đắ dĩ bắt chuyện với một lái xe biết chút tiếng Anh. Chúng tôi nói muốn tới Guanajuato, anh ta nghe xong liền gật đầu ngay, giơ một tay ra và nói cần “Cincuenta pesos”, tôi phải nghĩ một lúc mới hiểu đó nghĩa là “Năm mươi peso”. Hóa ra trình độ tiếng Anh của anh ta chỉ giới hạn ở mức chào hỏi. Nghĩ tới việc chúng tôi có ưu thế về tỷ giá hối đoái nên mặc kệ, năm mươi thì năm mươi.

Xe taxi ở đây thật “mê người”, ghế lái phụ dường như không nhét nổi một người có thân hình bình thường như tôi. Lái xe vừa vào số, xe gầm vang một tiếng và nhanh chóng tăng tốc đến 100. Tôi vịn chắc tay nắm, dần dần tôi mới ý thức được tôi lại trở về với kilomet từ dặm Anh. Không thể ngờ chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ lại là ở trên núi và còn đi vào một đường hầm chỉ có một làn xe, tôi nhìn về phía sau thấy A Tam cũng sợ đến nỗi đang phải nắm chặt một vật cứng nào đó.

Hai chúng tôi đều không dám ho he, thứ nhất là do bất đồng ngôn ngữ, thứ hai là cho dù có nói chuyện được với nhau thì nếu để lái xe

biết hai tên hành khách gốc nghềch như chúng tôi không biết một thứ gì, bỗng một lúc nào đó hung tính nổi lên hất lái xe tới vùng núi hoang vắng để giết người cướp của. Chúng tôi trải qua ngót nghét mười phút với tốc độ 100 km/h, sau đó tốc độ xe chậm dần, chúng tôi đã có thể nhìn thấy những ngôi nhà, lái xe vui vẻ nói: “Bienvenido a Guanajuato, ahora estamos aqui”. (Chào mừng tới Guanajuato, chúng ta đã tới rồi), câu này tôi nghe hiểu, sau đó tôi vội vàng trước sau nói để cảm ơn anh ta (Gracias: tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là cảm ơn).

Gần rạng sáng, lái xe nhận tiền và bỏ lại chúng tôi ở một con phố trên núi mà tất cả các cửa hàng cùng một màu đều đã đóng cửa, vẫy tay bên ngoài cửa xe rồi nghênh ngang đi mất.

Chúng tôi lần theo bản đồ tìm được nhà trọ Thanh Niên đã đặt trước, nhưng do quá muộn rồi nên cũng không ngoại lệ mà đóng chặt cửa với hai tên thiếu niên nghèo túng như chúng tôi. Tôi và A Tam dẫu sao cũng là người đã từng gặp ma quỷ, từng trải qua sự đời, mang theo nghị lực không gì sánh bằng, chúng tôi gõ cửa mở bằng được, ông chủ mắt nhắm mắt mở vừa ngáp vừa làm thủ tục nhận phòng cho chúng tôi. Đúng lúc đó Tina gọi điện thoại tới, hỏi chúng tôi đã tới Guanajuato chưa, đây quả là âm mưu đã được tính toán từ trước. Tôi và A Tam trả 6 đô la Mỹ cho một ngày để bao trọn một phòng mười sáu người, ai thích ngủ ở giường nào thì ngủ ở giường đó. Nếu như chúng tôi bỏ qua mấy điều như là không có nước tắm cũng không có chăn để đắp thì trải nghiệm này cũng không tồi.

Cho dù thế nào thì cứ có chỗ ngủ là được rồi. Ban nãy phải cúp điện thoại của Tina gọi đến do bận làm thủ tục nhận phòng, tôi và A Tam muốn đi tìm đồ ăn trước rồi quay về mới điện lại cho Tina, như vậy thời gian cũng chẳng hơn kém nhau là bao lâu. Theo chỉ dẫn của ông chủ nhà trọ Thanh Niên thì chúng tôi cần đi theo hướng xuống núi, sau khi ra khỏi đường phố lớn này xuống núi tới một ngã tư rồi rẽ trái đi thẳng, ở đó chắc sẽ có không ít cửa hàng ăn vẫn còn mở cửa.

Trên quảng trường trung tâm quả nhiên là còn một dãy quán nhạc ngoài trời chưa đóng cửa, những ngọn lửa bốc cháy làm tôi nhớ đến quán bar đường phố trên bãi biển Nam Miami. Tôi và A Tam đi vào một quán bar có tên Van Gogh, mất 10 đô la Mỹ để gọi món bò bít tết gần như là đắt nhất ở đây.

Tôi cảm thấy ở Mexico có việc làm tôi phải đổi mới về giá trị tam quan: Con người ở đây dường như mỗi ngày đều rất thích xoa lên đỉnh đầu ít nhất hai lọ keo tóc để chải từng cọng tóc lưa thưa thẳng đứng và bóng loáng về phía sau, rất phù hợp với cái trán to bóng loáng dầu, tôi cảm giác như mình bị mù lòa cả mắt. Vốn dĩ tôi vẫn nghĩ chỉ có người thành phố mới như thế, nào ngờ kể cả những người ở nông thôn cũng vậy. Đúng là toàn quốc thống nhất cao độ về mặt tư tưởng.

Thường thức xong bữa ăn ngon này mà không phải trả tiền tip, kiểu đúng là hưởng thụ giống như ở thiên đường. Khi đang trở về đây mãi nguyện thì chúng tôi bỗng nhìn thấy phía trước mặt có một bóng đen bay lướt qua trên tường với tốc độ nhanh hơn người thường rất nhiều.

Đó là trong con hẻm ở phía bên trái chúng tôi được ánh đèn đường chiếu tới. Tôi và A Tam lập tức đề cao cảnh giác, không phải là chúng tôi gặp được sớm hơn đấy chứ, cái thứ đó có khi đến Tina còn không rõ?

Tôi và A Tam căn bản không cần thương lượng, cùng quyết định đuổi theo. Đây mới chính là phẩm chất nghề nghiệp của người trừ tà. Chúng tôi mà đuổi theo rất có khả năng sẽ bị phát hiện, do kiểm tra an toàn ở sân bay không cho đem những đồ cấm như dao cho nên hiện tại chúng tôi gần như chỉ có thể dựa vào bản lĩnh không ngừng được luyện tập cùng chú trừ tà ngôn ngữ Latin đã học được.

Chúng tôi cố gắng nấp vào nơi mà đèn đường không chiếu tới, bước nhanh nhẹ về phía trước. Mỗi con đường trong thị trấn này đều có độ dốc, không là lên dốc thì lại là xuống dốc, nhưng cái bóng phẳng phất kia càng ngày càng xa chúng tôi.

Trong lòng tôi dấy lên nhiều suy đoán. Đúng lúc này, từ đỉnh núi một cơn gió tốc độ rất mạnh thổi tới, hơn nữa vô duyên vô cớ lại nổi gió trong sự yên tĩnh. Bỗng nhiên một câu nói lại nảy ra trong suy nghĩ của tôi, là một câu nói khi tiếp nhận gợi ý lần thứ hai: Đường leo núi ngược gió gây lạc đường trong sương mù dày đặc.

Mặc dù không hẳn là nó, nhưng chúng tôi đúng là đang leo núi ngược chiều gió, hơn nữa rõ ràng là cái bóng đen đó đã mất hút, chúng tôi cũng đã lạc đường. Ở đây có một số con hẻm đến một ngọn đèn đường còn không có, ngoài tiếng gió len lỏi trên đường

phố thì xung quanh là một vùng tĩnh lặng.

Lúc này A Tam vỗ vai tôi, chỉ về phía trên núi, tôi nhìn thấy vùng đồi trọc nổi lên một khoảng chiếm tỉ lệ rất lớn, lại giống như hình người. Nhưng nó không nhúc nhích, trông giống như một bức tượng điêu khắc lớn.

Tôi ghé tai hỏi thầm A Tam có tiến lên hay không, cậu ta nghiêng chặt răng nói lên. Sau đó tôi bảo cậu ta: “Vậy cậu dẫn đầu”. Cậu ta chỉ có cách là đồng ý.

Vì hiện tại đã mất dấu vết của mục tiêu cần bám theo, cho nên chúng tôi đi chậm lại.

Guanajuato này thật cuộc là thị trấn như thế nào?

Chúng tôi lại đi bộ tầm năm phút, có vẻ như càng ngày càng xa với nhà nghỉ lưng chừng núi mà chúng tôi ở, cũng không biết lát nữa có đi về được không. Mẹ kiếp, tiền phòng đêm nay coi như mất không rồi.

Là một người luôn tiếp xúc với đủ thứ ghê tởm, không biết tại sao lúc này trong lòng tôi lại cảm thấy rất sợ hãi, có thể là do ở nước khác và không có vũ khí ở bên người, có thể do nghỉ ngơi hơn một tháng đã không quen lao động, cũng có thể do... chúng tôi đã mất đi chỗ dựa vững chắc là Millea.

Đúng lúc tôi đang mất tập trung, nghĩ lan man về mọi việc thì đột nhiên ở phía trên của chúng tôi xuất hiện một bóng dáng to cao khoảng hai mét từ nóc nhà nhảy bổ tới. Tôi thậm chí còn không nhìn rõ đó là thứ gì, nhưng mượn màn đêm chưa đến nỗi đen kịt và ánh đèn đường gần đây, tôi nhìn thấy... một đôi mắt xanh ma mị giống như mắt mèo.

Đó là một đôi mắt đẹp, nhưng trong khoảnh khắc ánh điện lóe lên tôi chỉ đọc được thú tính và sự nguy hiểm. Tôi giật mình suýt nữa kêu lên. May mắn là trên con đường nhỏ lên núi đã lát gạch bảo vệ môi trường màu đỏ thẫm, dùng vải lót xuống thì có thể trượt được, tôi ngồi xuống đất, bám lấy chân của A Tam rồi cùng nhau giống như đang ngồi cầu trượt trượt xuống núi. Do hôm nay lười giặt quần áo nên cả hai đều mặc quần bò, lực ma sát lớn, chúng tôi chỉ trượt được một đoạn lại bị dừng lại, nhưng cũng đã đủ cho chúng tôi tránh được một đòn chí mạng đó rồi.

Bóng đen đó một lần nữa lao về phía chúng tôi, phản ứng đầu tiên

của tôi là người sói, nhưng từ tài nghệ lanh lẹ và động tác của hắn để đánh giá thì càng giống động vật họ mèo mang hình người. Đó rõ ràng là bóng của một người đàn ông, hơn nữa vóc dáng có phần cao hơn so với những người Mexico tôi thường gặp. Phản ứng đầu tiên của hắn để làm người khác bị thương không phải là cắn xé mà là há to mồm dùng móng vuốt.

Tôi bỗng nhớ đến ngày mà tôi gặp Belial lần đầu tiên, chúng tôi từng đối phó với một con sinh vật hình mèo – Ma sủng. Nhưng cái tên đứng trước mắt tôi bây giờ cho người ta một cảm giác hoàn toàn khác. Không biết tại sao mà mặc dù biểu cảm và thế tấn công mà hắn phơi bày ra với chúng tôi đều tràn đầy dã tính và hung ác, nhưng tận đáy lòng tôi hoàn toàn không sợ hắn và cũng không muốn làm hại hắn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, tôi và A Tam, hai con người vì muốn giữ cái mạng nhỏ của mình nên không có sức để bận tâm đến đối phương mà chỉ có thể lẩn tránh một cách thảm hại.

A Tam không giống như tôi, tôi từ nhỏ đã bị ngược đãi trong doanh trại quân đội, đối với những thứ nửa ngu nửa khờ trước đây thì còn có thể ráng vượt qua được, hai lần nguy hiểm nhất, một lần bắt Ma sủng có Millea ở đó, còn một lần chém dây thường xuân thì có dao trong tay.

Bây giờ hai người chúng tôi ở sườn núi dốc, lại không quen địa hình, đối phó với một sinh vật không rõ mèo hay người thật đúng là có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Trước mắt, thứ đó dồn hết sự chú ý vào người có nước da sẫm màu, có thể là nó cho rằng làm như vậy trong đêm thì có chút khiêu chiến, A Tam đúng là sợ đến mức đá ra quần, cứ chạy đi chạy lại nấp vào những ngôi nhà không thẳng hàng nhau, mấy lần suýt ngã lăn xuống núi. Cách đó không xa tôi dồn hết tinh thần không dám lơ là, nhưng cũng chẳng biết có thể làm gì để giúp cậu ấy.

A Tam mặt hướng về phía đỉnh núi, khó khăn lắm mới tránh được móng vuốt của sinh vật hình mèo, muốn lùi xuống phía dưới hai bước để thở, ai ngờ rằng cái thứ đó sau khi cào trượt vào không khí, cả người bỗng ngửa về phía sau, hoàn toàn không có trợ lực, từ trên dốc đứng lộn ngược. Hắn dùng lực của đôi chân đá về phía mặt A Tam.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cảm giác thăng bằng của A Tam thua xa con quái vật đó, vì lúc này nó lại đang ở trong phạm vi tấn công. A Tam đang ở rất gần tôi. Nói thì chậm mà việc xảy ra thì nhanh, tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì bản thân đã chạy ra quay lưng về phía con quái vật đó, chẵn ngay trước A Tam. Tôi cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, thậm chí còn không biết mình đã làm vậy.

Càng kỳ lạ hơn là ngoại trừ vùng bẹn có chút tê ra thì tôi hoàn toàn không có cảm giác đau nào lan đến từ sau lưng. Sau đó bên tai tôi vang lên tiếng nhạc Rock and Roll quen thuộc, là tiếng chuông báo thức tôi cài đặt khi nãy lúc từ nhà nghỉ đi ra để báo nhắc về ngủ.

Khi ấy A Tam còn mắng tôi là người ta cài báo thức để báo giờ dậy, còn tôi lại đi cài báo thức báo giờ đi ngủ. Chẳng ngờ đến giờ nó lại trở thành cọng rơm cứu mạng cho chúng tôi. Tôi nhanh chóng quay đầu lại thì thấy con quái vật đó nhảy ra xa chừng hai, ba bước phòng bị, đứng phía trên núi nhìn chúng tôi cảnh giác.

Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một, tôi nắm lấy cánh tay A Tam, rồi vội vàng dùng hết sức kéo cậu ta chạy trốn về phía dưới núi. Sau khi A Tam ý thức được cái cảnh chạy trốn mang đậm sắc thái tình cảm đồng tính này thì đã chủ động vung tay tôi ra.

Tốc độ chạy xuống núi nhanh hơn nhiều, chỉ cần giữ được thăng bằng thì việc chạy thoát khỏi bàn tay quỷ dữ là việc có thể làm được. Vừa may là khi chúng tôi cảm thấy độ dốc càng ngày càng giảm đi và sắp trở lại chỗ mà chúng tôi bắt đầu đuổi theo, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa càng vui khi không phải chỉ là bước chân của một người. Tôi và A Tam vội vàng rảo bước chạy nhanh về phía âm thanh dội đến Vừa mới rẽ đến góc đường, mặt đường bị ánh đèn chiếu lên một vùng vàng nhạt in lên vài bóng người kéo dài, hơn nữa giống như ngọn lửa bập bùng đang dần dần nhảy lại gần – Là bọn họ chạy đến.

Rất nhiều ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi, không chừng từ phía mà họ chạy tới còn có một con quái vật như vậy đang đuổi theo? Cả da đầu tôi phút chốc tê lại. Tôi và A Tam bây giờ đúng là tay không tấc sắt, làm sao mà có thể quyết chiến phân cao thấp trong địa hình hiểm trở với những sinh vật lạnh lẽo này được?

Vừa rồi trong khi chạy xuống núi về đây tôi lấy điện thoại ra tắt chuông báo thức. Khi đó màn hình vốn đã đen xì đột nhiên sáng lên,

tôi liếc nhanh, là Tina nhắn tin và số tin nhắn chưa đọc không chỉ là một. Bây giờ ai còn có thể để ý được mấy việc này, tôi và A Tam quyết định cứ nấp vào góc đường trước, tôi nhìn nhóm người đang chạy tới, A Tam đứng phòng ngự ở một bên, cái thứ đó không đuổi theo tới.

Phía bên tôi có ba người xuất hiện trước, trên tay không ngoại lệ đều cầm một vật dài, tôi không nhìn rõ là cái gì, phía sau lại có hai người chạy lên theo. Nhìn bộ râu không được sửa sang và cảm giác thì nhiều tuổi hơn ba người trước. Bọn họ cầm súng sẵn và một người cầm súng trường có đèn pin theo sát gót ba người thanh niên phía trước để yểm trợ. Tất nhiên cũng có khả năng do thể lực kém hơn nên bị rớt lại phía sau.

Nếu như vậy thì chẳng có chút nào giống với việc đang bị quái vật đuổi, nói ngược lại thì còn nghe được. Ồ, truy đuổi quái vật! Tôi và A Tam từ góc đường nhảy ra, làm cho nhóm người đang căng thẳng này giật nảy mình, chú trai kia suýt nữa bóp cò cho chúng tôi ăn canh hạt sen. Nếu như chú ấy thật sự nhấn lầy cò thì tôi và A Tam vốn đã không dễ gì mới chạy thoát được nay lại chết càng uất ức.

Tôi và A Tam thi nhau kể trên núi có quái vật hay cái gì đó, năm người đó cơ bản nghe không hiểu cho nên hai bên lại càng sốt ruột hơn. Cuối cùng A Tam phát huy hết đặc tính giỏi ca múa của dân tộc Ấn Độ, trực tiếp dùng ngôn ngữ cơ thể giao lưu với đối phương, mấy người kia cái hiểu cái không gật gù đầu, chú trai cầm súng trường chăm chú suy nghĩ nhìn về bốn phía, trông rất căng thẳng. Cuối cùng, A Tam bắt chước hình dáng động tác của con “mèo” đó thì mấy người kia không ngừng lắc ngón trỏ và nói “si si si (đúng đúng đúng)”, theo bản năng dùng sức cầm chắc lấy vũ khí trên tay.

Đến lúc này tôi mới nhìn rõ thứ trên tay ba thanh niên. Hai chiếc gậy dài vót nhọn, còn một cái xiên dùng để xúc cò khô. Người thanh niên cầm cái xiên không ngừng đưa tay còn lại ra hiệu cho chúng tôi, miệng giống như cái súng liên thanh nói tiếng Tây Ban Nha khẩu âm đặc sệt.

Khả năng nghe của tôi không giỏi đến mức đó, nhưng tôi mang máng nghe được những từ như “muchos (rất nhiều)” “animales (động vật)” và “ataque (tấn công)”, đoán trước đoán sau cũng đại khái biết được là ý gì, nếu tôi nghe không nhầm thì gần đây đã có hai người bị giết

chết. Người thanh niên kia còn có ý tốt chỉ đường cho chúng tôi mau chạy đi, nhưng đoạn sau thì tôi nghe không hiểu câu nào.

Năm người đàn ông dừng cảm sỏi những bước dài hướng về phía đường mà chúng tôi vừa chạy xuống để lên núi. Ngọn núi này là ở Mexico, chắc không phải cũng tên là núi Lang Nha đấy chứ? mấy người kia dường như không biết mình sắp đối phó là một quái vật hình người, nhưng tôi và A Tam trước mắt cũng không có cách nào. A Tam khi này mới hỏi Tina có gửi chỉ thị nào cho chúng tôi không, tôi cũng nhận thấy cần phải đọc tin của Tina ngay, không chừng còn có thể giúp được những dũng sĩ đang không biết rõ tình hình kia.

Chương 7: Đôi mắt xanh ma mị, con lai thần linh

Điện thoại hiển thị có năm tin nhắn chưa đọc và hai cuộc gọi nhớ. Tất cả đều là tin nhắn và cuộc gọi của Tina. Hai tin nhắn đầu hỏi về việc chúng tôi đã bố trí ở Guanajuato như thế nào rồi. Tin nhắn thứ ba là: “Các cậu phải thật cẩn thận, đêm khuya tĩnh lặng không được chạy linh tinh, cứ ở trong khách sạn đợi tin tức của tôi!”.

“Hai cậu mau trả lời tin nhắn của tôi. Tôi sai rồi, đáng ra tôi phải sớm cho các cậu biết sự thật. Lần này tôi bảo các cậu đi xử lý không phải là một vụ án mà là đi giúp một người vẫn còn chút hi vọng có thể cứu vớt được nhân cách. Nhưng cậu ta không phải là thiên sứ, cũng không phải là nhân loại, tôi rất sợ các cậu đột nhiên đổi mặt mà chưa có sự chuẩn bị thì rất dễ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm”.

Tin nhắn cuối cùng rất đơn giản nhưng lại đem đến cho tôi và A Tam một tin chấn động lớn nhất: “Đó là một biến chứng chưa từng xuất hiện của Nephilim...”.

Hai chúng tôi cùng nhau đọc những tin nhắn này, và đều khựng lại ở tin nhắn thứ năm. Tôi cố hết sức lục tìm trong trí nhớ từ ngữ nhìn có vẻ quen thuộc nhưng thực tế lại rất lạ lẫm kia. A Tam tuy phản ứng chậm nhưng nghĩ ra trước cả tôi. Millea từng nói cho chúng tôi biết, những đứa con lai có một nửa huyết thống của thiên sứ hoặc ác ma đều được gọi là Nephilim.

Vậy có thể nói vừa nãy thôi chúng tôi suýt nữa bị bán thiên sứ hoặc bán ác ma giết chết, và chúng tôi còn mở to mắt đứng nhìn năm con người bình thường cầm vũ khí đơn giản đi đối phó với bán thần tộc. Gương mặt tôi và A Tam tái mét lại, mặc kệ trên tay không có một thứ vũ khí gì, không ai bảo ai cùng đuổi theo những con người tội nghiệp kia.

Cho đến khi chúng tôi thờ hồng hộc đuổi kịp bọn họ thì cũng may chưa xảy ra chuyện gì. Cái con Nephilim đó đã biến mất tăm mất tích. Mấy người đàn ông kia lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy chúng tôi, họ vội vội vàng vàng chạy tới, có lẽ là do lần đầu gặp phải du khách liều chết để xem cảnh tượng náo nhiệt nguy hiểm.

Bọn họ khuyên chúng tôi quay về, chúng tôi cũng khuyên bọn họ quay về. Mặc dù ngôn ngữ bất đồng, nhưng thiện chí thì ở đâu cũng như nhau, cuối cùng mọi người ai về nhà nấy, đem theo sự cảm kích với đối phương ở trong lòng.

Với cái vốn tiếng Tây Ban Nha mèo què ba chân kém cỏi vừa nghe vừa đoán của mình, tôi nghe được từ chính miệng của những người kia rằng đến hiện tại chưa xảy ra sự việc những người trong thị trấn bị con thú kia tấn công ở trong nhà, cho nên tạm thời chỉ cần ở yên trong nhà là an toàn. Tôi và A Tam cũng không phải người liều lĩnh, bây giờ số người đi trên đường cơ bản đếm trên đầu ngón tay, tốt nhất là chúng tôi cần mau chóng trở về nhà trọ Thanh Niên. Ít nhất là lần sau trước khi gặp hấn hoặc là chủ động đi săn hấn thì nên tìm hiểu một chút thông tin về Nephilim từ phía Tina.

Khi mới chạy ra ngoài thăm dò tình hình thì cảm tưởng như đi rất xa, nhưng lúc quay về thì đi chẳng mấy chốc đã tới phòng trọ. Chúng tôi lo lắng mở cửa đi vào, sau đó khóa trái cửa lại. Tiếng cửa sắt phát ra âm thanh nặng nề, tôi cảm giác tất cả những người trong tòa kiến trúc hai tầng này đều đã bị chúng tôi làm tỉnh giấc.

Chúng tôi ngưng ngưng đi lên tầng, trở về với cái giường không có chăn đắp, tôi và A Tam cố dùng ít nước lạnh trong nhà vệ sinh làm ướt khăn để lau người qua loa. Tất nhiên là tôi không đời nào dùng chung khăn với cậu ta rồi. Sau đó tôi bắt đầu gọi cho Tina, chuông vừa đổ thì cô ấy đã bắt máy, hỏi chúng tôi về tình hình ra sao, có an toàn không, chúng tôi cũng không xấu hổ giấu giếm, liền kể lại một lượt những việc đại khái ban nãy đã xảy ra.

Tina ở đầu dây bên kia thở phào một cái. Tôi nháy mắt ra hiệu cho A Tam đi đóng chặt các cửa sổ lại. Tina nói một câu làm cho cả người tôi và A Tam dờng như hóa đá ngay tại chỗ. “Thực ra lần này các cậu đến đây, tôi muốn... bảo các cậu đi mời cậu ấy về giúp chúng ta”. Giọng của Tina về sau có chút ngại ngùng.

“Cái gì... Gì cơ? Mời hấn giúp? Ban nãy suýt nữa thì hấn nuốt chửng chúng tôi vào trong bụng rồi đấy!”, sau một hồi lâu tôi mới có phản ứng và nhảy dựng lên. A Tam kịp thời dùng tay trái bịt miệng tôi lại, tôi vội dùng tay áo hai bên lau miệng hai lần, khạc nhổ đầu lưỡi vài cái. Tôi kịp thời tỉnh ngộ và hạ thấp giọng.

Tina giải thích, Nephilim này thực ra là hậu duệ của một thiên sứ

cùng cấp bậc với cô ấy, sức mạnh có thể nói là vô địch. Một nửa huyết thống còn lại của hắn đến từ Thần của một bộ lạc. Mexico vốn là cái nôi của nền văn minh Maya, di chỉ của rất nhiều bộ lạc châu Mỹ như Aztec... đều tọa lạc trong bản đồ của Mexico ngày nay. Mẹ của Nephilim chính là một người trong Thần của bộ lạc tôn sùng loài báo, cũng chính vì thế mà có một sức mạnh ngang tàng. Do sự suy yếu của bộ lạc và việc cúng tế giảm sút nên bà ấy dần dần trở nên đuối sức, cuối cùng sức mạnh cạn kiệt mà chết. Nhưng bà và thiên sứ kết hợp, để lại một dòng máu kế thừa sức mạnh của hai bên, uy lực Thần bộ lạc do huyết thống của thiên sứ mà được củng cố, bảo tồn, cũng chính là Nephilim mà chúng tôi mới gặp khi nãy. Hoặc có thể nói là con lai của thần tộc.

Tôi và A Tam chỉ trợn mắt há mồm mà nghe, cái tên suýt nữa lấy mất tính mệnh nhỏ nhoi của chúng tôi lại có một bối cảnh và lai lịch hoành tráng đến mức ấy. Còn tôi thì bây giờ cũng dần dần nghĩ thông suốt tại sao khi hắn cố sức lấy mạng chúng tôi mà tôi lại không cảm thấy một chút sợ hãi nào.

“Nhưng mà... a lô, cái thứ đó hình như không có chút nhân tính nào cả, chỉ dựa vào hai chúng tôi thì làm sao có thể khống chế hắn...” Tôi rất hoài nghi đối với kiến nghị thuần hóa hắn.

A Tam và tôi đúng là tâm ý thông nhau, cậu ta chọn đúng lúc bồi thêm một câu: “Nuôi thú cưng đều là nuôi từ khi còn nhỏ đúng không...”

Tina tức giận nói: “Các cậu lại có thể coi một con lai thần tộc là một thú cưng... tôi cũng chịu. Mau mau mau, chúng ta hãy nghiêm túc trở lại câu chuyện. Số thiên sứ và ác ma biết về sự tồn tại của Nephilim không nhiều, hơn nữa cha của cậu ấy đã không còn”.

“Không còn có nghĩa là chết rồi à?”, tôi hỏi, sau đó tự lẩm bầm

“Người có thể giết thiên sứ, lai lịch nhất định rất lớn”.

A Tam hôm nay thể hiện rõ tác dụng của mình, cậu ta hỏi một câu mà đến tôi còn không dám: “Tina, cô có thể cho chúng tôi biết người phạm trần như chúng tôi có cách nào để giết thiên sứ hoặc ác ma không?”.

“Cái gì, cậu có thể giết chết tôi không?”.

A Tam cố chống chế cho những gì mình nói ra: “Không phải... ý của tôi là ngộ nhỡ gặp phải thiên sứ xấu, hoặc gặp phải thiên sứ muốn giết chúng tôi, thì ít ra chúng tôi cũng phải biết một chút về nhược

điểm của đối phương chứ. Hơn nữa... ác ma chẳng phải cũng là thiên sứ rớt xuống hay sao”. Tôi thấy rằng đêm nay Summit tiên sinh đặc biệt thông minh cơ trí, có thể là do không có nước nóng để tắm và không có chăn để đắp, làm cho cậu ta có cảm giác trở về nhà. “Vậy tôi nói cho các cậu nhé. Mặc dù không dễ dàng để giết chết được ác ma và thiên sứ, nhưng không phải là không có cách. Vì ác ma là linh hồn bị Thượng đế xua đuổi và nguyên rủa, và cũng như vậy, kẻ trung lập thì mất đi linh hồn của ấn ký thiên đường, cho nên giết ác ma và kẻ trung lập dễ hơn một chút so với giết thiên sứ. Đối với ác ma, nếu dùng chú trừ tà thích hợp có thể làm giảm một nửa sức mạnh hoặc đuổi chúng ra khỏi thể xác trở về địa ngục, còn nếu như muốn giết chết ác ma tại chỗ, thì bắt buộc phải dùng ấn ký để giam bọ chúng trong thể xác, sau đó kết hợp với chú trừ tà, hủy diệt chúng cùng thể xác. Nếu không thì các cậu phải có vũ khí đến từ thiên đường, hoặc là một con dao găm dung hợp với ma lực của Lucifer và nhúng vào lời chú rồi ngâm trong bể máu địa ngục mới có thể trở thành “tử thần của ác ma”. Con dao đó cũng có hiệu quả với những người trung lập chúng tôi...

Còn về cách giết chết thiên sứ... bây giờ tôi cũng không biết... trước khi Thần rời đi, cũng là lúc chưa xảy ra tạo phản và cuộc chiến thiên sứ, chỉ có Thần mới có được bản lĩnh đó. Thế nhưng sau này thiên sứ dường như cũng nắm được nhiều tri thức hơn, nhưng tôi đã không còn ở trên thiên đường nữa. Và tôi tin rằng chỉ có thiên sứ lửa cháy và thiên sứ lý trí mới có được năng lực như vậy. Các cậu đừng vội nghĩ về điều này, trong ấn tượng của tôi, thiên sứ chưa bị rớt xuống đều là những tín sứ trung thực, các cậu không có ngày đó đâu”.

“Được rồi, được rồi, không nói xa xôi nữa. Vậy bây giờ chúng tôi cần phải làm thế nào mới giết chết... à không, hàng phục được động vật họ mèo nháy nhót linh tinh trong núi?”, tôi hỏi có chút sốt ruột, sốt ruột để đi ngủ sớm. Vì vốn dĩ hiện tại ở Mexico đã chìm vào đêm khuya, ở đây lại sớm hơn Miami những ba tiếng đồng hồ, tôi đã sớm buồn ngủ đến mức sắp không mở nổi mắt.

Tina trầm ngâm một lúc và nói: “Tất nhiên là tôi không hi vọng các cậu giết chết cậu ấy, hơn nữa động tác của cậu ấy rất nhanh, bộ não cũng không phải bị hỏng, có lẽ hai cậu chân đất tay không chỉ có thể

bị ăn mất. Có cách giết chết cậu ta, trong đó có một cách là dùng con dao găm đũa ngực đâm vào người cậu ấy. Nhưng cái đó không thực tế, để tôi suy nghĩ tìm cách xem sao, các cậu đi nghỉ trước đi, tôi sẽ nhắn tin cho các cậu vào sáng sớm ngày mai”.

Chúng tôi tạm biệt cô ấy rồi cúp máy. Tôi và A Tam nhảy lên cái giường gần nhất, tiện tay tôi với cái ga giường tầng trên đắp lên người.

Người cộng sự có thần kinh thô lỗ rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ và bắt đầu công cuộc dội sấm. Tôi thì ngược lại, vật vờ trở mình đi trở mình lại mà cũng không tài nào ngủ nổi, mặc dù lúc trước tôi buồn ngủ rũ ra. Tôi đành hình dung lại một lượt “kiến thức nghề nghiệp” mà Millea và Tina từng nói đến, dần dần trong mơ hồ từng chút ý thức bị rút ra hết.

Ngày hôm sau, do nguyên nhân thay đổi đồng hồ sinh học, chúng tôi dậy từ rất sớm. Tính ra thì thời gian ngủ chưa đủ bốn tiếng, mà tôi và A Tam cũng đã quen rồi. Tôi thậm chí còn bắt đầu hoài nghi có phải tiếng ngáy của A Tam bỗng dưng im bật làm tôi tỉnh giấc không. Nếu thật sự là như vậy thì tôi đúng là bị tẩu hỏa nhập ma cần phải đi khám bác sĩ rồi.

Tôi mở cửa sổ, ánh nắng long lanh chiếu lên cửa hàng đối diện, bây giờ tôi mới nhìn rõ, thị trấn nhỏ này hóa ra đủ màu sắc! Những căn nhà nhỏ hay cửa hàng vuông vắn, dài hẹp với màu sắc diễm lệ, mang đậm phong tình nơi đất khách quê người bỗng chốc thấp sáng trong tôi. Nếu như không biết ở đây còn có Nephilim đợi chúng tôi đi truy bắt, thì địa điểm này có lẽ sẽ là một chuyến du lịch tuyệt vời.

Nhưng nỗi vui mừng chưa kịp bùng phát bao lâu thì tôi đã phải thu lại câu nói này. Bởi vì ngay khi đó ở đầu ngõ, tôi đã ngửi thấy mùi rác thải lên men và mùi phân chó. Cũng may là chúng tôi đang trên đường đi tìm đồ ăn, chứ không thì lại thiệt hại mất tiền một bữa sáng. Nhưng thật tình thì ngoài việc thi thoảng có mùi làm người ta không ưa nổi bay ra từ con hẻm và khi đi bộ trên đường phải cẩn thận vì sẽ dễ bị giẫm vào vật thể rắn, dài, có màu vàng thì thị trấn nhỏ này rất yên bình và dễ chịu.

Bên ngoài, một số xe bán cơm đã bắt đầu được đẩy trên đường phố, một số nhà hàng đã bắt đầu kê bàn ghế ra vỉa hè và dựng biển hiệu lên. Hai người ngoại quốc chúng tôi bụng réo vang, sau khi giống

như đang bị bồi bàn chiêu hồn dẫn đến trước cửa hàng ăn, thì mức giá niêm yết trên bảng làm cho chúng tôi bưng tỉnh mà hậm hực bỏ đi tiếp về phía trước. Không phải là giá đắt mà nếu ăn sẽ làm cho chúng tôi không còn dư nhiều tiền Mexico. Vé xe về thành phố Mexico là 350 peso một vé, dù làm thế nào chúng tôi cũng phải để đủ tiền mua vé lượt về.

Kết quả là, chúng tôi vượt qua tất cả những cám dỗ, đi vào một cửa hàng ăn nhanh OXXO ở góc ngã rẽ, trong đầu tôi gấn cho bốn chữ cái này một ý nghĩa đặc biệt, cho nên bây giờ tôi có thể tự sắp xếp lại chúng theo một trật tự khác.

Ngồi trên chiếc ghế dài ở trong thị trấn mà ánh nắng không chiếu đến, tôi và A Tam vừa gặp túi điểm tâm vừa bắt đầu mở đọc tin nhắn Tina gửi tới.

Cô ấy nói về việc muốn hàng phục Nephilim kia thực tế đơn giản hơn so với chúng tôi tưởng tượng rất nhiều. Hắn cũng có tư duy của nhân loại, nhưng lại giống như người sói, sau khi hắn trưởng thành mỗi tháng sẽ có vài đêm bị mất đi ý thức của bản thân, trở thành bộ dạng như đêm hôm qua mà chúng tôi từng gặp. Hơn nữa những đêm “biến thân” giống như này xảy ra liên tục. Vậy là nếu như đêm hôm qua không phải là ngày cuối cùng của “chu kỳ” thì đêm nay chỉ cần chúng tôi đến khuya vẫn lượn lờ ở bên ngoài thì xác suất gặp phải hắn là rất lớn.

Bây giờ còn có một biến số, đó là chúng tôi không dám khẳng định là Nephilim đó có biết thân phận của mình và việc mỗi tháng vài ngày mất đi trạng thái bình thường hay không. Cho nên trước mắt chúng tôi có thể lợi dụng thời gian ban ngày, vào lúc hắn bình thường mà tìm được hắn. Về điểm này, Tina còn mù mịt không có chút manh mối nào, chỉ có thể dựa vào tôi và A Tam một lần nữa đóng vai trinh sát mà thôi.

Sau khi gặp, nếu như Nephilim là một con người bình thường thì chỉ cần chúng tôi lại gần hắn sẽ nảy sinh ra một loại cảm hứng nào đó với chúng tôi, huyết thống thiên sứ sẽ cho hắn giác quan thứ sáu nhạy bén, chúng tôi có thể thử nói chuyện với hắn. Nhưng nếu như vẫn giống đêm qua, chúng tôi gặp phải hắn đúng lúc khi hắn biến thành báo thì chúng tôi có thể dùng những thứ đã được thiên đường chúc phúc như nước thánh để thức tỉnh dòng máu thiên sứ, hoặc

làm trì hoãn hành động của hắn, sau đó đập cho hắn bất tỉnh là được. Nếu cảm thấy vẫn chưa yên tâm thì có thể thử cho hắn quệt phải dây chuyền đã qua nghi thức nhân viên thần chức, sau khi biến thân hắn sẽ cảm giác toàn thân mềm nhũn không chút sức lực. Tôi và A Tam đem theo bên mình những vật cứng tìm được, ví dụ như đèn pin và mã tấu Thụy Sĩ đa năng. Do đây là vùng chịu ảnh hưởng của thực dân Tây Ban Nha, rất nhiều cư dân bị ảnh hưởng sâu sắc bởi giáo hội nên không khó để lấy được nước thánh. Ngay cả sợi dây chuyền đó chúng tôi cũng phát hiện ra rằng đến ngày hôm nay chúng tôi vẫn mang theo bên người – dây chuyền của Millea tặng White. Hôm nay, có lẽ nó sẽ phát huy được tác dụng. Ngày hôm qua chúng tôi đi xem bức tượng điêu khắc lớn trên đỉnh núi nơi mà đã từng gặp Nephilim, A Tam và tôi có thể mạnh dạn suy đoán, Nephilim thường ngày sống ở ngọn núi này. Vì thế tôi và A Tam quyết định hôm nay vẫn lên núi. Trên quảng trường Union, cũng chính là nơi mà chúng tôi ăn bò bít tết tối hôm qua, tôi và A Tam cũng đã nhìn rõ bức tượng điêu khắc bằng đá đang giơ cao một thứ gì đó, tìm kiếm trên web Qyer1 là ngay lập tức biết đó chính là bức tượng điêu khắc của Pipila.

1 Một trong những công ty du lịch hàng đầu Trung Quốc

Pipila là vị anh hùng dân tộc của Mexico. Tượng của ông được xây trên ngọn đồi cao của thị trấn nhỏ để bảo vệ cho thị trấn đậm màu sắc đồng thoại và thực dân này (hãy để họ tạm thời quên đi kẻ làm cho người ta ghét cay ghét đắng). Vì Guanajuato được xây tựa vào núi, nên ở lưng chừng núi chúng tôi có thể nhìn thấy chữ “Estatua de Pipila” từ nhiều con hẻm và tên đường, có nghĩa là từ đây có thể leo núi để đi ngắm “tượng của Pipila”.

Nhưng tôi và A Tam khăng khăng trở lại con đường mà đêm qua chúng tôi đã đi, leo lên từng chút một. Ban ngày bị ánh mặt trời chiếu gay gắt cho nên việc trèo núi cũng vất vả cực nhọc hơn nhiều. Dọc đường chúng tôi chỉ nhìn thấy vài du khách cầm máy ảnh đang chụp ảnh mà thôi, và cũng nhìn thấy các cư dân đang nhọc nhằn xách từng thùng nước vào nhà.

Gò núi không cao, chúng tôi đi ước chừng mất hơn mười lăm phút, quảng trường nhỏ của bức tượng đứng sừng sững đã ở trong tầm mắt. Trên cả đoạn đường chúng tôi đều chú ý đến mọi cư dân. Mũi

cũng không ngừng khịt khịt, muốn ngửi thấy một mùi vị đường như đã từng quen biết ngoài mùi phân chó ra. Cái mũi bất đắc dĩ phải chịu đựng tội vạ lớn và chúng tôi cũng không thu hoạch được gì. Xem ra công việc của lũ chó nghiệp vụ đúng là vất vả hơn nhiều so với con người.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã lên đến đỉnh núi. Khi nhìn bao quát xuống phía dưới, tôi và A Tam đều ngây người vì cảnh đẹp mê hồn. Chúng tôi dường như đã ở trong thị trấn bị núi bao bọc xung quanh mà chỉ có ở trong thế giới đồng thoại.

Trong tầm nhìn bao la rộng lớn phía dưới lan can, chỉ thấy ba mặt xung quanh cụm núi kéo dài liên miên và dưới bầu trời xanh bao la trên kia là từng tòa kiến trúc đủ màu sắc nở rộ trong trung tâm, giống như một bông hoa tươi tắn rực rỡ. Giáo đường với tường bao màu đỏ thắm và cụm kiến trúc bằng đá của đại học Guanajuato rực rỡ xen vào giữa những căn nhà bé nhỏ, còn lại giống như miếng xếp gỗ thò ra từ bảng màu, hứng thú xen lẫn khắp bốn phía.

Tôi và A Tam lấy ra chiếc ống nhòm đã được chuẩn bị từ trước để ngắm tình hình chung quanh, rồi lại nhòm, khá lâu sau mới bưng tỉnh. Phản ứng đầu tiên của tôi là, ống nhòm của A Tam cuối cùng cũng có một lần được dùng đúng mục đích. Tôi móc điện thoại dùng đủ các chế độ bộ lọc để chụp ảnh.

Tôi cảm thấy sự thức tỉnh từ từ của thị trấn cũng như bức tranh thu nhỏ được trình chiếu trên quảng trường này. Một số quầy hàng di động đã được đẩy đến chậm rãi theo bước chân của cư dân, có một số đã bắt đầu bày hàng, vài đứa trẻ cầm những con búp bê làm thủ công của gia đình chuẩn bị rao bán. Tôi buộc chiếc khăn đội đầu mua ở Mỹ lên, đeo kính Rayban siêu fake đứng trước lan can tạo hình Hollywood kinh điển để A Tam không ngừng bấm máy.

Chụp xong bức ảnh đi du lịch để làm kỷ niệm, chỉ còn thiếu mỗi việc đi vệ sinh trả tiền phí dùng nước nữa là có thể hoàn thành việc lưu kỷ niệm ở nơi đây rồi. Chờ chút, nhiệm vụ bây giờ của chúng tôi là tìm kiếm Nephilim. Tôi nói với A Tam trên đường về theo lối cũ xuống núi sẽ rà soát kỹ một lượt, A Tam nói một câu như có như không “rất nhiều việc anh miễn cưỡng không làm tới”, thế nên chúng tôi tìm một đường khác để xuống núi, xem càng nhiều phong cảnh và giẫm càng nhiều phân chó.

Chúng tôi bước từng bước một, thị trấn nhỏ này nhìn tổng thể từ xa đẹp mơ mộng, huyền ảo hơn nhiều so với nhìn ở gần, quả đúng là cự ly sinh ra cái đẹp. Đúng lúc chúng tôi sắp từ bỏ việc tìm kiếm thì A Tam bỗng đứng lại, sau đó ra sức hít ngửi xung quanh. Cậu ta đứng nguyên vị trí giống như bị điểm huyết, sắc mặt biến hóa như mưa nắng thất thường. Tôi biết, có lẽ cậu ta đã phát hiện ra thứ gì đó. Tôi bước đến cạnh A Tam, rất nhanh đã ngửi thấy mùi hôi nồng giống như mùi của kẻ lưu lạc lâu ngày chưa từng được tắm rửa, lại có chút pha trộn các thành phần giống như nước tiểu và ỉm mốc. Cũng may lúc trước khăn đội đầu của tôi đầy mùi sữa tắm bị đổ, không thì bây giờ tôi chắc chắn cũng giống như người anh em bên cạnh, vịn vào tường muốn nôn không nôn được.

Tôi vỗ nhẹ vào sau lưng cậu ta, lúc này tôi đã tháo khăn đội đầu xuống, bịt chặt từ sống mũi trở xuống như người bịt mặt trong phim. Nhưng vẫn còn một số mùi giống như mùi của gia súc bay tới. Là gia súc? Mèo? Báo?

Nephilim đó có thể ở trong căn nhà tại bãi cỏ xanh phía ngoài tường. A Tam đã thờ bình thường trở lại và cũng tháo khăn đội đầu, dù sao thì mùi vị quen thuộc ngửi vẫn dễ chịu hơn nhiều so với mùi lạ đó. Tôi và cậu ta nhìn nhau, đẩy cửa cùng bước vào.

Đó là cánh cửa gỗ đã mục nát một nửa, nhìn có vẻ đóng không chặt, trên khóa cửa thô sơ đã đầy những gỉ sắt.

Tôi khẽ kéo nhẹ, cửa liền bật mở, nhưng cánh cửa cũ nát này lại không phát ra bất cứ tiếng động nào. Điều ngược lại này còn làm thần kinh của tôi thêm căng thẳng. Phía sau cánh cửa bóng tối dày đặc đến nỗi có thể ép ra nước, vốn dĩ con hẻm này là nơi ngược sáng, ánh sáng bên ngoài chỉ có thể chiếu vào đến sau cánh cửa vài chục phân.

Trong đầu tôi thoáng hiện lên cảnh lần đầu gặp hẳn vào đêm qua. Tôi luôn nghĩ, ở một nơi nào đó trong bóng tối sẽ xuất hiện một đôi mắt mèo trong suốt phát ra ánh sáng màu xanh ma mị, ở một góc nào đó đôi mắt ấy đang quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi.

Động vật họ mèo rất nhạy cảm với ánh sáng, hơn nữa tôi và A Tam không biết Nephilim liệu rằng có thật sự ở trong căn nhà này hay không, chúng tôi không dám trực tiếp bật đèn pin lên soi mà đứng ở ngoài cửa một lúc.

Trong căn nhà rất nhanh đã vang lên tiếng động, nhưng không phải là âm thanh của con người gây ra, mà là của một đàn muỗi lớn từ trong bóng tối bay thành hình quả cầu đang ùn ùn tỏa ra. Đúng là lo bò trắng răng mà. Cũng may buổi sáng trước khi đi, được biết động vật họ mèo có khứu giác nhạy bén nên để che giấu mùi cơ thể tôi đã xịt lọ nước hoa Liushen đem từ Trung Quốc xa xôi phiêu dạt qua biển cả tới đây. Lúc đó tôi thấy cách này có vẻ thật ngốc nghếch, nhưng bây giờ xem ra tôi lại là người thông minh.

Sau khi đàn muỗi tản đi, chúng tôi từ từ bước vào, lúc này tôi cũng đã có thể dần dần nhìn rõ tình hình ở bên trong. Giống như đại đa số những căn nhà trên thị trấn, đây là một căn nhà dài hẹp có diện tích không được rộng lắm. Hiển nhiên, đây là ngôi nhà bỏ hoang đã lâu, bên trong không có vật dụng gia đình, trong nhà bếp nhỏ phía bên trái từ cửa vào chỉ có vài đồ dùng nhà bếp đã cũ nát phủ đầy bụi bặm, cạnh bếp có một cửa sổ nhỏ được ánh sáng chiếu vào mờ nhạt, bầu không khí đều hiu vắng lặng. Trong nhà có một luồng mùi ẩm mốc nồng nặc đến mức chiếc khăn đội đầu thơm nức của tôi sắp không đỡ nổi.

Đi qua phòng bếp hướng về phía phòng khách, thực tế được coi là một khối phòng lớn, chúng tôi thoáng ngửi thấy mùi hơi người ở đây. Trên nền nhà bắt đầu xuất hiện những tảng bùn nhỏ thành miếng hoặc bị giẫm bệt, trên tường xuất hiện vài vết móng tay cào thành rãnh sâu đáng sợ. Bây giờ thì dường như chúng tôi có thể khẳng định rằng con mèo nhỏ Nephilim sống ở đây.

Tôi và A Tam căng hết cơ thịt và thần kinh trên người, đồng thời dừng lại hết các động tác trên tay. Trong căn nhà với không gian hết sức có hạn là một vùng tĩnh lặng, hơn nữa lại không có bất cứ vật dụng gia đình lớn nào để có thể che chắn. Người bản lĩnh cao siêu cũng khó mà ẩn thân để không bị phát hiện. Sau khi chúng tôi nhìn kỹ lại một lượt từng góc ngách trong nhà, mới gọi là yên tâm.

A Tam hỏi nhỏ tôi: “Tiếp theo chúng ta cần làm gì?”, câu hỏi này làm tôi suy t chút nữa cho rằng mình đã biết đáp án.

Nhưng vì để củng cố hơn nữa địa vị lãnh đạo nên tôi cố nhin không làm động tác nhún vai, nói: “Bây giờ chúng ta đi ra ngoài cũng không biết đi đâu tìm hấn, thôi thì cứ dứt khoát ở đây hoặc là ở một nơi nào đó gần đây để theo dõi, đợi hấn quay lại thì xông lên bắt mèo. Ban

ngày ban mặt hấn không biến thân thì tỉ lệ thắng của chúng ta cũng lớn hơn chút”.

“Vậy chúng ta có thể đi ra ngoài chờ không, tôi không chịu nổi mùi ở đây nữa rồi”.Ồ, người dùng tay lau móng cũng không chịu nổi mùi thối cơ đấy. Nhưng đối với đề nghị này, tôi vui vẻ chấp nhận.

A Tam và tôi bắt đầu đi về phía ngoài cửa. Mỗi một bước đi là một lần chúng tôi căng thẳng, chỉ lo bước tiếp theo sẽ gặp phải cái bóng từ bên ngoài mở cửa bước vào. Thời gian đi từ phòng khách tới cửa chính dài như đi mất một năm ánh sáng.

Cũng may chúng tôi không đụng phải hấn ở cửa, và vừa may lúc này trên đường cũng không có người đi, chúng tôi nhanh chóng thoát ra khỏi căn nhà. Nhưng tiếp theo chúng tôi nên ngồi chờ chồm hổm ở đâu đây?

Đúng vào lúc này, phía dưới núi có một bóng người đi về hướng góc rẽ. Tôi và A Tam biết cần phải đi xa căn nhà đó, đứng bên đường giả bộ là du khách bình thường đang chụp ảnh, điện thoại của tôi suýt nữa thì cầm ngược. Do bây giờ là ban ngày, gió thổi từ dưới lên trên núi, trong không khí thổi tới có một luồng mùi vị quen thuộc. Chúng tôi quay đầu lại, cánh cửa căn nhà đó rõ ràng đã được đóng chặt... Có thể nói bóng người quần áo rách rưới ở dưới núi đó chính là Nephilim mà tôi muốn tìm! Vừa may, hấn nhìn lướt qua chúng tôi trong sự vô tình với ánh mắt không có ác ý. Mặc dù đêm hôm qua khi đụng phải hấn, trong màn đêm tôi chỉ nhìn thấy một cái bóng rất nhanh và đôi mắt xanh ma mị, ngoài ra những thứ về thân hình hay thứ khác tôi cũng không chú ý, nhưng cái cảm giác đó tôi vẫn nhớ. Không sai, chính là hấn.

Trong tận đáy lòng của tôi, tôi đã chắc chắn phân nửa, chỉ là có một điểm chưa nghĩ thông là, đêm qua tôi và A Tam không hề nghĩ thấy cái mùi suốt đời không quên này. Có lẽ nào sau khi biến thân hấn lại tắm rửa, hay là đêm qua chúng tôi bị tấn công bất thành linh đến mức hồn bay phách lạc, không chú ý đến? Bây giờ nghĩ những thứ này cũng không có tác dụng gì nữa. Tôi vứt bỏ mấy thứ lộn xộn này ra khỏi đầu, mau chóng nghĩ xem còn có cách nào để nói chuyện với hấn hoặc trực tiếp dùng biện pháp mạnh hàng phục hấn.

Tôi muốn kéo A Tam và làm ra vẻ như không có chuyện gì đi lên núi, để cho tôi có nhiều thời gian hơn nghĩ xem dùng cách nào bớt phiền

hà hơn. Nhưng A Tam không chịu phối hợp, cậu ta không muốn vào cái ổ thối đó nữa mà thấy rằng tốc chiến tốc thắng mới là bá đạo. Tôi còn chưa kịp ngăn cản thì cậu ta đã quả cảm lao về phía người đó. Đứng ở góc độ bao quát thì chúng tôi thắng ở khí thế. Tôi cũng xông tới theo sau A Tam, trong lòng lo lắng nghĩ... Tắm mưa thiếp vừa mua được ở đỉnh núi để trong túi đeo chéo đừng có bị nhả đấy. Vì tôi và A Tam đều quên mất bỏ cái khăn đội đầu đang bị ướt ra, hơn nữa lại còn chạy như điên xuống núi, đây rõ ràng là đã làm mất giá trị quan của mè Nephilim, hẳn giữ nguyên tư thế đang lên núi đứng ngây ra một lúc, sau đó ngoan ngoãn tránh sang một bên nhường đường cho chúng tôi, đồng thời gượng gạo giơ một tay lên xoa xoa mấy cái cứng ngắt.

Mức độ kinh ngạc của tôi và A Tam không thua hẳn một chút nào. Bộ não của A Tam không đủ nhanh nhạy nên bây giờ đang lúng túng không biết phải làm gì, chỉ có một cách là chạy điên cuồng một mạch xuống núi. Tôi gào lên với A Tam, sau đó không đếm xỉa đến cậu ta nữa, tự ý phóng thẳng về phía Nephilim.

Tôi đề phòng hắn, hắn cũng đề phòng tôi. Động tác của tôi không nhanh như Nephilim, vì thế cả lưng của hắn đã dán vào tường, hoàn toàn đóng chặt khả năng tôi có thể kẹp chặt hắn từ phía sau.

Nephilim ở vào thế phòng ngự, tôi chỉ có thể dừng chân tại vị trí cách trước mặt hắn khoảng cách bằng hai người. Chỉ là tư thế phòng ngự của hắn có chút đặc biệt: hai tay hắn vòng chéo trước ngực nắm lấy bả vai của mình, dùng cánh tay chặn trước ngực, đầu gối chụm vào trong để chân cong thành hình chữ bát, trước khi bị chà đạp vẫn mang bộ dạng dù không thích nhưng vẫn phải chịu.

Lúc này A Tam đã phanh lại, rồi lại phải thờ hốt hốt chạy lên chỗ chúng tôi. Một tay A Tam đặt lên tường bên cạnh Nephilim, cái tên nhóc này khẩu vị nặng đến thế sao, còn muốn ép hắn vào tường ư? Đúng lúc tôi đợi A Tam ép sát lồng ngực màu sô cô la tươi sốt mới ra lò vào thì cậu ta đã dùng giọng điệu côn đồ theo thói quen quát tháo: “Tiểu tử, hai chúng ta với nhà ngươi trước đây không thù không oán, đêm qua ngươi định làm gì chúng ta, ngươi nói đi!”.

Người thanh niên quần áo rách tả tơi tròn xoe mắt nhìn A Tam, rồi lại nhìn tôi, sau đó nhếch môi cười! Hắn dùng tay cọ mạnh vài cái vào quần áo đã rách nát của mình, mảnh khoe giống hệt như ngày đầu

tôi quen A Tam, sau khi bắt tay tôi lau tay vài cái vào lưng cậu ta. Nhưng thứ tự của người anh em này lại ngược lại so với của tôi, sau khi lau xong hẳn đưa tay về phía tôi và A Tam. A Tam ngạc nhiên, bất giác cũng đưa tay ra. Cái tên bị ép vào tường cười ngô nghê:

“Encantados, encantados. Turismo, Guanajuato” (Xin chào, xin chào. Du lịch, Guanajuato), tiếng Tây Ban Nha của hẳn đơn giản không có cú pháp, vừa may tôi có thể nghe hiểu. Hóa ra cái tên này căn bản không biết tiếng Anh, vừa rồi A Tam nói hẳn không hiểu một chút nào. Ớn trời, Ớn đất, nếu hẳn đột ngột nổi loạn mà phân thân chúng tôi thì coi như xong.

“¿Cómo te llamas?” (Cậu tên là gì?) tôi nói, sau đó tôi tự giới thiệu bản thân. Hẳn nghĩ vài giây rồi sực tỉnh “Ah, León, León, mi nombre. (À, Lyon, Lyon, tên của tôi)”.

“Không phải, Leon là tên của tôi. Tôi muốn biết, cậu tên là gì”. Tôi biết những người chim có cánh kia có thể đọc được ý nghĩ của người khác, tên này có phải đang muốn trêu tôi hay không. Món nợ này tôi phải khắc ghi mới được.

Dưới sự quả quyết của hẳn, cuối cùng tôi cũng tin là hẳn và tôi có cùng một cái tên là Lyon. Lyon trong tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là sư tử. Mặc dù cùng là động vật họ mèo, nhưng hẳn rõ ràng là con báo châu Mỹ, dựa vào đâu lại có cái tên xưng vương xưng bá như Địch ca ta đây. Nhưng người khoan hồng độ lượng như tôi đây sẽ nhường cho hẳn cái tên này. Về sau tên tiếng Anh của tôi chỉ có một từ là D!

Vốn tiếng Anh của hẳn không tốt thì có thể hiểu được, nhưng sống ở đây mà tiếng Tây Ban Nha lại kém đến mức vậy, đúng là IQ có vấn đề rồi. Nhưng ngoại trừ trở ngại về giao tiếp, hoạt động thuần hóa cuối cùng cũng có tí manh mối và thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng. Đoán chừng chút nữa khi còn lại hai chúng tôi thì A Tam sẽ lại uy phong lẫm liệt mà nói: “Những tưởng sẽ phải thực hiện một trận long tranh hổ đấu, tôi đều chuẩn bị xong hết rồi”, cảm giác về cảnh tượng đó thật quá quen thuộc với tôi.

Cứ như vậy, chúng tôi và Nephilim Lyon trở thành bạn. Nhưng do vấn đề về ngôn ngữ nên có rất nhiều thứ tiến triển chậm. Bây giờ hẳn là một người hiền lành chất phác, nhưng tôi biết khi đêm đến hẳn sẽ biến thân mất kiểm soát, lộ ra đôi mắt xanh ma mị không hung ác

nhưng lại lạnh nhạt vô tình, sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng của người dân trong lúc hoàn toàn mất cảnh giác.

Ánh nắng gần trưa đang ở phía trên tác oai tác quái, điều này có nghĩa là chúng tôi vẫn còn vài tiếng để thử đi giải quyết vấn đề này. Nếu đêm nay trôi qua một cách bình yên thì mới có thể tính là chúng tôi thực sự thuần hóa thành công.

Tôi khua chân múa tay, không dễ dàng gì mới thuyết phục được Lyon theo chúng tôi về nhà trọ Thanh Niên, chúng tôi đem cho hắn một bộ quần áo để thay, sau đó để hắn tìm chỗ hoặc trực tiếp chuồn vào trong tắm rửa cạo râu, ít nhất là đừng để hai người đàn ông ngoại quốc phong tình đưa một tên ăn mày bản địa đi lung tung trên đường, như thế quá bắt mắt. Địch ca chưa muốn nổi tiếng theo cách này.

Vừa rời khi đi đến cửa, tôi liền phát hiện vận may ngày hôm nay đã bị dùng cạn. Chủ nhà trọ Thanh Niên đưa ánh mắt sâu xa khó lường nhìn tôi, còn thanh niên ăn mày phía sau tôi chưa kịp chuồn vào đã bị phát giác. Lúc này để nhấn chìm cái không khí gượng gạo này, tôi móc một tờ có hình Lincoln đưa cho ông ấy, ánh nắng phút chốc lại tươi đẹp ngay. Con lai thiên sứ sáng khoái đứng trước một ống nước “mắc bệnh viêm tuyến tiền liệt”, tắm xong có thể thay đổi màu da của hắn.

Sau khi hắn dùng dao cạo râu xong, cả người trông sạch sẽ hẳn, tóc quần đậm màu, mũi chim ưng, hàng lông mi phía trên con ngươi màu xám cực kỳ thừa, chiều cao tầm như tôi, nhìn trông giống con lai. Nhưng cứ nghĩ đến vào buổi tối đôi mắt của hắn lại biến thành cảnh tượng như đêm qua làm tim tôi không hiểu sao lại thắt lại.

Sau đó chúng tôi tạm biệt ông chủ con buôn đang nở nụ cười đón khách, bắt đầu lên phố tìm đồ ăn. Xuống sườn núi một đoạn rồi rẽ trái, có một chiếc cầu thang bằng đá thông xuống đường phố phía dưới, nếu như tôi không nhìn nhầm thì cạnh cầu thang có mấy chữ tiếng Trung Quốc!

Tôi tiến lại gần nhìn kỹ, đúng là tiếng Trung. Tôi không muốn ăn đồ ăn mà chỗ nào cũng mang mùi vị của ngô nữa, nên dẫn theo hai người vào quán ăn Trung Quốc, hoặc là hàng ăn kỳ quặc có in tiếng Trung. Khó mà tưởng tượng, ma trảo của người Trung Quốc... à không... dấu chân đã kéo dài đến vùng sơn cốc của bờ bên kia đại

dương rồi.

Chúng tôi bước vào. Trong quán ước chừng diện tích chỉ khoảng mười mét vuông, ba hoặc bốn cái bàn và số ghế gấp bốn lần số bàn nên phải đặt sát nhau chật hẹp. Cạnh quầy thu ngân là bình nước, cách bày biện đĩa thức ăn y như ở căn tin, còn có mì xào và cơm rang. Trông rất giống với cơm Tàu kiểu Mỹ, nhưng không hẳn là giống hoàn toàn. Tôi gọi cho mỗi người một suất cơm có hai món thức ăn, lượng thức ăn rất đầy đủ, xếp lên nhau trông giống như một ngọn núi nhỏ, giá là 45 peso, ước chừng 3 đô la Mỹ.

Vợ chồng ông chủ quán nhìn thấy đồng bào của mình tới, còn tặng cho chúng tôi mỗi người một chai nước khoáng. Bọn họ cười đến nỗi mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, thật là có tướng phu thê.

Tôi bỗng có hứng chuyện trò vài câu với hai vợ chồng chủ quán để nghe câu chuyện của bọn họ, thế nên tôi kêu A Tam và Lyon ăn cơm trước và nói chuyện với nhau. A Tam làm vẻ mặt “Tôi không biết tiếng Tây Ban Nha anh bảo tôi nói chuyện kiểu gì” và nhìn tôi, tôi quay đầu đi không thèm đếm xỉa đến cậu ta nữa, không thể cứ bắt một mình tôi làm chàng vú em mãi được.

Do ông chủ đã bắt đầu kể chuyện nên rất nhanh tôi đã tạm thời bỏ được hai người đó phía sau lưng. Vợ chồng chủ quán là người Đài Sơn Quảng Đông, tôi không biết ở đâu, chỉ đại khái biết khẩu âm của bọn họ và tiếng Hán ngữ trong phim Hồng Kông hơi có sự khác biệt (bởi vì mẹ tôi thích xem phim Cương Thi của Lâm Chính Anh, nên tôi cũng đại khái nghe hiểu một chút). Bọn họ vốn làm nghề nông ở quê, mặc dù có nỗ lực phấn đấu thế nào cũng không thể nâng cao được mức sống lao dốc. Vì thế, đôi vợ chồng vốn muốn an phận thủ thường quyết định mạo hiểm một phen. Đài Sơn được coi là quê hương của kiều bào, bất cứ nhà nào cũng có thể có quan hệ ở nước ngoài. Hai vợ chồng thử bàn bạc với người thân ở nước ngoài xem làm thế nào có thể vượt biên, nhân lúc chưa già xông pha một phen. Sau khi đi qua Honduras và Jamaica, cuối cùng đã dừng chân ở Mexico.

Họ cũng có vài lần thử đến Mỹ và Canada, nhưng kết cục đều thất bại. Do cạnh tranh ở thành phố Mexico khá lớn, cho nên sau vài lần hết lui lại cầu thì đến thủ phủ quận Guanajuato, cũng chính là nơi hiện tại mà chúng tôi đang ở. Tôi tròn xoe mắt kính ngạc hỏi: “Hà?

Cái nơi nhỏ bé này cũng được gọi là thủ phủ của một quận?”.

Vợ chồng chủ quán cười ngượng, sau đó gật đầu. Nhưng bất luận chốn này nhỏ hay lớn, có thể đứng vững được là tốt rồi, có một quán ăn có thể duy trì giống như bây giờ vẫn tốt hơn là trông vào một mẫu ba phân ruộng đất. Nhìn hai người thật thà chất phác phía trước, có cuộc sống ổn định hạnh phúc đã mạnh hơn tất cả mọi thứ rồi. Ngày hôm nay ông chủ đã trở thành công dân Mexico rồi, còn bà chủ vẫn chỉ là visa du lịch cư trú trái phép. Bà ấy nói còn phải ở thêm hai, ba năm nữa mới có thể cầm được thẻ công dân như của chồng.

Ông chủ quán còn nói, bây giờ bọn họ có được cuộc sống coi là tạm ổn đều là nhờ có Thần ban ơn. Bọn họ bây giờ đã trở thành tín đồ.

Nghe ông chủ quán nói đến đây, bà chủ quán có chút căng thẳng, bà vội dùng tiếng phổ thông mang khẩu âm nặng tiếng Hán ngữ (tiếng Quảng Đông) nói: “Anh thanh niên, anh đừng hiểu lầm chúng tôi muốn lừa cậu tin cái gì, chúng tôi không làm như thế đâu. Chúng tôi chỉ là đang kể câu chuyện của mình, là sự thật, cậu có thể không tin, nhưng nhất định không được khinh thường vì sẽ bị gặp báo ứng”, đến đây, tôi bị bà ấy chọc cho đến phát cười.

Ông chủ quán nhìn bộ dạng trẻ con hiếu kỳ của tôi liền hạ thấp giọng tiếp tục nói chuyện với tôi.

“Chúng tôi tới đây, tiếng Tây Ban Nha còn không biết, nhiều nhất cũng chỉ là mấy câu đơn giản như mua rau bán cơm bán đồ uống, và một số con số, cho nên ngày thường cũng không có bạn bè, không có thú vui. Lúc đó tôi vừa mới đến, cửa hàng này chỉ là thuê tạm thời, tiền thuê cửa hàng sát mặt đường chính của thị trấn Guanajuato (đường phân làn) không hề rẻ.

Sau đó vào lần đầu gia hạn thuê tôi đã nghĩ cố đợi hợp đồng hết một năm thì không thuê nữa, vừa đúng thời điểm tôi khó khăn nhất thì vợ tôi cũng qua đây, hai người hai cái miệng ăn, vẫn còn phải nuôi con trai ở quê, đúng là rất vất vả. Cuối tuần hôm đó, vợ tôi không có việc gì liền đem theo lòng hiếu kỳ theo người ta đi cúng lễ.

Nhưng đúng vào đêm cúng lễ xong liền xảy ra một chuyện lớn. Mặc dù đây không phải là một việc hay ho gì, nhưng đối với chúng tôi mà nói thì đó lại là một việc quyết định đến vận mệnh. Tôi nhớ đêm hôm đó cũng vào thời điểm mà các cậu tới, cũng là cuối tháng Ba. Ông chủ nhà gọi mấy cửa hàng sau khi ăn cơm tối xong đến nhà ông ấy

họp, ông ta đúng là keo kiệt đến mức còn không mời nổi một bữa tối. Máy người chúng tôi đều là thuê cửa hàng của ông ấy để buôn bán. Tôi khá là chú trọng đến những việc này, vì thế hôm ấy tôi đi từ rất sớm. Nhưng khi tôi sắp đến nhà ông chủ nhà thì con hẻm đã được căng vạch cảnh giới, có mấy cảnh sát đang canh giữ ở gần đó, bên kia con hẻm còn có mấy cảnh sát cầm súng lên, trông như đang tìm kiếm thứ gì xung quanh, tôi nhìn thấy một người còn trèo lên cả nóc nhà. Sau đấy tôi mới biết, trước khi chúng tôi đến nhà ông chủ nhà thì ông ta đã bị một động vật hoang dã hung mãnh giết chết! Sau khi đến đồn cảnh sát để tiếp nhận điều tra, tôi mới nhìn thấy bức ảnh. Ông chủ nhà bị xé cả người, nội tạng rơi vãi khắp nơi, đều bị móng vuốt sắc nhọn cào qua, dịch mật chảy đầy mặt đất, ngoài ra còn có mấy bộ phận không thấy đâu, bên trên còn lưu dấu răng của dã thú. Càng không cần phải nói tới tứ chi nữa, tứ chi bị xé như vải nát. Đêm hôm ấy tôi còn chưa biết tình hình như thế nào, khi đi về đến góc rẽ bốn phía đều không có người thì nhìn thấy một thứ gì nhè nhẹ rớt xuống trước mặt tôi. Đó là bóng dáng của một người, khá cao to, trông giống như bạn của cậu. Sau đó cậu ta quay đầu nhìn về phía tôi, cả người tôi đứng ngậy bất động tại đấy. Tôi nhìn thấy đôi mắt của cậu ta đang phát ra ánh sáng màu xanh, hơn nữa trông giống như... giống như mắt mèo. Cậu ta chỉ đơn giản nhìn tôi một cái rồi đi ngay. Không phải là dùng hai chân đi như bình thường, đầu gối của cậu ta không cần co lại, phốc một cái nhảy lên nóc nhà, dưới ánh sáng đèn đường chéch tới, tôi nhìn thấy cậu ta dường như có một đôi cánh! Giống như đôi cánh của thiên sứ!

Tôi cứ ngỡ là mình đang nằm mơ, cho đến khi nhìn thấy những bức ảnh đáng sợ đó, tôi mới nhớ lại người mèo đêm hôm ấy, trên người cậu ta có một mùi máu tanh, hàng ngày tôi hay giết lợn giết gà nấu ăn, nên ngay lập tức đã nghĩ ra đó là máu. Chỉ là ban đầu tôi không dám tin những điều mình nhìn thấy là thật mà thôi, thêm nữa là cậu ấy có vẻ không có ác ý với tôi. Sau này cảnh sát nói với tôi rằng, ông chủ tặng cửa hàng cho tôi, tôi chỉ cần nộp thuế tiền tặng không bằng một tháng tiền thuê nhà thì cửa hàng sẽ là của tôi. Họ cho tôi xem giấy tờ của ông chủ, bên trên có chữ ký của tôi, hơn nữa lại là tiếng Trung, tôi không được học nhiều, nhưng ký tên bằng tiếng Trung thì người Mexico không thể giả mạo được, và cũng không nhất thiết

phải đi giả mạo.

Tôi cũng không nhớ rõ là mình từng ký giấy tờ như này hay không. Nhưng tôi tin chính ngày hôm vợ tôi đi cúng lễ, sau đó lời cầu nguyện đã linh nghiệm, là Thần đang giúp đỡ chúng tôi. Mặc dù sứ giả của Ngài không giống như sự tưởng tượng của tôi, cách làm việc cũng không giống, nhưng Ngài không có ác ý. Sau này trên tờ báo tiếng Hoa của quận cũng đăng bài, hóa ra chủ nhà của chúng tôi là một trùm buôn thuốc phiện, hẳn cùng với người ở biên giới nước Mỹ làm ăn bán thuốc, chuyên buôn bán thuốc phiện”.

Ông chủ quán nói chuyện bằng âm lượng bình thường với tôi, bởi vì ngoại trừ tôi ra thì không có người nghe hiểu tiếng Trung nữa. May sao Lyon nghe không hiểu người đàn ông ngồi bàn bên cạnh này đang nói đến hẳn sau cơn bạo lực, không thì hậu quả ra sao tôi cũng không rõ. Cũng may ông chủ quán không biết người mèo mắt xanh đó bây giờ đang ngồi trong quán của mình ăn như hổ đói, không thì ông ấy nhất định sẽ sợ đến mức rụng tim.

Sau khi nghe xong câu chuyện của ông chủ quán, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm cho một việc tích đức của người mèo. Ít nhất chúng tôi đem theo người tội ác đầy mình, cũng không phải là làm việc xấu, hoặc không hoàn toàn là việc xấu. Vậy thì bây giờ vấn đề tới rồi đây, lẽ nào khi hẳn bạo lực, cũng có suy nghĩ, cũng có thể giả mạo bút tích”.

Chương 8: Bầy ma xuất hiện, Lyon thức tỉnh

Sau khi từ biệt vợ chồng ông chủ quán ăn Trung Quốc cực kỳ tốt bụng, việc tiếp theo của chúng tôi là tìm cách ngăn chặn sự biến thân của Lyon vào tối nay. Tôi gọi điện thoại cho Tina. Đối với sự thật là chúng tôi đã ngồi ăn cơm cùng với người mèo bé nhỏ, Tina vui mừng đến nỗi âm lượng giọng nói cao hơn hẳn lúc thường ngày. Nhưng cảm xúc của cô ấy chỉ dâng cao lên được một lúc là giọng nói của cô ấy lại trầm xuống, có thể là nhớ đến cái vị trí trên bàn ăn đó từng là của Millea.

Nhưng nói tóm lại thì sự việc đang phát triển theo chiều hướng tốt. Tina nói: “Tôi nhớ mỗi lần khi Lyon mất kiểm soát biến thân đều là vào ban đêm, đây có thể là do lúc cậu ấy ngủ say không kiềm chế nổi tiềm thức của bản thân. Nếu như chúng ta giúp Lyon tỉnh táo, rất có thể cậu ấy sẽ không bị rơi vào trạng thái bạo lực nữa. Ngoài ra còn một cách mạo hiểm hơn, đó chính là chúng ta tìm lý do để rời đi, mặc kệ cậu ấy bạo lực, sau đó xuất hiện trước mặt để chế ngự, thức tỉnh lương tri của cậu ấy, như vậy thì Lyon sẽ có cơ hội khống chế được huyết mạch của mẫu thân đang chảy trong người”.

“Chúng tôi lấy đâu ra bản lĩnh có thể chế ngự khi hắn bùng phát bạo lực chứ, càng không thể nói làm thức tỉnh hắn”. A Tam cướp lấy và hét vào loa điện thoại.

Lyon dùng đôi mắt trong veo nhìn sang phía chúng tôi, dường như đang cố gắng lắng nghe sự việc. Tôi có chút ách náy chuyển hướng nhìn ra chỗ cái đĩa bóng dầu mỡ chỉ còn sót lại vài khúc hành hoa. Tina nói: “Tôi không bắt các cậu làm như vậy ngay bây giờ. Các cậu đã gây dựng được mối quan hệ ban đầu rồi, vì thế chỉ đợi khi mối quan hệ của các cậu đã ngày càng thân thiết hơn thì cách đó mới có hiệu quả. Trước mắt hãy cứ kìm chế được cậu ấy đã, do gần đây tôi tiêu hao khá lớn năng lượng và cũng có chút việc bên New York nên không thể lập tức đến Mexico để giúp đỡ các cậu. Bây giờ việc các cậu cần làm là tạm thời ổn định Lyon và ở bên cạnh cậu ấy để gây dựng tình cảm, sau đó tìm cách đưa cậu ấy tới Mỹ, đến lúc đó tôi sẽ xem bước tiếp theo cần phải làm gì”.

“Nhưng mà”, A Tam nói, “Tôi và Địch còn muốn đi Cancun chơi vài

hôm, làm sao có thể đem theo hăng đây, hăng chưa mua vé, hơn nữa nếu đưa đến Mỹ, hăng còn không có hộ chiếu, visa...”.

A Tam đúng là bộc lộ rõ chỉ số IQ thấp, đến tôi còn không chịu nổi nữa, bắt đắ dĩ phải chen ngang: “Đại ca ơi, người ta là con lai của Thần tộc, chỉ cần chúng ta hơi kích động hăng một chút...”, A Tam bỗng nhiên bưng bình.

Trong cuộc nói chuyện này tinh thần của Tina có vẻ hơi bất ổn, khả năng bên New York cũng đã xảy ra chuyện gì đó. Tôi và A Tam thôi không làm phiền cô ấy nữa, dựa vào chỉ số IQ tuyệt vời của Dịch ca đây thì chúng tôi có thể tự giải quyết sự việc ổn thỏa. Nhìn đôi mắt của Lyon cực kỳ giống với đôi mắt của các em nhỏ miền núi trên tờ áp phích tuyên góp công ích, tôi luôn lo lắng một điều là thực tế hăng có thể nghe hiểu chúng tôi đang nói gì.

Cho nên tôi mới nói, khi bàn chuyện cần phải tránh cái tên có khả năng siêu phàm này, không phải hay sao, Lyon không khảo mà xưng, hăng bắt đầu dùng vốn tiếng Anh kém cỏi cứng nhắc nói với chúng tôi: “Vé máy bay, visa, Mỹ...”, ngay đến cả khẩu âm Ấn Độ của A Tam hăng còn nói giống hệt. Khả năng bắt chước của tên này đúng là quá giỏi.

Tôi nhanh trí nghĩ, nếu như mấy ngày này chúng tôi tranh thủ thời gian dạy cho hăng một số từ tiếng Anh đơn giản và cho xem Youtube... thì chẳng phải là rất nhanh thôi hăng có thể học được vốn tiếng Anh để nói chuyện cùng chúng tôi sao? Tôi vỗ vai Lyon, rồi gắng hết sức dùng tiếng Tây Ban Nha nói: “Este noches, estudias ingles”. (Tối nay, cậu học tiếng Anh).

Lyon vỗ tay thật lớn tán thưởng, chúng tôi lại thành công trong việc trở thành ba người bộ hành náo nhiệt và gây chú ý nhất trong thị trấn yên tĩnh này. Sau đó chúng tôi lững thững bước vào một quán bar uống chút gì đó, Lyon uống liền tù tì ba cốc Vodka pha với rượu Brandy, mặt và cổ mau chóng bị cồn nhuộm đỏ. Hăng vỗ vai chúng tôi rồi nói lặp đi lặp lại thật to: “Mi amigos... amigos...” (bạn của tôi...) tôi và A Tam ngơ ngác nhìn nhau và giơ cốc lên không trung, ngưng ngừng biểu thị xin lỗi với những người xung quanh. Chúng tôi đang định khuyên người bạn nhiệt tình này trật tự một lúc, ngộ nhỡ hăng say rượu sẽ biến thân, đi lung tung ở đường phố ngõ ngách thì phải làm thế nào.

Hắn lấy ra từ trong bộ quần áo cũ nát mà vừa rồi không muốn vứt đi một con dao nhỏ dài bằng khoảng hai ngón tay giữa đập lên trên bàn, sau đó đẩy về phía tôi, trong mồm nói làm nhảm gì đó. Sợ người khác nhìn thấy vũ khí công kích này sẽ gây phiền hà không cần thiết cho chúng tôi, nên tôi vội vàng vừa nhét con dao nhỏ đó vào trong túi vừa nói bằng Tiếng Anh: “Đủ rồi người anh em, cảm ơn cậu, phiền cậu nói nhỏ một chút có được không?”. Hắn đúng là con cún ngoan ngoan liền im bật luôn. Không hiểu tại sao, khi tôi đưa tay chạm vào con dao đó, toàn thân tôi xẹt qua một luồng cảm giác khó chịu. Khi đó may thay tôi nghe không hiểu hắn đang nói gì, không thì tôi sẽ trở thành người còn thất lễ hơn cả hắn trước đông đảo công chúng, đối với A Tam hoàn toàn không hiểu tiếng Tây Ban Nha thì không tính làm gì. Điều đó để sau này hãy nói.

Vùng nhiệt đới về cơ bản quanh năm thời gian đều là ngày đêm bằng nhau, cho nên rất nhanh chúng tôi có thể cảm thấy rõ được hoàng hôn đã dần buông xuống. Trước khi chúng tôi chưa hiểu về sự biến thân của hắn, ngoài việc phải để tên nhóc này tỉnh táo ra thì còn không được để hắn có cơ hội nhìn thấy ánh trăng.

Xem ra ông trời đang đứng về phía chúng tôi, khi nhá nhem tối, không biết ở đâu một đám mây đen thối đến kèm theo trận mưa đổ xuống làm cho cả thị trấn được tắm một phen sáng khoái. Mưa dường như không muốn ngớt, điều đó giúp chúng tôi sẽ bớt được một việc phải lo. Tên thanh niên nói không biết nghĩ này đang bắt đầu giục tôi ăn tối và dạy hắn tiếng Anh. Những ngày tiếp theo, ba người đồng hành thì có hai người ngô nghê nói không biết nghĩ, trọng trách chàng vú em tự nhiên lại trút xuống đầu tôi.

Cả một chặng đường tôi đi qua có đến bốn, năm lần người thấy mùi gà quay. Nếu người Mexico thích ăn gà quay như vậy thì buổi tối nay chúng tôi ăn gà quay cũng được. Sức ăn của Lyon thật khủng khiếp, hắn ăn một hơi hết ba con, lượng xương nhả ra còn ít hơn so với tôi chỉ ăn một con. Nếu không phải là tôi và A Tam vẫn còn thừa một ít tiền do trước đây kiếm được từ Millea thì sau khi đến Cancun chắc chúng tôi đã rơi vào cảnh nằm màn trời chiếu đất.

Khách sạn hôm nay chỉ có thêm một nữ du khách Nhật, hơn nữa phòng ngủ chuyên dùng cho nữ không liên quan đến chúng tôi, phòng lớn vẫn bị chúng tôi bao trọn gói. Lyon trước đây chỉ sống

trong căn nhà chật hẹp, bây giờ phần khích nhảy nhót loạn xạ từ giường này sang giường khác, tôi và A Tam chỉ giữ chặt lấy lãnh địa của mình. Thật vất vả mới có thể bảo hấn ngồi yên được, tôi và A Tam pha hai cốc cà phê đậm đặc uống và bắt đầu dạy hấn tiếng Anh. Sau này khi nghĩ lại tình cảnh lúc đó, sẽ cảm thán sự đời có lúc lại khó đoán như vậy. Đêm hôm trước chúng tôi vẫn còn chạy trốn sự truy sát vô cớ của hấn, đêm hôm nay đã lại thân thiết xưng huynh đệ với nhau trong một căn phòng. Cũng vì khó đoán như vậy mới giúp cho cuộc sống thêm hấp dẫn. Tôi dạy hấn chữ cái, thì, cụm từ, và những từ thường dùng, khi ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, dường như tôi nhìn thấy Millea đang ngồi yên lặng ở một góc giường vừa đá đá chân trong không khí một cách buồn chán vừa mỉm cười với chúng tôi.

Khả năng học của Lyon đúng là ngoài sức tưởng tượng, mới qua nửa đêm hấn đã cơ bản học hết các từ ngữ thường dùng. Hấn vô cùng phần khởi với thành tích nổi bật của mình. Tôi và A Tam cùng bàn bạc, để thực hiện kế hoạch ngày hôm nay thì chỉ có thể cố gắng dạy hấn thêm một chút tiếng Anh, nếu như còn thời gian sẽ từ từ nói cho hấn biết về thân thế và bản lĩnh mà hấn cần có.

Nói thật là về việc dạy Lyon sử dụng thần lực, trong lòng tôi và A Tam đều không chắc. Chúng tôi căn bản chỉ là người thường, Tina nói tôi là một tiên tri, ngoại trừ việc đến tôi cũng không biết là bản thân đã giết chết một con ác ma, thì căn bản tôi chẳng có bất cứ năng lực siêu nhiên nào.

Khi bài học vẫn đang tiếp tục thì đột nhiên Lyon cảnh giác ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Tôi lay lay cánh tay hấn, muốn hỏi xem hấn làm sao, trong phút chốc động phải hấn, tôi liền phản xạ có điều kiện rụt tay lại. Người hấn rất nóng, nóng đến mức có thể làm người ta bị bỏng.

Trong chớp mắt khi tôi rụt tay lại, Lyon đã cảm giác được tôi động vào hấn. Tôi nhìn thấy dưới ánh đèn điện một đôi mắt xanh ma mị giống hệt đêm qua, con ngươi do tác dụng của ánh điện thu nhỏ lại thành vạch thẳng đứng bé tí xíu. Sống lưng tôi ớn lạnh, trên cánh tay phút chốc đã nổi đầy da gà.

Nhưng hấn chỉ vội vàng nhìn tôi một cái, sau đó tay chân thoăn thoắt vượt qua cái đệm mà chúng tôi làm bàn học, đạp chân vào thanh sắt

chống lên xuống giường để lấy đèn, sau đó giống như tên bắn lao ra khỏi cửa sổ đang nửa đóng nửa mở rồi biến mất trong màn đêm. Nguy rồi. Hắn thực hiện biến thân trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, hơn nữa với tốc độ đó chúng tôi không thể đuổi theo kịp.

Không đuổi theo cũng không được, chúng tôi chỉ có thể vụng về lao xuống cầu thang chật hẹp, vội vàng móc chìa khóa ra mở cửa rồi xông ra ngoài. A Tam còn không kịp mặc áo, cởi trần rồi cũng hòa lẫn trong màn đêm, thoạt đầu nhìn trông như một chiếc quần rộng màu trắng đang chạy cùng tôi.

Mặc dù chúng tôi không biết hắn biến mất từ đâu, nhưng may thay là thị trấn nhỏ này buổi tối khá là yên tĩnh, chúng tôi có thể đuổi theo hướng có âm thanh vang tới.

Vẫn chưa kịp chạy tới chỗ giao nhau với đường lớn, bỗng từ sâu trong con hẻm đi lên núi phía bên phải chúng tôi hình như vang lên tiếng một chiếc thùng rác bằng tôn bị đá lăn lông lốc. Tôi quay đầu nhìn A Tam, nhưng tiếc rằng ánh sáng tối quá làm tôi tìm không thấy mặt cậu ta đâu, cũng không thấy được ánh mắt của cậu ta, dẫu sao thì A Tam biết được ý của tôi là được rồi, tôi chui vào lối con hẻm chỉ đủ rộng cho một người đi qua.

Tôi cố nhanh chân hết sức chạy lên bậc thang. Khi con hẻm bắt đầu rộng dần hơn, do tôi đã bước lên độ cao nhất định và tầm nhìn bắt đầu mở rộng, tôi thấy rõ đôi mắt đang phát ra ánh sáng màu xanh dưới ngọn đèn đường màu vàng cam, một tay đang túm lấy cổ áo của một người nhấc lên. Hừm, chất lượng quần áo không tồi, có lẽ là hàng hiệu.

“Đừng!”, tôi vừa gào vừa bước lên bậc thang cuối cùng, sau đó trên con đường bằng phẳng tôi chạy băng băng. Lyon không thèm nhìn tôi lấy một cái, mà vẫn nhìn chăm chăm vào con người trước mặt. Khi chỉ còn cách hắn vài bước chân, tiên sinh báo châu Mỹ gầm lên một tiếng sau đó dùng tay còn lại chụp lấy đỉnh đầu của người kia. Đó là một cô gái trẻ, nhìn trông giống như người da trắng Âu Mỹ, trông khác hẳn so với người Hispanic¹ Nam Mỹ thường thấy trên đường phố. Xem ra tôi không thể ngăn chặn được tội lỗi này rồi.

1 Người gốc Tây Ban Nha

Tôi trân trân nhìn cái tay của Lyon ấn vào đầu cô gái tóc vàng mắt xanh đang không ngừng tăng thêm sức mạnh, tôi sắp không chịu nổi

phải nhắm mắt lại. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên tay hẳn bỗng nổi lên một luồng ánh sáng trắng rực rỡ như ban ngày, còn trên khắp các nơi như tai mũi của cô gái đó lại chảy ra thứ dung dịch màu đen xì mà tôi và A Tam từng được thấy vài lần. Cô ta là một ác ma! Những khí đó nhanh chóng bốc lên thành khói đen tản vào trong không khí. A Tam ở phía sau còn đang ngoác miệng hà hơi vồ vồ tôi, sau đó chỉ xuống mặt đất. Tôi nhìn thấy một cái bóng của đôi cánh đang từ từ mở ra được ánh đèn đường chiếu xuống.

Dòng máu Thiên sứ chảy trong người Lyon đã thức tỉnh rồi!

Cùng lúc cô gái tóc vàng mắt xanh ngã xuống sau khi được trừ tà thì Lyon cũng ngồi tê liệt trên đất, mắt đã trở lại bình thường. Hẳn nhìn tôi một cách khó hiểu, hình như có chút phấn khởi, lại vừa sợ hãi. Tôi vội vàng đỡ hẳn dậy.

Không phải nghi ngờ gì nữa, A Tam cũng không rảnh, cậu ta vội vàng ôm cô gái tóc vàng mắt xanh vào lòng, làm bộ dạng ra vẻ lo lắng kiểm tra hơi thở của người ta. “Cô ấy không sao, vẫn còn sống. Các anh không cần để ý đến tôi, tôi sẽ đưa cô ấy tới bệnh viện”.

“Được, cậu mau đi đi, tiện thể bảo bác sĩ khám xem bệnh hạo sắc có chữa được không”. Tôi bực mình vung tay lên. A Tam nhìn tôi với cái biểu cảm vừa như vô cùng hổ thẹn lại vừa giống như vô cùng cảm kích, sau đó bắt đầu dìu cô gái kia xuống bậc cầu thang.

Lyon bám vào tay tôi, tôi cố dùng sức kéo cậu ta dậy. Tôi hỏi cậu ấy cảm thấy thế nào, cậu ấy gãi đầu nói: “Cảm thấy kỳ lạ, dường như trước đây tôi chưa từng thử”. Cậu ấy nói tiếng Anh, và đã có thể nói đến trình độ như này rồi!

Nhưng tôi vui là vì vừa rồi cậu ấy không gây tội mà ngược lại còn làm được việc tích đức, và bây giờ ngay lập tức đã trở lại bình thường. Với vốn tiếng Anh còn ấp úng và cứng nhắc, cậu ấy kể lại cho tôi quá trình vừa rồi, cùng những cảm giác như vậy trước đây. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi tôi vẫn còn mãi nghĩ phải làm thế nào để đi hỏi cậu ấy.

Hóa ra trước đây cậu ấy đã bắt đầu nhận ra mình khác với người bình thường. Lúc mới bắt đầu, có lúc thấy mình tỉnh dậy ở một nơi khác với nơi mình nằm ngủ, sau đó tường trong nhà xuất hiện những vết cào lớn, rồi là trên tay hoặc quần áo có dính một số vết máu đã khô. Điều này làm cậu ấy vô cùng sợ hãi, từ nhỏ cậu chưa từng gặp

cha cũng như mẹ, sau khi được nuôi lớn ở Juárez¹, do có sức mạnh trời cho và thân thể lạnh lẽo nên từng bị vài băng đảng xã hội đen tranh giành. Lúc đó cậu ấy vẫn chưa có những bệnh kỳ quái kia, nhưng cậu biết là cái gì tốt cái gì xấu, cậu ấy không muốn làm việc xấu, nên đi tàu chui chạy trốn. Lần đó, cậu ấy chui dưới gầm tàu hỏa, tay chân bám chắc vào một số linh kiện máy móc kiên trì suốt ba tiếng đồng hồ.

1 (Ciudad Juárez) thủ phủ bang Chihuahua, Mexico

Khi phát hiện bệnh kỳ lạ của mình, cậu ấy bắt đầu chủ động cách ly với mọi người, sống đơn giản. Sau đó, lưu lạc tới thị trấn nhỏ này, cậu ấy càng ít giao du với bên ngoài, vì cậu ấy phát hiện một số người có vẻ như cùng tuổi với cậu ấy đang ngày càng già đi, mà dáng vẻ của cậu ấy sau khi trưởng thành thì dường như không thay đổi, chỉ là râu mọc rất nhanh.

Chú ý đến điểm này, tôi hỏi cậu ấy: “Cậu nói người cùng tuổi đều già đi mà cậu thì chưa từng thay đổi, vậy từ khi cậu trưởng thành đến bây giờ rốt cuộc là bao nhiêu năm?”.

Cậu ta lắc đầu, nói chỉ nhớ hồi đó khói tàu hỏa thì đen đặc, đường cũng chưa có xe bốn bánh chạy, thuyền đều là thuyền gỗ, bên trên có mảnh vải rất là to. Vừa mới nghe, tôi có thể đoán nó cách đây đã là vài chục hoặc hàng trăm năm rồi.

Nói chuyện một hồi, chúng tôi cũng đã về tới nhà trọ Thanh Niên tắm rửa xong và leo lên giường. Lúc này ánh mắt A Tam vẫn chứa đầy sự háo sắc bước ung dung trở về. “Trên đường cậu không làm gì cô gái ấy đấy chứ?”, tôi ghét bỏ nhìn cậu ấy một cái.

“Tuyệt đối không có, trông tôi giống loại người như vậy lắm sao?”, A Tam có chút không vui.

“Không chỉ giống, mà căn bản cậu là loại người đó. Nói ít thôi, mau đi tắm đi, chút nữa chúng ta cần phải tiến hành thí nghiệm lớn”. A Tam không phải loại người so đo từng tí, vừa nghe thấy có việc lớn liền tung tăng tung tủy đi tắm.

Đợi A Tam vừa dùng khăn lau tóc vừa ngồi xuống cạnh tôi, tôi xoa xoa tay đánh bạo nói với Lyon: “Lyon, bây giờ cậu để tôi làm một việc rất kỳ diệu, có thể sẽ thành công hoặc có thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng cậu phải có một chút niềm tin, được chứ?”.

Hắn nửa hiểu nửa không hiểu gật gật đầu. Tôi tiếp tục nói: “Bây giờ

cậu hãy dùng trí óc tưởng tượng ra một nơi nào đó, tôi và Summit sẽ dùng điện thoại tìm một số hình ảnh, nếu như cậu có khái niệm thì là tốt nhất”. Tôi và A Tam dùng điện thoại tìm vị trí trên bản đồ của Cancun, cùng một số cảnh vật gần đó.

Lúc A Tam chưa quay lại, tôi đã nói đại khái cho Lyon biết về bản đồ thế giới và vị trí mà chúng tôi đang ở, nơi mà sau này chúng tôi cần đi,... tôi tin rằng trong đầu cậu ấy đã có hiểu biết sơ bộ về bố cục của cả Trái đất. Lyon nói lúc trước cậu ấy chưa từng đến biên giới ở phía Đông, cũng có thể nói chưa từng tới Cancun. Bây giờ, tôi và A Tam muốn làm thí nghiệm nhằm thức tỉnh Năng lực thiên đường có thể thao túng bản thân dịch chuyển trong nháy mắt của cậu ấy.

Vì tôi cũng không biết Millea và Tina hai bọn họ dịch chuyển trong nháy mắt bằng nguyên lý như thế nào, hay là chỉ dựa vào ý niệm và năng lực của bản thân là có thể làm được, cho nên tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác mà lần đầu tôi và A Tam được đi nhờ dịch chuyển ở cảng New Orleans bang Louisiana để mô tả một cách số hóa.

Lyon khẽ gật đầu, sau đó “phốc” một tiếng, cả người biến mất ngay trước mặt chúng tôi! Cậu ấy đã dịch chuyển thành công trong nháy mắt! Không đến nửa phút sau, cậu ấy đã trở lại, nhưng do bắt không chuẩn vị trí nên người đứng lên giường tầng trên của vị trí vừa rồi, “tung” – đầu cọc mạnh vào trần nhà.

Nhưng Lyon dường như không bận tâm đến điều đó, mà hết sức phấn khởi nói: “Tôi làm được rồi! Thoáng một cái tôi đã tới được đó. Có một người đang đi bộ trên đường bị tôi làm cho giật mình sợ hãi đứng im tại chỗ”. Cậu ta phất phất tờ rơi, chắc là tiện lấy từ trên tay người đi đường bị dọa cho kinh hãi. Tờ rơi sắc màu được viết bằng tiếng Anh “Lộ trình một ngày ở Cancun”, phía dưới còn có vài bức ảnh và giá bữa ăn. Lyon đúng là thông minh thoáng cái đã học được ngay rồi.

Đột nhiên, trong ý nghĩ của tôi nảy ra một ý niệm gian xảo. Tôi vỗ vào đùi Lyon, ân cần hỏi: “Cậu mệt không?”.

Cậu ta nhoẻn miệng cười: “Không mệt, không mệt, cái đó chơi vui!”. Kế hoạch của tôi sắp thành công rồi. Tôi bảo Lyon hãy ngồi xuống uống chút nước ép trái cây để nghỉ ngơi, sau đó giao cho A Tam mau thu dọn hành lý. A Tam có chút nghi ngờ sợ tôi đùa, sau đó thấy tôi cũng đang bắt đầu thu dọn đồ của mình thì cậu ta còn hấp tấp nhanh

hơn bất cứ ai.

Mười phút sau, tôi bảo Lyon hai tay mỗi tay nắm lấy tay tôi và A Tam, còn tôi và A Tam thì kéo hành lý của chúng tôi, “phốc” một tiếng, ba người trong phòng đã biến mất, chỉ còn lại một chiếc chìa khóa cửa chính đang nằm chỏng chơ trên giường. Dù sao thì chúng tôi cũng chỉ trả 2 đô la Mỹ để đặt cọc chìa khóa, cũng chẳng cần lấy lại nữa. Như tôi đoán, sau một hồi chổng mặt ngẩn ngui, chúng tôi đem theo hành lý đến được Cancun. Lần này chúng tôi đã có thể tiết kiệm được vé xe và vài tiếng bị tra tấn trên đường. Lúc này tôi và A Tam đều vui hết sức, nhưng chỉ khổ cái con mèo vừa mới tìm được thú vui mới mẻ kia, cả người ướt đầm mồ hôi thờ hồn hển như trâu. Cậu ta cười ngô nghê với tôi, vẻ mặt trong nháy mắt giống hệt A Tam đang đứng cạnh nhìn tôi, khiến tôi có chút áy náy trong lòng.

Cancun ở cực Đông của Mexico, cách Miami gần hơn hẳn một tiếng bay so với đi từ thành phố Mexico, hai nơi trong cùng một quốc gia nhưng chênh lệch một múi giờ. Hiện tại cũng gần đến lúc mọi người tỉnh giấc, tôi cố ý chọn thời gian này, vì thời gian này dù ngủ hay không ngủ đại đa số mọi người vẫn chui trong chăn, bỗng dưng từ đâu nhảy ra ba người và một đồng hành lý cũng không đến nỗi làm người đi đường sợ hãi.

Nơi chúng tôi đang ở cũng chính là cảnh đường phố mà ban nãy tôi cho Lyon xem, chính là bến xe bus cách nhà trọ Thanh Niên không xa, chúng tôi đeo hành lý lên vai, đi bộ không đến năm phút thì nhìn thấy logo Nhà nghỉ Thanh niên Quốc tế, tên của Nhà trọ là Mendo Joven. Nhà nghỉ mà có logo Nhà trọ Thanh niên Quốc tế thông thường đều có người trực cả đêm, quả nhiên là chúng tôi dễ dàng ký gửi hành lý ở lễ tân, đặt trước phòng ngủ đêm hôm đó vừa may còn thừa đúng ba chỗ. Lễ tân không hỏi chúng tôi tại sao lại đến vào cái thời gian kỳ lạ này, có vẻ như là quá đỗi quen thuộc rồi.

Lễ tân nói chúng tôi có thể tạm thời lên quán bar trên tầng bốn để nghỉ ngơi, không chừng còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc. Lyon gật đầu mạnh một cái, chắc là đem theo chúng tôi và cả đồng hành lý để dịch chuyển trong nháy mắt đã làm cậu ta đủ mệt rồi.

Trên sân thượng có phòng xem tivi, quán internet, bàn chơi bi-a và quầy bar dài, khu vực chính giữa là một bể bơi ước khoảng hai mét vuông, à không, là bồn ngâm. Xung quanh bể nước là vài chiếc bàn

ghế mang phong cách khác nhau, còn có hai cái giường lưới. Lyon không cần biết ra sao, trèo lên giường là bắt đầu ngủ.

Không lâu sau, cơn buồn ngủ bắt đầu tấn công, còn bầu trời đang bắt đầu chiếu ánh sáng bạc. Vừa hay, trên quầy bar của sân thượng, người phục vụ đã từ từ đưa bữa sáng lên, có bánh bao phô mai ngô miến, còn có trà, nước cam và cà phê. Do chúng tôi chưa chính thức vào ở, nên không được ăn, nhưng tôi vẫn mặt dày hỏi người phục vụ có được ăn một chút không, anh ta cười phúc hậu nói: “Tất nhiên rồi, cứ ăn thôi, cứ ăn thôi”.

Tôi tự rót cho mình một cốc cà phê không thêm đường sữa, làm một hơi hết sạch, khiến mồm đắng ngắt. Tôi đi tới rìa sân thượng, thấy ở cửa nhà trọ lần lượt xuất hiện nhiều người. Họ đứng chờ ở trước cửa, có hai người vừa ngáp vừa đi qua đi lại, đôi mắt vẫn còn lim dim ngái ngủ. Những người đó chắc là du khách tham gia đoàn du lịch một ngày.

Không biết có phải là do ảo giác của tôi hay không, một người đi qua đi lại dường như cố ý nhìn về phía sân thượng để thăm dò, sau khi chạm phải ánh mắt của tôi thì liền lập tức chuyển hướng.

Lúc này, bên cạnh tôi bỗng có một cơn gió thổi tới, tôi quay đầu nhìn, thì thấy Lyon đang ở trạng thái vận sức chờ phát động xuất hiện bên phải của tôi, hơn nữa còn muốn nhảy lên lan can của sân thượng.

Tôi nhanh mắt nhanh tay ngăn được Lyon lại, lần này tôi túm được vào quần áo của cậu ta, nhưng có một cảm giác bỏng cháy lan tới lòng bàn tay tôi, tôi cố chịu và dùng sức kéo cậu ta lại phía sau:

“Lyon, dừng”.

Ánh sáng màu xanh vừa bắt đầu tỏa ra trong mắt cậu ta từ từ nhạt dần, cậu ta tức tối nhìn tôi vẻ khó hiểu và bộc lộ rõ sự nóng vội:

“Nhưng, đó là, xấu...”.

Lyon vẫn chưa có khái niệm về thiên sứ ác ma, tôi hỏi cậu ấy: “Có phải giống như người đêm hôm qua không?”, cậu ấy gật đầu.

Vậy đây là sự trùng hợp thật kỳ lạ. Đêm qua ở Guanajuato, bên ngoài Nhà trọ Thanh Niên có một con ác ma, và bây giờ đến Cancun khi vẫn còn chưa chính thức nhận phòng thì lại chui từ đâu ra một ác ma nữa. Liệu có phải chúng tôi đã bị chú ý rồi không, hoặc có thể nói, số lượng ác ma đã nhiều lên?

Tôi kéo A Tam vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ dậy,

khuyên can mãi thì cuối cùng Lyon cũng không chế được cảm xúc của mình. Nhưng cậu ấy vẫn giậm chân hục hặc: “Nhưng, nhưng mà không được cho nó chạy thoát...”.

Tôi lại liếc nhìn xuống dưới, sau đó nghĩ ra một cách. Tôi nói với Lyon: “Bọn họ là du khách, hôm nay tới nơi nào đó gần đây để chơi, bây giờ xe bus chưa tới, chúng ta xuống dưới đăng ký, nếu vẫn còn ghế trống thì chúng ta sẽ đi cùng, sau khi tới chúng ta sẽ xem nên làm thế nào, hãy giết nó vào lúc người khác không nhìn thấy, có được không?”. Cậu ấy dẹt miệng lại và gật đầu.

Tôi giục A Tam mau ra quầy bar rót một cốc cà phê đậm đặc uống, sau đó chúng tôi xuống dưới lầu để đi đăng ký. Lễ tân cứ khen chúng tôi may mắn, vì vừa mới qua cuối tuần nên du khách không nhiều lắm, hiện tại đoàn Tulum và đoàn Coba vẫn còn bốn chỗ, ba chúng tôi có thể lên xe hết. Mỗi người phải trả tầm 80 đô la Mỹ chi phí tour, bao vé vào cửa và bữa trưa. Xe đã đến rồi, chúng tôi cũng không nghĩ nhiều nữa mà vội vàng móc tiền ra, lễ tân ngay lập tức nhảy xổ ra để chặn xe lại.

Tóm lại là ba chúng tôi đã cầm được vé du lịch lên xe. Đó là chiếc xe thương vụ dài có thể ngồi được bảy đến mười người, bên ngoài dán câu slogan và logo của Cục Du lịch Mexico nổi tiếng. Sau khi lên xe, Lyon ngồi dõn vào góc của hàng ghế sau cùng, cách xa con ác ma. Vốn dĩ dự định chiếc xe này sẽ đi thẳng tới điểm du lịch, nào ngờ sau khi dõn đủ người ở mấy cửa khách sạn xong liền dừng lại tại một cửa hàng khi chưa đi nổi năm phút. Tất cả mọi người xuống xe. Chúng tôi giống như vịt đang bị lừa vào trong cửa hàng đồ lưu niệm lớn, đi qua đường chéo đến khu đổi vé và chờ xe, thủ đoạn kinh doanh này đúng thật là độc ác. Đối với những hành khách ở Nhà trọ Thanh Niên có vài đô la một đêm như chúng tôi việc tham gia tour du lịch một ngày giá rẻ thì ít nhiều cũng có sự chuẩn bị, huống hồ đây lại là sở trường của tôi, nhưng đối với những vị khách lớn được đón từ khách sạn Marriott và khách sạn Ritz-Carlton thì đáng lẽ bọn họ không được vui thì lại vui giống như đi vào giữa rừng hoa, nhìn đông ngấm tây, bất kể giá có đúng hay không, bất kể là bên dưới không có nhãn sản xuất tại đâu, đều mua không ít.

Cuối cùng chúng tôi cũng ngồi lên chiếc xe bus đi về điểm đến, Lyon căng dây thần kinh, giống như đang cắt tiết gà, còn tôi vừa lên xe đã

không thềm đếm xỉa đến hướng dẫn viên du lịch tạm thời có đang bắn nước bọt tung tóe không mà trực tiếp chìm vào giấc ngủ. Hơn nữa cũng như trước đây, cứ đúng lúc gần đến nơi thì lại mở mắt. Sau khi du khách nối đuôi nhau xuống xe, mắt của Lyon không chịu được cứ dán vào con ác ma đó. Mỗi lần tôi đều phải đùa cho Lyon nói chuyện để phân tán sự chú ý của cậu ấy. May sao con ác ma đó không phát hiện ra chúng tôi, từ đầu tới cuối nó không nhìn về phía chúng tôi, ban nãy trên hai chiếc xe đều không có hoặc là do khi ở trên sân thượng tôi nghĩ nhiều quá.

Con ác ma đó cùng mấy người bạn trong đoàn đi giải quyết nhu cầu cá nhân, tôi bám theo bọn họ, Lyon cũng lẻo đẹo đi bên cạnh. Nhà vệ sinh nam không cần xếp hàng, tôi và A Tam cùng con ác ma đó đều đi vào bên trong, Lyon đứng cạnh bên ngoài cửa. Sau năm phút, hướng dẫn viên tập trung mọi người lại, đi qua sạp bán hàng nhỏ và hướng về phía cửa chính của khu thăm quan, anh ta thao thao bất tuyệt¹ giới thiệu về điểm du lịch bằng tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha.

¹ Ý nói liên hồi, hết cái này sang cái kia, tưởng như không bao giờ dứt; thường mang hàm ý mỉa mai, chê bai những người nói nhiều. Trước mặt chúng tôi là trung tâm thị trấn của một bộ lạc, chúng tôi vẫn chưa bước vào bên trong nên chỉ có thể nhìn thấy một bức tường đá. Hướng dẫn viên bắt đầu giới thiệu, xưa kia đây là chỗ tránh nạn của người dân trong thành phố, chỉ cần trốn vào bên trong tường đá này thì lốc bão dù lớn đến đâu cũng không sợ. Tôi vừa chăm chú nghe những kiến thức thú vị này vừa nhìn về phía A Tam và Lyon. Lyon bây giờ đang đứng cạnh hướng dẫn viên, nhìn bức tường giống như bị hớp mất hồn, nghiêm nhiên là đã không thềm đếm xỉa gì đến con ác ma kia.

Tiếp theo chúng tôi sẽ đi vào thị trấn đó, hướng dẫn viên chỉ vào những ngôi nhà nhỏ đến mức nhiều nhất cũng chỉ nhét được hai người, giải thích rằng đây là khu dân cư, cái cao cao trông giống với kim tự tháp chính là Miếu Thần, kết cấu của nó có rất nhiều cột đá. Cạnh Miếu Thần có một cái cửa có thể đi xuyên tới bãi biển, những chỗ còn lại đều là vách đá dựng đứng. Ngày hôm nay khá nắng nóng, mặt biển cũng khá yên lặng nhưng phía xa ngoài bãi cát khoảng vài chục đến một trăm mét, lại xuất hiện một cái vạch trông

giống như đường bọt sóng trắng, cứ thế men theo bờ biển kéo dài ra, nhưng không xô đến bãi cát biển. Ở đây là nơi giao thoa của hải lưu. Hướng dẫn viên nói trước đây phần lớn người Mỹ bản địa Indian đều biết chèo thuyền gỗ đánh bắt cá, chỉ cần không vượt ra khỏi vạch trắng đó là tuyệt đối an toàn, hơn nữa gần vạch trắng còn có rất nhiều loại cá.

Trở lại thị trấn, có hai con thằn lằn màu xanh có chân trước dài, nghe nói đã sống ở đây tầm vài trăm năm. Thấy rất nhiều du khách đang nhìn về hai vợ chồng nó, dường như đã cản trở hai vợ chồng làm việc e thẹn nên một con phồng da dưới cằm trông giống chiếc quạt, há miệng từ từ lại gần chúng tôi.

Sau khi chúng tôi rời đi, tôi quay đầu lại mới phát hiện Lyon đã đi xa theo hướng dẫn viên, tôi vội vàng đuổi theo, A Tam rút lại phía sau, thay cho công việc lúc trước của Lyon – theo dõi kẻ xấu. Đến đây, tôi thực sự không thể dùng hai từ “dễ thương” để miêu tả người bạn học cùng phòng kiêm đồng nghiệp gốc gác kia nữa.

Tôi đi đến bên cạnh A Tam, hỏi cậu ta có thấy thú vị không, cậu ta thần thần bí bí ghé vào tai tôi nói: “Địch, không hiểu sao tôi thấy cái tên này rất quen, dường như tôi đã gặp hắn ở đâu rồi”.

Tôi gõ vào đầu cậu ta và nói nhỏ: “Tất nhiên rồi, vừa trên hai chiếc xe, hắn đều ngồi phía trước chúng ta, thì cậu phải thấy quen rồi”.

Cậu ấy lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải, là lúc trước nữa cơ. Hắn hình như giống chúng ta, đều là người Mỹ”. Tôi đến lạy Tam gia, cậu bây giờ chỉ là lưu học sinh visa F1, là cái loại tới I-20 thì phải cút xéo mà còn cho mình là người Mỹ rồi cơ đấy, đúng là mặt dày không biết xấu hổ.

Tôi còn chưa kịp chế nhạo cậu ta, thì đột nhiên nét mặt cậu ta như bưng bình, ôm chiếc balo lên trước ngực, bắt đầu tìm kiếm bên trong. Tôi biết cậu ta muốn tìm cái gì. Quả nhiên, khi cậu ta lấy ra một tài liệu nhãn nhúm thì tôi liền biết đó chính là danh sách người mất tích mà chúng tôi tìm được.

Ba trang đầu là danh sách số người mất tích tại bang Louisiana – nơi mà lần đầu tiên chúng tôi được nhìn thấy thiên sứ và ác ma đánh nhau. Lúc đó chúng tôi đang đi điều tra vụ việc vòi rồng màu đen, chỉ là sau này mãi mà không có chút manh mối nào, lại đúng lúc gặp Millea và Belial, nhưng ngày hôm đó chúng tôi cũng không có được

thông tin nào của Belial từ Millea. Trong tai nạn vòi rồng đó, những con thuyền và căn nhà cạnh bờ đều không bị tổn hại gì, nhưng số người mất tích lại lên đến hai mươi hai người, và chúng tôi không biết đó có phải là con số cuối cùng hay không.

Trên trang thứ hai, có một cái tên Felix Rewal của người đàn ông trung niên bị mất tích đã thu hút ánh mắt của chúng tôi. Bức ảnh phía trên mặc dù là từ mấy năm trước rồi, nhưng tôi vẫn nhận ra. Người đàn ông phía trước đang cùng “bạn gái” đi du lịch ngắm cảnh chính là hắn, không sai vào đâu được.

Tôi xem kỹ một lượt trang trước trang sau, xác định không còn khuôn mặt nào trông quen quen nữa. Đối với người đàn ông mất tích đột nhiên xuất hiện ở nước láng giềng này, lại còn bị Lyon chắc chắn là ác ma trong chốc lát đã chiếm lấy mạch suy nghĩ của tôi. Trước và sau khi hắn bị nhập thân, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì? Nhưng cũng giống như tôi đang nhắc nhở Lyon, bất luận đang nghĩ những gì, cũng còn cần các biểu hiện khác nữa. Nói chung là trước khi nghĩ ra cách đối phó tốt, địch không đụng đến ta thì ta không động đến địch.

Tôi để cho A Tam tiếp tục ngoạn ngoạn đi theo phía sau hắn ta, sau đó tôi nhanh chóng đi tìm hướng dẫn viên và Lyon. Như vậy, cũng là đã dạo chơi xong di tích Tulum, trạm tiếp theo là di tích Coba. Lúc lên xe, tôi để ý thấy thần sắc của Lyon có vẻ khác, sự thay đổi đó cụ thể là cái gì thì tôi không nói chính xác được.

Theo Lyon nói thì trong đầu cậu ấy dường như lật lên vài bức tranh cổ, phảng phất như rất lâu rồi đã đến nơi giống thế này, và còn từng bảo vệ chúng. Hôm nay mới xem được hai nơi, vẫn còn một di tích đô thị chủ yếu mà chúng tôi chưa đi là di tích Chichén Itzá, Lyon dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn tôi, đề nghị ngày mai vẫn đến nơi đó, cậu ấy muốn tìm hiểu thêm. Dù sao thì chúng tôi cũng khá hứng thú nên đồng ý ngay.

Lyon gật đầu hài lòng, sau đó nói: “Qua ngày hôm nay chúng ta sẽ không phải gặp người xấu đó nữa, đêm nay tôi sẽ giết hắn”.

Không còn cách nào khác nên tôi chỉ có thể đồng ý, nhưng tôi đưa ra điều kiện: “Giết thì được, nhưng cố gắng không làm bị thương chủ nhân của cơ thể đó. Ngoài ra, cậu có cách gì để trước khi giết chết con ác ma đó có thể để cho nó tiết lộ một số thông tin không?”, thôi

chết, tôi lỡ miệng nói với cậu ta đó là ác ma rồi.

Lyon dường như không để ý cái thứ xấu xa đó rốt cuộc là gì, cậu ta có chút đăm chiêu đưa ngón tay cái đỡ lấy cằm suy nghĩ, sau đó cười nói với tôi có lẽ không có cách nào làm được.

Tôi có một linh cảm không được tốt lắm.

Xe bắt đầu đi về phía di tích Coba. Sau khi lên xe, tôi lại một lần nữa rơi vào giấc ngủ mà không thể chống cự lại, sau này theo như A Tam nói thì Lyon tập trung hết tinh thần vào nghe hướng dẫn viên du lịch nói từng từ một, và còn chạy lên hỏi thêm mấy câu. Cảm giác nhận tổ quy tông có lẽ rất tuyệt.

Xe dừng tại cửa khuôn viên, chỉ có thể đi bộ vào trong mà thôi. Khi vừa đi vào cảm giác hơi thở ở đây và Tulum hoàn toàn khác nhau, hàng cây hai bên đường che lấp đi ánh mặt trời, đều là con đường bùn đất do người đi mà thành. Vòng qua rễ cây lộ trên mặt đất mới thấy nơi cho thuê xe đạp, bên trên ghi rõ giá của các loại, hơn nữa không chấp nhận quẹt thẻ cũng không nhận đô la Mỹ. Tôi sờ vào ví xem số tiền peso còn thừa không nhiều, cắn răng nói với mọi người: “Rèn luyện cơ thể, đi sang bên này!” thì hai tiểu đệ tự nhiên không có ý kiến gì khác, tự động theo tôi.

Từ nơi dừng xe đạp đến kim tự tháp ở sâu nhất khoảng ba kilomet.

Tôi đeo tai nghe bắt đầu chạy nhanh như bay, dù sao cũng là những người huấn luyện có tố chất, trong một chốc lát đã vượt mấy chiếc xe hai bánh.

Di tích Coba là một cảnh đẹp duy nhất cho phép leo lên Kim tự tháp trong tất cả những di tích Maya gần quanh đây, vì thế mặc dù mức phát triển của nó không được như Chicchén Itzá, nhưng lưu lượng người lại vượt xa Chicchén Itzá.

Đây là một thành bang ẩn giấu trong rừng sâu, do bóng cây rất dày nên nếu như không có biển tên đường và chỉ dẫn đường đất thì dù cho Kim tự tháp cao ngất tầng mây có ngay cạnh bạn thì bạn cũng không thể nhìn thấy. Kiến trúc bằng đá phân bố khắp các vị trí trong rừng, đài thiên văn, khu dân cư và khu hành chính.

Một đoàn người đi rất nhanh trên đường, hướng dẫn viên chết tiệt lúc nào cũng cho chúng tôi thời gian một tiếng để dừng lại. Trên đường, tôi nhìn thấy Lyon trong cả một quá trình đều giống như miếng bọt biển đang hấp thu tri thức của hướng dẫn viên, tính cách

không cam chịu của tôi lại bắt đầu phát tác rồi. Lựa lúc đường vắng, tôi mở điện thoại bắt đầu tìm kiếm một số kiến thức về nền văn minh Maya và Indian.

Hiện tại chúng tôi đang ở di tích Coba có vị trí cách biển Caribbean bốn mươi kilomet về phía Tây, cách Chichén Itzá chín mươi kilomet về phía Đông, trong thời kỳ phồn thịnh của thành phố rừng rậm nhiệt đới đã từng có khoảng năm mươi nghìn cư dân sinh sống ở đây. Sau khi người Tây Ban Nha tới thì số lượng người bắt đầu suy yếu dần.

Thực ra, ở Nam Mỹ ngoài trừ nền văn minh Maya mà chúng tôi biết chút ít ra thì vẫn còn một số nền văn minh cổ đã từng vinh quang hiển hách, ví như sườn núi Đông Sierra Blanca của phía Tây dãy Andes, nền văn minh Chavin trong đất nước Peru, vào thế kỷ XV trước khi bị đế chế Inca chiếm đoạt, thành phố Chan Chan – thủ đô vương quốc Chimor cũng đã có một thời hưng thịnh...

Bất giác chúng tôi đã đến dưới chân Kim tự tháp Coba. Không ít đoàn người và các du khách khác đã bắt đầu từ từ leo lên trên. Nhìn từ bên dưới lên, Kim tự tháp không dốc lắm, nhưng mỗi người bọn họ cơ bản đều bò trên cầu thang, sử dụng cả tay và chân để leo lên. Người xuống dưới càng nguy hiểm hơn, vì thế có một số người dùng móng ngò lê xuống từng bậc từng bậc một, có một số vẫn còn đang duy trì tư thế như đang leo lên. Ở giữa có một sợi dây thừng thô để du khách dễ dàng leo lên.

Thoáng cái đã không thấy Lyon đâu, tôi ngẩng đầu lên thì thấy cậu ấy ở trên đỉnh tháp vẫy tay và gọi lớn về phía chúng tôi. Cái tên nhóc này, tôi đã nhắc nhở hàng nghìn hàng vạn lần rằng nhất định không được dùng thần lực nơi đông người, thế mà lại không nghe, để rồi xem sau này tôi sẽ tìm cơ hội xử lý. Cũng may, những người xung quanh đều đang bận chụp ảnh hoặc lên xuống Kim tự tháp, không có ai để ý đến hành động của cậu ta.

Tôi và A Tam cũng bắt đầu leo lên tháp. Quả nhiên, khi bắt đầu mới cảm thấy nó thật dốc, bởi vì, tôi nhìn mỗi tấm đá đều bị các loại mồ hôi dầu như trên tay, mặt, và móng lau bóng loáng, đúng là cúi đầu nhìn ánh mặt trời thật hay.

Cũng may tôi và A Tam không phải chỉ ăn chay, vì thế chúng tôi nhào nhào thể hiện tuyệt thế công phu, leo lên dẫn đầu dưới con mắt

ngưỡng mộ của bao người, cảm phần xông lên phía gương mặt đăc ý của Lyon. Không ngờ ở bậc cuối cùng thì bị cái đỉnh đầu bóng loáng của chú trai người Địa Trung Hải sáng lóe mắt mắt vài giây, suýt nữa mất thăng bằng ngã vớ cằm.

Sự quá tay giữa cao thủ với nhau ít nhất cũng sẽ có những sai sót nhỏ như cao thủ và đối thủ kém cỏi chơi cờ, ví dụ giống tôi và A Tam, sau khi thấy tôi xảy ra sai sót lớn thì cậu ta liền vươn lên leo tới đỉnh Kim tự tháp trước.

Trên đỉnh tháp ngoài một cái Miếu Thần nhỏ ra thì chỗ trống chưa đầy một trăm mét vuông người đã chen chúc, tôi bỗng có cảm giác được trở về đất nước mình. Tôi tìm Lyon trong biển người, thấy cậu ấy vẫn đứng ở vị trí mà cậu ấy vẫy tay với chúng tôi, chỉ là cậu ấy đang nhìn về phía trước, cả người giống như đóng đinh tại chỗ.

Tôi nhìn theo hướng của cậu ấy, một cảm giác chấn động và quen thuộc dâng lên. Chấn động ở chỗ tất cả cảnh vật trong tầm mắt đều được thu nhỏ trong chốc lát và bị thu phục dưới chân mình, nền đất hơi vàng cùng “vệ sĩ rừng sâu” đang mỗi “người” cầm một cái ô xanh, đứng xếp hàng có trật tự bảo vệ phía trước, bất giác có chút cảm giác ngạo mạn đứng cao hơn so với chúng sinh, đây chính là Đàn tế Thần của Maya. Thầy chiêm tinh của năm đó là đứng ở đây... vừa ăn thịt xiên nướng vừa tính, một đứa trẻ sinh vào Thiên Hy Niên¹ thế kỷ XXI, sẽ nghênh đón ngày tận thế vào mùa đông năm tốt nghiệp tiểu học.

1 Xuất phát từ tiếng Latin có nghĩa một ngàn năm. Một thuyết trong Kinh Thánh của Cơ Đốc giáo, trình bày về sự trở lại của Chúa Cứu Thế.

Cảm giác quen thuộc... là tôi dường như đang trở lại ngày ngồi trước tivi, nghe thấy lời bộc bạch “Sau mưa xuân vạn vật sinh trưởng, lại đến mùa động vật giao phối...”, phát ra từ giọng nói đầy từ tính.

Từ chấn động thị giác phục hồi tinh thần trở lại, tôi phát hiện Lyon đứng bên cạnh đã biến đâu mất từ khi nào. Tôi quay đầu lại nhìn, vừa lúc A Tam hướng về phía tôi và nhún vai. Cậu ấy cũng phát hiện con mèo của chúng tôi đã biến mất. Sân trên đỉnh tháp nói lớn cũng không phải là lớn, chúng tôi đang đi một vòng xung quanh kiến trúc Miếu Thần, chụp vài bức ảnh tự sướng mà vẫn không tìm thấy cậu

ấy.

Lúc này tôi vô tình nhìn lướt xuống phía dưới, thấy Lyon trên người mặc quần áo của tôi đã ở chân tháp rồi, hơn nữa đang nhìn đông nhìn tây, giống như đang tìm kiếm cái gì đó. Chỉ cần cậu không ăn du khách thì thích chơi thế nào thì chơi thế ấy. Sau khi biết được hành tung của cậu ấy. Tôi và A Tam vui vẻ chụp không ít ảnh, bao gồm cả ngòi trên bậc khi bò xuống dưới, để đầu và mông của vô số du khách lưu vào bộ nhớ điện thoại rồi lại chụp tiếp.

Khi xuống tới chân tháp, Lyon chào chúng tôi sau đó thoắt cái thành một luồng khí xông về phía tây, nơi rừng rậm không có người. Một dự cảm chẳng lành dâng lên, hơn nữa dự cảm này hướng về người đàn ông trong danh sách mất tích đó.

Dưới điều kiện không gây chú ý, tôi và A Tam từ từ di chuyển vào trong rừng sâu. Ánh mắt của người bảo vệ quét qua, khiến hai chúng tôi chạy như điên, may mà phía sau không có tiếng gọi vang đến.

Khi du khách bên ngoài đã khuất tầm mắt thì chúng tôi kinh hãi phát hiện trước mắt không có bất cứ cái gì. Điều đó có nghĩa là hai người trừ tà đã bị lạc đường trong khu rừng rậm ở nước khác. Do vị trí của cây không có quy tắc, nơi mà chúng tôi quay lưng vào nhau chưa chắc đã là hướng mà chúng tôi tới. Còn lối vào rừng xanh tươi um tùm, mà một vùng ở gần đây thì lại biến thành những cái cây trụi lụi, căn bản không thể phân biệt hướng Nam Bắc thông qua sự phân tán của lá cây.

A Tam lúc này dừng cảm đứng ra, chỉ về phía trước bên phải tôi nói: “Nếu nghe anh thì đi bên này”.

“Tại sao?”

Cậu ấy cơ trí nhắc cái gọng kính không tròng lên và nói: “Nhìn xem, trên cái cây đó có vài vết cào xước, tôi thấy đó chính là của Lyon”.

Như vậy là A Tam đã tranh được một lần nổi bật.

Vậy nên chúng tôi đã cẩn thận đi theo hướng đó. Nếu như đây không phải là của Lyon để lại mà là của một con báo Mỹ không sai vào đâu được thì chặng đường này của chúng tôi dù có kỹ năng trừ tà cao siêu như nào (thực tế là chúng tôi không có) thì cũng chỉ có thể “Oh Blood” (chết chắc) rồi.

Trong phút chốc, một luồng sức mạnh từ phía sau đánh úp tới, người thường xuyên đeo tai nghe nhạc nhảy như tôi còn mơ hồ nghe thấy

tiếng gió, trong lòng biết chắc chiêu này thật hung ác. Tôi lập tức phán đoán cần ngã thẳng xuống đất, nghiêng vai chịu đau trên nền đất, sau đó đá ngằm một chiêu về phía đối phương.

Tác dụng trọng lực của lôi kéo quả nhiên nhanh hơn rất nhiều so với tự mình ngồi xuống, tôi khó khăn lắm mới có thể tránh được móng vuốt của đối phương đang lao tới, nhưng do tôi đánh giá quá cao về tính linh hoạt của bản thân nên cú đá không được đá ra. Nhưng vô tình lại thành hay, đối phương bị cơ thể của tôi vấp phải nên dường như hơi mất thăng bằng. Thông thường vào lúc như này thì người chỉ gây vướng chân A Tam sẽ xuất hiện. Quả nhiên, tôi nhìn thấy một người tầm bảy mươi lăm, tám mươi kilogram đột nhiên xuất hiện ở phía trước, hắn bị A Tam đá cho đến hoàn toàn mất thăng bằng, ngã nhào về phía tôi.

“Tôi đến rồi đây!”, một tiếng hét từ trên không trung vang tới, trong chút tầm nhìn sót lại khi tôi vẫn chưa bị cơ thể của kẻ địch đè kín lên thì một bóng đen nhanh chóng vụt qua, ngay sau đó cái cơ thể vốn sắp ngã lên tôi bị vứt ra xa hai trượng¹. Cái tên Lyon này, đánh úp vẫn còn thêm câu mở đầu, đúng là vẫn chưa có kinh nghiệm.

1 1 trượng = 4 mét

Tôi bò dậy, nhìn thấy bóng dáng của người mà Lyon nói là ác ma cũng đang bò dậy, dùng tay xé chiếc lá dính ở khóe miệng, bực tức nhổ nước bọt. Hắn bắt ngờ cười: “Hai người quả nhiên không phải là người bình thường”, hắn chỉ vào tôi và A Tam, “Còn người, vốn dĩ hơi thở của người và con người không giống nhau, nhưng không ngờ lũ yêu nghiệt các người lại có thể giúp đem thức ăn của các người đến. Các người hôm nay thật may mắn, cái bị thịt đầy mỡ này đã cản trở sức mạnh của ta, hơn nữa ta còn có nhiệm vụ của mình. Không thì các người hôm nay sẽ phải cùng an nghỉ với thành cổ Maya này rồi”. Tôi nghe hiểu hết, bởi vì hắn nói giọng tiếng Anh rất trôi chảy.

Cái tên này đúng là da thịt dày, biết chúng tôi có hai tay và còn có chỗ dựa vững chắc, bốc phét xong còn muốn chạy trốn.

Lyon giống y như A Tam, mặc dù ngốc nhưng ít ra không ngu, cậu ta vẫn trong trạng thái của con người, chỉ một giây đã hung bạo thành mèo mắt xanh... không, báo châu Mỹ, tốc độ nhanh như đạn bay ra

khởi nòng súng bắn thẳng về phía con ác ma đó.
Trong giây lát tôi và A Tam mở to hai mắt đứng nhìn.

Chương 9: Dũng cảm chiến đấu với ác ma, Thiên sứ vượt biên

Con ác ma đó căn bản chỉ là giả vờ bỏ đi, đúng lúc Lyon vẫn còn trên không trung thì nó nhanh như chớp xoay người lại, tôi và A Tam cùng nhìn thấy đôi mắt của nó phát ra màu đỏ, mất đi con ngươi và lòng trắng giống như những con ác ma trước đây. Nhưng cũng hơi khác so với các ác ma mà chúng tôi nhìn thấy những lần trước. Con ác ma mắt đỏ này đã tính thiếu một bước. Đúng lúc hấn cũng đang ở trạng thái biến thân bạo lực, xoay người lại trừng mắt nhìn về phía chúng tôi thì bất ngờ có một lực mạnh đã đánh về phía chúng tôi trước, cả người tôi bay thẳng lên dính chặt vào thân cây, hai chân chới với, phía sau lưng không thể cử động, còn A Tam do cách xa cây nên thảm hơn tôi, cả người cậu ta mất đi trọng tâm, bay lên, đầu đập mạnh vào tảng đá nổi trên đường ngay phía sau lưng, máu tươi tuôn chảy.

Lyon không hề hấn gì, có thể là do cơ thể được kết hợp bởi sức mạnh của Thần bộ lạc và Thượng vị Thiên sứ, cậu ấy lao thẳng về phía trước ác ma mắt đỏ. Lyon dùng lại tư thế như khi ở Guanajuato, tay ấn lên đỉnh đầu của ác ma, không ngừng gia tăng thêm sức mạnh. Con ác ma mắt đỏ nhìn thấy động tác tay như vậy lập tức trở nên vô cùng sợ hãi. Nó cố chịu cơn đau mãnh liệt, nơi kẽ răng phát ra vài từ: “Không ngờ ngươi lại chính là người mà chúng ta đang tìm... ngươi... không ngờ ngươi lại có dòng máu của Thiên sứ...A!” Nơi lòng bàn tay của Lyon bắt đầu phát ra một luồng ánh sáng trắng. Mặc dù ánh nắng buổi chiều vẫn đang chói chang, nhưng dường như lòng bàn tay của cậu ấy còn chói chang hơn. Màu đỏ ngập tràn trong đôi mắt của ác ma tan dần, trên cơ thể của nó khói đen dường như đang tuôn ra từ khắp các lỗ chân lông, sau đó phụt lớn như pháo hoa rồi tan biến.

Các đốm lửa nhỏ vung vãi xuống thảm lá rụng, bỗng bèn lửa bùng cháy, mấy người chúng tôi phải cởi áo, vừa giẫm chân vừa dùng áo đập tới tấp vào khoảng xung quanh như đang đập chuột, cuối cùng đã ngăn chặn được một trận cháy rừng lớn xảy ra trong đám khói

cay xè mắt. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy cơ thể máu thịt đầy đặn ban nãy giờ đã bị hong thành một cái xác khô, hơn nữa quần áo còn bị cháy nham nhở. Tôi và A Tam ít ra cũng là người trừ tà được sứ giả của Thần đích thân ủy quyền, vì thế chúng tôi đã đọc cho người chết nghe một đoạn thơ Thánh cầu siêu bằng tiếng Latin với giọng phát âm không chuẩn.

Giới học thuật đã không ngừng tranh luận về việc tiếng Latin trở thành “ngôn ngữ sách vở đã chết”, có người cho rằng là tiến bộ nhưng có người lại cho rằng đó là thụt lùi, tiến bộ là biểu hiện tính đa dạng của tự nhiên, còn luận chứng của thụt lùi chính là Liên Hợp Quốc một năm chi vài tỉ đô la Mỹ để dịch thuật ngôn ngữ. Có một ý mà không ít người ở góc độ đồng tình đã nói, vì châu Âu luôn ở trong trạng thái chiến tranh liên miên nên dẫn đến việc tiếng Latin bắt đầu chia năm xẻ bảy, các ngôn ngữ địa phương lại không ngừng kết hợp nên những ngôn ngữ mới, do môi trường khác nhau thì tính chất cũng khác nhau (viết ghép âm, mạo từ và đại từ tương tự, nhưng cấu tạo chữ cái và ngữ pháp lại không giống). Trong lịch sử, Mông Cổ xâm lược châu Âu đã dẫn tới những xung đột không thể xóa nhòa, thêm việc những nhân viên Thần chức hiểu tiếng Latin thời Trung Cổ lại vô cùng háo sắc, dâm ô và xa xỉ, vì thế cuối cùng cũng rơi vào kết cục mà đến Địch ca đây cũng không thể cứu nổi.

Trước đây hồi còn ở New York, chúng tôi cùng Tina và Millea đã nghiên cứu, thảo luận qua về vấn đề này, thiên sứ dễ thương có cánh và người đẹp từng có cánh luôn cho rằng việc tiếng Latin bị phân tách hoàn toàn là do ma vương và những ác ma khác gây ra. Khi đó ác ma tàn sát bừa bãi, ví dụ như việc các thành bang đánh nhau chỉ vì lý do nhỏ như hạt vừng hạt đậu, cùng việc dịch bệnh Cái Chết Đen¹ gây hoang mang, nhân viên Thần chức rớt xuống... tất cả đều là do những thiên sứ cánh đen từ chỗ tối nhúng tay vào. Thần cũng vì giúp hắn mà dẫn đến vật chủng ngạo mạn, truyền miệng rất nhiều cách chống ác ma và kỹ xảo trừ tà, nhưng cùng với việc tiếng Latin bị suy tàn thì ác ma bắt đầu hạ hê đặc chí.

1 Tên một đại dịch hạch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ XIV mà đỉnh điểm là ở châu Âu giai đoạn 1348 – 1350). Cái Chết Đen được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại.

Đương nhiên, kẻ dốt nát như tôi cũng không có ý định rơi vào cái hố phân tích ngôn ngữ giày vò người ta này, cho nên nghe rồi cười, sau đó cũng thôi. Lịch sử không thể tái diễn, hiện trạng đều đã như vậy rồi thì phải cố gắng thúc ngựa chạy về phía có thể cùng nhau chia sẻ phần hoa nhân gian là được.

Sau khi tiêu diệt được ác ma, Lyon chỉ vào cái xác khô và hỏi tôi bây giờ cần phải làm thế nào. Tên nhóc này cũng có não đấy chứ, lại còn biết giải quyết hậu quả. Tôi nói cứ đem chôn là được, còn nếu sợ sau này không hay thì cứ hỏa thiêu là tốt nhất. Tôi và A Tam nhìn nhau nhún vai, súng lửa trang bị tiêu chuẩn của chúng tôi vẫn còn đang ở sau cốp xe. Không ngờ Lyon ồ lên một tiếng, vỗ ngực nói: “Để tôi xử lý nó”. Cậu ấy nói tiếng Tây Ban Nha, nhưng may là tôi nghe hiểu. Vốn tôi cứ tưởng chàng trai ngây ngô dễ thương này sẽ giống như thợ rèn chỉ tay một cái là làm những thứ trước mắt hóa thành tro. Không ngờ cậu ấy lại đi phát huy bản lĩnh của một con mèo, liền trèo lên cây bẻ mấy cành củi khô đem về xếp để đốt! Ôi lạy trời, mà lại còn nhóm lửa được nữa, đúng là tinh túy của Toại Nhân – người sáng tạo ra lửa vẫn chưa bị suy vong. Vốn dĩ cacbon, axit, canxi trong bộ xương khô cần nhiệt độ cao mới có thể bị phân hủy, bộ xương khô sót loại oán niệm sẽ dễ hơn chút, nhưng tôi và A Tam liên tục đổ xăng và chất làm cháy khác, không ngờ sau khi con ác ma sụp đổ thì đã không lưu lại chút mảnh vụn nào, ngọn lửa lan tới, trên nền đất không còn nhìn thấy thứ gì.

Đây rốt cuộc là tính mục ruỗng của ác ma mạnh hay là lửa do thiên sứ tạo ra đặc biệt khác nhỉ? Thậm chí cho đến hôm nay tôi vẫn còn chưa hiểu nổi. Ôi thật đáng thương cho một sinh mệnh vô tội.

Sau khi xong việc, dưới sự dẫn dắt bởi tri giác nhạy bén của Lyon, chúng tôi bình yên vô sự trở về với đám đông, người hướng dẫn viên đang hoảng hốt đi tìm chúng tôi, nói ngàn vạn lần nhất định không được để mất chúng tôi trong vùng thăm quan, vì điều này cũng tương đương với việc tháo tấm bảng hiệu Cục Du lịch Mexico của chính bọn họ.

Chúng tôi phát huy cái tính bộc trực đến cực độ, ngay lập tức đã bỏ quên sau lưng sự việc vừa mới xảy ra, còn đi vào một cửa hàng miễn phí quà bói Maya trong khu vực thăm quan. Từ trước tới giờ tôi vẫn tin vào quà bói Maya, thế nhưng khi vừa bước vào cửa, nhìn

thấy Lão Thần Côn¹ với mái tóc chải bóng mượt thì tôi có chút tỏm lợm. Lyon thích thú ngồi xuống, nghe Lão Thần Côn làm ra vẻ thần bí, dùng vốn tiếng Anh cứng nhắc tiết lộ một số thiên cơ. Ví dụ như, Lyon sẽ cưới một người vợ đến từ quốc gia phát triển ở châu Phi vào năm 40 tuổi, hơn nữa sắp tới cậu ta còn phát tài, nhưng khi bước vào tuổi trung niên thì cần phải chú ý vì mỡ máu và cholesterol sẽ tăng cao.

1 Từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, quyền năng hoặc khả năng siêu phàm nào đó để trục lợi từ người khác .

Đúng là đặt điều nói mò, người anh em của tôi đây ước chừng còn già hơn cả ông của ông của Lão Thần Côn đây. Sau khi lên xe khách, hai người bọn họ bắt đầu ngáy, phía trước có một hàng lông mày đẹp liên tục cau lại nhìn xuống, làm tôi ăn no cái phúc được ngắm. Nhưng tôi không ngủ được, không phải là do tiếng ngáy của bọn họ quá ồn, mà là tôi luôn cảm thấy có một số việc đang quanh quẩn trong lòng tôi. Chẳng biết là do tôi nghĩ nhiều hơn bọn họ hay là đang có việc không hay, nhưng tôi vẫn cố gắng xếp lại mạch suy nghĩ, bao gồm những dòng gợi ý xuất hiện bằng tiếng Trung.

Sao băng gãy cánh là chỉ cái chết của Millea, linh hồn của Rồng thai nghén cho đến hôm nay chúng tôi vẫn không có chút manh mối nào. Đường leo núi ngược gió cứ cho là chúng tôi gặp phải khi ở Guanajuato, còn bình minh của hi vọng ẩn giấu ở nơi sâu nào trên thế giới... lẽ nào chính là chỉ Lyon?

Nếu lần ngược về gợi ý thứ nhất thì Sấm rền vang ở biên giới phía Nam dấy lên đôi cánh thiên sứ chính là Thiên sứ đã cứu được hai người, dòng tộc rút xuống là chỉ ác ma thì không sai được, còn câu cuối cùng bánh răng gợi ý này gần như có thể coi là câu nói thừa, nhưng ý nghĩa của huyền kiếm là sự quyết định của chúng tôi khả năng sẽ có ảnh hưởng tốt hoặc xấu đến kết quả cuối cùng. Không hề nghi ngờ, bây giờ chúng tôi đang đi trên một sợi dây thép. Mà ở đó còn có một câu là linh hồn hậu duệ của Thần, cũng không có bất kỳ tin tức nào giống như câu linh hồn của Rồng.

Vậy thì tiếp theo chúng tôi cần phải làm gì đây? Tôi cứ nghĩ, nghĩ mãi, nhưng hơi ấm của xe khách trong hoàng hôn dần dần đưa tôi chìm vào giấc ngủ.

Xe khách dừng ở từng trạm trong khu khách sạn gần biển. Lúc trước tôi và A Tam khá là keo kiệt nên lựa chọn ở trong trung tâm Cancun chứ không phải ở đây, lại còn tự an ủi mình rằng trong thành phố có rất nhiều đồ ăn vặt như thịt xiên nướng... Bây giờ nhìn thấy sự phồn hoa của khu khách sạn này đúng là áp đảo Miami thì cái lý do ấy bất luận là như nào đi nữa cũng không thể nói tiếp được.

Xe đi từ phía Bắc hướng về phía Nam, bên phải là khu nghỉ dưỡng xa xỉ, hùng vĩ với những cái tên nổi tiếng như Marriott, Hyatt, Ritz-Carlton đều có. Còn phía bên trái là một quảng trường mua sắm được thiết kế rất hiện đại, phóng khoáng, mang thương hiệu xa xỉ rực rỡ màu sắc.

Nhưng không có cách nào khác, nghỉ lại đây tiền không là vấn đề, vấn đề là không có tiền. Sau khi lượn một vòng qua từng khách sạn, chúng tôi phát hiện trên xe đã vắng gần như hết, chỉ còn lại năm người. Hướng dẫn viên du lịch thân mật xác nhận lại tên khách sạn với chúng tôi, chúng tôi ngại ngùng nói Mundo Joven hoặc là bất cứ từ nào có liên quan đến Nhà trọ Thanh Niên, nhưng kết quả, lời thỉnh cầu của chúng tôi bị vớt ở trên một đường phố lớn gần trạm xe khách Cancun. Hướng dẫn viên còn hỏi chúng tôi hôm sau có tiếp tục tham gia tour không, ví dụ như Chichén Itzá. Tôi còn chưa kịp trả lời thì Lyon đã tranh trước, thần kỳ hơn là không biết cậu ta lấy từ đâu ra một cái ví, hào sảng trả cả tiền cho tôi và A Tam. Sau khi hướng dẫn viên đưa vé du lịch cho chúng tôi liền bảo sáng sớm hôm sau đợi lên xe ở điểm mà chúng tôi xuống.

Khi đã bỏ chúng tôi lại, xe khách nghênh ngang đi mất, tôi hỏi Lyon lấy ví và tiền ở đâu ra. Cậu ấy thản nhiên trả lời: “Lấy trên người của kẻ xấu ban nãy, anh xem, ở đây còn có bằng lái xe của hắn”. Nghe đến đây mặt tôi tái mét đi, ban nãy hướng dẫn viên du lịch tìm thấy chúng tôi là vẫn luôn muốn “kéo lại” danh tiếng của bọn họ, nhưng căn bản không đi tìm cái người biến mất không lý do trong tour, cũng không báo cảnh sát, không hỏi dò, quả thật là giống như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Sau khi tôi nói cho Lyon và A Tam về suy nghĩ này của tôi, thì tôi và A Tam cảm thấy lạnh cả sống lưng, Lyon gãi đầu không để tâm.

Cũng may lúc này mới chỉ là thời điểm lên đèn, chúng tôi đi trên đường phố vẫn còn rất nhiều người qua lại, những người này chúng

tôi chỉ cần nhìn cái là biết đó là khách hay là người bản địa. Đối diện trạm xe khách có một cửa hàng với biển hiệu dựng đứng, trên có viết mấy chữ tiếng Trung: “Thành phố Trung Hoa”, bên dưới còn viết thêm tiếng Anh và tiếng Tây Ban Nha.

Vốn dĩ chúng tôi đã chuẩn bị bước vào cửa hàng gà rán kiểu Mỹ rồi, nhưng A Tam cứng đầu cứng cổ gọi tôi, về mặt nhìn bợ chỉ vào cửa hàng ăn kia. Quả thật là tôi rất muốn ăn Hamburger gà rán, nhưng hai tay không thắng nổi bốn tay, tôi bị đôi mắt đang lóe sáng của Lyon cùng bộ dạng đang chảy nước miếng của A Tam bắt phải đi vào hàng ăn. Hóa ra là “lũ trộm trong nhà” này có dụng ý khác, chính là muốn tôi làm phiên dịch.

Sau khi vào, tôi gọi cho bọn họ suất có hai món ăn, giá 45 peso, bằng ở Guanajuato. Thực tế thì dù tôi làm phiên dịch cũng thất bại, dù cho lần này vợ chồng chủ quán vẫn là người Quảng Đông, nhưng lại ở bên Triệu Khánh, là thành phố có núi Đỉnh Hồ, tiếng phổ thông của họ còn tồi hơn của đôi vợ chồng ở Guanajuato, vì thế tôi chỉ là giao lưu một cách miễn cưỡng.

Mỗi đĩa thức ăn đầy ắp giống như ngọn núi nhỏ đưa đến trước mặt bọn họ, đen xì xì, nhìn đã không muốn ăn, nhưng vì là người đồng bào với mình thì không thể mất lịch sự tôi đành ăn lấy một ít, sau đó gọi một cốc trà chanh tự pha. Đôi vợ chồng Quảng Đông này cũng giống như đôi vợ chồng ở Guanajuato đều phúc hậu lương thiện, trong cái cốc xộp đựng kia có đủ một lít trà chanh. Tôi nhấp một ngụm, phát hiện cốc “Trà chanh” này căn bản chỉ là cam quýt bóc vỏ mà thôi.

Tôi cười đầm đạm với vợ chồng chủ quán, sau đó chuồn sang bên kia đường để ăn gà rán, thật tuyệt.

Trực giác của Dịch ca thật không tồi, vừa nhìn thấy cửa hàng ăn đó là tôi đã không muốn ăn rồi, quả nhiên sau khi ăn cơm xong trở về nhà trọ thì A Tam bắt đầu bị đi ngoài, rữ rượi cả đêm. Lyon không bị làm sao, hơn nữa những độc tố kia khả năng có thể chữa lợn lành thành lợn què, ngược lại đã kích thích đại não của cậu ấy, cậu ấy bỗng được áp phích trên tường, nói với tôi rằng tối hôm nay trên sân thượng có tiệc rượu Tequila, mỗi một du khách của nhà trọ có thể uống miễn phí một shot (Ước khoảng một Ounce, một Ounce Mỹ là 2957 ml).

Đêm nay đúng thật là nhàn nhã, đã giết được một con ác ma, lại có rượu uống miễn phí, ngày mai đi chơi là dùng tiền của người khác mua vé. Chỉ là... thân phận của người hướng dẫn viên đó, dường như không đơn giản.

Để chắc chắn hơn, trong buổi tiệc tôi lại hỏi Lyon: “Cậu xem cậu chỉ nhìn một cái thôi là có thể nhìn ra con ác ma mắt đỏ là... người xấu, vậy đối với hướng dẫn viên du lịch mà nói cậu có nhìn thấy anh ta có vấn đề gì không?”. Lyon giống như cậu bé không chịu uống thuốc bắc lắc đầu nguầy nguậy. Nếu đã như vậy thì tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Sáng sớm hôm sau, tôi hết sức đấu tranh mới tỉnh lại được từ cuộc hẹn hò với cô gái Scandinavian trong mơ. May thay là chất lượng ga giường không tốt và đệm giường cũng cứng, giường tầng trên còn có mùi mồ hôi, khiến quá trình phân tách giữa khung giường và đệm giường không khó. Tôi và Lyon đã ăn mặc chỉnh tề chờ xuất phát, sau đó cùng nhau đỡ A Tam mềm oặt không sức sống dậy, bằng cách là tôi chỉ đạo một “vị thần” đi giải ngựa cho tên nhóc người Ấn Độ kia. Kết quả là cái tên đầu xù A Tam cười như điên cuồng, chân đạp loạn xạ trên giường khiến những người ở phòng khác đều tỉnh theo.

Vừa đúng lúc xe chạy tuyến ngày hôm nay đến, hơn nữa người đồng hành cũng không làm cho tinh thần của Lyon căng thẳng, cho nên mở đầu cực kỳ vui. Đến cửa hàng mua đồ như ngày hôm qua, không biết người hướng dẫn viên đã đứng chờ ở cửa từ lúc nào đang niềm nở đi về phía chúng tôi, còn chậm rãi dùng sức bắt tay với chúng tôi, làm cho cả người tôi không thoải mái. Hắn ta nói hắn ta cần đi sắp xếp một chút, hôm nay vẫn làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng tôi khiến lòng tôi có chút ngứa ngáy kèm cảm giác khó nói. Nhưng Lyon đang sai bước đi theo phía sau hắn, đến thủ tục đổi vé còn không phải làm, cứ thế mà lên xe ngồi hàng ghế đầu.

Gần hai mươi phút sau, xe từ từ đi ra khỏi trung tâm mua sắm.

Người hướng dẫn viên cười thiện chí và nháy mắt với chúng tôi, sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng về di tích chủ yếu của nền văn minh Maya nguy nga hùng vĩ – Chichén Itzá.

Di sản văn hóa chủ yếu của Chichén Itzá có Kim tự tháp Kukulcan; Miếu thần người đàn ông râu dài; Miếu thần báo châu Mỹ; Bục Đại bàng và Hồ Châu Mỹ; Giếng thiên nhiên sâu hai mươi ba mét; Mắt

suối thần thánh; Quần thể nghìn cột, Lăng mộ của Thầy tế... Đây còn gọi là di chỉ của thành phố Rắn lông vũ, vừa giữ được văn hóa của người Maya, vừa có nền văn minh của Toltec, nền văn minh Toltec gần như đã mất dấu vết khi chúng tôi thăm quan thủ đô Mexico, chỉ có thể tìm được một số bóng dáng mơ hồ trong phong cách mang màu sắc Aztec.

Kim tự tháp tráng lệ hùng vĩ nhất khu vực nằm trong trung tâm thành phố, một kẻ luôn sống ở ngoài trùng dương như tôi đã được xem qua bức ảnh về nó. Bậc cầu thang ở bốn mặt, bên trên cùng có Miếu Thần khắc rắn lông vũ và có cột đá, bây giờ đội công trình đã sửa được mặt phía Bắc và phía Đông, cho nên chụp ảnh chỉ có thể đứng ở phía góc Đông Bắc chụp mới đẹp, vì thế tôi đã chụp lại được bức ảnh giống như trong sách địa lý nhưng rõ nét hơn.

Thực ra ở đây ngoại trừ Kim tự tháp miếu Thần này thì còn có một di chỉ nữa cũng nổi tiếng không kém, đó chính là sân bóng được coi là lớn nhất và hoàn chỉnh nhất trong di chỉ Maya còn sót lại. Về việc cụ thể chơi như thế nào, các nhà khảo cổ học làm sao để đọc ra những câu chuyện từ manh mối ở trên tường mà việc dùng kính hiển vi soi còn không nhìn rõ, thì tôi không nghe hiểu câu nào cả, chỉ biết rằng là đội trưởng của bên nào chiến thắng trong trận cuối cùng sẽ bị chặt đầu, nhưng mọi người vẫn cứ tranh được chặt đầu mà vào đội bóng và liều mạng để thắng. Đây chính là sức mạnh của tín ngưỡng tôn giáo.

Cũng giống như khi ở di chỉ Tulum và Coba, Lyon vừa bước vào di chỉ này đã hoảng hốt, không biết có phải rất cuộc là nhìn thấy những con dân mà mình bảo vệ khi xưa giờ đã thành sự tiếc nuối của lịch sử hay là do thừa số trong huyết mạch mẫu thân đang dần dần thức tỉnh.

Bây giờ thì tôi cơ bản đã hoàn toàn không phải lo lắng về cậu ấy nữa, ngày hôm qua khi đánh nhau với ác ma mắt đỏ, cậu ấy đã giải phóng sức mạnh của mình có mức độ, chứng tỏ đối với thân phận và năng lực của mình, Lyon đang dần dần trở nên muốn gì được nấy. Hướng dẫn viên dường như luôn cố tình hoặc vô tình đi theo chúng tôi, hẳn ta cười đùa cợt nhả nói với chúng tôi rằng nơi đầu cuối của con đường sau quần thể cột đá có một cái hố sâu mà người Maya thường dùng để cúng tế, thực ra ban đầu khi thành phố lựa chọn di

tích thì nó mới chính là nhân tố chủ yếu được xét đến, nhưng rất nhiều du khách lại chỉ để ý đến những người bán hàng rong mà bỏ qua nó.

Khi hẳn ta vẫn chưa nói xong thì Lyon đã vội vàng tự đi về phía đó. Người hướng dẫn viên chạy theo nói: “Các anh đi lâu như thế cũng mệt rồi, tôi đi mua nước cola cho các anh nhé”. Cái kiểu nịnh hót như này làm cả người tôi đều thấy khó chịu. Đúng lúc tôi gượng gạo và do dự có nên hỏi một số điều gì không thì hẳn tự sáp đến giúp chúng tôi bắt đúng tần số. “Bạn của anh cũng là Thiên sứ à?”. Hẳn nói một nửa tiếng Anh nửa tiếng Tây Ban Nha, nhưng trong câu chữ “Thiên sứ” và “tambien” tôi đều nghe rõ, đặc biệt là từ “cũng”.

Tôi bắt ngay được tin tức ẩn giấu trong ngôn từ đó, vì thế không thể kiềm chế được tâm trạng phức tạp khó mà lặng lại của mình. A Tam vẫn như chìm trong sương mù, tôi hỏi một câu bằng tiếng Anh thì cậu ấy ngay lập tức lộ rõ biểu cảm giống hệt tôi khi nãy. Tôi nói: “Vừa rồi ý của anh là, anh là Thiên sứ?”

Anh ta nhoẻn miệng cười, sau đó dùng tiếng Anh nói: “Đã từng”. Vậy anh ta cũng là một Thiên sứ gãy cánh. Làm thế nào mà ở đất nước này tôi lại gặp được hai Thiên sứ, một là con lai, một là gãy cánh, không ngốc thì cũng khờ, có lẽ nào vì vấn đề IQ mà bị đi đày nơi biên cương? Hẳn đưa tay ra, nói một cái tên khá là quen chúng: “Carlos”. Cái tên này đúng là... nói thế nào nhỉ, nếu đây là một tấm bảng hiệu có đập xuống thì cũng đập chết được hẳn sáu người.

Chẳng trách hai ngày qua Lyon đều rất thân thiện không hề phòng với hẳn, nên sau khi hẳn tự giới thiệu thì sẽ cộng thêm không ít điểm cho hẳn. Chúng tôi cũng đồng ý cho hẳn cùng đi với chúng tôi, hơn nữa còn giải thích rõ đây không phải là do sự cảm dỗ của nước cola miễn phí nhé!

Tôi quay đầu lại nhìn Lyon, thấy cậu ấy vẫn đang ở trạng thái nửa ngây nửa dại, mắt dán vào Kim tự tháp. Bỗng nhiên tôi lo lắng, vội vàng túm lấy balo của A Tam gấp gáp nói: “Mau, mau lấy kính râm ra! Mau!”.

“Làm sao vậy?”. A Tam vừa làu bàu vừa mở khóa balo ra xem. Thật không chịu nổi cái động tác lè mề chậm chạp của cậu ta, tôi trực tiếp thò tay vào, quá đơn giản để lấy được hộp đựng kính râm, tôi vội lấy kính ra đeo vào mắt cho Lyon. Lúc này, từ nơi sáng tối không đồng

nhất, đôi mắt của cậu ấy đang phát ra ánh sáng màu xanh.

Tôi kéo Lyon và nói bên tai cậu ấy: “Người anh em, nếu có chuyện gì thì cậu cứ cho nó diễn ra trong đầu là được rồi, ngàn vạn lần đừng có bay lên trên kia, sẽ làm người ta hoảng sợ, hơn nữa cảnh sát lại không bắt được cậu, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn đó”. Cậu ấy liền quay đầu lại nhìn tôi cười, cũng không thể hiện ra là rất cuộc cậu ấy nghe hiểu hay không.

Chúng tôi bắt đầu đi về phía hố sâu cúng tế đó. Trên đường có rất nhiều quán bán hàng rong đang muốn chào hàng đủ các loại đồ thủ công với chúng tôi, các sạp bán hàng rong đều na ná như nhau, nhưng nhìn kỹ xuống thì thấy mỗi sạp một khác. Người hướng dẫn viên nói ở đây quán bán hàng rong càng ngày càng nhiều, càng ngày càng hung hăng ngang ngược, nhưng thực tình thì tôi chẳng cảm thấy gì cả. Bọn họ bắt bạn mua cũng không chặt chém bạn, có người còn cúi đầu khom lưng nói “Xin chào” bằng tiếng Nhật, tiếng Trung, tiếng Hàn. Có thể là do nguyên nhân từ phía du khách nên những quán bán hàng rong này cạnh tranh ác liệt, điều đó lại quá hời cho du khách chúng tôi.

Bất giác tôi đã đi đến bên cạnh vách núi mà trong truyền thuyết miệng hố sâu đó chính là ở bên dưới vách núi. Nghe đến đây, Lyon đã không thể kiểm soát được bản thân.

Trước vách núi có dựng cái lan can bằng sắt cao tầm đến eo, để ngăn không cho du khách đi vào trong. Chúng tôi phải thò đầu vào sâu bên trong lan can bảo vệ giống như những chú vịt mới có thể nhìn thấy một vùng nước xanh sâu thẳm bên dưới. Bỗng nhiên cảnh tượng này khiến tôi có một cảm giác thật quen thuộc. Tôi nhớ ra rồi, trong phim Doreamon hình như có nói đến nơi này.

Tôi mang máng có chút ấn tượng, hình như trước đây trong cúng tế của Maya có một tập tục là ném người sống vào trong hố sâu đó. Còn bây giờ, dưới tầm mắt của chúng tôi, Lyon không nói lấy một tiếng liền thả người nhảy xuống hố sâu. Phản ứng của A Tam nhanh hơn tôi, cậu ta tròn to mắt hét lớn: “Hãy, kính râm của tôi...” suýt chút nữa thì cũng dửng cảm quên mình lao theo xuống vực để lấy lại kính. Lyon nhảy xuống vực ước chừng hai, ba giây mới rơi tới mặt nước, có thể thấy rằng vực núi cao như thế nào. “Ùm” một tiếng vang lên, bọt nước bắn tung tóe, hùm, vậy cân nặng của Lyon tầm... Nói xằng,

tôi làm sao có thể tính được cái trò này.

Qua năm, sáu giây sau, cậu ấy mới nổi lên trên khỏi mặt nước, hai tay vuốt tóc từ trán ra phía sau, nếu như phóng to ống kính thêm một chút thì đúng là sẽ trở thành “oppa” trong phim hoặc quảng cáo dầu gội đầu. Hừm, phải công nhận là Lyon sau khi được chúng tôi cắt tỉa sửa sang thì độ đẹp trai đúng là cũng đuổi kịp được Địch ca đây. Đôi mắt của cậu ấy lại biến thành màu xanh ma mị, so với màu xanh trong suốt lúc trước thì càng đáng sợ hơn, chúng tôi nhìn thấy hai luồng sáng xanh. Ánh sáng là hai chùm sáng nhỏ, làm cho chúng tôi thấy tim nghẹt thở, tôi nhìn xuyên thấu nó và phảng phất thấy một lực phá mạnh.

Lúc này, ánh sáng xanh đó nhạt dần dần, con người vốn dĩ màu nâu nay hoàn toàn đã trở thành màu xanh ma mị như khi cậu ấy biến thân bạo lực, hơn nữa có vẻ như không muốn tan biến đi. Cậu ấy lắc lắc nước hai bên tai, sau đó vào đúng lúc tất cả mọi người đều không có sự phòng bị gì thì Lyon đang ở trạng thái nổi nửa người trên mặt nước bỗng vút cả người phóng lên trời, nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ bọt nước nào nổi lên. Kết quả cậu ấy nằm ngửa trên không trung, chuẩn ngang với miệng vực núi.

Lyon buông thả cả người, không biết từ đâu một ngọn gió thổi tới khiến quần áo của cậu ấy xuất hiện từng đợt gợn sóng, những mảnh vải đó giống như chưa từng bị ướt. Và hoa cỏ cây cối xung quanh trong phút chốc đã trở nên dồi dào sức sống, càng rõ rệt hơn là giúp cả hai người đứng xem như tôi và A Tam cũng đều cảm thấy dễ chịu chưa từng thấy, dễ chịu hơn cả khi mát xa chăm sóc sức khỏe. Vừa rồi tôi còn cảm thấy mệt mỏi vì bị nắng chiếu rât, nhưng bỗng chốc cảm giác mệt mỏi tan biến không còn gì.

Sau đó cậu ấy điều khiển cơ thể của mình từ từ bay ra khỏi miệng vực trở lại trước mặt chúng tôi. Tôi ngượng ngùng nhìn những người xung quanh, bao gồm cả cô bán hàng rong thì số người mặc dù không phải là nhiều, nhưng bọn họ đúng là nhìn thấy thứ không nên nhìn thấy. Tai vạ lớn rồi, nếu là hiệu ứng cánh bướm lan truyền thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Ày, bên cạnh chúng tôi không phải có một vị thiên sứ gãy cánh với kinh nghiệm khá phong phú hay sao. Tôi vội quay sang hẳn, lúc này Lyon đã ngằm hiểu, lập tức nhanh chóng dịch chuyển xuống phía sau những người đang

xem, ánh sáng lóe lên nhẹ một cái, mọi người đều mềm oặt ngã xuống, thật xin lỗi, mọi người chịu tội thân một chút vậy.

Nhưng Carlos vẫn còn có tâm, không nhân cơ hội đó ăn trộm mấy chai nước Cola mà đợi vài giây sau khi bà chủ tỉnh dậy thì trả tiền mua Cola cho chúng tôi.

Lyon đã trở lại trạng thái bình thường, có điều là con người của cậu ấy vĩnh viễn trở thành màu xanh ma mị. Ở đây không phải là nơi có thể thảo luận chuyện này, mặc dù Carlos vừa cười vừa nói đi theo chúng tôi, nhưng tôi lờ mờ nhận ra hắn vẫn đang để tâm chú ý đến những thứ xung quanh. Tôi đoán là sợ có ác ma.

Trên đường trở về tôi bỗng nhớ đến đại lộ tử thần ở Mexico. Khi chúng tôi đến đây vốn muốn đi xem nó như thế nào, vì cái tên nghe rất tàn bạo, tiếc là trên đường đi chúng tôi bị Tina cản lại, sau một cuộc điện thoại liền ngồi xe đi Guanajuato. Sau đó Tina lại gửi tin nhắn hỏi chúng tôi có muốn đi đại lộ tử thần hay không, chúng tôi nói muốn, cô ấy từng câu từng chữ nghiêm túc bảo chúng tôi hãy chưa đến đó vội, có thể sẽ rất nguy hiểm, lý do cụ thể cô ấy không nói rõ. Chúng tôi vẫn luôn là những đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Nói đến nơi này, Carlos tắt hẳn nụ cười. Thực ra đối với ngành du lịch hiện tại, cái tên của di tích thành cổ này quả thật là đã trở thành nơi phát triển nhanh chóng dưới con mắt của ngành du lịch địa phương, cũng giống như sạp hàng rong bày khắp nơi ở chỗ chúng tôi đây. Nhưng đó chỉ là biểu tượng mà thôi. Thực ra đại lộ tử thần từng là tượng trưng của một loại văn minh, dài hơn hai cây số, nó giống như một cái trục ở giữa chia cắt rất nhiều điện Thần. Ở đó, điện Thần Mặt Trời và điện Thần Mặt Trăng là tượng trưng cao nhất. Vì lúc bấy giờ có không ít người hành hương đi trên con đường cúng tế này, cho nên nó mới có cái tên đó. Ngoại trừ có thể nhìn thấy những gì còn sót lại thì tự bản thân nó cũng đem theo rất nhiều những bí ẩn, ví dụ như là bí mật bố trí thành phố, thân thể người chết, bí mật phần mộ,...

Những điều này cho thấy nền văn hóa của thổ dân da đỏ châu Mỹ (Indians) ở đây lại không phải là mấu chốt, mà điểm mấu chốt ở chỗ truyền thuyết kể rằng thành phố này bị hủy hoại bởi một trận hỏa hoạn lớn do con người gây nên. Từ đó về sau nó đã bị xóa ra khỏi lịch sử. Lúc này Carlos trầm giọng xuống: “Thực ra chúng tôi đều

đang suy đoán, trận hỏa hoạn này chính là kiệt tác của ‘thứ’ đó”. Hấn không dám nói ra cái tên đó, nhưng tôi biết, kẻ hấn muốn nói đến chính là Lucifer. Trong đầu tôi chợt tự động hiện lên truyền thuyết về trận đại hỏa hoạn từng hủy diệt Bắc Miami, cùng những tưởng tượng về tình cảnh bi thảm của địa ngục trần gian. Có lẽ nào thật sự là... Đến đây, Carlos đã nói xong lời của hướng dẫn viên, còn tôi chỉ có thể giả bộ như vừa rồi là tán gẫu. Mặc dù đã sắp cách xa một trượng, nhưng tôi không biết con mèo Lyon kia với thính giác nhạy bén có nghe thấy một số điều gì hay không. Tôi không biết nên hay không nên nói cho cậu ấy biết, bởi vì tôi luôn nghĩ trước lúc đó cần phải cho cậu ta thực hiện một trận giống như trước đây Millea cho chúng tôi một bài học vỡ lòng. Vậy thì, thời cơ để học bài học này đã thực sự đến hay chưa?

Carlos quay trở lại làm thân phận của người hướng dẫn viên, sau khi tập trung đội ngũ thì bắt đầu trở về công việc thường ngày. Vậy là tham gia tour Chichén Itzá còn được “tặng miễn phí” dừng lại nửa tiếng ở cửa hàng đồ lưu niệm và miễn phí thưởng thức rượu Tequila, ngoài ra Cục Du lịch còn “hào hiệp” tặng thêm chúng tôi một lần trải nghiệm bơi dưới đầm sâu ở vực núi.

Vừa rồi Lyon thoát cái có thể trực tiếp gia nhập đội tuyển nhảy cầu quốc gia đã kích động tôi một cách sâu sắc, tôi quyết định cũng phải đi chơi một phen. Chi khoảng một, hai đô la Mỹ để mua một chiếc quần bơi, rồi lập tức xông pha đi. Cái vực này còn cao hơn so với vực ở Chichén Itzá ban nãy, còn cái đầm nước bên dưới nghe Carlos nói sâu ít nhất tám mươi mét, có nhiều khóa thi lặn quốc tế đều đã được tổ chức ở đây.

Có lẽ Lyon đã chơi đủ nên sau khi đến đây cũng không phát điên, còn chủ động giúp tôi và A Tam trông đồ. Đã từng có nhà thơ viết ra “thiên cổ tuyệt cú”: “Bệnh nhân tâm thần có tư duy rộng, trẻ thiếu năng nhiều niềm vui”, lúc này tôi và A Tam diễn lại cảnh giới này thật tinh tế, hai người cởi áo ra và nhảy múa, vừa kêu gào vừa cười đùa xông vào phòng thay đồ. Thay đồ xong chạy ra ngoài rồi vui sướng đi xuống cầu thang vào hang động.

Phía cầu thang đi xuống thấy từ đỉnh động đến mặt đầm nước ước cao khoảng năm, sáu tầng. Còn phía trước đầm nước có một mảnh đất bằng phẳng và hai chiếc thang gỗ rộng lớn dùng cho việc lên

xuống. Cạnh bức tường đá lại có một bậc thang bằng đá có thể đi lên bậc nhảy cao khoảng hai, ba tầng để ném mình từ trên xuống.

Tôi và A Tam quyết định thử nhiệt độ nước trước rồi mới lên bậc cao, thế là ngay lập tức dùng dao mổ trâu giết gà, không dựa vào thang mà từ mặt đất bằng phẳng trực tiếp nhảy xuống. Nhiệt độ nước ở đó có tác dụng làm tinh táo đầu óc gấp đôi so với một cốc cà phê đậm đặc kiểu Ý. Tôi vội vàng làm ấm cơ thể, nhưng mỗi một động tác đều cảm thấy cả người đang run lên. Tôi mau chóng bơi đến cạnh thang gỗ rồi leo lên trên. Lúc này tôi mới nhìn thấy trong đầm nước còn có những chú cá nhỏ đang bơi lượn.

Không ngờ sau khi lên bờ còn bị gió thổi tạt vào khiến cảm giác ở trên bờ còn lạnh hơn cả ở dưới nước. A Tam cũng đã trèo lên bờ, bây giờ đang lên bậc nhảy để xếp hàng chờ.

Trên tường đá chỗ bậc thang đầu tiên có một chiếc gương cực lớn, xem ra là để cảnh báo những người chỉ còn nửa sinh mệnh cần thận trọng xem xét liệu có nên gấp mắt, vì nhảy xuống rồi thì có thể không nổi lên được. Tôi nhìn môi mình đã biến thành màu tím đen, ngay sau đó lặng lẽ nhìn A Tam đang dần dần đi lên phía trên trong đội xếp hàng, tôi... cũng bước lên trên.

Có một người đàn ông xấu xí hai tay che trước háng và hai chân hơi bắt chéo đang nhìn chăm chăm vào những người chờ xếp hàng nhảy xuống đầm giống như tên đao phủ hành hình. Cảm giác này lần đầu tiên tôi được nếm trải. Đến lượt A Tam rồi, tôi còn cách cậu ta hai người, với người dân lành như tôi ngoài việc có chút tật xấu như giết người phóng hỏa thì làm sao mà có thể làm ra cái việc không có tình người như là xếp hàng chen ngang được.

Vốn dĩ là người ở phía trước nhảy xuống rồi thì nhân viên cứu hộ sẽ đưa cánh tay để chặn mười mấy giây rồi mới tiếp tục cho người tiếp theo nhảy, nhưng cuộc đời của A Tam đã định là đầy kịch tính, khi cậu ấy vừa đặt chân lên thảm chống trượt thì một chân còn lại chưa kịp đặt lên thảm đã bị trượt. Khi cậu ấy bị trượt ngã, tôi đứng trân trân nhìn, đến cánh tay của nhân viên cứu hộ giơ lên còn không chạm đến, càng kỳ lạ là cậu ta không kêu lấy một tiếng. Tình huống xảy ra đột ngột, khiến cả tôi và nhân viên cứu hộ đều không có thời gian nói ra hai từ “cẩn thận”, thực tế dù nói cũng không có ích.

Quá trình đó, tôi nhìn thấy móng của A Tam hướng xuống dưới,

giống như hình chữ V rơi thẳng xuống, về việc cậu ta làm thế nào mà có thể diễn được cái tư thế đó thì từ đầu đến cuối tôi vẫn không thể hiểu nổi. Tất nhiên là cùng rơi xuống còn có chiếc thảm chống trơn vô số mùi chân thối. Nó đã thành công trong việc làm ô nhiễm cả cái đầm nước.

A Tam bình yên vô sự nổi lên trên mặt nước, điều này giúp cho tất cả mọi người ở đó yên tâm. Đội ngũ xếp hàng lại bắt đầu tiếp tục, khi mới bắt đầu xếp hàng tôi còn có ý định muốn làm mấy động tác xoay người trên không thật phong cách, vì dẫu sao thì ở dưới có cả một đầm nước đỡ lấy. Thế nhưng nhân viên cứu hộ với tiếng Anh lưu loát, vừa vỗ ngực vừa thở phào nhẹ nhõm nói những du khách chưa nhảy xuống: “May là cậu ta không sao, mấy năm trước có một người vì không dùng sức để nhảy, hình như là bị chạm vào thành vực mà rơi xuống, sau gáy người đó bị mài chảy rất nhiều máu, còn nhìn thấy cả xương đầu, nghe nói phải phẫu thuật, cũng vì áp lực dư luận mà cái đầm này phải đóng cửa mất nửa năm”.

Làm tôi sợ, chỉ có thể dùng cái tư thế qua loa ngày thường để hoàn thành phần vận động nhảy cầu của mình. Bực nhảy cao như thế này, còn không có tấm nhảy, cảm giác ly tâm khi xuống dưới đặc biệt rõ rệt.

Khi tôi bắt đầu bơi từ giữa đầm về phía bờ, tôi bỗng đưa lời của nhân viên cứu hộ vào trong hiện thực, cảm giác mặt nước xung quanh tôi bắt đầu xuất hiện một vùng máu, nước trong đầm và các loại màu xanh nổi bật của dương xỉ nơi vách đá nòng nọc mùi máu tanh khác thường, lúc này sâu dưới đáy nước hình như có một đôi mắt tròn xoe phát sáng đang chăm chăm nhìn tôi, làm tôi hoảng sợ sống chết bơi về bờ, nháo nhào leo lên.

Khi tôi quay đầu nhìn lại, mọi thứ diễn ra đều bình thường. Có người đang bơi, có người đang chơi đánh trận nước, hành động của tôi chỉ khiến vài người chú ý đến, nhưng có lẽ là do cái gương mặt châu Á của tôi. Cứ nghĩ đến đôi mắt phát ra ánh sáng u ám đó là tôi lại thấy rùng mình. A Tam đợi tôi cùng đi lên, ban nãy sợ bị ăn trộm nên không đem theo khăn xuống, hai người trừ tà kinh qua nhiều kiếp đại nạn mà không chết, nay lại sắp chết cồng ở đây, đúng là thê lương. Thay xong quần áo rồi lại lên xe khách, sau đó đi thẳng về thành phố Cancun. Carlos sau khi đưa cho chúng tôi danh thiếp nói có việc gì

có thể gọi cho hắn, chúng tôi cảm ơn rồi liền trở về Nhà trọ Thanh Niên rách nát. Nhìn lịch và tính, kỳ nghỉ xuân cũng sắp hết rồi, sáng sớm ngày kia là chúng tôi cần phải lên máy bay về Mỹ.

Một chủ ý nổi lên trong đầu tôi, chúng tôi có thể để vị thiên sứ mèo này đưa chúng tôi cùng di chuyển trong nháy mắt về Miami để tiết kiệm tiền vé máy bay không nhỉ? Cho dù có bị trừ lại tiền thủ tục thì ước tính cũng có thể lấy về lại được sáu mươi đến bảy mươi phần trăm tiền vé.

Điều này không thể quyết định bừa như vậy được, bởi vì chỉ có đem hai chúng tôi từ Guanajuato đến đây mà mèo con đã đủ quá sức rồi. Đúng là Lyon có một vài hành động kỳ quái ở Chichén Itzá, nhưng cũng không thể chứng tỏ là cậu ấy mạnh lên bao nhiêu. Tôi quyết định để tự bản thân cậu ấy thử trước.

Lyon quả nhiên đã rơi vào bẫy của tôi, xua tay ra về “không sao cả”, sau đấy biến mất. Qua đúng năm phút sau cậu ấy mới trở lại. Không cần hỏi cũng biết kết quả, vì toàn thân Lyon đều đang nhỏ những giọt nước biển mặn tanh. A Tam ân cần hỏi han: “Trời ơi, cậu bị rơi xuống biển à?”, đúng là một câu hỏi thừa thãi.

Xem ra mong đợi Lyon tiết kiệm tiền cho chúng tôi là không thể được rồi, chúng tôi chỉ có thể ngồi máy bay. Nhưng “người đàn ông lang thang” này đến cả thân phận Mexico còn chưa chắc có thì không thể mua vé máy bay rồi nghênh ngang ngồi đi được. Hơn nữa, còn chưa kể đến có chỗ ngồi hay không... Quan trọng là bây giờ mới mua, thì xác suất bị giá đắt là khá lớn, bởi vì hệ thống sẽ nhận định là bạn có nhu cầu gấp.

“Lyon”, tôi vỗ vỗ vào vai cậu ấy nói: “Cậu nghĩ rằng mình có thể bơi đến bờ bên kia biển Caribbean không?”.

Cậu ta gật đầu không cần nghĩ: “Tôi nghĩ có thể”, tôi bắt đầu hoài nghi rốt cuộc Lyon có biết biển Caribbean rộng như thế nào, cách bờ bên kia xa chừng nào không. Nhưng, bất luận là như thế nào thì một kế hoạch giúp thiên sứ vượt biên đã bắt đầu hình thành trong đầu tôi. A Tam trông rất phấn khích, bởi tên này đã thấm nhuần vào xương cốt cái suy nghĩ trốn vé, nhìn ảnh bọn họ bám vào tàu hỏa là biết. Nhưng dù nói thế nào thì cũng phải công nhận chất lượng toa tàu và đường sắt đúng là quá cứng.

Để bù lại phần vé máy bay không thể tiết kiệm được thì phải tiết kiệm

ở những phần khác, chúng tôi để Lyon giúp dịch chuyển trong nháy mắt tới những thị trấn ở gần đây, nhưng rõ ràng là cậu ấy đã mạnh lên đáng kể, một ngày dịch chuyển đến ba thị trấn mà trên trán chỉ có lấm tấm chút mồ hôi. Ngày hôm nay đúng là thỏa thích.

Chúng tôi lên giường ngủ sớm, vì thế khi trời còn chưa sáng đã bò dậy đi xe khách. Bởi chỗ chúng tôi ở cách bến xe khách chính rất gần, mà lại không bị tắc đường cho nên chưa đến nửa tiếng đã tới được sân bay. Hành trình này chúng tôi chi tiêu vừa đẹp, bất kể là đô la Mỹ hay peso đều tiêu vừa đủ, khi về Mỹ tôi lục toàn thân, trên dưới chỉ có ba đồng xu cộng lại được tám peso. Tiền xu của Mexico thiết kế có chút giống với tiền Euro.

Lyon bắt đầu chuyển vượt biển của mình, còn tôi và A Tam thì nhịn đói, khoảng hơn một tiếng sau đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Miami. Chúng tôi lấy hành lý ở băng chuyền xong rồi đi ra sảnh thì thấy Lyon đã đứng ở bên kia đường nhìn chúng tôi cười khờ khạo. Điều này làm chúng tôi hơi giật mình, có... có khoa trương quá không?

Hóa ra cái tên này lần trước bị ướm hết người đúng là không thể trực tiếp di chuyển trong nháy mắt đến Miami, nhưng thực tế cậu ấy đã đến được nơi có thể nhìn thấy bờ, chỉ cần nghỉ ngơi một chút rồi bơi tới bờ là hoàn toàn không thành vấn đề. Sau khi lên bờ, còn phát hiện có một đường phố nhỏ khá là thịnh vượng, khả năng là ở Key West hoặc gần Everglades. Lyon thấy khát cho nên đã cầm một ít peso mà lúc trước tôi cho đi mua rượu để uống, vừa may ông chủ cũng là người Mexico, ông ta nói bận đến nỗi mấy năm chưa về quê nhà, rất nhớ nhà, thế là chỉ lấy của cậu ấy đồng xu đó, và còn cho cậu ấy một chai bia lạnh uống.

Chả trách cái tên vượt biên này toàn mùi bia, lại còn to gan lộ liễu đứng chờ ở nơi nhập cảnh hải quan tầng dưới. Tôi kêu A Tam mau gọi xe Uber để đưa chúng tôi về nhà, vì con mèo nhỏ này không biết từ đâu chạy tới đây, cũng đã thấm mệt rồi.

Sau đó chúng tôi hỏi Tina về vấn đề sức mạnh của Lyon, Tina có chút rầu rĩ nói: “Đáng lẽ ra Lyon có sức mạnh hơn bây giờ rất nhiều, nhưng do một nguyên nhân nào đó mà cậu ấy chỉ có thể giải phóng được một phần. Ví dụ như nghe các cậu kể thì cánh của cậu ấy vẫn chưa thực sự mở ra, Năng lực thiên đường trong đó chỉ có một phần

rất ít. Còn dòng máu mẫu thân của cậu ấy, vốn đã có sức mạnh áp đảo, nhưng bà ấy dựa vào cứng tế của người sống mới có thể giữ được trạng thái đó, bây giờ nền văn minh Maya suy tàn, thay vào đó là sự phát triển cùng sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật dẫn đến những hoạt động mê tín dần suy tàn thậm chí bị cấm, cho nên sức mạnh của cậu ấy cũng không thể phát huy hết được”.

Cho dù thế nào thì chúng tôi cũng không muốn có một kẻ hủy diệt, hơn nữa các ví dụ trên tivi cũng có rất nhiều người sau khi đạt được sức mạnh thì thoái hóa biến chất. Cứ như bây giờ cũng đã là khá tốt rồi.

Tôi nhớ lại lúc trước do Millea qua đời, tôi và A Tam vì tức giận mà nghỉ mấy ngày chạy tới Mexico, mặc dù là miễn cưỡng lại có thể kiếm có “tìm Lyon”, nhưng cuối cùng thì thành phố quỷ hút máu ở Texas, thị trấn đào vàng ở California đều chưa điều tra được gì.

Chúng tôi phải thu thập manh mối này, giết hết bọn tà ma ngoại đạo. Đây chính là di nguyện của Millea, cũng là di nguyện của Amy.

Vì còn hơn một ngày nữa mới bắt đầu vào học, tranh thủ thời gian tôi lập tức thu thập tin tức. Lúc trước trong thư Amy có nói với tôi, chỉ là mô tả đại khái hai điểm: Texas có một nơi trong một đêm mà mọi người đều biến thành quỷ hút máu; cùng với một thị trấn ở California bị bỏ hoang đã lâu bỗng dựng trở nên phồn vinh hưng thịnh.

Với hiểu biết sơ qua về Texas, có thể nói có một lãnh chúa trong đám quỷ hút máu, vào một đêm nào đó đã tạo ra thị trấn này và mỗi người đều bị thay máu, bởi vì đối với những con quỷ hút máu mới được sinh ra và cấp bậc thấp thì không thể chuyển hóa mạnh như vậy được, càng không thể chế tạo ra đồng loại, không thì bản thân cũng sẽ bị chết.

Về thị trấn ở California, thực ra thì càng đơn giản hơn, chính phủ cứ đưa ra một hạng mục tái cải tạo, hoặc là ban bố chính sách phục hồi di tích phát triển du lịch thì sẽ có thể làm được. Nhưng nếu Amy đã xem trọng như vậy thì khả năng không hề là chuyện thường, cũng giống như lúc trước Bảy mối tội đầu tàn sát bừa bãi ở vùng trung bộ, vốn có thể dùng lý do hiện thực để hợp lý hóa nó. Chắc chắn bên trong nhất định có manh mối.

Đối với hai sự việc này, chúng tôi cần tùy bệnh mà cắt thuốc, từ từ đào sâu. Tôi và A Tam lái xe đi thư viện trên đường 164th để đọc một

số tài liệu lịch sử và thần thoại. Lyon căn bản không biết chữ nên không làm nổi công việc này, cậu ấy bị chúng tôi cho ở nhà để làm vệ sinh sạch sẽ toàn bộ, sau đó để cậu ấy kết nối với Tina ở đầu bên kia. Nếu như trong mạng lưới những người trung lập của Tina có người có thể giúp đỡ làm cho Lyon một thân phận ở Mỹ thì mới được coi là đã dàn xếp ổn thỏa cho cậu ấy. Đây cũng là lúc để chúng tôi bổ sung một số kiến thức phổ cập về thiên sứ ác ma.

Trong vài quyển sách lịch sử liên quan đến đào vàng, tôi nhìn thấy rất nhiều ảnh và những giới thiệu về các thị trấn trở nên hưng thịnh nhờ đào vàng, cùng sự phát triển ngành nghề kèm theo. Không phải nghi ngờ gì nữa, thành phố San Fran (San Francisco) hiện tại đã trở thành đầu mối trọng yếu của bang California cũng có tên trong danh sách.

Những năm 40 của thế kỷ XIX, khi đó dưới sự thúc đẩy của cuộc vận động di dân đến phía Tây Hoa Kỳ, cũng là lần thứ ba di dân với quy mô lớn. Có một người thợ mộc trong lúc đẩy dòng chảy xe chở nước đã phát hiện ra vàng, khi tin tức được truyền đi đã dẫn tới trào lưu đào vàng. Trong gang tấc dường như tất cả các xí nghiệp trong thành phố San Fran đều ngừng hoạt động, thủy thủ vứt bỏ tàu thuyền trên vịnh, binh sĩ rời khỏi doanh trại, gia nô bỏ chủ nhân, thậm chí đến thầy tu còn rời khỏi nơi giảng đạo. Bọn họ đều giống như ong vỡ tổ tuôn về mỏ vàng. Dần dần từ phía Nam đến Mexico, phía Bắc đến Oregon, hàng nghìn hàng vạn người đào vàng ôm giấc mơ trở thành triệu phú đã kích hoạt cả thành phố San Fran, để nó mau chóng nổi dậy trở thành một đại đô thị. Kết quả, có rất nhiều người đào vàng cuối cùng đều không trở nên giàu có như họ từng nghĩ, mà ngược lại những người ở một bên bán vải bố quần bò, bán nước và các ngành nghề phục vụ lại mang về càng nhiều vàng bạc hơn.

1 Một loại vải thô, dày làm từ cây đay.

Vì trào lưu đào vàng, Chính phủ Mỹ đã thành công trong việc sáp nhập bang California. Thế nhưng bang California sau khi bước vào những năm 50 thì bắt đầu lao dốc, bởi con mắt của người đào vàng đã chuyển đến mỏ vàng mới được phát hiện như Colorado và Nevada. Nhưng càng thú vị ở chỗ là điều này không phải nguyên nhân để San Fran trở thành “San Francisco”. Mà vì địa điểm của San Francisco mới (Melbourne) chính là Ballarat gần Melbourne của

Australia. Đó cũng là nơi tụ hội của những thương nhân Hoa Kiều khá quy mô.

Trào lưu đào vàng đầu tiên ở bang California đã tạo thành San Francisco ngày hôm nay, nó vẫn là đại đô thị mang tính quốc tế, hơn nữa do bốn mươi phần trăm dân số là thương nhân Hoa Kiều nên chúng tôi còn gọi một cái tên phụ là “Thành phố Trung Hoa”. Lúc bấy giờ vẫn còn có một số thị trấn đào vàng, một số thì đã chuyển mình thành thành phố nhỏ, một số vì không theo kịp bước tiến bộ nên đã bị xã hội bỏ quên trong đồng quê.

Chương 10: Ghen nhâm, lên đường đi California

Trong các bức ảnh trắng nâu đó, tôi thấy những người đào vàng với mũ nỉ lông, mũ rơm hoặc mũ da, mặc quần công nhân ngồi trong xe mỏ và cười trước máy ảnh; Dăm ba người cạo cốc bia lạnh lớn còn sủi bọt trước cái bàn tròn xiêu vẹo; Những cô nàng phong trần mặc dù cách ăn mặc không giấu nổi vẻ quê mùa, nhưng vẫn hất đầu vênh chân ngồi trên đường phố châm điếu thuốc lá phụ nữ; Còn hình ảnh một số công nhân Trung Quốc trong áo lót bằng vải gai kiểu đời Đường đang gia cố tà vẹt gỗ đặt đường ray xe lửa mới. Một bức tranh với các cảnh tượng như vậy, thật vô cùng lung linh và huyền ảo. Kỳ thực, năm đó cứ miễn nơi nào có mỏ vàng thì sẽ có một lượng lớn người Trung Quốc đổ xô đến. Vì vậy mà một số nơi đã tự hình thành giống như thành phố Trung Hoa ngày nay, còn một số khác lại gia nhập đội ngũ công nhân Trung Quốc đổ mồ hôi sôi nước mắt để kiếm sống. Những người thuộc nhóm trước hầu hết không biết nói tiếng Anh, cho nên họ tụ tập lại để làm các công việc dịch vụ, chẳng hạn như cung cấp thực phẩm, giặt là,... Ngoài ra còn có một số người chuyên phụ trách xử lý xác chết cho bọn xã hội đen khu mỏ, để trả công cho họ thì ngoài tiền vàng ra, xã hội đen còn giúp nhóm người này xua đuổi nhóm người Hoa khác muốn tham gia cạnh tranh.

Cuối thế kỷ XIX nước Mỹ đã từng đưa ra dự luật về bài trừ Trung Quốc. Năm 1882, Quốc hội Mỹ lần đầu tiên thông qua dự luật bài trừ Trung Quốc gồm mười lăm điều khoản với nội dung: ngừng nhập cảnh cho công nhân Trung Quốc, không cho Hoa Kiều nhập quốc tịch (năm 1904 dự luật này trở thành dự luật vĩnh viễn). Vì thế thời gian đó có rất ít người Trung Quốc được di cư đến Mỹ. Sau đó vào thế kỷ XX, do chính sách mở cửa của Tổng thống Franklin Delano Roosevelt cho phép dân nhập cư nên địa vị của người Hoa mới dần dần được nâng lên.

Quay trở lại thị trấn đào vàng trong ảnh. Sau khi lật một vài trang với hình ảnh về cuộc sống phồn hoa, tiếp đó là đến sự hiu quạnh đường

như đã được định mệnh sắp đặt. Các bức ảnh bị phủ lên một loại màu sắc, những màu sắc đó thể hiện khoảng cách cả hàng trăm năm. Vẫn là bầu trời xanh năm đó, nhưng trên mặt đất con người đã sớm rời đi, chỉ còn lại một khoảng trống trơn. Phía trên là một bầu trời bao la xanh thẳm, còn phía dưới chỉ là cỏ khô, rỉ sét với bốn bề hoang liêu.

Các bức ảnh được chụp ở phía Đông Nam của San Francisco, một thị trấn Virgin nằm trong những gò đồi kéo dài. Từ trên đỉnh một ngọn núi xa xôi nhìn xuống, thị trấn cũng chỉ lác đác khoảng trăm căn nhà gỗ sắp xếp hỗn độn, trong đó bao gồm những kiến trúc với nhiều chức năng như trường học, nhà thờ,... Từ thị trấn tỏa ra bốn phía xung quanh là một con đường lớn và vô số con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Trên đỉnh núi đối diện xuất hiện một vài ống khói cao chọc trời, có lẽ là của xưởng luyện kim. Vậy thì mỏ vàng có khi nào cũng nằm phía bên đó.

Sau khi chậm chậm tiến lại gần thị trấn, có một tấm biển gỗ với nét chữ không được ngay ngắn viết tên, đường và hướng đi của thị trấn. Tiếp đó trong cánh đồng cỏ đã mọc thành bụi, từng ngôi nhà dân đang đứng cô độc và kêu ngạo trong sương gió, mới đó mà đã cả trăm năm. Xung quanh những ngôi nhà bên ngoài đã bị đổ nát, còn một vài ngôi nhà gạch đã sụp, thậm chí có ngôi nhà chỉ còn lại đồng gạch đổ nát hoặc bức tường vỡ. Có ngôi nhà gỗ hai tầng dài và hẹp đã bị gió thổi từ phía bên sườn tới nổi vẹo hẳn sang một bên, nhưng vẫn đang ngắc ngoải kiên trì đứng đó. Chiếc xe đẩy có bánh bằng gỗ bị vứt bỏ trên đường, kèm theo là rất nhiều các loại linh kiện của máy luyện kim đầy rỉ sét rơi vãi trên cỏ.

Góc nhìn của bức ảnh đưa chúng tôi vào trong một căn phòng. Với một ngôi nhà trông giống như nhà xưởng, khi đó ánh mặt trời đang len lỏi xuyên qua các lỗ hổng trên tấm sắt hoặc tấm gỗ, rất nhiều dụng cụ được xếp trên bàn và mặt đất. Có một ống sắt hình phễu được lắp ngược trên mái nhà, có lẽ dùng để hút tạp chất hay gì đó. Tiến vào trong khu dân cư, trên mặt đất chất đống những chiếc giỏ tre, còn có chiếc ghế bành bị gãy chân, kèm thêm giấy dán tường với những vết bẩn mốc đã tự bong tróc, duy chỉ có cánh cửa vẫn giữ được độ bóng của sơn trắng năm đó. Trong trường học, bục giảng và bàn học sinh đã phủ lớp bụi dày, trên chiếc bảng đen vẫn còn bài

giảng, dưới lớp bụi của bụi giảng còn phát hiện giáo trình giảng dạy nhưng nhìn không rõ. Trên bàn có vẽ một bản chụp tuyệt đẹp của bộ xương người. Các phím trên đàn piano thì đã rơi rụng không ít. Quả địa cầu gỗ màu vàng có rất nhiều khe rãnh nứt to, bản đồ và đường biên giới trên đó đã sớm bị mờ không còn nhìn rõ. Bên trên có một tấm áp phích giống như được vẽ bằng tay có ghi tên San Francisco, phía dưới ghi chú: ngày 29 tháng 10 năm 1867.

Trong danh sách các tài liệu tham khảo sách ảnh, tôi tìm thấy thời gian đăng những bức ảnh này, vào khoảng hai năm trước. Tôi không biết thị trấn này có phải là nơi mà chúng tôi muốn điều tra hay không, bởi vì có một điều kỳ lạ là với chủ đề thảo luận lớn về thị trấn đào vàng được hâm nóng lại mà không thể tìm thấy được trên mạng xã hội hoặc bất cứ trang tin tức nào. Nếu các nhiếp ảnh gia đẳng cấp thế giới đều tìm ra nơi đó rồi thì tôi nghĩ cái thị trấn nhỏ tên Virgin hoặc đã từng được gọi là Virgin nhất định phải có ý nghĩa lịch sử và sự độc đáo của riêng nó.

Tôi liếc xem A Tam đang làm gì, không ngờ cậu ta lại đang dùng hai ngón tay vân vê cái cầm không có râu, cùng khuôn mặt dung tục dán vào trang sách lộ rõ nụ cười đắc ý. Nhưng rõ ràng đó là quyển sách gồm những câu chuyện dọa ma người khác mà nhân gian tự bịa ra. Tôi giở cuốn sách mà cậu ta cầm rồi đập lên bàn, trên đó toàn là chữ, thằng cha này chưa hư tới nỗi đi giải quyết công việc lại còn kẹp thêm sách người lớn. “Có gì đáng cười?”, tôi thấp giọng hỏi cậu ta. “Có gì buồn cười đâu, tôi chỉ thấy nó có chút thú vị thôi. Anh xem ở đây này”, Cậu ta liền chỉ vào một tựa đề, bảo tôi xem đoạn bên dưới đó, “Là chuyện về hậu trường album Hotel California của nhóm Eagles¹”.

1 Ban nhạc rock người Mỹ nổi tiếng thành lập tại Los Angeles vào năm 1971

Tôi cầm lấy và bắt đầu đọc. Hóa ra khách sạn California không chỉ đơn giản là một nơi để ca hát, mà lời bài hát còn chứa đầy ẩn dụ và hàm ý khiêu khích. Đối với lời bài hát lại dường như đang kể về một câu chuyện, mà mỗi người lại có những lời giải thích khác nhau. Có người nói nội dung của lời bài hát là về một trung tâm cai nghiện ma túy, lại cũng có người nghĩ rằng đó là bệnh viện tâm thần. Tuy nhiên, cách nói cuối cùng mà mọi người đều cười lại thu hút sự chú ý của

tôi và A Tam. Giải thích này nói rằng khách sạn California thực sự là một sào huyệt của ma cà rồng. Bài hát này được phát hành vào khoảng năm 1977, nếu như nhà phát hành muốn nói đến ý nghĩa nào đó thì chính là lời của tiền bối trong ngành với chúng tôi, vậy anh ta có vì thế mà làm ra những việc nào đó không?

Bên dưới những cách nhìn và lời giải thích khác nhau còn có một số suy đoán về vị trí của khách sạn, mà gần nhất là thị trấn Todos Santos ở Nam California, nằm cạnh đường cao tốc và sa mạc. Và như lời bài hát, thỉnh thoảng còn có tiếng chuông nhà thờ vang tới trong đêm. Mặc dù sau này người sáng tác ra bài hát đã phủ nhận cách nói này, nhưng tôi và A Tam vẫn quyết định đưa nó vào địa điểm được lựa chọn.

Tài liệu đăng sau cũng không có tác dụng gì nữa. Chúng tôi nhìn những đoạn, những câu với loạt chữ không đồng nhất dán cạnh nhau, bất giác đã rơi vào trạng thái ngáp dài liên tục. Chúng tôi sắp xếp lại các ghi chép, chụp một vài tấm hình gửi vào email, sau đó đi mua thức ăn rồi về nhà.

Về tới nhà không thấy Lyon đâu, nhưng những chỗ mà tôi dặn dò cậu ấy quét dọn thì quả nhiên đều sạch sẽ. Thật lạ lùng, rõ ràng là một người có ý thức vệ sinh, vậy làm thế nào mà trước đây cậu ấy lại có thể chịu đựng được cảnh sống trong một môi trường bẩn thỉu như thế?

Tôi và A Tam không mua điện thoại cho Lyon, bây giờ không biết làm thế nào tìm được cậu ấy nữa. Tôi móc điện thoại di động ra, thấy tin nhắn của Tina, cô ấy nói: “Tôi đã đón Lyon đến New York”. Thăng nhóc này lại chạy đến New York rồi? Tôi gọi điện, nhưng đầu bên kia không bắt máy, bần cái quái gì vậy?

Nhưng mà có một nữ thiên sứ đang trông coi nên chúng tôi mặc kệ cậu ta, chuẩn bị đi học rồi, xem xem còn bài tập về nhà nào chưa nộp không. Chúng tôi cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý, chắc chắn còn cả đồng bài tập sắp đến hạn nộp mà chưa viết được chữ nào. Quả nhiên, học trường đại học ở Mỹ khó hơn nhiều học đại học ở Trung Quốc, học kỳ này vẫn còn hai môn không thi cuối kỳ, tiêu chuẩn sát hạch cuối kỳ là cả lớp cùng lên kế hoạch cho một buổi dạ tiệc, rồi nhìn sự thành công của buổi dạ tiệc mà cho điểm. Tôi toàn nhét tiền cho một cô bạn cùng lớp, để cô ấy làm luôn phần tôi phải phụ trách,

cô ấy cũng vui vì kiếm được thêm một món tiền. Với người bạn học con buôn như vậy, tôi không biết cô ấy làm thế nào để xứng với cái họ bá đạo của mình – Khagan. Cơ mà tôi thích kiểu cách làm việc bá đạo đó.

Với đồng bài tập trên giấy, chúng tôi đành cầu cứu cô nàng Mập Lùn và Valeria. Lúc trước Valeria đi nghỉ đông ở California, nên chúng tôi còn có thể có một số thông tin từ phía cô ấy, và đương nhiên nhiệm vụ này là do A Tam hoàn thành.

Giờ tôi mới phát hiện ra đã lâu rồi tôi và A Tam không liên lạc với hai người họ. Đôi khi ngẫu nhiên gặp nhau ở trường học thì chỉ chào hỏi dăm ba câu rồi rời đi. A Tam từ khi đi New York đến nay đã không còn mang cái chân đỡ ra ban công để nhìn kính viễn vọng nữa rồi. Có lẽ, trong cái cốc mà vốn dĩ tình bạn rất có trọng lượng trong lòng chúng ta, thậm chí là thích, nhưng vô tình cho thêm một chút thời gian, cho thêm một chút bận rộn hay vài nhân tố không rõ khác, sau khi khuấy lên uống thì bạn sẽ phát hiện hương vị của nó đã trở nên nhạt nhẽo, tựa như không còn cảm giác nữa. Chúng ta đã không thể uống được cái hương vị ban đầu khi mà chúng ta thường thức, thứ được gọi là tình bạn hoặc là thích, vẫn chỉ là thời gian hoặc bận rộn làm trở nên vô sắc vô vị.

Gọi cho Valeria, đầu bên kia không bắt máy, A Tam tặc tặc lưỡi, sau khi gọi được vào số máy của Mập Lùn thì liền nhét điện thoại vào tay tôi, tôi cười mắng cậu ta: “Cậu xem lại bản thân cậu đi, còn xấu hổ không dám tiếp nhận tình yêu đích thực của mình”.

“Cậu!”, A Tam giận tới tái mặt.

Điện thoại của Mập Lùn vẫn như trước, chưa kịp đổ chuông vài lần cô ấy đã bắt máy, làm tôi lo mãi liệu rằng không biết cô ấy có nghe được câu tôi vừa nói hay không. Có điều với IQ của cô ấy thì tôi đã quá lo xa rồi. Ở đầu bên kia, không kịp đợi tôi lên tiếng, cô ấy đã cầm điện thoại liến thoắng đôi ba câu ngôn ngữ người ngoài hành tinh mà tôi hoàn toàn không hiểu, ở giữa còn thêm không ít âm tiết như giả vờ ho, sau đó cô ấy chuyển sang nói tiếng Anh: “Thế nào, tiếng Ấn Độ của mình có chuẩn không?”

Tôi chỉ thiếu nước ruột gan lộn tùng phèo vì điều cô ấy vừa khoe.

Sau khi hoàn hồn, tôi chỉ vào A Tam và cười đểu giả. Thằng nhóc này được đấy, người ta đường đường là công chúa bộ lạc, lại vì cậu mà

đi học tiếng Ấn Độ. Cậu mà phụ người ta, coi chừng cha người ta tìm đến cắt cậu ra để làm món Sashimi Ấn Độ.

Cho dù có buồn cười thì việc chính vẫn phải nói, tôi trả điện thoại cho A Tam, ép cậu ta phải nói liền ba câu “Tốt”, sau đó thêm một câu mang tính chất tượng trưng rồi đưa điện thoại cho tôi. Đầu tiên tôi trêu hai người bọn họ lâu rồi không đi chơi mà vẫn dầm thắm như vậy, sau đó đi thẳng vào đề là muốn nhờ làm bài tập. Cô ấy vừa nghe liền đồng ý ngay, nhưng hình như có cái gì đó cô ấy không biết nên nói ra hay không. Phần lớn là mấy chuyện liên quan đến A Tam, cái này đợi lát nữa tha hồ mà nói.

Tôi nói: “Không biết Valeria hiện giờ có ở nhà không? Cậu đưa cô ấy nghe máy được không?”

Không ngờ ở đầu bên kia Mập Lùn kích động đến nỗi nhảy cả người lên: “Mình đang do dự không biết có nên nói với cậu không. Mình và cậu ấy vừa trở về từ thị trấn cổ tích ở Georgia, nhưng mà, mình cứ cảm thấy từ sau khi cậu ấy đi California về thì người có chút gì đó khác lạ. Cậu ấy vẫn trò chuyện với mình, nhưng mình cảm thấy hình như cậu ấy ít cười hơn trước. Hay là mình tạo cơ hội cho các cậu gặp mặt, Dịch, cậu xem có thể giúp được cô ấy không? Bất luận mình có hỏi thế nào, cô ấy đều không muốn nói”.

Tôi liếc nhìn A Tam rồi đồng ý. Thật đáng lo cho IQ của Mập Lùn, đi hỏi thẳng người ta thì làm sao người ta có thể mở lòng tâm sự chuyện thiếu nữ với cô được chứ, nhờ cô hứng lên lại phụ lòng nuốt hết vào trong bụng, như vậy sao mà được?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù tôi có đồng ý thì cũng vô ích, cô ấy đời nào lại đi kể với tôi. Thực ra tôi với Valeria vốn cũng không gọi là thân thiết, chỉ là mối tình đơn phương của A Tam từ trước đến nay làm bản thân tôi cũng dửng dưng như rất hiểu cô ấy vậy.

Là bạn bè, nếu có thể giúp được thì cố hết sức mà giúp thôi. Thật ra thì tôi cũng tò mò chuyện cô ấy gặp khi ở California là như thế nào. Mập Lùn làm việc cũng nhanh, nhưng có điều là hơi ngốc, từ kỳ nghỉ đông tới giờ đã lâu như vậy, mà phải đợi chúng tôi chủ động liên lạc thì mới nói ra. Cách làm của cô ấy cũng thật thẳng thắn, cô ấy nói với Valeria rằng tôi muốn hẹn cô ấy đi chơi ở Outback Steak House (một chuỗi nhà hàng quốc gia chuyên về bít tết, bình quân 33 USD một người) vừa ăn vừa trò chuyện, cô ấy đồng ý liền. Chết dở hơn, cô ta

lại đại đột tới mức nhắn tin vào số điện thoại của A Tam, báo hại A Tam nguyên một buổi tối dùng ánh mắt khuê oán (nỗi oán của người phòng khuê) nhìn kẻ thứ ba để dán vào tôi.

Buổi gặp được hẹn vào tối thứ tư. Hôm đó Valeria đợi tôi ở ngã tư chỗ giảng đường đi về hướng bãi đậu xe. Tôi hết sức bối rối đưa chìa khóa xe để cho A Tam tự về nhà một mình trước, ánh mắt của cậu ta nhìn tôi dường như muốn phun ra lửa, tôi ba lần bảy lượt đảm bảo với cậu ta sẽ không xảy ra chuyện gì, thậm chí sẽ nói tốt cho cậu ta. Cậu ta miễn cưỡng giơ tay chào sau đó lái xe rời đi.

Trời ạ, tôi thà đối diện với bọn Zombie trong rừng chứ không muốn phải xử lý những tình huống kiểu này. Cô gái Nga cao lớn đưa tôi chìa khóa xe, sau đó chúng tôi đi về phía xe cô ấy. Vốn đã cùng đi Key West, cùng ăn cơm và cùng tụ tập rồi thì chẳng có gì phải ngỡ ngàng ngừng cả, mà tại sao tôi cứ cảm thấy một bầu không khí kỳ lạ. Quả nhiên, sau khi trở về từ California, bất luận khí chất hay tinh thần của cô ấy đều không giống trước, đợi chút nữa tôi nhất định kiên nhẫn sẽ khiến cô ấy mở lời.

Dân tộc chiến đấu Nga có khác, cô nàng mua hẳn chiếc Land Rover. Bỗng lái nằm bên trái, tôi cảm thấy mình quay xe cũng không biết nhìn vị trí. Steak House nằm giáp phía Đông của đường 163th, lúc đi vẫn chưa phải giờ cao điểm buổi tối nên chúng tôi không cần phải đợi. Sau khi ngồi xuống, tôi nhận thấy rằng cô ấy đang cố gắng tạo ra một vài nụ cười. Ban nãy trên xe chỉ là dăm ba câu chuyện nhằm chán về trường học, giáo viên hay bài tập, tôi cố vắt óc nghĩ xem làm sao có thể dẫn dắt vào chủ đề chính.

Đúng lúc này, Valeria nói: “Có phải cậu muốn biết chuyện gì xảy ra với mình khi ở California không?”

Tôi ngớ người ra và gật gật đầu. Tôi luôn cảm thấy rất thần kỳ, có những lúc tôi không biết phải mở miệng thế nào thì bọn họ lại tự mình chủ động nói với tôi. Cô ấy nói: “Thật ra... nói một cách nghiêm túc thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả”. Nghe xong câu này, tôi sâu sắc nhận ra rằng, tại hạ đây chịu thua rồi.

Nhưng cô ấy lại nói: “Nhưng mình lại cảm thấy, thật sự nó có thể là thật. Trong hai tháng nay có một số thứ cứ lớn vờn trong ký ức của mình, vừa đáng sợ nhưng vừa rất chân thực. Vốn dĩ mình không muốn nói với bất kỳ ai, cứ để nó qua đi là xong, nhưng mình không

thể quên được. Ngày hôm đó nhìn thấy cậu ở trường, không hiểu sao trong phút chốc mình cảm thấy có thể tin tưởng cậu, có thể nói chuyện với cậu. Nhưng mình lại sợ cậu cười mình là đồ điên ...”. Cô nương này thực sự khiến người ta sốt ruột, dân tộc chiến đấu Nga lái Land Rover mà sao nói chuyện lại lòng vòng thế này. Dù sao thì trong trường hợp này tôi không thể mặt dày đi giục người ta được. Cô ấy tiếp tục nói: “Mấy lần mình muốn tìm cậu để nói chuyện, khi ở trường thì không phải ngày nào cũng gặp được cậu. Lúc muốn gọi cho cậu, nhìn sang ban công nhà các cậu thì chỉ là một màu tối thui, thế là cứ kéo dài mãi, Ivy lại nói rằng các cậu đi Mexico. Đi Mexico chơi có vui không?”

Tôi mỉm cười nói vài câu cho có lệ. Hóa ra, không chỉ có chúng tôi nhìn trộm qua ban công của họ, mà bọn họ còn biết chúng tôi sống ở đâu và thậm chí cũng nhìn sang. Bỗng nhiên tôi chợt có một số cảm giác hỗn độn. Không biết hành vi nhìn lén của A Tam trước đây có bị bại lộ không. Thức ăn đã được bày lên, tôi gọi đùi dê nướng than, của cô ấy là thịt nạc lưng rib-eye¹ kiểu New York, ngoài ra còn cùng gọi một món hành tây chiên. Hành tây chiên là đặc sản ở đây, quả nhiên rất ngon, ngay cả bình thường tôi chẳng bao giờ ăn hành cũng không nhịn nổi mùi vị hấp dẫn mà nuốt hết một nửa.

1 Thuật ngữ của Mỹ gọi phần thịt nạc lưng được xẻ từ xương sườn của con bò nhưng không bao gồm xương sườn.

Ở Mỹ, độ chín của bít tết không được gọi theo tỷ lệ phần trăm, không có kiểu nói bảy phần chín, tám phần chín. Độ chín lần lượt là, Rare (sống hoàn toàn), Medium Rare (Thịt chín 50%), Medium (Thịt chín 75%), Medium Well (Thịt chín 90%) và Well (Thịt chín hoàn toàn). Mà nói chung là thịt bò ngon thì chỉ cần thêm một chút gia vị muối biển cho vừa ăn là được, không cần bất kỳ nước sốt nấm tiêu đen gì. Vừa ăn cô ấy vừa thì thầm chuyện xảy ra ở California, rồi tinh thần cũng dần dần được thả lỏng. Nhưng đôi khi người phục vụ tới hỏi han một vài câu khiến cô ấy lập tức lại căng thẳng.

Tôi đã hiểu được đại khái câu chuyện của cô ấy, mà về phương diện này có một manh mối giúp tôi vô tình đã phá vỡ bức màn bí mật. Cô ấy tới California để tìm cô bạn thân sống tại thành phố thiên thần Los Angeles. Nhưng bạn cô ấy nói Los Angeles an ninh trật tự cũng bình thường thôi và chỉ là một thành phố lớn không có gì để chơi, thế là

họ lái xe dọc theo đường cao tốc số 1 về phía Bắc đến San Francisco. Đây là con đường “Đời người nhất định phải đi” thuộc đầu bảng trong bất kỳ cuốn sách nào của giới du lịch, có vách đá lại có biển, bờ biển chỉ là một con đường hai chiều. Thường thì kiến nghị nên đi theo hướng từ San Francisco đến Los Angeles. Kết quả là những ngày ở California, Valeria đã dành phần lớn thời gian của mình ở San Francisco.

Từ thiên đường nghỉ dưỡng ở Florida và đô thị hoang dã đến nên Valeria rất quan tâm đến cộng đồng người Hoa, hơn nữa cô luôn cảm thấy có gì đặc biệt ở khu thành phố Trung Hoa. San Francisco là một thành phố thân thiện, về cơ bản cả thành phố được xây dựng tựa vào núi. Nhiều đường phố trực tiếp ở độ dốc bốn mươi lăm độ, thật sự là khảo nghiệm gay gắt cho các tay lái. Nếu bạn lái xe ở đây trong một năm rưỡi thì bất kể bài kiểm tra của quốc gia nào với mức độ khó, ví như kiểu khởi hành ngang dốc, đỗ xe trên triền dốc thì đều có thể vượt qua một cách dễ dàng.

Hôm đó Valeria thuê phải chiếc SUV chết tiệt, mấy lần không đỗ nổi xe bên lề đường, phải mất rất nhiều thời gian. Lúc này, cùng làn đường với cô ấy, có một người đàn ông ánh mắt vô hồn đang đi trên đường. Cô ấy có thể nhìn thấy người đàn ông đó có hai khuôn mặt. Khi đó cô ấy tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng sau khi dụi mắt và bỏ kính râm xuống, nhìn thấy vẫn là hai khuôn mặt, hơn nữa, một khuôn mặt là mặt người, còn khuôn mặt kia lại cực kỳ méo mó xấu xí. Nhưng thứ làm cô ấy kinh hãi nhất không phải là khuôn mặt có khả năng là ảo ảnh đó mà chính là khuôn mặt người. Đó chính là khuôn mặt cậu của Valeria. Cô cảm thấy toàn thân như ngạt thở. Xe của cô cứ thế mà đổ xiên trên đường, cô ấy nhoài một nửa thân ra bên ngoài, xe phía sau bị chắn lối đi cứ thế mà bấm còi inh ỏi, cô ngây dại ngồi đó không biết phải làm gì.

Khi người đàn ông đó đi ngang qua xe của cô và cứ thế tiếp tục bước đi, Valeria nhìn qua gương chiếu hậu thấy hình xăm sau cổ ông ta, kiểu dáng chữ nói cho Valeria biết, ông ta chính là cậu của cô. “Không ai biết hình xăm rõ hơn tôi, vì đó là tên chị gái của ông ấy, cũng là tên của mẹ tôi”. Mặc dù thời gian đã qua lâu như vậy, nhưng khi nói về điều đó, Valeria vẫn cúi đầu, giọng nói khẽ run rẩy.

Sau này tôi mới biết, năm đó gia đình họ sống gần núi Caucasus, mẹ

cô trên đường đưa cha đi bệnh viện khám trở về thì bị một con gấu đột nhiên nhảy ra tấn công. Sau đó, bà mất đi một cánh tay, trên mặt cũng để lại một vết sẹo đáng sợ. Nghĩ thôi tôi cũng đủ thấy ghê rợn, một người phụ nữ gặp một con gấu hung dữ, vậy mà chỉ mất một cánh tay. Đương nhiên tôi không dám nói ra cũng không dám hỏi han, không thì chắc chúng tôi không thể làm bạn được.

“Lúc đó cậu đang phục vụ trong quân đội, không thể chăm sóc cho gia đình, vì vậy cậu rất buồn, cho nên xăm tên mẹ mình lên người, biểu thị từ đó về sau sẽ cố gắng bảo vệ gia đình tốt hơn nữa. Sau đó không lâu kể từ khi Liên Xô tan rã, cậu cũng theo trào lưu di dân sang Mỹ, tiền thì cứ gửi về từng đợt, một thời gian sau cả nhà cậu chuyển tới trung tâm Moscow” Valeria trước đây từng nghe mẹ kể do cậu biết nói tiếng Pháp, nên có làm một số công việc phiên dịch kinh tế đối ngoại khi ở cảng miền Nam nước Mỹ.

Tôi lo lắng vội hỏi: “Nơi đó có phải Cảng New Orleans ở bang Louisiana?”.

“Sao cậu biết?”, môi Valeria khẽ run, mặt tái xanh.

Tôi đưa tay qua bàn ăn vỗ nhẹ vào cánh tay cô ấy, nói: “Cậu cứ bình tĩnh trước đã, từ từ nói, không cần để ý tới mình, mình chỉ là đoán mò gặp may. Bang Louisiana là nơi chuyên nói tiếng Pháp thuộc miền Nam mà”.

Cô ấy tin tôi, còn tôi động viên cô ấy tiếp tục ăn cùng tôi. Một lúc sau, cô lại tiếp tục kể. Tôi đoán không sai, thành phố nơi cậu cô ấy làm việc chính là thành phố đó. Bởi vì cậu cô ấy đang nằm trong danh sách hai mươi hai người mất tích. Ông ta liệu có biến thành ác ma mất đồ? Nhưng bây giờ tôi chắc chắn, San Francisco chính là nơi chúng tôi cần bắt đầu. Các sự việc khác như thị trấn đào vàng nhất định có thể xâu chuỗi lại thông qua một điểm mấu chốt nào đó. Tôi tin là vậy.

Cô ấy nói rằng sau ngày hôm đó ngày nào cô ấy cũng dạo một lượt ở gần đó vào cùng một thời điểm xem có thể gặp lại không. Tôi hỏi cô ấy hôm đó nhìn thấy ông ta cô có gọi ông ấy không. Cô ấy nói không dám, trước đây cậu của cô ấy là kiểu người rất chu đáo giàu tình cảm, khi ở Mỹ tuần nào cũng gọi về nhà, tình cảm lúc nào cũng nồng nhiệt đến nỗi có thể làm tan chảy socola. Kể từ khi ông ấy mất tích, gia đình chưa bao giờ nhận được cuộc gọi nào của ông, hôm đó

Valeria nhìn thấy ông ta, biểu cảm của ông lạnh lùng tới nỗi có thể kết thành sương giá.

Quả nhiên, vất vả cuối cùng cũng được báo đáp. Ngày thứ tư kể từ khi Valeria gặp cậu mình lần đầu, cô ấy lại nhìn thấy ông ấy trong cùng một khu phố, hơn nữa, lần này cô vẫn thấy cậu có hai khuôn mặt. Cô nén sự hoảng sợ và sự sốt sắng được gặp lại người thân ở trong lòng, cô cúi rạp người xuống, giả vờ trong xe không có ai để tránh bị đối phương nhìn thấy mà nhận ra. Lần này cô quyết định đi theo ông ta.

Tôi chen ngang: “Cậu có nhớ, khuôn mặt thứ hai cậu nhìn thấy trông như thế nào không?”. Sau khi hỏi, tôi cảm thấy mình thật ích kỷ khi muốn cô ấy nhớ lại điều gì đó có thể là khủng khiếp.

Cô ấy nhìn tôi giây lát, sau đó vừa dùng dao nĩa gảy gảy salad ở cạnh đĩa vừa cúi đầu nói: “Thôi, bất luận có nói với cậu hay không, thì cảnh tượng đó cũng thật đáng sợ, dẫu có thế nào mình cũng sẽ không quên được. Biểu cảm trên khuôn mặt đó gần như trùng khớp với biểu cảm trên khuôn mặt của cậu mình, lần đầu nhìn thấy nó... mình cảm thấy nó chính là linh hồn bám trên cơ thể của cậu. Khuôn mặt đó được bao phủ bởi các thứ như dây thần kinh và mạch máu, giống như một người vốn dĩ có máu có thịt bị người khác dùng sức xé ra vậy. Ngoại trừ mấy đường nhỏ màu xanh màu đỏ đó ra, phần còn lại của khuôn mặt hầu như là một màu đen mờ mờ, khiến người ta vừa nhìn thấy đã khó chịu, như một thứ tà ác...”.

Tôi hỏi: “Vậy mắt ông ta...”.

“Mắt ông ấy là một màu đen sẫm, lại còn là thứ màu đen ánh lên, bởi vì những màu đen trên mặt ông ấy mờ ảo như khói, vậy nên đôi mắt nhìn rất rõ, mình chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi”.

“Được rồi được rồi, không sợ nữa, cậu đã quay về rồi, hơn nữa còn đang ăn cơm với tớ, không sao đâu”. Tôi an ủi cô ấy. Ban đầu tôi còn tưởng là một con ác ma mắt đỏ, không ngờ trong số những người mất tích không phải toàn bộ đều biến thành như vậy.

Hôm đó cậu của cô đi vào một siêu thị nhỏ, chưa đầy lát sau đã chuyển ra từ bên trong các loại dung dịch lớn bé màu sắc khác nhau, nhưng toàn bộ chỉ là một số đồ gia dụng, chất tẩy bồn cầu, nước tẩy rửa, nước lau sàn, thuốc tẩy trắng,... Ông ta chất đầy nửa thùng xe bán tải những thứ đó, sau lại vào một nhà hàng bên cạnh mua bữa

trưa. Valeria nhân cơ hội đó lập tức lén vào siêu thị kia, trong lòng suy tính phải làm thế nào bắt chuyện với chủ siêu thị. Cô vốn định chuẩn bị biểu đạt ý đại khái là “vừa rồi nhìn thấy người đàn ông kia mua rất nhiều đồ, tưởng rằng có đại hạ giá nên vào xem thế nào”, nhưng vừa đẩy cửa bước vào, cô chút nữa sợ tới rơi cả điện thoại đang cầm chặt trong tay. Bởi vì cô nhìn thấy nhân viên thu ngân trong siêu thị nhỏ đó cũng là một người có hai khuôn mặt.

Nếu không phải là cô nhìn thấy những người đi bộ khác trên đường đều bình thường thì có lẽ cô sẽ thật sự nghi ngờ có phải mình bị thần kinh không. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, đành vội vã lấy bừa một chai nước giải khát trong tủ lạnh, buộc mình trấn tĩnh thanh toán rồi rời đi. Vừa ra khỏi cửa, cô chạy nhanh vào trong xe. Trên đường có rất nhiều người đi lại, rõ ràng là thành phố lớn, nhưng không có ai chú ý đến cô, vì còn có rất nhiều chủ xe đang mải tranh vượt thời gian với cảnh sát giao thông.

Về tới xe, sau khi nhìn thấy con bán tải vẫn ở phía trước, cô mới yên tâm quay ra nhìn một lượt tất cả khuôn mặt người trên đường.

Người hai mặt đeo mặt nạ dầu không ít, nhưng vẫn không có thêm người hai mặt nào, lúc ấy cô mới dám khẳng định mình không bị bệnh.

Cậu của cô bước ra, khởi động xe rồi nhanh chóng lái vào hướng đường cao tốc phía Nam. Dòng máu dân tộc anh hùng một lần nữa tiếp cho cô thêm dũng khí không gì sánh được, vì thế cô quyết định vẫn tiếp tục bám theo. Cô lặng lẽ lái xe theo phía sau. Xe ban đầu hướng về cao tốc, sau đó chạy về phía Nam đi được khoảng bảy, tám lối ra thì đổi sang cao tốc phía Đông, tiếp tục qua ba, bốn lối ra như vậy thì ông ấy mới rời khỏi đường cao tốc. Ngay lúc Valeria định xuống theo, một chiếc xe cảnh sát phía sau cô bắt đầu tuýt còi. Mắt nhìn chiếc bán tải phía trước đi xa dần, cô đành giảm tốc tạt vào lề đường dừng xe lại. Viên cảnh sát yêu cầu cô xuất trình bằng lái, giấy phép thông hành xe, bảo hiểm, sau đó nói với cô rằng cô đi xuống lối vòng ra khỏi cao tốc nhưng không giảm tốc độ, hành vi đó rất rõ ràng, sau đó nói một thôi một hồi.

Valeria gạt đầu một cách máy móc, mắt vẫn không rời chiếc bán tải cho đến khi mắt hút khỏi tầm nhìn mới quay đầu trả lời viên cảnh sát kia, cô phát hiện, người cảnh sát chặn cô lại này cũng là một người

có hai mặt. Cô liền cảm thấy có chút mất kiểm soát cảm xúc, hai mắt tối sầm mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại đã là sáng sớm ngày thứ hai, dường như nó chỉ là ngủ rồi mơ một giấc mơ dài. Nếu trong tầm mắt không phải là bức tường trắng bệch lạnh lẽo nơi bệnh viện mới có, cô thật sự sẽ nghĩ chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Cô bạn thân của cô đang trông bên cạnh, thấy cô tỉnh lại lập tức đi tìm bác sĩ.

Nhưng trở lại theo sau cô bạn thân không phải bác sĩ mà chính là viên cảnh sát đã yêu cầu cô dừng lại tối hôm qua. Cô vừa nhìn thấy bộ mặt đó, cả người sợ tới mức suýt không cất nên lời. Nhưng lúc này, anh ta rõ ràng chỉ là một gương mặt cảnh sát người da đen trung niên, các nếp nhăn trên trán càng thêm cho anh ta sự phúc hậu. Và lần này anh ta không có khuôn mặt đáng sợ thứ hai kia. Cô thả lỏng bụng cả người xuống giường.

Cô bạn thân bên cạnh nói, đại khái là chiếc xe của họ thuê hôm qua bị mất phanh nên không cẩn thận tông vào phía sau, túi khí không được bung ra kịp thời, đã đàm phán với bên công ty thuê xe và công ty bảo hiểm rồi... Valeria nghe không nhập tâm lắm. Viên cảnh sát để cô ký lên bản tường trình sự việc cũng như vậy, chuyện này so với chuyện trong trí nhớ của cô quá khác nhau, cô thật chưa hiểu cái nào mới là đúng.

Cũng may cô không gặp trở ngại gì lớn, sau khi tỉnh dậy lập tức có thể xuất viện, cô bạn thân vì muốn cô quên muộn phiền nên tiếp tục dẫn cô đi chơi hai ngày trước khi cô quay về. Có điều, không biết tại sao, từ đầu chí cuối cô không thể cười nổi.

Sau đó, mà không có sau đó nữa. Cô ngồi sáu tiếng máy bay vượt qua ba múi giờ quay trở lại Miami. Việc của cậu cô không kể cho mẹ và càng không nhắc tới với bất kỳ ai.

Tôi chăm chú lắng nghe câu chuyện của cô ấy, mà không nhận ra rằng cô ấy đã gọi hai ly đồ uống có cồn và đã uống hết một cốc rượu. Một tay tôi đặt dưới cằm, vừa nghĩ lại tất cả thông tin cô ấy nói với tôi, vừa tò mò hỏi cô ấy: “Vậy tại sao cậu lại chọn nói với mình?”

“Chuyện đó có thể nói cho cậu, nhưng tại sao thì mình không nói cho cậu”. Nói xong cô ấy liền cười. Tôi thấy mặt cô ấy đã bắt đầu đỏ ửng lên. Lúc thanh toán tôi nhìn vào hóa đơn, trong danh sách đồ uống có một cốc là Absolute Punch, tức là thứ thức uống lấy rượu vodka của

hãng Absolute cho thêm một chút các loại vị hoa quả mà thành, vậy cũng có nghĩa là, khi tôi uống một cốc nước lạnh thì cô ấy cũng uống một lượng rượu vodka như thế.

Có lẽ như thế cũng tốt, ít nhất có thể giúp cô ấy cười rồi. Cuối cùng cô ấy vẫn không cho tôi biết nguyên nhân. Sau khi ăn xong tôi đưa cô ấy về nhà trong tình trạng khá say, chắc sẽ không nhớ việc tôi ấn chính xác số tầng của nhà cô ấy, lại còn cứ thế đi thẳng tới trước cửa căn hộ. Tôi gọi cửa để Mập Lùn ra đón cô ấy nhưng không ngờ người ra mở cửa lại là A Tam.

Cậu ta nhìn tôi với vẻ mặt đầy phẫn nộ, nhưng lại giả vờ nhỏ nhẹ trước mặt hai cô gái: “Để tôi giúp”. Khi đón lấy vai Valeria liền nhân cơ hội hất mạnh tay tôi ra. Thăng nhóc này, hôm nay đúng là không bình thường tí nào. Tôi đành để mặc kệ cậu ta.

Valeria không chịu về phòng, A Tam đành dìu cô ngồi xuống sofa. Mập Lùn không ngừng dùng ánh mắt để truyền đạt sự cảm kích vô tận của cô ấy, tôi gượng gạo cúi đầu nghịch điện thoại. Nữ thần quay lại rồi, A Tam lại do dự không biết nên ngồi một lát hay đi về cùng tôi. Không được, tôi phải giành lại quyền chủ động, tôi nói với mấy người họ: “Vậy mình về trước đây”. Rồi quay đầu đi luôn. Tôi loáng thoáng nghe thấy cô gái Nga nói với A Tam: “Cậu cũng mau đi đi, về nghỉ cho sớm”. A Tam miễn cưỡng rời khỏi, đi theo sau tôi. Ở trong thang máy, cậu ta chẳng nói với tôi lời nào. Tôi hỏi cậu ta tối nay ăn cơm chưa, cậu ta chỉ trả lời đơn giản đúng một câu “Ăn rồi”.

Kiểu này đích thị là đang ghen.

Sau khi về tới nhà, tôi không rảnh nói với cậu ta những chuyện kia, cứ thế cầm quần áo đi vào nhà tắm. Lúc này, A Tam ở phòng khách gọi tôi lại, mà lại còn rất ít khi gọi cả họ tên tôi. Cậu ta hỏi tôi: “Tối nay giữa hai người có xảy ra chuyện gì không?”

“Cậu xem trong đầu cậu toàn là thứ bậy bạ. Không có, là nói chuyện nghiêm túc!”, tôi quở trách.

“Thế cổ cậu tại sao có vết đỏ?”

Gì vậy, ở đâu chứ? Tôi đi vào nhà tắm, nhìn trước sau cổ một lượt, ở phía sau bên trái đúng là có một vài vết hằn đỏ đã bị mờ một nửa. Đó là do ban nãy tôi ở nhà xe bị muỗi đốt! Tôi quá lười để tranh luận với cậu ta, sau khi lặp lại một lần nữa “Tôi với Valeria tối nay ngoài nói chuyện nghiêm túc chẳng có gì khác nữa xảy ra cả”, tôi đi vào nhà

tắm rồi đóng cửa. Giọng hát như âm thanh thiên nhiên lay động lòng người của Địch ca vẫn vang lên như thường lệ.

Sau khi tôi ra khỏi nhà tắm, thấy A Tam ngồi trên giường của mình, cậu ta nhìn thấy tôi đi ra, giọng điệu dịu xuống, dùng ngữ khí thương lượng để nói chuyện: “Địch, cậu nghe tôi nói, cậu đừng giành lấy sự chú ý của Valeria được không?”

“Summit, cậu nghe tôi nói, tôi không hề”. Thằng cha này phiền không chịu nổi, nếu thật sự thích người ta thì đừng cảm theo đuổi, chứ đừng có đi câu lạc bộ thoát y làm chuyện xấu hổ, lại cùng tôi đi tới ở Linh hồn hợp hoan chơi tới khoái lạc, mấy tháng trời không tìm người ta cũng không hỏi han gì, tôi đi ăn cơm nói chuyện nghiêm túc về thì liền bị ghen tuông cảm râm, thật sự đủ rồi.

Thế là, trong gần nửa tiếng sau, tôi tiến hành làm công việc tẩy não yêu đương của cậu ta thì mới có chút bình phục và có thể hòa bình lên giường đi ngủ.

Ngày hôm sau, tôi hỏi A Tam liệu có thể làm việc bình thường được không, cậu ta nói không có vấn đề gì. Tôi bảo cậu ta xem vé khứ hồi từ Miami đến San Francisco, không bay nối chuyến. Còn tôi nhắc điện thoại và gọi cho Tina. Tina bắt máy nói: “Lyon ở chỗ tôi rất tốt. Các cậu cứ xem như là tìm được giáo viên miễn phí, để tôi giúp các cậu khai hoang vùng đất quý này. Nói thật cậu ta có tiềm lực rất lớn”. Cô ấy đã dùng cách khác để thị uy với tôi. Tôi có thể đọc rõ ẩn ý của cô ấy là “Con mèo của các cậu đã được tôi nhận nuôi và sẽ không được trả lại trong một thời gian ngắn. Các cậu muốn làm thế nào thì làm”.

Cũng may hôm nay tôi gọi điện không phải vì chuyện của con mèo đó, tôi nói: “Là như này, tôi và A Tam định đi California ngắm cảnh, muốn xin nghỉ phép vài hôm, cô xem có thể giúp bọn tôi làm hai giấy khám bệnh ở Nam Florida được không?”

“Đợi chút tôi đi hỏi giúp các cậu. Các cậu định đi California à? Vậy các cậu phải hết sức cẩn thận, nhớ mang theo con dao nhỏ mà Lyon tặng. Dù tôi chưa tự mình kiểm nghiệm, nhưng theo cậu ta mô tả thì con dao trong tay các cậu rất có khả năng chính là con dao mà trước đây tôi từng kể với các cậu, nó có thể trừ ma”. Tôi lúc này mới nhớ ra, không biết đã ném con dao đi đâu rồi. Tôi vội vàng chạy tới tủ quần áo, lục tung khắp nơi tìm.

Lúc này ở đầu bên kia điện thoại Tina vẫn nói: “Nhưng đừng tưởng các cậu có con dao đó là mọi thứ sẽ ổn, chú trừ tà, thân thủ nhanh nhẹn, những thứ cơ bản này nhất định phải nắm chắc, các dụng cụ phòng thân như muối trắng và nước thánh phải mang theo, bao gồm cả con dao găm mà trước đây Millea cho các cậu, đều là những thứ mang sức mạnh thiên đường, mọi việc đều cần thận trọng”. Nghe giọng điệu này là biết Tina đang ở cùng người bạn già của mình, bề ngoài là trạng thái của một bà lão, không ngờ lại đem theo cả sự làm nhảm. Tôi đồng ý qua quýt vài câu liền cúp máy, chuyên tâm tìm con dao Lyon đã cho chúng tôi.

May thay là chúng tôi vẫn nhớ mang nó từ Mexico đến Mỹ. Lúc này, A Tam nói đã tìm được vé máy bay, không bay nối chuyến, chặng khứ hồi khoảng 500 đô la. Tôi bảo cậu ta mua vé. Ngay chiều đó DHL1 gửi chuyển phát nhanh tới, mở ra nhìn thì hóa ra là hai tờ giấy khám bệnh gửi từ một phòng khám ở Sunrise.

1 Tên tập đoàn hàng đầu thế giới trong ngành logistics, chuyên về vận chuyển quốc tế, dịch vụ chuyển phát và vận tải.

Giấy khám bệnh viết chúng tôi bị sốt cao phải nằm viện, tạm thời chưa biết có phải bệnh truyền nhiễm không, cho nên kiến nghị lưu lại bệnh viện theo dõi nửa tuần các kiểu. Bên dưới là chữ ký của bác sĩ, tôi nhìn thấy chỉ là một đường ngoằn ngoèo không có quy tắc gì. Tôi tìm kiếm theo tên in trên phong bì, quả nhiên tìm ra là một vị bác sĩ già có tiếng. Phải công nhận, các thiên sứ sống lâu vậy có mối quan hệ rộng, cái này không thể bì được.

Vì ở Mỹ làm giả giấy khám bệnh cũng là một tội, hơn nữa bản thân việc làm giả cũng không dễ dàng gì, cho nên khi tôi chụp ảnh lại gửi email cho các giáo sư, họ đều không chút nghi ngờ mà đồng ý ngay, giọng điệu hỏi han y chang nhau.

Chỉ cần có gan lớn, chân lý ngày nào cũng là ngày nghỉ cuối cùng của chúng tôi đã biến thành hiện thực được rồi, hơn nữa người giúp chúng tôi trốn học lại chính là một vị thiên sứ! Thôi được, một vị thiên sứ gãy cánh. Thế này thì chúng tôi có thể đi California ngao du rồi. A Tam mua vé bay nửa đêm, chúng tôi mấy tháng nay hết bay chỗ này lại lái xe đến chỗ kia, đã trở người trừ tà phiên bản trên đường và trên mây rồi. Cũng may là máy sấy quần áo của Mỹ thật tuyệt, về cơ bản giặt xong sấy khô cái là mặc được luôn, hơn nữa là tôi

chuyên mang quần áo cũ đi xa, mỗi ngày mặc một bộ rồi vứt, cho nên cơ bản là đi du lịch chỉ cần nói đi là đi luôn.

Sáng sớm ở Miami là đêm khuya của San Francisco, chúng tôi bay từ bờ Đông đến bờ Tây. Hãng hàng không American Airlines vẫn không cho chúng tôi ăn gì, vậy nên chúng tôi ngủ một giấc qua toàn bản đồ lãnh thổ nước Mỹ.

Vẫn là thuê xe của công ty Budget (“Thuê xe kinh tế”, là một trong năm công ty cho thuê xe lớn nhất Mỹ, giá cả ưu đãi nhưng thương hiệu xe phân khúc thấp), lần này chúng tôi thuê một chiếc Jetta màu đen, như này trong đêm sẽ bớt gây chú ý hơn. Còn vài tiếng nữa mới bình minh, bây giờ đang là lúc yên tĩnh nhất, đối với chúng tôi mà nói cũng là lợi thế về chênh lệch múi giờ. Cho nên chúng tôi vừa xuống máy bay liền lập tức không ngừng lái xe hướng về nơi Valeria nói.

Jetta của Mỹ và Jetta của Trung Quốc đúng là không giống nhau, phía trước sang trọng khiêm tốn nhưng có nội hàm, khung gầm bên dưới có thể được dùng như chiếc xe thể thao trên đường.

Nhưng Jetta ở Trung Quốc thì hầu như tôi chỉ thấy hình bóng cổ lỗ sĩ của nó trong trường dạy lái và bãi giữ xe.

Không sai lệch chút nào với lối ra cao tốc của Valeria khi trước, cảnh vật xung quanh đều rất giống với lời mô tả của cô ấy, xem ra chúng tôi đã tới rất gần đích rồi. Rất may là không có xe cảnh sát nào cản chúng tôi. Trên bản đồ Google nơi mà chúng tôi đang ở được gọi là Virgin. Đây chắc hẳn không phải sự trùng hợp. Tôi cho A Tam xem qua mấy bức ảnh đó, mà theo tốc độ xây dựng ở Mỹ một nơi năm đến mười năm không có thay đổi gì thì đúng là một sự việc quá đổi bình thường. Cho nên chúng tôi bắt đầu tìm kiếm một vài cảnh vật có thể liên quan đến thị trấn đào vàng đã tàn lụi.

Có đôi lúc bạn phải mất rất nhiều thời gian để tìm thứ gì đó, nhưng có lúc lại tìm thấy ngay. Hôm nay chúng tôi không gặp may, tìm kiếm gần một giờ theo dạng thăm các vùng lân cận mà chẳng được gì.

Nhưng ngay sau đó, chúng tôi tìm thấy một điểm đột phá.

Tôi thấy một chiếc xe bán tải Dodge màu đỏ đi ra từ ngã tư, sau đó đi về hướng cao tốc. Liệu có phải là người cậu hai mặt mà Valeria nói đến không? Chết tiệt, tôi quên mất không hỏi màu sắc và biển số xe.

Nhưng hiện tại trên con đường cộng cả chúng tôi lại thì chỉ có ba chiếc xe đang di chuyển, nếu chúng tôi lập tức đi theo sau nó thì quá

lộ liễu. Ngốc thật, chúng tôi đâu cần bám theo, đi vào lối nó vừa xuất hiện là được rồi. Tôi xoay vô lăng cho xe đi vào ngõ bên phải.

Phía trước là hai xưởng rất lớn, xem ra đã bị đổ nát nhưng vẫn có một ống khói nhỏ đang tỏa ra làn khói màu trắng.

Trước mặt chúng tôi có một hàng rào điện đã hoen gỉ. Có lẽ nó thật sự chỉ là một công xưởng sắp phá sản thôi. Tôi đang định quay đầu thì A Tam giữ chặt tay tôi, cậu ta nghĩ nên đi vào trong xem xét rồi mới kết luận. Giữa lúc sống chết này, chúng tôi rút tay ra chuẩn bị oản tù tì.

Đúng lúc này, có hai người bảo vệ như từ dưới đất chui lên đi về phía chúng tôi. Tôi càng nhìn càng thấy đáng nghi, rõ ràng mảnh đất này che đậy cái gì mờ ám, nhà xưởng và hàng rào rách nát thế kia, cần tới hai bảo vệ đồng thời trực ban cho một cổng mà lại còn không ngừng cảnh giác cao độ? Tôi nghĩ bên trong chắc hẳn có ma quỷ rồi. Hai người họ đi đến trước cửa buồng lái xe của chúng tôi. Tôi dựa chặt vào lưng ghế nhấn nút hạ cửa sổ, A Tam lập tức vươn tay mở bình nhựa đựng nước thánh hất vào mặt hai người họ, lúc này tôi bắt đầu lẩm nhẩm chú trừ tà bằng tiếng Latin.

Hai người họ quả nhiên là ma quỷ. Trong thoáng chốc mắt đã biến thành một màu đen tuyền, hai tay bùng mặt rên rỉ đau đớn, thứ gì đó như hơi nước nhanh chóng bay vào không trung. Chú trừ tà này tôi và A Tam đều dày công luyện tập, chắc chắn không sai. Chỉ là nó quá dài, có đến tận bốn mươi từ, đọc đúng âm tiết từng từ thì không thể nhanh được.

Càng đọc tiếp, hai người họ càng thể hiện sự đau đớn, chất dịch màu đen bắt đầu chảy ra từ thất khiếu, trông rất giống ma sủng lần đầu chúng tôi gặp. Nhưng khác cái là, sau khi chúng tôi đọc xong chú trừ tà thì những chất lỏng màu đen như keo đó bốc hơi thành khói đen, làn khói đen của hai người đó giống như vòi rồng cuộn lại với nhau xuyên xuống mặt đất rồi biến mất. Hai người đàn ông mặc trang phục bảo vệ ngã xuống, chúng tôi vội đến kiểm tra hơi thở thì phát hiện không còn nữa, thân thể họ sớm đã lạnh ngắt cứng đờ, ước chừng đã chết hai, ba hôm rồi. Con ác ma chết tiệt.

Tôi sờ thấy nơi thắt lưng của một người bảo vệ có chiếc điều khiển cánh cửa sắt, ấn nút mở cửa, chúng tôi lái xe vào trong, sau đó đeo găng tay khiêng hai cái xác đặt lên ghế trong phòng bảo vệ, bên

ngoài có xe đi qua hoặc ngoài đường có xe vào chỉ ít có thể nhìn thấy hai cái gáy màu sắc không giống nhau, kéo dài thời gian được chút nào hay chút đó.

Sau khi vào trong nhà xưởng tôi tắt tất cả đèn xe lại, dùng tốc độ của côn nhẹ nhàng đưa xe vào sâu trong xưởng, đỗ ngay dưới gốc cây. Tôi dám đảm bảo, người đi đường không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra có một chiếc xe đậu ở đây.

Sau khi lấy xong trang bị, tôi và A Tam gật đầu với nhau, bắt đầu lên vào.

Thời khắc làm đặc công lại đến rồi.

Chương 11: Thị trấn đào vàng, mức độ khác nhau của không gian

Tôi và A Tam cũng đã trải qua không ít thời khắc lén lút vụng trộm. Ban đầu là ở Tampa chui vào nhà người ta đập gương phù thủy, sau đó thì lén vào sân chọc ghẹo đàn thờ phù thủy của người ta, rồi lại trèo tường vào trường học phóng hỏa. Gần đây, tôi lại còn tự mình sáng sớm chạy vào nhà người Hoa, giương mắt nhìn người tình cũ sát hại một cặp vợ chồng khi họ đang chìm trong giấc ngủ, sau đó tôi còn chặt đầu người tình cũ và phóng hỏa đốt xác nhằm xóa dấu vết. Chợt nghĩ lại, tôi đã thành một con hỗn thế ma vương tội ác ngút trời rồi. Ồi, nhưng mà làm thứ việc không được cho là việc tốt này có bao nhiêu cay đắng khổ cực chỉ có người trừ tà mới tự mình hiểu mà thôi.

Nhà xưởng chỉ có hai tòa nhà, vẻ bề ngoài giống với cái siêu thị theo kiểu hình thức nhà kho, chỉ hơi khác là nhà xưởng có cắm thêm không ít những đường ống mà thôi. Theo nguyên tắc gần trước xa sau nên chúng tôi đi về tòa nhà phía Tây. Những kiến trúc này quá nhiên đã rất cũ kỹ. Gần các miệng ống trên tường do từng xả thải nên trên đó còn lưu lại một đồng chất bản màu vàng như bùn đất, tôi vừa nhìn đã liên tưởng ngay tới nhà vệ sinh công cộng gần ga tàu hỏa hoặc bến xe.

Một vài chỗ nút nối đường ống đã bắt đầu long ra, nhưng rõ ràng chúng vẫn đang được sử dụng, tôi nhìn thấy bên trong còn nổi lên một vài bong bóng nhỏ không rõ màu sắc, đám chất lỏng đó đọng lại thành từng giọt rơi xuống đất, tôi ngửi thấy thoang thoang như mùi cá mắm hay mùi trứng thối, toàn bộ hệ tiêu hóa trong người tôi cảm giác như bị đảo lộn rất khó chịu.

Bên trong chắc chắn có chuyện gì đang xảy ra. Chúng tôi men theo tường nhanh chóng đi tới cửa thoát hiểm. Cửa không được khóa, vì thế chúng tôi cứ thế đi vào. Ở Mỹ, hệ thống phòng cháy chữa cháy là vấn đề vô cùng quan trọng, mà ý thức phòng cháy của công dân cũng rất tốt, thường thì trong công ty hoặc khu nhà ở lối thoát hiểm không được phép khóa. Việc chống trộm chỉ có thể thực hiện ở nơi

khác, ví dụ nơi có lối thoát hiểm của tòa nhà người ta sẽ lắp thêm cánh cửa một chiều chẳng hạn. Ví dụ như ở đây, khi đi ra khỏi cầu thang thoát hiểm mỗi tầng đều có cánh cửa một chiều.

Cánh cửa này chắc chắn không thể làm khó nổi Địch ca tôi, hiện tại chỉ sợ bên trong có gắn camera, hơn nữa lại còn có một anh trai đang hết lòng vì công việc. Nếu trong chúng tôi có một lập trình viên thì những tình huống như này đa số đều có thể đối phó, vấn đề là cả hai chúng tôi đều không phải vậy. Làm thế nào đây? A Tam chỉ chỉ lên trên, đi thẳng lên nóc nhà.

Hết cách, đành theo cậu ta đi lên vậy. Trên nóc có đặt cục nóng điều hòa, bồn chứa nước và một vài thứ giống như đầu khoan cùn đang chậm chậm chuyển động, có thể là dùng để thông gió tản nhiệt. A Tam nhìn xung quanh sân thượng, đột nhiên, cậu ta phát hiện ra thứ cậu ta muốn tìm, lối đi xuống có một chiếc thang sắt. Chúng tôi cùng tiến lại gần, phát hiện thang sắt được gắn vào tường của nhà xưởng theo hướng xuống phía dưới. Độ cao của nhà xưởng ước chừng sáu tầng, tại khoảng vị trí tầng ba có một cầu sắt bắc ngang dọc theo tường, là loại thiết kế chuyên dùng cho việc sửa chữa. A Tam nói bên tai tôi, ban nãy cậu ta đã nhìn thấy trong tầng một của cầu sắt có một cái cửa có thể đi vào, mà còn đang khép hờ, ngoài ra nơi cách cửa khoảng ba mét còn có một cái cửa sổ đã bị vỡ kính.

Thì ra thằng cha này lúc còn ở tầng dưới đã quan sát thấy hết những thứ đó, từ bao giờ cậu ta đã học được cách nghĩ trước vài bước khi hành sự vậy? Cộng thêm thái độ của cậu ta về chuyện Valeria, tôi liền bắt đầu cảm thấy có chút lạ lẫm với con người trước mặt này.

Kể từ ba ngày gặp lại nên lau mắt mà nhìn, đạo lý này chúng tôi đều hiểu, nhưng có nhiều người không chấp nhận được, ví dụ như tôi. Ngày trước có một người bạn học cùng cấp hai với tôi, người này rất khờ khạo, sau khi lên cấp ba thì hai chúng tôi học ở hai trường khác nhau, lúc gặp lại thấy cách nói chuyện của cậu ta như thể ông cụ non, cử chỉ và thái độ đối với người khác cũng trở nên hơi sang chảnh, tôi có chút không chấp nhận được kiểu cách đó của cậu ta, có lẽ cậu ta cứ nên là cậu bạn học cũ khờ khạo như trước kia thì hơn.

Chúng tôi tụt xuống thang, đứng trên lối qua cầu sắt. Sau đó, liền ngồi xổm xuống, cố giữ cho mình không quá lộ liễu. Tiếp theo chúng tôi đi tới trước một cửa sổ, núp cạnh cửa để nhìn vào. Rõ ràng rất lâu

rồi đã không có người lau kính, nên chúng tôi hầu như không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Đèn đang sáng, tại thời điểm mà lẽ ra mọi người có thể ngủ ngon thì bên trong chen chúc công nhân vẫn hăng say tiến hành gia công sản phẩm. Nơi chúng tôi đứng cách cái cửa sổ vỡ mà A Tam nói không xa, tôi còn mơ hồ ngửi thấy bên trong phả ra các loại mùi, nhưng đó là mùi của thứ gì thì tôi không phân biệt được, nhưng tôi biết trong đó có mùi trứng thối mà ban nãy tôi vừa ngửi thấy. Tôi bắt đầu nghĩ lần tới đi làm việc có nên mang theo mặt nạ phòng độc loại PM 25 không. Từ phút này trở đi phải tốc chiến tốc thắng, tôi tin A Tam cũng sẽ không muốn ở lại chỗ quỷ quái này thêm chút nào. Chúng tôi nhanh chóng ngồi xổm xuống men tới cánh cửa kia. Sau khi nhìn rõ trong phạm vi có thể quan sát không có camera, chúng tôi liền nhanh chóng lách người đi vào.

Vừa vào, chúng tôi đã phát hiện mũi mình bắt đầu có chút mất cảm giác. Sao không giống mùi ban nãy nữa? Tôi quay đầu nhìn A Tam, chỉ thấy cậu ta cũng hít mạnh mấy cái, mắt dờ ra, mặt vẻ thường thức. Mùi mà tôi ngửi thấy hiện giờ chính là mùi hamburger hấp dẫn nhất trần gian.

Lẽ nào đám người đứng thuê đêm suốt sáng trên chuyền sản xuất là bạn làm hamburger?

Hít hà vài hơi “mùi vị hamburger”, tôi bắt đầu cảm giác thần trí không tỉnh táo, hơn nữa bụng đói lạ thường. Tôi kéo A Tam, giục mau chóng hành động. Chúng tôi đang ở trong hành lang văn phòng của tầng giữa, giữa nhà xưởng là phòng điều hành, từ đây đứng có thể nhìn xuống dưới đám công nhân đang làm việc. Mà lan can của hành lang này cao đến khoảng ngang hông người lớn, hơn nữa còn thiết kế giống như khách sạn Four Seasons¹, dùng kính mờ nhìn từ dưới lên thì không thấy rõ. Mục đích ban đầu của loại thiết kế này là bảo vệ sự riêng tư của khách hàng, đề phòng những người háo sắc đứng ở tầng dưới ngẩng đầu lên nhìn váy khách nữ ở tầng trên.

1 Tên tập đoàn cung cấp dịch vụ nghỉ dưỡng hạng sang hàng đầu thế giới

Hiện tại trên lối đi này các văn phòng đều tắt điện, khoảng cách gần hay xa đều tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng bước chân vang lên. Tôi liếc mình thò đầu qua lan can nhìn xuống dưới chuyền sản xuất.

Đúng là họ đang làm hamburger. Hơn nữa, ngoài hamburger ra thì còn có đủ loại đồ ăn khác.

Bên trái tầm nhìn của tôi có vài cái máy cỡ lớn, mỗi máy đều có công nhân đứng cho đồ vào, ánh lửa hừng hực bên trong chiếu lên khuôn mặt người công nhân. Tôi nhìn cái máy ở phía ngoài cùng bên trái, thấy người công nhân đang dùng xẻng xúc các loại nguyên liệu cho vào bên trong, anh ta vừa cho vào cả một túi đồ mà không thèm xé bỏ túi nhựa. Sau đó anh ta lại xúc một đồng thứ nhầy nhụa hỗn tạp đỏ trắng đen cho vào trong. Lần này tôi nhìn rõ rồi, đó chính là một tảng thịt bò thối phủ đầy giòi bọ phía trên.

Tôi quay sang dây chuyền sản xuất trước mặt, thấy chỗ đầu ra của cái máy đó nảy ra từng miếng bánh thịt bò mà vẫn mang đầy xác giòi (có khi còn có cả các loại màng nhựa đóng gói), hơn nữa đã được nướng, những người công nhân cho lên đủ các loại thành phần ghê tởm khác, sau cùng khi đã tạo thành hamburger liền cho vào trong một thứ chất lỏng bốc khói nghi ngút, vậy là đã hoàn thành một chiếc hamburger nóng hổi mùi thơm ngây người. Công nhân dùng giấy bọc chúng lại rồi vút vào trong thùng, tôi nhìn qua ống nhòm thấy rõ mấy chữ lớn trên thùng, phía trên viết bằng tiếng Anh: Chuyên dùng cho thị trấn Virgin. Tôi lặng người. Ở đây hóa ra là xưởng gia công thực phẩm cho thị trấn Virgin.

Nhìn xuống dưới, là các dây chuyền đang sản xuất kẹo bơ cứng Toffee, xúc xích,... Tôi sợ chết khiếp, chắc lần sau không dám ăn mấy thứ như này nữa. Khi cái đầu của tôi vẫn đang xử lý mớ thông tin kinh người này, thì mắt tôi vô tình lướt qua thứ khiến bản thân thấy lạnh toát cả người từ đầu tới chân. Bởi lẽ, ở trên dây chuyền sản xuất, tôi nhìn thấy hình bóng của Amy.

Nhưng rõ ràng cô ấy đã bị chính tay tôi dùng dao... Chuyện này... Sau đó, một câu trả lời nảy ra trong đầu tôi – Học viện Samuel. Nếu đó là đáp án chính xác thì tất cả những điều này đều có thể giải thích được. Chẳng trách nhân lực lao động trong xưởng này đều là những thanh thiếu niên tầm 12 – 22 tuổi, và nhìn từ vẻ ngoài thì có thể thấy đa số đều là người có quá khứ bất kham. Có lẽ vì thế mà xưởng này phải cần tới hai con ác ma canh giữ cửa.

Tôi và A Tam đều cảm thấy buồn bực, vì phu nhân Samuel cùng lũ ác ma đã tạo nên bao nhiêu là người nhân bản gửi trả về cho các phụ

huynh, còn những đứa trẻ thật thì bị giữ lại là muốn có dụng ý gì? Lẽ nào đơn giản chỉ dùng để làm nguồn lực lao động? Vậy bọn họ tạo các thực phẩm bẩn mà có thể giết chết cả một làng dùng để nuôi những người như thế nào? Nhìn ánh mắt vô hồn của đám trẻ đáng thương bên dưới, không biết rốt cuộc trong thời gian qua bọn chúng đã phải chịu đựng những gì. Nếu loại công xưởng này vẫn có thể hoạt động một cách táo bạo giữa thanh thiên bạch nhật, vậy thế lực của đám ác ma trong thế giới loài người quả thật đã lớn đến mức độ nào?

Những vấn đề mới phát sinh này cứ xoắn lấy từng dây thần kinh trong tôi, bất luận ra sao, chúng tôi cũng phải nghĩ cách tìm ra phương hướng, cho dù có rơi vào biển lửa cũng phải đi tìm bộ mặt thật của “nàng trinh nữ” này! (Virgin là tên tiếng Anh, ngoài tên người và tên địa danh nó còn là danh từ mang nghĩa “trinh nữ”).

Tôi rụt lại, để A Tam thò đầu ra xem và có thể dùng hai mắt tự mình cảm nhận vẻ đẹp của khoa học nhân loại dưới kia.

Không lâu sau, A Tam ngồi xuống, đưa đôi mắt cá vàng mở to nhìn tôi. Cậu ta chỉ tôi nói thầm: “Địch, tôi thấy người yêu cũ của cậu...”.

Tôi lặng lẽ gật gật đầu. Tôi đang định khen thị lực của cậu ta tốt cũng nhìn thấy giống tôi, ai dè cậu ta còn nói thêm một câu làm tôi suýt hộc máu. Cậu ta nói: “Không ngờ có nhiều đến thế”.

Tôi nào có! Tôi đang định biện bạch thì A Tam bảo tôi đứng dậy nhìn cùng cậu ta, cậu ta chỉ qua loa một vòng, tôi hoàn toàn bái phục. Không ngờ trong một cái xưởng lớn này, có ít nhất ba – bốn Amy giống hệt nhau!

Chẳng trách đám trẻ này mắt nhìn ngây dại vô hồn, có lẽ vì hàng ngày đối diện với một đồng bạn học cũ đều phải phân biệt được đứa nào số 1 số 2 số 3, hơn nữa dẫu mình có là hàng thật thì với việc bị môi trường, bị ngôn ngữ tẩy não dần dần cũng sẽ tự hoại nghi liệu mình có phải người nhân bản hay không. Càng tệ hơn là đám đàn độn này vốn dĩ đã không được đi học tử tế, lại cả ngày bị một lũ vật chủng không được coi là người chứ đừng nói là người nhân bản cai quản nên dù có giờ mách khéo hoặc bất cứ cách nào của nhân loại đều không thể chạy thoát được. Lại thêm việc ở trong môi trường làm thực phẩm có độc thì cũng đừng mong sẽ sống được lâu. Lúc này tôi mới nhận thức sâu sắc được rằng làm một đứa trẻ ngoan thật

quan trọng biết bao. Nhìn tôi đây, ngoại trừ hồi nhỏ do nghịch ngợm mà bị các bậc tiền bối trong quân đội đánh đập vô tội vạ ra thì trưởng thành rất khỏe mạnh hoạt bát, cùng mẹ xem phim ma quỷ rất vui vẻ. Bây giờ, chúng tôi hoặc là tìm một chiếc xe tải theo đuôi nó, hoặc là liều mình chui xuống thùng xe lẩn trốn để đi theo cùng vào thị trấn Virgin. Cứ rời khỏi rồi nói, trong này cũng không còn gì đáng xem nữa. A Tam hỏi tôi cần làm gì tiếp theo, tôi hỏi lại cậu ta: “Cậu muốn nếm thử chỗ Hamburger ngon lành đó à?”

“Không phải, tôi muốn hỏi anh đám người đó phải làm thế nào?”

Tôi nói: “Dù họ là người nhân bản nhưng cũng là người chứ không phải yêu ma quỷ quái, không thể làm như lần trước với cái thứ ngậm trong nước cũng không thành hình dạng gì, một mồi lửa đốt cháy hết sao? Bên trong đó không chừng còn có một vài người là người thật, không phải nhân bản. Nếu bây giờ làm to chuyện ở đây, bên thị trấn có khi cũng sẽ tăng cường phòng bị, chúng ta càng khó trà trộn vào”.

Sau đó, chúng tôi người ngợm nhếch nhác bản thiu bò về phía trước, ra khỏi cầu sắt, men theo con đường cũ quay trở lại. Ngay khi chúng tôi định mở cửa thoát hiểm tầng một, bỗng có một chiếc bán tải chạy ngang qua trước mắt. Chúng tôi vội vàng nấp vào trong. Xe chạy thẳng qua cánh cửa bên đó, nhưng lái xe không phát hiện ra động tĩnh bất thường của cánh cửa ban nãy.

Nếu bây giờ mà chúng tôi chạy ra nhảy vào thùng xe hiển nhiên là không thể được, đây có phải phim trường Hollywood đâu, dẫu biết nó ngay gần ở bên. Não của tôi suy nghĩ thật nhanh về việc lái xe đi đến cửa lớn sẽ phát hiện không có bảo vệ mở cửa, rồi phát hiện ra xác của bảo vệ thì những chuyện gì có thể xảy ra. Nói chung đều là chuyện bất lợi cho chúng tôi.

Chẳng ngờ tại lối giao phía trước xe tải đột ngột chuyển hướng ngược lại hoàn toàn với hướng ra cửa lớn, cả một chiếc xe với tải trọng hai tấn phi thẳng vào lùm giữa hai cái cây và biến mất! Biến mất rồi!

Tôi và A Tam thấy vậy thì há hốc mồm, sự tò mò đã đánh bại sự sợ hãi nên chúng tôi không tự chủ được chạy về phía đó. Ban nãy chiếc xe biến mất ngay trước mắt chúng tôi, bởi vậy chúng tôi rất rõ rất cuộc nó đã biến mất ở đâu. Ngay bên cạnh cái cây nơi nó biến mất lại chính là chiếc Jetta màu đen của tôi được bao phủ trong bóng

cây. Khi chúng tôi chọn xe không chỉ chọn màu đen mà còn chọn chiếc duy nhất trong bãi xe toàn thân được dán phim sơn mờ, chính là muốn trong bóng tối dù bị ánh sáng chiếu vào nó sẽ phản quang ít nhất, giờ thì chúng tôi biết tác dụng của nó thật sự quá lớn. Trước giờ chúng tôi thuê xe đều phải nộp phí Underage fee do dưới 25 tuổi (Phí tuổi thấp), đây là lần đầu tiên thấy thật sự đáng phải nộp.

Lùm cây giữa hai cái cây thoáng nhìn chẳng có gì đặc biệt. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy cảnh vừa nãy, thì có chết tôi cũng không vô duyên vô cớ mà chui vào. Có trời mới biết có bao nhiêu con thằn lằn rắn rết đang nhảy múa cuồng hoan ở trong đấy.

Khi chiếc xe tải xuyên qua lùm cây rồi biến mất, chúng tựa hồ không có chút vết tích nào của việc bị đè lên, mà bánh xe chuyển động theo chiều ngược chiều kim đồng hồ sau khi trở lại cũng không hề để lại một cái lá hay một chút bùn lên mặt đường nhựa.

Tôi gạt đầu với A Tam, sau đó hít một hơi thật sâu, rồi lao vào cùng chỗ nơi bụi cây.

Ngay khi vừa mới bước chân vào bụi cây tôi liền cảm thấy chân mình như giẫm lên cát sỏi, nhưng chui vào trong thì thấy cảnh sắc trước mặt bỗng thay đổi hoàn toàn.

Mặc dù trời vẫn tối đen như thế, nhưng tôi nhớ rất rõ ban nãy dưới chân là một bụi cỏ thấp màu đen sẫm, phía trước là một mảnh đất hoang dùng lưới thép quây lại, sau nữa là dải đồi thấp.

Nhưng hiện tại, phía trước tôi lại là cảnh tượng đèn đuốc chấm nhỏ được thấp lên xung quanh từng ngôi nhà, bên phải vệ đường còn có một tấm biển chỉ đường hình mũi tên, phía trên dùng bút mực đen nét to viết: Thị trấn Virgin. Thì ra nhà xưởng đó thông thẳng tới thị trấn Virgin?

Với tất cả những thứ hiện ra trước mặt, tôi vẫn cảm thấy không thể tin được, tôi tin A Tam bên cạnh cũng có suy nghĩ đó. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào chúng tôi đã thực hiện di chuyển trong nháy mắt tại một địa điểm chỉ định mà không cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai? Tôi biết, xuyên không là một việc không hề tồn tại, lúc trước tôi còn hỏi riêng Millea và Tina, cả hai người họ đều mắng tôi điên rồ. Những thứ mà đến cả thiên sứ còn cho rằng không tồn tại thì có lẽ là không tồn tại thật. Thế nhưng chuyện này nghĩa là sao, có ai giải thích được nó là thế nào không?

Hoặc có lẽ... tôi nên quay đầu lại, đưa tay chạm vào khoảng trống phía sau. Nơi đầu ngón tay, có một vài thứ giống như gợn sóng gợn lên trong không khí, lại giống như bề mặt nước. Tiếp tục đưa tay về phía trước thì ngón tay dần biến mất vào trong những gợn sóng đó. Rốt cuộc tôi đang cách nhà xưởng bao xa? Nói không chừng, mảnh đất trống mênh mông ban nãy chúng tôi nhìn thấy chính là thị trấn Virgin bị che bởi một loại phép thuật che mắt nào đó.

Tôi muốn quay lại xác nhận, nhưng bị A Tam kéo lại. Cậu ta sợ tôi quay ra xong không quay trở lại được, cứ làm rõ tình hình ở đây đã rồi tính sau. Thôi được, đành phải như thế. Nếu chút nữa chúng tôi bị nhốt trong này không ra được lúc đó nghĩ cách sau vậy.

Trên lý thuyết thời gian thì ở đây cũng giống như bên ngoài, lúc này đèn mọi nhà đều thấp sáng giống như công xưởng làm đêm kia, vô cùng quý dị. Lẽ nào ở đây cũng đều là người nhân bản, đang giúp bọn ác ma làm những việc không thể nói cho người khác biết?

Tôi và A Tam tự nguyện trang cho mình rồi chậm rãi hướng lại gần những ngôi nhà. Rất nhanh, chúng tôi đã tới trước một căn nhà gỗ. Chúng tôi ghé tai sát vách gỗ nín thở nghe ngóng. Bên trong rõ ràng có một vài tiếng động khô khốc của máy móc đang vận hành nhưng tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng người trò chuyện. Tôi và A Tam quyết định tìm một kẽ hở để nhìn vào trong nhà. Tiện lợi và nhanh nhất chính là cửa sổ và cửa ra vào. Những nhà dân xưa kiểu này phổ biến chỉ có một cửa ra vào, không giống như một số nhà ở Florida có sân rộng, và xung quanh có khi có ba hoặc bốn cửa.

Gần mặt đường có một cánh cửa sổ không đóng chặt, nhưng nếu từ đây nhìn trộm vào thì dễ bị người qua đường phát hiện nhất. Mặc kệ, cứ nhìn rồi tính. A Tam liếc nhìn đưa ngón tay vào giữa cánh cửa gỗ và bệ cửa sổ, lòng bàn tay hướng lên, ngón tay khều cánh cửa gỗ hướng ra ngoài một chút. Cậu ta khẽ há miệng rồi lại cắn răng, nhìn tổng thể giống như cử chỉ của một ông chú bỉ ổi đang muốn dụ dỗ cô gái nhỏ lại gần.

Cửa sổ quả nhiên bị cậu ta khều ra thành một kẽ hở. Tôi và cậu ta lại nín thở đợi vài giây. Nhưng vẫn không có tiếng người, cũng không có người tới đóng lại cửa sổ, lúc này chúng tôi mới dám từ từ ghé mắt nhìn lén vào. Chỉ thấy bên trong là một căn phòng nhỏ khoảng mười mét vuông, với một chiếc giường và một chiếc bàn ăn, còn có một

chiếc tủ trống, ngăn kéo bị lôi hết ra ngoài và chiếc đồng hồ treo trên tường, ngoài ra không có bất kỳ vật dụng gia đình nào khác.

Trong không gian nhỏ bé được chiếu sáng bởi bóng đèn chân không đó, chúng tôi chứng kiến một số thứ có thể khiến người ta sởn tóc gáy. Tôi và A Tam nhìn thấy trong phòng có ba người, trong đó có hai người nằm trên giường và một người trước bàn ăn. Trên chiếc giường đơn nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn ấy, hai người đàn ông một trên một dưới đang nằm mặt đối mặt vào nhau, động tác chậm chạp. Nhưng đừng suy nghĩ lệch lạc, bọn họ không phải đang làm mấy chuyện xấu hổ trái với luân thường đạo lý, hai người họ đều đang mặc quần bò, cử động chậm chạp là vì hai người đang hít thở. Nhìn họ giống như đang ngủ! Còn người đàn ông thứ ba đứng trước bàn ăn đang cầm một chiếc hamburger và gặm nó một cách máy móc, trên bàn còn chất đống khoảng chừng hai mươi, ba mươi chiếc hamburger và các thứ khác nữa, đều là đồ được sản xuất bởi các công nhân trong nhà máy ghê tởm kia.

Nhưng đây chưa phải là phần sởn tóc gáy nhất. Mà điều khiến chúng tôi sợ hãi là thân hình ba người đàn ông kia không một ai còn nguyên vẹn. Người đàn ông nằm trên giường mặt đối mặt với người bên dưới thì phía trên tấm lưng gầy gò chỉ có da bọc xương là một mảng máu thịt lẫn lộn, vẫn nhìn thấy được lờ mờ vết hằn roi, da thịt mỏng manh bị đánh lằn lên hai bên vết roi, phía trên còn có một vài con côn trùng như ruồi muỗi đang bay. Người đàn ông nằm bên dưới anh ta đã mất đi một chân, mặc chiếc quần bò còn dính vết máu đen ở ống chân. Người đàn ông thứ ba ở trên bàn cắn từng miếng hamburger nhai như bình thường, nhưng phần bụng của anh ta thì bị thối rữa, những chất nhầy màu trắng đục đang chảy ra thành dòng mà anh ta tựa hồ không biết, vẫn cứ ngoạm nhai ngẫu nhiên.

Rất nhanh anh ta đã ăn xong chiếc hamburger, rồi cứ thế đi thẳng tới trước giường, cả người nằm phịch xuống, đè lên trên người đàn ông có tấm lưng gầy đầy máu kia. Cứ thế tất cả bọn họ đều giống như đang ngủ, không còn bất cứ động tác hay phản ứng nào khác nữa, phảng phất như đã chìm sâu vào giấc mộng ngọt ngào.

Điều này đúng là làm mới hoàn toàn quan niệm về giá trị tam quan của tôi và A Tam, tôi cảm thấy lạnh sống lưng đến những năm phút, da đầu luôn trong trạng thái ngứa ngáy tê dại, toàn thân run cầm cập.

Nó kinh khủng hơn những gì mà tôi đã từng xem qua màn ảnh. Nhìn từng ngôi nhà trên cả một dãy phố, tưởng tượng đến những cảnh khác nhau bên trong, tôi và A Tam đều nghĩ rằng mình đã xông vào một tầng địa ngục nào đó.

Lúc này, bỗng có tiếng bước chân vội vã vang lên rõ mồn một trong sự tĩnh lặng của xung quanh, hơn nữa riêng từ tốc độ thì không giống như cái xác không hồn của những người dờ sống dờ chết hoặc đã chết hoàn toàn. Không chừng đó là tiếng bước chân của ác ma. Tôi và A Tam tạm thời trốn đi cho an toàn. Mặt đất ở đây không phải chỗ nào cũng bằng phẳng, cho nên có một số nhà đã dùng cột gỗ nâng cao nhà lên, có chút giống nhà sàn ở Tây Nam Trung Quốc hoặc vành đai Đông Nam Á. Chúng tôi đành chịu bần, nằm lăn đến góc trong cùng của ngôi nhà.

Quả nhiên, có một đôi chân nhẹ nhàng xuất hiện giữa đường, chúng tôi cũng đã nhìn rõ. Có người đi tuần tra trong đêm. Đôi chân đó đi nhanh qua một số căn, nhưng lại dừng lại ở trước cửa một số ngôi nhà, sau đó ra sức gõ cửa, kêu gào man rợ, rồi tiếp tục tới nhà tiếp theo. Giọng đó là của nữ giới.

Ả ta đi hướng về phía ngôi nhà chúng tôi đang ở, khiến tim tôi và A Tam đều như đập lên đến tận cổ họng. Chúng tôi sợ ả ta sẽ nghe thấy tiếng thở hoặc tiếng tim đập, thậm chí có thể ngửi thấy mùi của chúng tôi, mặc dù trên đoạn đường đến đây tôi và A Tam đã đề phòng mà lăn vào đồng bùn cỏ, hít cho đủ linh khí của tự nhiên.

Ả ta đi đi lại lại, không hề dừng bước. Lúc này có hai luồng ánh sáng rọi đến từ đầu đường bên kia, suýt nữa thì chúng tôi bị phát hiện. Hóa ra là chiếc xe tải lúc trước, nó lao nhanh tới, vượt qua ngôi nhà chúng tôi ở rồi dừng lại. Tiếp sau là giọng con gái, nhưng chúng tôi nghe không rõ nội dung cuộc nói chuyện, cuối cùng là tiếng người đàn ông.

Đúng lúc này, ở khe hở tấm gỗ trên đỉnh đầu chúng tôi giọt xuống một số chất nhầy màu trắng do người ban nãy chảy ra, lại rơi đúng nơi mặt đất giữa tôi và A Tam, khiến A Tam suýt kêu lên thành tiếng, tôi phải vội vàng bịt chặt miệng cậu ta lại.

Ả đàn bà đó lẩm bẩm vài câu, tiến lại gần về phía chúng tôi. Đột nhiên ả dừng lại, rồi yên lặng vài giây nghe ngóng. Sau đó, tiếng bước chân của ả xa dần cùng tiếng đóng cửa xe, chiếc xe ô tô đã rời

đi, biến mất trong tầm mắt của chúng tôi.

Tôi và A Tam thở phào, suýt nữa thì bị phát hiện rồi. Vừa mới bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để kẻ địch bồi thường binh lực thì đã vội đánh giáp lá cà, cuộc mua bán này đúng là lỗ nặng.

Chúng tôi nhanh chóng bò ra khỏi góc nhà, nhìn ra xung quanh dò xét, sau đó lại chui vào góc tối. Những nhà bị nữ ác ma gõ cửa đã bắt đầu có những người mặc quần bò cời trần đi về phía cuối con đường khác. Có người vẫn còn đội mũ mỏ gắn đèn pin, có người cầm cuốc quặng kéo lê trên đường, có người trên tay vẫn cầm chiếc hamburger đang gặm dở, đủ các kiểu. Chứng kiến thị trấn miền Tây nước Mỹ này, tôi bỗng nhớ đến một câu rất “đào quốc hóa”: Bách quỷ dạ hành.

Có một tiếng kim loại vang lên âm ỉ bên cạnh chúng tôi, vang đủ năm tiếng. Đó có lẽ là tiếng chuông báo giờ của thị trấn. Tôi lấy đồng hồ ra xem, quả nhiên đã năm giờ. Trời chắc cũng sắp sáng. Trên thị trấn này có lẽ đã không có gì đáng để xem nữa rồi. Nhân lúc màn đêm vẫn đang che phủ, chúng tôi vội vàng đi theo những người công nhân muốn xem mỏ quặng như thế nào.

Tôi và A Tam lại rơi vào trạng thái tim gấu gan báo, bò ra đường rồi đi theo sau nhóm công nhân. Mặc dù động tác của họ không chậm hơn người bình thường là bao, nhưng chúng tôi đang vội, chịu không nổi sự lè mề chậm chạp của những người này, thật là muốn lôi mấy người đi phía sau cùng ra đánh cho một trận tơi tả.

Khi này A Tam có chủ ý, cậu ta quyết định thử xem những người đi như thầy ma vô hồn này rốt cuộc có làm hại cậu ta được hay không. Phương pháp thử rất đơn giản:

Bước thứ nhất, cậu ta cướp một cái gậy gỗ trong tay một người, cũng không biết vị huynh đệ này cầm gậy gỗ đi mỏ quặng làm cái gì. Người đó giống như vô tri vô giác, tay vẫn còn giữ nguyên trạng thái cầm gậy gỗ tiếp tục bước về phía trước, hoàn toàn không thèm nhìn vào A Tam. Tiếp theo có thể tiến hành bước thứ hai được rồi.

Bước thứ hai, A Tam cầm gậy gỗ khệnh khạng đi lên phía trước mặt người bị cướp, hét vào mặt hắn vài câu, đại khái ý là “ta cướp đồ của ngươi, đồ gốc ngươi đánh ta đi”... Đối phương vẫn không thèm đếm xỉa, cứ tiếp tục tiến về phía trước. Tất nhiên là những người xung quanh cũng không thèm nhìn lấy một cái, đúng là một xã hội vô

cảm.

Bước thứ ba, A Tam đứng sau lưng người đó và nói: “Cứ đợi đấy ông nội đây sẽ dạy người cách dùng gậy gỗ như thế nào”, sau đó xoay tròn đập vào mông người ta. Đó quả là dứt khoát, cảm giác như phải gãy đến mấy cái xương. Người đó vẫn không chịu khuất phục cứ thế mà tiếp tục đi vào sâu trong động.

Thí nghiệm của A Tam kết thúc ở đây, hoàn toàn là một trò hại người không lợi ta của trẻ con thiếu năng. Cậu ta chơi chán rồi, tiện tay vứt gậy đi, gậy gỗ lăn xuống dưới núi nhưng bản thân cũng lại bị trượt chân ngã một cái. Tôi thật không biết nên bình luận cái gì, chỉ có thể vỗ vai A Tam nói: “Tôi thấy phía trước có vẻ như là khu mỏ rồi, chúng ta mau đi nhanh lên xem nào”.

Càng đi gần về khu mỏ thì những người công nhân càng đi nhanh, mặc dù không nhìn trên mặt bọn họ thấy có bất cứ biểu cảm gì, nhưng từ hình ảnh một số người một tay kéo lê công cụ trên mặt đất đến bây giờ là đang cầm công cụ trên cả hai tay thì trước mặt bọn họ là thứ rất đáng sợ, hơn nữa những thứ này phần lớn có liên quan tới ác ma. Không hiểu tại sao tôi bắt đầu thấy đồng cảm với những sinh vật đáng thương này rồi.

Đi tiếp về phía trước tầm hai trăm mét, đã bắt đầu có hai đường ray xe mỏ hiện ra. Ở đây có hai chiếc xe tải kích thước khác nhau, bên trong chứa quặng sắt và đất quặng. Trong đó chiếc xe tải nhỏ hơn nhìn bề ngoài ước chừng cũng phải tầm tuổi ông nội tôi. Tôi và A Tam bắt đầu tìm vật che chắn, nhưng chúng tôi thấy ở mỏ quặng không có bất cứ ai canh cửa, trong phạm vi một trăm mét chỉ có một số sinh vật hình người ngốc nghếch bản thủ.

Đối với chiếc xe tải hiện đại hơn một chút, tôi thử đi kéo tay nắm cửa, cũng may là chỉ kéo nhẹ thì phát hiện cửa không khóa, tôi trực tiếp ngồi lên. Càng khó bề tưởng tượng là chìa khóa vẫn cắm trong ổ, nếu như bây giờ tôi và A Tam nổ máy xong mở chế độ tự sát, lao thẳng vào những cái xác vô hồn này và lái xe tải đến góc sâu nhất của mỏ quặng, vậy cuối cùng... không sai, như vậy thì không còn đường lui, cứ thế chết thảm. Nghĩ xong tôi đành lặng lẽ xuống xe. Đúng lúc này tôi bỗng sực nhớ tới một việc. Tài xế xe tải ở Mỹ liệu có phải có thói quen giấu súng săn hoặc súng lục ở dưới ghế lái hoặc ghế phụ không? Tôi liền mò vào trong. Nhưng sao lại không thấy gì

nhì. Thôi kệ, Ngô Địch lại cứ nghĩ như phim ở Hollywood sao. Đúng lúc tôi rút tay lại, mu bàn tay của tôi bị bề mặt một vật nào đó mềm nhưng thực ra là cứng đung phải, rất đau. Tôi lại đưa tay vào lần mò, phát hiện một thứ mà phải dùng đến mười một lớp băng dính da bò quấn lại, hơn nữa sờ kỹ thấy giống một khẩu súng.

Hóa ra lái xe thích dính vào trên ghế chứ không phải là dưới ghế, đúng là thứ nhận được không hề phí công chút nào – chỉ là đau.

Trong súng còn có mười hai viên đạn.

Tôi đút súng vào cạnh sườn, A Tam kinh hãi đi về phía tôi. Cậu ta nói nhỏ với tôi: “Hóa ra... hóa ra đều là thầy ma (Zombie)! Là những thứ chúng ta gặp ban đầu!”. Cậu ta chỉ vào một người đang lấy hamburger ra gặm và nói, tôi chậm rãi đến gần nhìn kỹ, lúc này tôi đã nhìn thấy rồi. Đó là một người phụ nữ, bên dưới mặc quần bò, bên trên để trần như đàn ông, chẳng trách A Tam lại chú ý đến ả. Khi ả há to miệng cắn miếng hamburger, lộ ra răng nanh nhọn hoen gỉ dày đặc giống hệt với đám xác sống khi xưa tôi, A Tam và cả White giết chết! Hóa ra bọn họ đều là Zombie!

Và tôi bỗng phát hiện, không chỉ có ở hướng mà chúng tôi vừa lên núi, trên các đồi núi mênh mông, trong những đoạn đường đất, rừng sâu tối đen đều bắt đầu có những Zombie đi ra, tất cả đứng tán loạn cạnh đường ray xe mỏ, đợi thùng chứa bằng kim loại đưa xuống dưới.

Một số Zombie đang trèo lên thùng xe. Trên thùng ghi tải trọng năm người nhưng đã chen chúc đến mười mấy hai mươi người, và giống như kiểu ban nãy ba người chen nhau trên một chiếc giường ngủ, không những vậy mà còn có người nhảy lên nằm trên đó. Chiếc xe đã không thể chất thêm được nữa và bắt đầu trượt xuống dưới, nhưng vẫn có kẻ không cam tâm, hai tay nhào lên túm vào cạnh sắt phía sau thùng xe trượt xuống cùng. Xe từ từ tăng tốc, mớ da thịt bèo nhèo bị mài mất một lớp trên nền đất, đúng là muốn kinh tởm thế nào thì được kinh tởm thế ấy.

Tôi và A Tam quyết định dùng vũ lực để đoạt được toa xe mỏ thứ hai, mặc kệ thành thùng xe đã cấn kẹt với các loại chất nhầy dơ bẩn tích tụ theo năm tháng. Không còn cách nào khác, chúng tôi đành đeo găng tay lên và cố chịu một chút. Mặc dù trong mỏ quặng có ánh sáng lờ mờ của đèn, nhưng tôi vẫn có cảm giác mình đang bước

trên con đường thông tới địa ngục.

Xe đã tới nơi rồi, chúng tôi tranh lên trước, A Tam còn cướp đồ của người ta và đánh những Zombie đang vây xung quanh trục lên xe, đánh không có phép tắc gì cũng làm cậu ta có vẻ như đang ở chốn không người vậy. Tôi kéo van xe mở lại và bắt đầu trượt xuống. Tôi ở trong thùng xe gọi A Tam, cậu ta lập tức chạy sai bước lên xe.

Xe càng xuống dưới trượt càng nhanh, loại xe mỏ không được hiện đại như này, trong thùng xe có một cái bàn đạp cơ ri sét loang lổ dùng để giảm tốc, phải dùng hết sức mới có thể đạp ri sắt xuống, mỗi lần đạp, bánh xe và đường ray cọ sát vào nhau phát ra tia lửa văng khắp nơi, nhìn mà ghê người. Nếu như cứ đạp mãi thì xe cũng không dừng lại hẳn, rất khó để điều khiển. Không biết cái đồng Zombie giống như xác chết chồng chất lên nhau vừa rồi làm thế nào nhỉ, cái thùng xe đầy như thế, chỉ cần queo gấp thôi cũng đủ văng tất cả bọn chúng ra ngoài. Vậy còn lại... lẽ nào bọn chúng cả chặng đường tốc độ cao đi đến chỗ sâu nhất, sau đó thùng xe đổ xuống như đổ một đồng rác?

Dần dần, ở độ sâu tầm hai – ba mươi mét, tôi giống như được xem triển lãm, nhìn thấy những Zombie đang bắt đầu làm việc, tôi còn thấy một người đang cầm cái xiên rơm lớn đứng ngăn người ra, những người anh em này cầm đủ các loại đồ chơi làm gì ở trong mỏ quặng nhỉ, tôi đúng là không thể hiểu nổi.

Tôi phải đứng ngây người trên xe mỏ. Đúng 20 phút mới tới được đáy mỏ quặng, nơi ánh đèn cực kỳ mờ mịt. Không biết lúc đi lên phải làm thế nào. Chúng tôi nhẹ nhàng xuống khỏi xe, ở đây khả năng sẽ có ác ma đang đi tuần tra, chúng tôi cần phải hết sức cẩn thận. Ở bên dưới có rất nhiều Zombie đang làm việc, nhưng nhìn động tác và trí khôn thì cao hơn so với những kẻ trên kia rất nhiều. Chờ chút, tôi nghe thấy hai công nhân mỏ đang nói chuyện. Tôi và A Tam nấp ngay vào chỗ tối để nghe trộm, nghe thấy bọn họ đang nghiên cứu công trình đào bới tiếp theo rất có lý, mà nói tiếng Anh cực kỳ lưu loát. Có lẽ nào bọn họ không phải là Zombie, mà là những người sống thật sự hoặc người nhân bản? Tôi không dám tùy tiện đi ra để bắt chuyện với bọn họ.

Tiếp theo chúng tôi cần phải đi qua khu vực làm việc này, tiến vào sâu bên trong để xem. Trên bức tường đá, có một số công cụ dự

phòng để ở đó, tôi và A Tam mỗi người cầm một chiếc làm vũ khí phòng thân khi cần, tôi lấy một con dao mài cầm tay có lắp pin sẵn, còn A Tam thì lấy chiếc khoan điện cầm tay loại nhỏ. Ở dưới này đến cả công cụ cũng hiện đại hơn nhiều.

Nhưng mùi thì thật không dễ chịu chút nào, cho dù ở dưới mỏ quặng có đặt hẳn một cái nhà vệ sinh thì cũng không biết lắp bể phốt chỗ nào, cho nên những người công nhân cứ thế giải quyết luôn và ngay. Chính vì vậy mà hành trình mạo hiểm kích thích trên xe mỏ đều là được tiến hành kèm theo đủ các loại mùi vị chất thải, máu mủ, đờm dãi. Đây đúng là những thứ mà người trẻ tuổi phải can đảm đối diện. Tôi và A Tam ở dưới đáy hố này phải ngửi khá nhiều các chất thải cặn bã dơ bẩn của người khác, vì thế cũng quyết tâm cố gắng hiến một chút sức lực để người khác cũng được ngửi nhiều. Kéo xong khóa quần, chúng tôi cầm công cụ nghênh ngang đi qua nhóm người đang làm việc, rất nhiều người phải đeo tai nghe chống ồn để làm việc, có một số phát hiện ra chúng tôi thì quay đầu lại nhìn cười, đúng là không có chút hỗn loạn nào, cái khó là chúng tôi không thể nhìn ra được ngay ác ma ở đâu trong nhóm người này.

Rất nhanh chúng tôi đã tìm thấy được một cái cửa hang nhỏ, có lẽ là thông xuống chỗ sâu hơn. Tôi và A Tam không nghĩ gì liền chui vào ngay. Ở trong này quả nhiên có lối đi bí mật.

Cái cửa hang này rất nhỏ, đến mức người lớn phải khom lưng mới đi vào được, hơn nữa trong đó chỉ có một ngọn đèn mờ nơi cửa hang, còn sâu hơn bên trong là một vùng đen kịt. Tôi và A Tam nhanh chóng chui vào, rất may chúng tôi có sức khỏe tốt, bên trong lại khá cao và rộng để chúng tôi có thể tự do đi lại. Những công nhân bên ngoài kia không phát hiện phía bên này có hai cái bóng đang thực hiện âm mưu của mình.

Chúng tôi tiếp tục lần sờ trong màn đêm để đi sâu vào phía trong, ngón tay đặt trên công tắc của máy mài và máy khoan điện. Cái hang nhỏ thẳng vào sâu khoảng mười mét thì phân thành hai đường nhánh. Bỗng nhiên, tôi mơ hồ nghe thấy phía trước bên phải vang đến vài âm thanh, sau khi phỏng đoán thì nhận thấy những âm thanh đó giống như tiếng khóc nức nở kèm theo run sợ. Liệu có phải là một âm mưu?

Người bên đó có lẽ là nghe thấy tiếng động phía chúng tôi, trong phút

chốc bỗng im bật ngay. Xung quanh chỉ còn lại tiếng máy khoan điện yếu ớt, tiếng núi rừng càng âm u, quả nhiên bây giờ mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng. Phía bên trái khi vừa vào cửa có đào một cái hang nhỏ tương đương như phòng cất trữ, bên trong chất đầy những thực phẩm đủ loại ở thế giới bên ngoài, còn có cả hoa quả rau tươi, đồ không phải rác của những công nhân ngoài kia. Tôi bỗng phấn chấn, kiểu gì cũng phải vào xem thế nào. Nói là thực hiện luôn, tôi đi về phía trước bước vào bên trong.

Khi đi trên đường tôi bỗng nghĩ về những thứ vũ khí cầm tay này, và cả việc rất nhiều người cùng làm trong một hang động nhỏ, căn bản không giống với việc đào vàng, vậy thì bọn họ đang làm gì ở cái mỏ vàng cũ khô kiệt này?

Vừa đi vừa suy nghĩ, sau khi rẽ vào trong hang tôi có thể mông lung nhìn thấy phía trước vẫn là một cái miệng hang. Âm thanh dường như từ phía bên kia miệng hang truyền tới. Tôi bước chậm, thu lại đèn pin mini của mình. Trong động một màu đen như mực, tôi đứng nguyên tại chỗ không dám cử động, A Tam đứng sau lưng tôi, dán lưng cậu ta vào tôi, canh chừng phía sau. Trong hang hẹp như này nếu gặp phải kẻ địch đúng là chỉ có cách đánh giáp lá cà thôi.

Trong bóng tối, tôi đếm nhắm đến sáu mươi, xung quanh không có gì xảy ra cả, mắt chúng tôi cũng dần thích nghi với bóng tối đó. Tôi nhìn thấy trong hang dường như có tia sáng yếu ớt phát ra. Vậy cho dù bên kia có người thì tôi đứng ở miệng hang chưa chắc họ có thể nhìn thấy. Tôi yên tâm, chầm chầm tiến vào bên trong. Hiện giờ tôi sợ nhất là bước không cẩn thận, giẫm lên chân A Tam, thằng cha đó không chịu được đau mà kêu lên.

Ngay khi đã có thể nhìn vào trong từ miệng hang, tôi phát hiện, bên trong thật sự có khuôn mặt tôi có thể nhận ra. Nhưng đó không phải là gương mặt nào trong bảng nhân khẩu mất tích ở cảng New Orleans mà chính là một gương mặt học sinh kém mà chúng tôi nhìn thấy ở học viện Samuel.

Phản ứng của tôi tại sao lại gay gắt như thế là bởi vì bọn chúng và đám ở nhà máy bên ngoài kia có khuôn mặt quá khác nhau. Bất luận là khí chất hay là loại năng lượng linh hồn độc nhất vô nhị được ẩn giấu trong cơ thể con người. Trước đây Millea đã từng nghi ngờ phụ nhân Samuel tạo ra người nhân bản gửi tới chỗ bố mẹ bọn trẻ hư

kia, còn hàng thật thì đem nhốt vào một nơi để nghĩ cách lợi dụng năng lượng linh hồn trong cơ thể con người. Chỉ là khi đó chúng tôi đều không biết phu nhân Samuel thật ra là một ác ma.

Trong mỗi con người đều có một linh hồn độc nhất vô nhị, mà những linh hồn này cũng quyết định vẻ ngoài của người đó phù hợp với thiên sứ hay là ác ma. Năng lượng linh hồn của con người nếu giải phóng một cách thỏa đáng thì có thể hình thành một loại năng lượng vô cùng mạnh. Ví dụ, liên tiếp xảy ra các tin tức kỳ dị, sự tự chữa lành hay năng lực vô song ở con người,... Đây chính là lý do tại sao sự tôn thờ của loài người với các siêu anh hùng chưa từng hạ nhiệt. Bởi lẽ đó là sự khẳng định của bản thân và khát vọng về sức mạnh ở nơi sâu thẳm nhất trong con tim. Sự hội tụ, thậm chí là chiếm giữ loại năng lượng này không phải không có khả năng xảy ra, tuy nhiên rất khó. Nhưng một khi đã thành công, thứ năng lượng linh hồn này quy tụ lại có thể tạo ra đôi cánh cho loài người, tạo ra hiệu quả giống như sức mạnh của thiên đường. Con người, vốn dĩ là một sinh vật thần kỳ.

Lúc trước Millea có giảng cho tôi nghe về cách nhìn nhận của anh ấy. Nếu thực sự như vậy, lũ ác ma này “tích trữ” năng lượng linh hồn sử dụng tại đây có thể cũng có liên quan tới hoạt động dưới lòng đất của chúng. Đám thanh niên bất lương này đã không thể so sánh được với dáng vẻ ngông cuồng mà lần đầu tôi gặp nữa, trong số chúng hiện giờ đa phần đã trầm tĩnh và sống nội tâm hơn rất nhiều, cũng có các cô gái trở nên mềm yếu hơn, bộc lộ nội tâm đơn thuần vốn có. Có người có thể là đã nhìn thấy sự tồn tại của tôi ở miệng hang và đang nói về nó, thần sắc của họ trở nên hoảng hốt. Xem ra những ngày ở đây của bọn chúng không thể gọi là vui vẻ được.

Tôi dùng khuỷu tay huých huých A Tam, sau đó giơ cao hai tay bước vào trong. Sau khi vào, tôi tin là hầu hết mọi người đều đã có thể nhìn thấy mặt tôi. Tôi dùng giọng bình tĩnh nói: “Chào mọi người, tôi là Ngô Địch...”. Sau đó tôi không tiếp tục nổi nữa, đành miễn cưỡng nói một câu: “Trong số các bạn không chừng có vài người còn có chút ấn tượng về tôi”.

Kể ra không nói câu này thì tốt, một đám thanh niên nam nữ vốn dĩ thần hồn át thần tính nghe thấy câu đó còn tưởng tôi từng bắt rồi thẩm vấn vài người họ hay sao, lập tức lộ ra vẻ mặt hoảng hốt. Tôi

đành đem chuyện làm sao biết được thân phận họ, từ cái sự thật bị bắt tới đây từ nơi được gọi là trường học giáo hội. Thanh thiếu niên quả nhiên là thanh thiếu niên, tôi bỗng nhiên biến thành một nhân vật siêu anh hùng xuất hiện. A Tam hôm nay còn tận tâm với công việc, hiện tại ngoài việc chào hỏi bọn trẻ thì trước sau đều dồn sự chú ý vào cửa hàng.

Tôi hỏi bọn trẻ đã bị bắt đến đây bao lâu rồi, mỗi đứa trả lời một khoảng thời gian không giống nhau, lâu nhất khoảng hai, ba tháng. Tôi cảm thấy thật hổ thẹn về việc mình đã chạy đến Mexico chơi. Nhưng nay tôi gặp được bọn chúng rồi, tôi quyết định phải đem chúng rời khỏi đây. Bọn trẻ nghe thấy có thể trốn đi, mắt hơi sáng lên, nhưng rồi lại ỉu xìu xuống. Bọn chúng lắc đầu, lại còn khuyên chúng tôi phải sống thực tế. Vì bọn chúng đã thử hết mọi cách để trốn khỏi đây nhưng đổi lại chỉ càng bị Garcia hành hạ một trận đau đớn hơn. Từ miệng chúng, tôi đại khái có thể đoán ra, Garcia chính là ả đàn bà ban nãy chúng tôi gặp khi vào thị trấn.

Tôi hỏi đám trẻ có từng nhìn thấy là người mắt toàn là màu đen hay màu đỏ máu không. Bọn chúng đều gật đầu, dự đoán trong khu mỏ này nhiều nhất có khoảng năm con ác ma và trong đó có một con mắt đỏ. Vì mối quan hệ của số lượng ác ma mắt đỏ, chúng tôi cứ coi nó như loại ác ma này cao hơn một cấp so với ác ma mắt đen.

Bọn chúng về cơ bản cũng biết quy luật tuần tra của ác ma, cơ bản mỗi ngày ít nhất một lần, khi đến sẽ mang đồ ăn cho chúng. Đối phương chia bọn chúng thành hai nhóm dựa theo giới tính và chiều cao, cứ qua khoảng nửa tuần sẽ dẫn một nhóm đi, đi hết nửa ngày mới quay về. Lần sau lại chuyển sang nhóm khác. Nhưng khi tôi hỏi chúng đi đâu thì chẳng đứa nào nói được, càng hoang đường ở chỗ hỏi chúng đi làm những gì bọn chúng cũng đều nói không nhớ.

Bất luận thế nào, tôi và A Tam hiện cũng có hai kế sách, đều đường đột không suy nghĩ nhiều. Cách đầu tiên là chúng tôi đi ra làm loạn, thu hút càng nhiều sự chú ý càng tốt, thậm chí là hi sinh bản thân để những người khác lên chạy trốn đi. Nhưng số lượng bọn trẻ lại quá đông, không thể đi mà không phát ra động tĩnh gì, lúc đi ra cũng phải do tôi chỉ chỗ nào là lối ra, sau khi thoát ra lại làm thế nào xông ra khỏi khu xưởng, tính khả thi thật không cao. Cách thứ hai là tôi và A Tam đem cho bọn chúng mỗi đứa một thứ có thể dùng để tấn công,

đánh nhau kiểu xã hội đen, phá vòng vây. Mục tiêu này quá lớn với chúng tôi, dù một người bị bắt cũng khiến tôi và A Tam phải hạ vũ khí, dẫu có không bị bắt thì thương vong xảy ra cũng vô cùng lớn. Thông cảm cho Địch ca ít học. Ngay khi tôi biểu thị còn phải tiếp tục suy nghĩ, không ít nam sinh đã đứng lên, muốn cùng tôi ra ngoài sống chết một phen với lũ chết tiệt đó. Tôi không hát cũng không phát nhạc, vậy sao vô duyên vô cớ lại có thể thắp lên nhiệt huyết của chúng được nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi cũng chẳng phải đại anh hùng gì, làm sao có thể mang bọn chúng đi mà không thiếu đũa nào. Tôi và A Tam chỉ là người trần mắt thịt đấu với ác ma, căn bản không có năng lực để mà bảo vệ cho cả nhóm. Đám công nhân bên ngoài xem ra cũng giống người bình thường. Ôi dào, như danh tướng Đại Minh Viên Sùng Hoán¹ có câu chửi thề là: “Lũ khốn, xông lên thôi”, tôi không biết tiếng Quảng Đông của tôi phát âm có chuẩn hay không, suy cho cùng đại khái là ý đó. Sau khi tôi dịch câu này sang tiếng Anh thì cũng phải giấu đi khẩu hiệu không được hô lên, nên đành dùng lực nắm chặt nắm đấm của mình, cả nam sinh và nữ sinh, hôm nay đều là chiến sĩ.

1 Danh tướng chống Mãn thời nhà Minh của Trung Quốc
Địch ca và Tam ca hôm nay làm tướng quân, lãnh đạo ba quân tướng sĩ, giết!

Chương 12: Quyết chiến lúc bình minh, giải cứu con tin

Bàn bạc xong, tôi cùng A Tam đưa hai công cụ trên tay cho hai nam sinh lực lưỡng nhất cầm để canh cửa, sau đó chúng tôi lại đi ra bên ngoài nghĩ cách tìm thêm một số công cụ nữa. Tôi đếm một lượt, ở đây có khoảng tầm ba mươi người, còn đội công nhân mở bên ngoài khoảng hơn năm mươi người, còn số người ở tầng trên kia thì nhiều không đếm xuể. Nếu như thực sự phải đánh, tôi và A Tam chỉ có thể gánh vác trọng trách nặng nề hơn mà thôi.

Sau khi luồn ra ngoài, tôi và A Tam lại lên tới nơi để công cụ, cố gắng nhét hết những thứ mà chúng tôi cho rằng có thể dùng đến vào các túi trên người. Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị trở về thì có hai người đang cầm trên tay công cụ mở cửa tai nghe xuống, phát hiện ra tôi và A Tam. Bọn họ bắt đầu đi về phía chúng tôi.

Tình thế thật là gượng gạo, không biết có nên quật ngã bọn họ xuống không. Tôi luôn cảm thấy chỉ cần mình chớp mắt một cái thôi là mắt bọn họ sẽ biến thành một vùng đen sẫm. Một người trong bọn họ cất tiếng, nhưng tiếng chuông điện phía sau lại vang lên, cho nên tôi nghe không rõ họ nói gì, nhưng tôi nhìn thấy động tác tay của hắn ta, chắc hắn đang muốn ngăn tôi và A Tam lấy những công cụ này. A Tam một tay cầm máy mài điện, đột nhiên phát động cuộc tấn công. Tôi vốn dĩ còn có chút dẫn đầu, nhưng một trong số bọn họ quay đầu lại vừa chạy vừa hô lớn để gọi người đến giúp, còn một người thì đúng như chúng tôi nghĩ, là một ác ma mắt đen. A Tam anh dũng giơ máy mài điện lên cắt về phía hai bên mặt của hắn. A Tam là lợn, nhưng tiếc là cậu ấy không phải là đồng đội của lợn.

Trong phút chốc tốc độ của đối phương nhanh lên rất nhiều. Tất nhiên là tôi cũng không thể khoan tay đứng nhìn được, tôi ném mạnh đầu của cái cuốc mở cửa. Đối phương tưởng tôi chỉ đơn thuần muốn ném cuốc vào hắn, nên nhanh nhẹn liên tục tránh được công kích của tôi và A Tam. A Tam vẫn không buông tha, cứ thế gọt lên mặt hắn, còn tôi thực ra chỉ mượn cái tình thế đó, bất ngờ rút con dao găm mà Lyon tặng chúng tôi ra tấn công, bất ngờ đâm một cái

vào cạnh sườn hấn. Tôi biết chiêu này cực kỳ quan trọng. Vì nếu làm không tốt thì hấn sẽ đoạt được con dao găm, lúc đó tôi và A Tam cơ bản không có khả năng đánh trả. Cho nên tôi phải gồng lên giống như một hành tinh nhỏ dùng toàn bộ sức mạnh mà mình có để nổ tung.

Tôi đã thành công rồi! Trong giây lát, con dao đã cắm thẳng vào phần thắt lưng của hấn. Vốn dĩ con dao này không được sắc, lúc trước A Tam còn thử dùng để cạo râu thì thấy nó rõ là cùn, mũi dao thực tế không nhọn, đâm nhẹ cũng không rách da. Nhưng hôm nay nó dường như có phản ứng với máu của ác ma, sau khi động tới máu thịt thì tôi hầu như không phải dùng sức mà là nó tự hưng hăng cắm phập vào như thể sợ rằng không loại trừ được hại cho thiên hạ. Con ác ma đó há hốc miệng run rẩy, sau đó cả cơ thể và nét mặt cứng đờ lại. Tôi nhìn rõ từ sâu trong cổ họng của hấn có một thứ phát ra, không giống như vật chất màu đen chảy ra từ thắt khiếu của bọn ác ma trước đây khi Lyon hoặc chúng tôi niệm chú trừ tà, mà là một ánh sáng xen màu nâu nhạt hoặc màu cam, luồng sáng đó chớp lóe lên trong cơ thể hấn vài lần giống như tia chớp. Do ánh sáng trong mỏ quặng khá là mù mờ, cho nên tôi nhìn thấy dưới quần áo và da thịt của hấn là cả khung xương, bao gồm xương sọ chớp lóe lên vài cái trong nháy mắt trông thật kỳ dị. Sau đó, giống như những con ác ma khác, từ thắt khiếu của hấn bắt đầu chảy ra thứ màu đen, hấn đã mất đi tất cả dấu hiệu của sự sống.

Con dao này đúng là có tác dụng! Lượng khí hô hấp của chúng tôi nhanh chóng đã đầy. Tôi và A Tam phải mau trở về. Vừa rồi cái người quay đầu chạy đã thu hút không ít sự chú ý, hơn nữa hấn còn chạy về phía đầu bên kia của hang động, chắc là sẽ có ác ma xuất hiện liên tiếp. Chúng tôi phải gấp rút hành động thôi.

Tôi và A Tam trở lại hang động phân phát hết những thứ chúng tôi lấy được đang cầm trong tay và đút trong túi quần cho bọn trẻ. Trong tay tôi cầm con dao găm thần khí, còn tay A Tam cũng chỉ giữ lại một cái máy mài đá. Kế hoạch chỉ có một, đó là tốc chiến tốc thắng, mau chóng đưa mọi người thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Xuất phát. Tôi xung phong dẫn đầu, các học sinh ở giữa và A Tam đi sau cùng. Đợi chút nữa khi lên chỗ xe mỏ sẽ chia làm hai nhóm, A Tam dẫn một nhóm lên trước, tôi và nhóm còn lại lên sau. Mọi người

đều hiểu rõ kế hoạch phải thực hiện như thế nào, cũng có sự chuẩn bị trong lòng về những thứ sắp nhìn thấy và cùng nhau xuất phát. Tôi biết con dao găm của tôi dùng để đánh úp thì mới phát huy được hiệu quả tốt nhất, cho nên tôi tạm cất nó vào, tay không dẫn đầu đi ra khỏi hang động. Tôi lại bắt đầu nhớ về thanh kiếm Frosmourne của tôi. Nếu như cái dao này có được sức mạnh giống thanh kiếm Frosmourne thì cả một lũ ác ma tôi đều có thể chém như bổ dưa thái rau.

Do lối trong hang động ở đây khá hẹp, chỉ đủ rộng cho một người đi, mặc dù chiến tuyến kéo dài, nhưng nếu có người bảo vệ phía trên và yểm hộ phía sau thì có thể yên tâm. Khi gần tới cửa động, tôi lấy hết dũng khí nhanh chóng xông ra ngoài. Ngay lúc tôi vừa lộ ra khỏi cửa động thì có ba bóng dáng lực lưỡng đang ôm cây đờ thỏ chờ tôi xuất hiện, bọn chúng như đỉnh núi Thái Sơn lập tức đè xuống từ bốn phương tám hướng, nhe nanh múa vuốt xông về phía tôi. Lòng tôi bỗng trĩu xuống, cảm giác ván này chắc xong rồi.

Một nam sinh phía sau đã chặn đường lui của tôi rồi, bây giờ tôi chỉ có thể dùng hết sức mình để ôm đầu ngồi xuống, hướng về phía nguy hiểm nhất mà cũng là an toàn nhất. Trong đó một người đàn ông nhào về phía trước lăn xuống. Chiêu này quả nhiên lần nào cũng đúng, phía sau tôi đã thành công làm vướng đôi chân của hắn, cả người hắn mất cân bằng ngã nhoài về phía trước, có lẽ cảm hắn bị đập vỡ rồi. Hai người còn lại cũng không tòi, thấy tình thế bất thường liền lập tức dừng tay.

Mấy cậu bé xông ra đầu tiên đã cảm nhận được hi vọng sống sót, tất nhiên là cũng có yếu tố của việc vừa rồi thấy tôi hung hăng chiến đấu, bắt đầu nổi máu anh hùng và cùng xông vào đánh nhau với hai công nhân mỏ quặng. Tôi giữ vững vị trí đứng của mình, túm lấy chân của người công nhân vừa bị tôi làm vấp ngã, rút dao ra đâm mạnh vào. Lần này ngược lại dao bỗng trở nên cùn vô cùng. Tôi phải mất rất nhiều sức mới đâm được vào, mà lại không có điều gì xảy ra với hắn cả. Bọn họ không phải là ác ma!

Tôi cũng không biết đây là tin tốt hay tin xấu. Tin tốt là bọn họ không phải là những thiên sứ có năng lực cao cường rớt xuống, ít nhất chúng tôi còn có khả năng thắng; Xấu ở chỗ là tụ tập về đây đều là những người đàn ông công nhân mỏ quặng vạm vỡ đã cầm cuốc lâu

năm, đánh nhau thì chúng tôi đương nhiên không có ưu thế. Lần trước tôi và A Tam gặp Bảy mối tội đầu ở trong thị trấn, những người bị nhập thân đều khá ngốc, hơn nữa là các chú trai bác gái và những tên đàn ông ru rú trong nhà suốt, nhiều nhất cũng là tay trái hơi mạnh hơn chút. Bây giờ tôi dẫn đầu một nhóm tiểu tử lông vàng đưa dê vào miệng cọp. Việc đến mức này cũng chỉ có thể làm Viên Sùng Hoán, tôi đứng dậy, đá hai cái liền vào người công nhân cuốc mỏ gần tôi nhất.

Ngay sau đó, màn kịch mà tôi không mong chờ nhất đã xảy ra. Vừa rồi tôi vẫn còn đang không hiểu nổi, nếu một nhóm công nhân không phải là ác ma thì tại sao họ lại thường tụ tập ở đây, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện ăn những đồ ăn rác rưởi để bán mạng cho ác ma? Tôi đã tìm được câu trả lời rồi. Lúc này đây, nhóm công nhân tụ tập tới, lần lượt há cái miệng rộng hút máu của mình ra. Từng hàng răng nhọn phủ lên phía trước những chiếc răng thật của con người, nơi răng nanh lại mọc ra chiếc răng nanh nhọn hoắt, thô và dài hơn, giống như con dao nhỏ chĩa trên môi dưới của bọn chúng. Lũ này căn bản không phải là con người, mà là một lũ quỷ hút máu bán mạng cho ác ma.

Lúc trước do Amy chưa hoàn toàn bị chuyển hóa linh hồn, vì thế cô ấy chỉ mọc ra hai chiếc răng nanh ẩn nấp trong cơ thể giống như những chiếc răng nhọn của Zombie. Còn răng nhọn của những người này đã mọc hết ra, chứng tỏ lý trí của bọn họ đã sớm bị hủy hoại rồi, chúng chỉ là những cỗ máy khát máu hung ác.

Một con quỷ hút máu đứng trong bầy ác ma bắt đầu cười khúc khích, hấn dùng tiếng Anh khẩu âm đặc sệt nói: “Lúc trước do Azrael hạ lệnh không cho chúng ta vào trong động để thưởng thức lũ cừu non thơm ngọt này, nhưng lại không nói rằng chúng ta không được ngăn chặn và giết chết khi bọn chúng muốn chạy trốn, cho nên, các bé cưng, tối nay chính là ngày tận thế của các ngươi đó”. Tất cả những công nhân mò quặng lộ răng nanh đều bắt đầu cười to trắng trợn, bọn chúng dường như không có vẻ lo lắng chúng tôi sẽ phá được vòng vây. Bọn chúng nghĩ rằng chỉ dựa vào vài người bọn tôi là không thể.

Hóa ra đây là cái bẫy mà bọn chúng sớm đã chuẩn bị, tôi và A Tam hai kẻ ngốc lại bị trúng chiêu chỉ có thể nhận là mình xui xẻo thôi. Về

việc ban nãy hai công nhân mở nhìn thấy chúng tôi, trong đó chỉ có một con ác ma bị chúng tôi đánh gục, còn lại một công nhân mở không rõ thân phận lập tức quay đầu chạy, đúng là trở thành một sự thách đố. Bây giờ cơ bản không có thời gian để mà nghĩ nhiều nữa. Phải giải quyết tình thế khẩn cấp trước đã.

Không thể để những sinh vật bản thủ này coi thường chúng tôi được, dẫu sao bọn chúng cũng từng là con người. Tôi hét lớn về phía sau: “Chỉ cần mọi người nghĩ cách chặt được đầu lũ quỷ quái này xuống thì mọi việc sẽ thuận lợi! Xông lên nào!”

Những học sinh kia biết mình phải đối phó với người không tầm thường, nhưng chúng cũng biết điều này quyết định tới việc rốt cuộc chúng có bảo toàn được cái mạng nhỏ của mình hay không, hay là thời khắc sống chết bị đưa lên bàn ăn biến thành cái xác khô, nên ai ai cũng ra sức chống trả quyết liệt. Bây giờ tôi lại cho chúng biết cách để giết kẻ địch có hiệu quả, còn A Tam thì lại càng giơ dao chém xuống... Không, là giơ máy mài chém xuống, ngay tại chỗ đã cắt đầu và thân của một tên quỷ hút máu bản thủ bay ra hai phía, lũ hồn thể ma vương vốn xảo trá càn quấy nay càng thêm khí thế. Rất nhanh, có mấy tên quỷ hút máu công nhân mở đã chết một lần, nay nghênh đón cái chết lần hai dưới tay của những người mới kiêm nhiệm chức người trừ tà này.

Thực ra những thứ ngon ngọt này xét đến cùng đều là do IQ của lũ quỷ hút máu khi còn sống không được cao, cung phản xạ dài hơn so với người bình thường, nhưng dẫu sao bọn chúng vẫn mạnh khỏe khát máu hơn con người. Trong mắt bọn chúng, các hoạt động trở nên nhiệt huyết sôi trào vì nhóm chúng tôi chính là kho máu tươi của một lũ đang nhảy nhót vui sướng. Bọn chúng có thể tìm ngay được tất cả các mạch máu dù to hay nhỏ, đối với chúng tiếng tim đập bơm máu tươi nghe còn to hơn cả tiếng trống An Trại¹.

1 Còn gọi là Trống eo An Trại, điệu múa trống dân gian truyền thống ở thành phố Diên An, tỉnh Thiểm Tây (Trung Quốc), thường biểu diễn tập thể với điệu nhảy táo bạo và kỹ năng đánh trống mạnh mẽ của vũ công.

Bên phía bọn chúng bắt đầu phản công rồi, hơn nữa uy thế bị rút khi mới vào trận bỗng chốc bị dục vọng khát máu đốt cháy bùng lên, rất nhanh chúng đã chiếm lĩnh ưu thế tuyệt đối về thể lực và số lượng.

Mặc dù chỉ trong vài phút, tôi đã móc con dao găm của Millea ra đâm bị thương một con quỷ hút máu, sau khi cướp được cái xẻng sắt của bọn chúng, trong chốc lát đã tạo ra một khoảng không gian và còn trực tiếp đập bẹp đầu hai con quỷ hút máu. Nhưng dường như không thể giết hết bọn chúng, phía trước ngã xuống hoặc tạm thời ngã xuống thì ngay lập tức các gương mặt đối khát từ phía sau đã lao lên.

Do chênh lệch về thể lực thật sự quá lớn, phía bên chúng tôi cũng coi là vô tổ chức, vô kỷ luật, chỉ kiên cường chống đỡ, do lượng dinh dưỡng hàng ngày không nạp đủ, bọn trẻ mấy ngày nay lại bị giam cầm nên cơ thể cực kỳ yếu ớt đã dần dần không chống đỡ nổi. Bản thân tôi cũng là người phàm, không thể phân tâm mà quay đầu lại nhìn. Nhưng trong hoàn cảnh hỗn loạn cùng đủ loại tiếng gào thét sợ hãi lẫn lộn, trong tầm nhìn còn lại, tôi liếc thấy một nữ sinh dũng cảm đứng phía trước đội ngũ, trong phút chốc thể lực không chống đỡ lại được liền bị hai con quỷ hút máu nhấc lên vút về phía sau, vài con quỷ hút máu như nhặt được vật báu, xông lên tranh cướp. Tôi không dám nhìn thêm nữa. Nếu cứ tiếp tục hao tổn sức vô ích như này thì lỗ hổng bên phía chúng tôi chỉ càng ngày càng nhiều, sau khi vật lộn một phen cuối cùng sẽ biến thành những cái xác khô bị bỏ hoang dưới mỏ quặng.

Không được, đây không thể nào là kết cục của chúng tôi. Tôi chỉ cảm thấy phút chốc toàn thân khí nóng bốc lên, giống như nham thạch nóng chảy nghìn độ đỏ thẫm đang xối lên người, tôi phải phá vây xông về phía chiếc xe mô, để bọn trẻ này được nhìn thấy bình minh của ngày hôm nay.

“A! A!”, tôi gào thét điên cuồng để tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, từng bước phá vòng vây về phía lối ra nơi con quỷ hút máu đang canh giữ. Rất nhanh tôi đã nắm được một số cách, ví dụ như hai tay càng xa nhau thì phạm vi tấn công ngắn lại nhưng có thể tốn ít sức và có lực tấn công lớn hơn. Tôi cầm chiếc xẻng nhọn giống như cái giáo nhắm thẳng và đâm mạnh từng hồi vào bụng con quỷ, tiếp theo tay nắm chắc đuôi cán xẻng nhấc mạnh lên, xẻng sắt vạch một đường từ dưới lên trên, sau đó đập vào đỉnh đầu con quỷ hút máu, chiêu này không đập nát tổ chức thì ít nhất cũng làm chấn động não.

Cứ nghĩ đến cảnh Amy bị cưỡng ép biến đổi, cảnh cô ấy chết, cùng cảnh cô gái trẻ đẹp chính trực ban nãy bị vút vào giữa một bầy quỷ hút máu bị ối là sự phẫn nộ của chính nghĩa lại mở rộng như đang không ngừng cấp thêm sức mạnh cho tôi. Nhìn thấy tôi đang liều mạng xông lên, lũ quỷ hút máu cũng sợ hơn vài phần. Tôi nghĩ bọn chúng chỉ là đang tìm thức ăn cho bản thân chứ không phải đang bán mình cho ác ma. Có vài con quỷ hút máu bị một xẻng của tôi chặt gãy chân ngã ra đất, hãy để tôi dùng hết sức mình đập cho lũ sinh vật tà ác bản thù này tủy cốt văng khắp nơi.

Cuối cùng khi hai chiếc xe mô đã xuất hiện trong tầm mắt của tôi, tôi xông lên phía trước, giống như những Zombie ở tầng trên kia đang nhào thẳng tới. Tôi đã bắt đầu kiệt sức và phải dùng hết tất cả sức mạnh còn lại. Những học sinh kia nhìn thấy ánh bình minh cũng cố vất ra chút sức lực, lũ lượt chen chúc trốn vào hai toa xe mô khi A Tam đang khổ sở chống đỡ cục diện ở phía sau. A Tam cắn răng tách cần động lực sang một bên, sau đó đuổi theo nhảy lên xe. Cái thằng cha này luôn thích hậu thế của mình mạo hiểm.

Xe mô bắt đầu phát ra tiếng gừ sắt cọ sát trượt về phía trước. Bây giờ vẫn chưa phải là lúc lơ là, tôi cố gắng bò dậy, nhìn phía sau vẫn còn quỷ hút máu xông tới liền chỉ huy đám học sinh dùng công cụ dài nhất có thể để phòng thủ cho tốt.

Có ba con sắp trèo được lên xe, trong đó có một con suýt găm được vào hõm vai một nữ sinh tóc dài thì một nam sinh đã anh hùng cứu mỹ nhân, giống như tôi vừa nghĩ, cho máy khoan điện mức ba cắm thẳng vào huyết thái dương của sinh vật tà ác. Cảnh tượng đó tôi không nói đến nữa, tóm lại là cuối cùng nữ sinh phải kêu thét lên một trận, dường như không cần phải che đậy gì nữa mà cứ thế vén váy lên lau sạch chất lỏng dính trên mặt.

Xe mô cũng đã đạt đến một tốc độ nhất định, bỏ lại sinh vật hắc ám trong hình hài con người cùng cơn đói ở phía sau. May sao sau khi cái cần động lực bị tách ra thì xe mô không dừng lại, vẫn cứ tiếp tục leo lên trên, không thì chắc là toàn bộ chúng tôi đều phủ kín trên đường ray rồi. Tôi đếm lướt qua, chúng tôi còn lại ước chừng chỉ khoảng mười người, ban đầu số người gấp ba lần số đó. Cảm giác tim tôi đột nhiên như có một lực nào đó bóp chặt lại, rất đau và rất đau. Nếu như năng lực của tôi cao hơn một chút, nếu như Lyon ở

bên cạnh chúng tôi thì có thể bị kịch ngày hôm nay sẽ không xảy ra. Chúng tôi không thể làm cho người đã chết sống lại, nhưng người sống cần phải tiếp tục sống thật tốt, thay cho những người bạn đã mất hưởng thụ cuộc đời mà đáng ra bọn họ có thể hưởng thụ, bởi vì, bọn họ đã dùng thứ quý giá nhất của mình để đổi lấy. Câu nói này là khi xưa tôi hỏi Millea, là một thiên sứ không có năng lực cứu sống người chết, anh ấy nhìn lên bầu trời và trả lời tôi một cách văn vẻ. Tôi lại bắt đầu nhớ tới anh ấy rồi. Hình xăm “Thương Không” trên cổ của anh ấy cho đến bây giờ thi thoảng vẫn thoáng xuất hiện trong đầu tôi. Cho nên tôi cố tình xóa hết tất cả trong ổ cứng những bộ phim hành động của nữ minh tinh đảo quốc có tên hai chữ đó. Rất nhanh, trong quá trình xe mở đi lên trên, chúng tôi dần dần có thể nhìn thấy, những Zombie không biết gì đang ở các góc của mỏ quặng, dùng các công cụ với đủ loại hình dáng kỳ quái thỏa sức ngần ngừ và thả lỏng mình. Hóa ra, cời trần thả lỏng mình trong mỏ quặng mới là cảnh giới cao nhất của bọn đạo đức giả. Tôi xin bái phục. Nhìn thấy những sinh vật yếu ớt không có IQ này, tôi còn muốn nói với bọn trẻ đừng thiếu cảnh giác, chừng nào còn chưa thành công thoát ra khỏi nơi quỷ quái này thì chừng đó vẫn chưa thể nói mình đã an toàn. Nhưng vừa rồi tôi đã tiêu hao quá nhiều sức lực, ngay đến sức mà nói cũng không còn. Ngay bây giờ trong đầu tôi đang quần quanh suy nghĩ lớn nhất đó là được uống một chai Coca lớn ướp đá...

Bọn trẻ không cần chúng tôi phải nhắc nhở cũng tự nắm chắc vật trong tay mình, lo lắng quan sát xung quanh. Ở toa xe đầu của tôi, bọn trẻ rất căng thẳng, có một nữ sinh tóc vàng đeo khuyên tai một bên, đang run lẩy bẩy dựa sát vào người cô bé tóc nâu. Bọn trẻ nhìn thấy những Zombie này có vẻ như đang rất sợ, trong mắt chúng những sinh vật này còn đáng sợ hơn những con quỷ hút máu ở dưới kia?

Tôi ngồi sõng soài và giật giật quần áo của nữ sinh tóc vàng, cô bé suýt bị tôi làm cho sợ mà nhảy dựng lên, sau đó quay đầu lại, nhìn tôi với ánh mắt xin lỗi. Tôi khản giọng hỏi cô bé: “Các em có vẻ rất sợ bọn chúng?”

Cô bé gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu. Có một nam sinh đứng chen cạnh cô bé cảnh giác để ý tới từng động tác nhỏ của những Zombie

kia, trả lời nhưng không quay đầu lại: “Những quái vật này, vài tháng trước vẫn còn là thành viên trong nhóm chúng em”.

“Cái gì? Cậu nói những thứ này là bạn học của các cậu?”. Tôi bất giác kêu lên, vừa dứt lời, tôi ra sức ho vài tiếng. Thể lực của tôi đã dần dần hồi phục, không hiểu tại sao tôi cảm giác từ đầu tới giờ cơ thể của tôi luôn nóng rực.

Cậu nam sinh kia nhìn những quái vật khiếm khuyết bên ngoài xe mở rồi gật đầu. Bỗng cậu ta thò tay vào đũng quần rà vài đường, tôi thực sự không hiểu cậu ta làm những động tác thô tục này có ý nghĩa gì. Ngay sau đó, tay cậu ta dừng lại ở chỗ lưng quần dùng sức giật vài cái, ở chỗ kín bỗng xuất hiện một quyển sổ ghi chép cầm tay. Điều này thực sự vẫn chưa là gì, điều khoa trương nhất chính là cái vòng sắt của quyển sổ ghi chép, trong chiếc vòng sắt có giấu một chiếc bút chì dài chỉ bằng móng tay cái, tôi thật sự khâm phục người có thể cầm nó lên để viết.

Cậu nam sinh đó đưa quyển sổ ghi chép cho tôi, bảo tôi sau khi đưa bọn họ xong ra khỏi đây hãy xem, trong đó có một số câu chuyện của chúng. Tôi gật đầu, nhưng có nên đưa tay ra cầm quyển sổ ghi chép đó, tôi hơi do dự một chút. Cuối cùng tôi cũng vẫn cầm lấy nó, nhét vào túi quần phía sau.

Xe mở vẫn tiếp tục đi lên, và độ dốc dần dần giảm đi, phía trên sắp tới cửa động, một tia sáng chiếu vào, có lẽ bình minh đã lên. Chúng tôi có thể đi lên mặt đất thành công rồi.

Không hiểu tại sao ở phía dưới nơi sâu của hang động đã biến thành một vùng đen sẫm vọng đến tiếng chim phượng kêu từng hồi dài, giống như tiếng còi hiệu báo động của cảnh sát. “Phù phù phù” vài tiếng, tôi nhìn thấy xung quanh là những Zombie với đủ các hành động nghệ thuật đang nhao nhao vứt công cụ hoặc rác ở trong tay, đứng xiêu vẹo giống như khi thực hiện Lễ Chử Mục.

Tôi cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn về phía chúng tôi, có một số Zombie hốc mắt đã chỉ còn lại cái hốc tối đen nhưng dường như bọn chúng vẫn đang cố hướng hốc mắt nhìn dán vào chúng tôi, thật là kỳ dị. Tôi bỗng muốn cười, nhưng lại có cảm giác nguy hiểm đang im lặng tới gần.

Xe mở dừng lại ở nơi mà ban nãy chúng tôi lên xe, cuối cùng chúng tôi cũng đã trở về mặt đất từ trong hang động sâu ngàn thước. Ánh

nắng đầu tiên của buổi sáng đã chiếu lên mặt đất, bên ngoài mở quặng không có Zombie, chỉ là những con đường bùn đất vàng còn in vết bánh xe, yên tĩnh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chúng tôi dỡ nhau xuống xe. Bây giờ A Tam đã nghiêm nhiên trở thành thần hộ vệ của bọn trẻ, cầm chiếc máy mài yêu quý yểm hộ phía sau. Bây giờ chỉ cần chiếc xe tải phía bên kia có thể nổ máy, tất cả chúng tôi sẽ cùng lên xe đi xuống núi, sau đó trở lại con đường quốc lộ bình thường trong khu nhà máy, như vậy thì chúng tôi mới được coi là chính thức thoát nạn.

A Tam vẫn còn tinh thần và sức lực, nhưng tôi tự mình đi thử xem xe như nào. Để tránh lãng phí thời gian, tôi đi thẳng tới chiếc xe tải mới được kiểm tra vài tiếng trước. Nếu may mắn thì tôi chỉ cần vặn chìa khóa, đạp côn là việc đã hoàn thành. Đúng lúc tôi mở cửa xe thì có một bóng đen nhanh như tia chớp mau chóng thoát ra từ bên cửa xe phía tôi.

Trong khi tôi không hề phòng bị, cộng thêm thể lực chưa phục hồi hoàn toàn thì chỉ trong nháy mắt đối phương đã làm tôi ngã bổ nhào. Do khoảng cách giữa hai chiếc xe không rộng cho nên khi tôi mất thăng bằng ngã về phía sau thì “Tung” một tiếng vang lên, đầu tôi đập vào bàn đạp buồng lái phụ của xe phía sau, mắt tôi nổ đom đóm, tai ù ù. Một mùi tanh thối rữa phả lên mặt tôi, tựa hồ như tôi đang bị lôi sống vào địa ngục.

Mặc dù bây giờ tôi dường như nhìn không rõ cũng không nghe thấy gì nhưng bằng cảm nhận của mình, tôi vùng vẫy thoát khỏi trước khi cánh tay bị ấn xuống, sau đó gior tay trái đánh trả một cú. Sự chú ý của đối phương luôn đặt ở tay phải của tôi, không ngờ được rằng tôi là người thuận tay trái, đây là sai lầm mà không ít kẻ địch phạm phải. Tôi đã đánh trúng rồi. Cùng lúc đó, cổ của tôi có cảm giác lạnh lạnh. Mặc kệ, phải tận dụng thời cơ, nhân cơ hội này tôi co chân lại đạp mạnh vào đối phương. Hẳn bị đạp bay người, ngã ngay cạnh tôi, tôi cũng không quan tâm đầu đang đau kịch liệt mà đấm đá túi bụi vào người hắn. Ở phía xa vang lên tiếng gọi tên tôi. Tôi đá văng kẻ địch ra, sau đó hai cổ tay đặt vào huyệt thái dương của mình nhìn về phía trước, vài người bọn họ đang cuộn tròn thành một khối dựa sát vào sau. Nhưng tôi không thể xông lên phía trước được vì bóng đen vừa công kích tôi đã quay trở lại. Lúc này tôi cũng dần nhìn rõ, vừa rồi

mai phục trong xe để đánh úp tôi là một con quỷ hút máu. Và từ cách ăn mặc của hắn, tôi biết hắn cao cấp hơn nhiều so với những con quỷ hút máu dưới đáy mỏ quặng.

Hắn ta đứng lẳng lặng nhìn tôi, lộ rõ điệu cười thâm hiểm. Sau đó, hắn còn từ từ giơ tay lên, khiến tôi bỗng hoang mang. Bất ngờ thấy trên tay hắn đang cầm con dao găm mà Lyon cho tôi. Tôi đã mất đi thứ vũ khí duy nhất có thể để đối phó trực tiếp với ác ma. Hắn nói: “Con người đúng là đáng ghét y như lũ ruồi vậ”, trong nháy mắt còn nhanh chóng đi lại gần, dán sát vào mặt tôi hỏi “Có đúng không?”. “Ý mày là sao?”, tôi lạnh lùng nhìn hắn, tôi bỗng nhớ tới cảm giác mát lạnh ở cổ khi nãy, sờ lên tôi phát hiện tay mình đầy máu đỏ thẫm, nhưng đó chỉ là ở bên ngoài, một vết thương có thể sờ được đã mau chóng đóng vảy lành lại. Đó không phải là máu của tôi. Đầu tôi bỗng trở nên trống rỗng. Phía sau quỷ hút máu là cả vùng ồn ào náo động, bụi bay đầy trời, nhưng tôi hoàn toàn không nghe và nhìn thấy gì cả. Tôi chỉ để tâm vào câu nói tiếp theo của con quỷ hút máu, hắn nói: “Vừa rồi tao đã hút máu của mình từ răng của tao sau đó truyền cho mày một ít. Bất tử, tao tặng mày món quà này đây, mày thấy sao?”. Nói xong, hắn cười vang tiếng ha ha.

Hắn truyền máu của hắn vào động mạch của tôi, cũng chính là hắn muốn biến tôi thành quỷ hút máu giống như đã làm với Amy. Không thể nào, tim tôi vẫn có sức đập, cơ thể tôi vẫn còn ấm nóng, tôi sẽ không thể biến thành quỷ hút máu. Bất thành linh tôi xông lên, tư thế hai tay muốn đẩy hắn. Hắn có sức mạnh vô tận, chỉ khoanh tay mỉm cười đợi tôi. Tay tôi đột ngột thu về để tìm con dao găm trong túi. Nhưng tôi lại sờ thấy khẩu súng lục suýt bị tôi bỏ quên được tìm thấy trên xe tải ban nãy.

Có thể do vừa rồi đập vào cửa một cái nên đầu óc tôi lại trở nên thông minh, phản ứng cực kỳ nhanh. Khi quỷ hút máu nhìn thấy tôi bắt đầu móc đồ và giơ tay ra ngăn cản hắn, tôi lại bắt đầu giở trò cũ như lúc ở dưới mỏ quặng, lăn về phía trước để tránh cơ thể hắn đang lao tới, tôi biết chỉ cần tôi chạy ra khỏi khu vực có xe tải chắn, trên mặt đất mênh mông trống trải đừng mong thắng được tốc độ của quỷ hút máu, thế là cả người tôi lăn vào gầm xe tải. Thực ra thì gầm xe tải này khá thấp, được thôi, là do đầu tôi khá to nên suýt chút nữa thì va phải ống thép không gỉ dưới gầm xe, khẩu súng ôm phía

trước ngực làm tôi bị cắn đau. Cho nên những cảnh trong phim đều là lừa người ta cả.

Động tác còn lại là nổ súng thì dễ rồi. Loại súng lục thường dùng này cũng may cùng model và đường kính miệng với khẩu súng trước đây White cho chúng tôi dùng, khi cầm thấy thật quen thuộc, mở khóa nòng lên đạn bắn, cứ trôi chảy như là động tác hít thở tự nhiên, tôi bắn liên tục ba, bốn phát súng vào con quỷ hút máu ngu xuẩn đang ngồi xổm xuống. Do lực đẩy của súng, khi bắn liên tiếp lại muốn bắn trúng vào cùng một chỗ dường như là không thể, nhưng chỉ cần động tác bắn có thể kiểm soát trong một động tác hô hấp thì mặc dù sai lệch vị trí nhưng vẫn ở trong một phạm vi kiểm soát. Cha tôi nói với tôi đây chính là nguyên tắc huấn luyện của rất nhiều tay súng bắn tia, khi xưa người anh Trung Quốc chuyên bắn tia cùng tôi luyện bắn vài lần cũng giới thiệu cách này với tôi.

Quả nhiên, tôi chỉ bắn lệch một phát, còn lại đều bắn trúng vào đầu con quỷ hút máu, trong đó một viên đạn may mắn hơn găm trúng hõm mắt hấn. Tôi háng hái bắn nốt mấy viên đạn còn lại lên trên người hấn. Mặc dù cơ thể quỷ hút máu không có nhiệt độ, rất nhiều cơ quan đã dừng hoạt động nhưng bọn chúng vẫn cảm nhận được đau đớn và tổn thương, lợi dụng cơ hội hiếm có này, tôi dũng cảm lặn ra thò tay lôi hấn vào gầm xe, vớt súng lục trên tay đi, móc ra con dao găm bạc, đâm mạnh một cái vào hõm cổ hấn. Máu đen không ngừng học ra từ mồm hấn, hai tay tôi cầm chặt đầu hấn vặn mạnh. Sau khi lau sạch con dao găm bạc trên quần áo của hấn, tôi cố chịu cơn đau trên người bò ra khỏi gầm xe, nhặt con dao găm mà hấn làm rơi sau khi bị bắn trúng. Đây là thứ mà tôi bắt buộc phải dùng tính mạng của mình để bảo vệ. Tôi sờ vào vết thương trên cổ và bắt đầu chạy về phía A Tam đang bụi tung mù.

Bọn họ đã đánh nhau rồi, đối thủ không ai khác chính là lũ Zombie điên cuồng. Bọn chúng vừa rồi đã có chút gì đó bất thường, bây giờ lại từng người khiếm khuyết đang chảy mủ như vừa được tiêm máu gà lũ lượt kéo nhau ra khỏi mỏ quặng, bao vây nhóm người chúng tôi lại. Đây đúng là bê nguyên tình trạng trong mỏ quặng lên đây.

Đừng có nhìn những Zombie này vừa rồi còn đau yếu như nào, giờ thì bất luận là nam hay nữ, cơ thể mỗi người bọn họ đều như tăng thêm nửa cân, hơn nữa bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy

móng tay đã dài và nhọn hơn, có một số còn nhe răng trợn mắt, mọc răng nanh như quỷ hút máu!

Bọn chúng không có cảm xúc và không có chút sợ sệt đang thu hẹp vòng vây về phía nhóm A Tam. Tôi dần phát hiện, những Zombie nhìn bề ngoài trông giống nhau này dường như không phải cùng một vật chủng, một số dùng móng vuốt sắc nhọn tấn công, một số thì nhe hàm răng nhọn xông lên phía trước cắn, một số cử chỉ của tứ chi lại giống như con dã thú, thậm chí còn có một số phun từng cột nước nhỏ có vẻ chứa dịch độc từ sâu trong cổ họng ra. Khi bị ánh mặt trời chiếu vào, bọn chúng dường như bị rơi vào trạng thái điên cuồng, tấn công ác liệt khác thường.

Do tôi không ở trong vòng chiến, nên tôi nhìn ngay ra, có một con Zombie có phong cách ăn mặc khác hẳn so với những con còn lại đang ở rìa vòng vây, đứng quay lưng về phía tôi, lạnh lùng quan sát tất cả. Tôi tựa hồ nhìn thấy một bên mặt của hắn phảng phất nụ cười. Đôi mắt của hắn, giống như màn đêm không trăng không sao, là ác ma!

Bắt trộm trước tiên phải bắt kẻ cầm đầu, tôi cần phải hạ hắn trước. Đây chính là thời cơ tốt để đánh lén, tôi cố gắng nhanh hết sức để vòng đến nơi ngoài tầm nhìn của hắn, từ từ lại gần hắn từ phía sau. Rõ ràng là hắn biết đến sự tồn tại của tôi, hắn quay đầu liếc nhìn tôi một cái, sau đó tiếp tục xem trận chiến như không biết gì. Tôi đã nhìn rõ rồi, đó chính là cậu của Valeria!

A Tam bọn họ rõ ràng chỉ là đang khổ sở chống đỡ, lũ Zombie điên cuồng này khó chơi hơn so với lũ quỷ hút máu khi nãy, hơn nữa mỗi người bọn họ đều không ở vào trạng thái tốt nhất, thất thủ là việc sớm muộn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đúng lúc tôi còn đang tiếp tục mạo hiểm xông về phía con ác ma thì có một luồng sáng nổi lên từ một bên phía vòng vây của Zombie.

Một bóng dáng linh hoạt bay vút lên trời, hai tay cầm chắc vật hình chiếc búa ném xiên xuống, một chiếc đầu đang chuẩn bị phun độc bắn lên, sau khi cậu ấy hạ xuống, rất nhanh đã có mấy cơ thể tàn phế bị vút bay ra. Chủ nhân của đôi mắt xanh kia, không phải Lyon thì là ai được nữa?

Hơn nữa, lần này không chỉ có cậu ấy tới, vài đường ánh sáng trắng

cũng nở rộ trong thời gian ngắn, là Tina đến, hai người trong nhóm trung lập cũng đến rồi “Tina, Voit và Ngô!” tôi phấn khích gọi to tên bọn họ, tức khắc có tinh thần hẳn, rút con dao găm cầm trong tay ra, tôi lao mạnh về phía con ác ma kia.

Trong lòng tôi còn có một tia hi vọng rằng cậu của Valeria chưa từng bỏ cuộc, lúc này ở một góc nào đó trong cơ thể đang kiên cường đấu tranh với linh hồn ác ma. Cho nên tôi không muốn một nhát dao của tôi sẽ cùng lúc giết chết ác ma và người đàn ông vô tội này. Không biết con dao găm khi đâm vào tứ chi có thể giết chết ác ma trong cơ thể hay không.

Nhưng Lyon đã thay tôi giải quyết vấn đề nan giải. Lúc này cậu ấy đã phá vòng vây tới trước mặt tôi. Cùng một cách làm, tay cậu ấy nhanh chóng ấn lên đầu con ác ma, ánh sáng trắng nổi lên trong tay cậu ấy, ác ma lộ rõ vẻ mặt đau đớn. Khoảng một phút sau, con ác ma mượn thân cậu của Valeria từ vẻ mặt lộ rõ đau đớn vạn phần đã bắt đầu cắn răng chịu đau, cố tạo ra một nụ cười điên cuồng nhẹ, hẳn không bị tiêu diệt, gân xanh màu sắc to nhỏ không đồng nhất ngoằn ngoèo từ từ nổi lên trên đỉnh đầu của hắn, từ màu xanh lam dần dần bị nhuộm thành màu tím.

Tôi vội nói lớn: “Được rồi được rồi, Lyon cậu cứ hăng dùng tay đã, không thì cơ thể của người đàn ông này không chịu được sự giày vò mà chết mất!”. Lyon có chút giận dữ nhưng vẫn từ từ thu lại sức mạnh và dừng tay. Con ác ma đó cắn đến rách cả lưỡi, lúc đó hắn cười gằn với chúng tôi đang có mặt tại đó, dùng môi đẩy máu ở vết thương trên lưỡi ra, rồi liếm liếm vị ngọt của máu ở bên vành môi. Đúng là thật ghê tởm, thật căm ghét.

Mấy thiên sứ vừa đến thì đã cơ bản đã xử lý xong lũ sinh vật thối rữa kia, giống như cơn gió mùa thu quét sạch lá rụng, còn cùng nhau châm lửa. Tina đi về phía chúng tôi, nhìn thấy tình hình lúc đó, cô ấy đã hiểu phần nào câu chuyện, cô ấy gọi cả Voit và Ngô đến, mấy thiên sứ cùng khống chế hoàn toàn hành vi của ác ma, trói vào thùng của một chiếc xe tải. Một giọng nói của thầy bậc phó Tina bảo Lyon nhặt về một vũ khí kim loại sắc nhọn, luyện tập vẽ một trận vây ma trên đỉnh xe.

Thôi xong, Lyon là một con báo châu Mỹ, lại thật sự bị huấn luyện theo hướng của một con mèo. Cậu ấy ngoan ngoãn nghe lời của cô

giáo đi hoàn thành bài tập. Từ buồng lái của xe tải, cậu ấy cầm ra một cái tua vít, bắt đầu vẽ vòng tròn trên đỉnh nóc xe tải. Tiếng sắc nhọn cọ sát giữa kim loại với nhau vang vào tai tôi giống như đang vẽ vào tim tôi vậy, đại não thật sự không thể suy nghĩ được gì nữa. Máy thiên sứ gãy cánh đang đứng chờ ra xem cậu ấy vẽ, tôi thật sự không nhận thêm được nữa, đành mau tránh đi. Khoảng một phút sau, âm thanh dày vò người đó đã dừng lại.

Bây giờ tôi mới biết, những thiên sứ này không xuất hiện giống như siêu nhân anh hùng khoác áo choàng bay phấp phới đẹp kinh hồn, mà là mỗi người bung vài cái pizza gọi ship, sau khi đặt xuống mới vào trận giết địch, thật là làm người ta được mở rộng tầm mắt.

Nhưng, đúng là sẵn sóc chu đáo có cái tốt của sẵn sóc chu đáo, bây giờ mùi mấy đũa trẻ đang ngồi trên đất bắt đầu ăn như hổ đói. Cũng là làm khó bọn họ. A Tam đang cười nói với vài nữ sinh, tôi cũng không làm phiền cậu ta nữa.

Trở lại bên thùng xe tải, các thiên sứ đã bắt đầu thả ác ma đó ra.

Trên đỉnh đầu ác ma có một vòng tròn vây ma mới được Lyon khắc ra, trong tình trạng trận địa chưa hoàn chỉnh, linh hồn rút xuống bị Thần nguyên rửa đã vào thì không thể thoát ra được. Lúc này Tina ra lệnh: “Cởi!” mấy người đàn ông cùng tiến lên, bắt đầu cởi trang phục của ác ma. Như thế này là thế nào? Thiên sứ ác ma phiên bản thiếu nhi thật không dễ nhỉ!

Đợi khi Voit đã thành thạo cởi nút thắt lưng của cậu Valeria ra, kéo quần của ông ta xuống, Tina nhìn xuống phần thân bên dưới của ác ma, vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ. Tôi đang lắc đầu thờ dài về sự suy đồi đạo đức của thời đời ngày sau thì thấy Ngô không biết biến từ đâu ra một con dao bổ hoa quả, bắt đầu tiến lại gần ác ma.

Ác ma bị Lyon và Voit chế ngự không thể nhúc nhích, bắt đầu dùng đủ các lời lẽ bậy bạ mà tôi cái hiểu cái không chửi những người từng là huynh đệ đồng bào của hắn. Lúc này tôi mới chú ý đến, trong mép đùi bên trái của ác ma có một hình lục giác vừa giống hình xăm lại vừa như là bị đóng dấu. Ngô cầm con dao nhỏ hơn do dự trước hình đó, sau mới hạ quyết tâm cắt nguyên mảng da có hình đó xuống.

Lyon một lần nữa đặt tay lên, ánh sáng trắng dần dần xuất hiện. Lần này trên đỉnh đầu của hắn không có những đường gân đáng sợ kia nổi lên nữa mà giống như những khi trước, sau khi cơ thể của hắn

chảy ra chất màu đen, hần mềm nhũn ngã xuống đất. Hình lục giác ban nãy chính là một cái nút trói giao ước của chúng với da thịt con người mà ác ma tạo ra để tránh bị thiên sứ tiêu diệt.

Lần này, khoảng hơn mười phút sau, ông ấy mới từ từ tỉnh dậy. Một số thiên sứ ngồi trong thùng xe để xem chừng người đàn ông này, trên tay cầm pizza và nước uống có ga vừa ăn vừa uống. Cậu của Valeria nhìn thấy quần của mình vớt ngay bên cạnh, hơn nữa dưới chân đang đau đớn, bao vây xung quanh mình lại là bốn người đàn ông với một người phụ nữ mà không biết đêm nay là đêm gì, tinh thần của ông ấy suy sụp nhiều, tôi không dám tưởng tượng.

Nhưng lại là tôi phải chịu trách nhiệm giải thích tất cả những điều này với ông ấy, đành bất chấp khó khăn mà làm thôi. Về mặt của ông ấy vừa sợ hãi lại thêm chút ngỡ ngàng, cộng thêm hàng vạn cảm xúc phức tạp đang nhìn tôi, tôi cũng không biết phải mở lời từ đâu. Sau một hồi căng thẳng, tôi nhỏ nhẹ hỏi một câu: “Chú có phải là người Nga? Là cậu của Valeria? Cô gái ấy đang học đại học ở Florida”. Ngữ điệu lên xuống du dương này, thật khó giữ chắc nhịp điệu khi tôi nhất thời căng thẳng. Vốn dĩ tôi muốn tạo một chút đồng cảm với ông ấy để mở đầu câu chuyện, không ngờ lại chửa lợn lành hóa lợn què, ông ấy cho rằng tôi là bọn bắt cóc cái gì cũng biết tìm ông ấy để tống tiền, cảm xúc hoảng sợ lại tăng thêm.

Tôi chú ý đến ánh mắt của ông ấy không ngừng nhìn về một hướng ở phía sau tôi, tôi quay đầu nhìn theo hướng ánh mắt ông ấy, hóa ra là khẩu súng lục mà tôi vớt trên bùn đất. Mấy người chúng tôi đúng là có nhảy xuống sông đào lớn Colorado cũng rửa không sạch nỗi oan này.

Tôi mất đến gần hai mươi phút mới phát huy tất cả năng lực biên soạn tới cực độ, cuối cùng có thể nói cho ông ấy rõ lập trường của chúng tôi, cùng với một câu chuyện không khác với hiện thực nhưng che giấu hết tất cả những hiện tượng siêu nhiên. Ông ấy miễn cưỡng tin, tôi thật sự hoài nghi về IQ của những người phương Tây, sau đó đưa bữa sáng cho ông ấy. Không đầy một phút ông ấy đã nhét hết vào bụng, xem ra trong thời gian ông ấy bị nhập thân không được ăn cái gì cả, ác ma chỉ là miễn cưỡng ăn một ít để duy trì cho da thịt này không chết mà thôi.

Không thể cứ ở đây mãi như này được, chúng tôi có bốn thiên sứ,

nhưng ngộ nhớ có một đội ác ma đến thì chúng tôi chắc cũng an nghỉ ngàn thu dưới đất vàng, cứ rời khỏi đây đã rồi tính sau. Tôi hỏi các thiên sứ nơi chúng tôi ở là kết giới gì, bọn họ nói chỉ là một thủ thuật che mắt người khác khá là cao cấp, chúng tôi vẫn đang ở thế giới hiện thực, vẫn ở California và vẫn ở cùng một thời gian, chỉ là từ bên ngoài nhìn vào thì tất cả là một vùng quê không có ai đến đặt chân đến mà thôi.

Tôi hỏi nếu thật sự có người đi lạc vào đây, phát hiện hiện tượng này thì làm thế nào. Tina nói nếu bọn họ vào đây thì cũng sẽ nhìn thấy cảnh tượng như chúng tôi nhìn thấy, chỉ là nếu có hỗn độn nhiều quỷ hút máu hay Zombie như này thì con người không có cơ hội mà chạy thoát. Ở cả một bãi đất, chỉ có khe hở rất nhỏ mới có thể ra ngoài được, nếu tìm không ra sẽ bị nhốt ở trong này mãi mãi. May mà bọn họ cũng không nghĩ nhiều như vậy, có một lối ra được tạo ở cuối con đường lớn mà khi chúng tôi tới, bởi vì bên đó rừng cây và nhà xưởng của bọn họ cũng khá tiện lợi.

Về cái nhà xưởng ở bên ngoài kia, các thiên sứ nói đó đều là người nhân bản, hơn nữa trong xưởng còn có hai, ba con ma súng và ba con ác ma mắt đen, trước khi bọn họ đi mua đồ cho chúng tôi ăn, đã xử lý toàn bộ rồi. Tôi thật không hiểu, các thiên sứ lợi hại như vậy thì khi xưa Millea bọn họ còn chiêu mộ huấn luyện nhiều người trừ tà để làm gì.

Tất cả chúng tôi đều chen chúc vào một chiếc xe tải do Ngô lái, dọc đường chúng tôi xông ra. Ngô vẫn còn chưa hết tính trẻ con, lái xe thành hình con rắn, thùng xe bên này lắc mạnh lên vài hồi. Bên ngoài vang tới các loại âm thanh sụp đổ. Bởi vì ban nãy sợ trên xe nhiều người sẽ bị ngạt thở, tôi mới bảo lũ trẻ dùng máy mài điện cắt một số lỗ hổng nhỏ để không khí lưu thông, bây giờ nhìn từ trong ra ngoài thấy Ngô đang chơi trò đụng nhà. Xe tải đến lúc này, vụn gỗ bay khắp nơi, nhà hai bên đường không có được mấy cái là nguyên vẹn. Thằng cha này đúng là đang khiêu khích ác ma hay sao. Được, tôi thích trò chơi này!

Sau đó khi động cơ và bánh xe đang chạy trên đường đất cát liền gầm lên một tiếng lao ra thị trấn, lao thẳng về cửa lớn của nhà xưởng đi ra ngoài, tôi và A Tam xuống xe trước, lái chiếc xe Jetta mà chúng tôi thuê đi phía sau, còn các thiên sứ cầm điện thoại lên một cách tao

nhã gọi cho cảnh sát, tổ giác nhà xưởng và những sự việc liên quan đến nhân bản trái phép. Khi chúng tôi vẫn đang chạy trên đường cao tốc, xe cảnh sát, xe chữa cháy đều đang hú còi lao như bay trên đường tới rồi.

Chương 13: Bị bán đứng thê thảm, trận quyết chiến đẫm máu

Để tránh bị tình nghi, chúng tôi tìm trên Google có một điểm thuê xe tải Uhaul gần nhất, sau khi bỏ lại chiếc xe tang vật ở một góc khuất, Ngô tiếp tục đi thuê chiếc xe tải mười lăm inch, sau khi các học sinh chuyển sang xe thì bắt đầu đi vào trong thành phố San Francisco. Vừa rồi chúng tôi bàn bạc với nhau có nên xóa đi một đoạn ký ức của các học sinh không, cuối cùng cũng quyết định xóa đi nhưng có chọn lọc đoạn ký ức đau khổ này. Dù sao chúng tôi cũng không thể xóa hết toàn bộ ký ức của người khác, lưu giữ lại một số đau khổ và bài học thỏa đáng cũng chưa chắc không phải là việc tốt. Hiện tại, bọn trẻ chỉ nhớ là người thân đã không nhận ra bọn chúng và đang sống hạnh phúc cùng một đứa trẻ giống hệt mình, bởi vì trong quá khứ chúng từng phạm phải sai lầm, cho nên chỉ có thể dựa vào một thân phận mới và bắt đầu một cuộc đời mới. Tina đưa cho bọn chúng danh thiếp của mình và nói nếu muốn di dân đi nước khác thì cứ nói với cô ấy, cô ấy sẽ cố hết sức để nghĩ cách. Chỉ mong sao lũ trẻ sau này có một cuộc sống vui vẻ.

Về người cậu của Valeria từng bị ác ma mượn thân thì bị Tina đã xóa đi tất cả trí nhớ sau sự kiện mất tích trong vòi rồng, hơn nữa còn giúp ông ấy dịch chuyển trong nháy mắt tới cảng New Orleans. Tina lên rời đi khi ông ấy vẫn chìm trong giấc ngủ tại căn phòng có phủ một lớp bụi mỏng. Con đường của ông ấy sau này như nào là sự lựa chọn của ông ấy. Hi vọng nếu có nhìn thấy vết sẹo trên chỗ vụng về đó thì ông ấy cũng sẽ không cố suy đoán nhiều.

Tôi hỏi Lyon có đi theo chúng tôi hay không, cậu ấy gượng gạo ngượng ngùng lắc đầu, nói người bạn già của “bà lão” Tina đã qua đời, mấy chục năm nay mặc dù cô ấy che giấu thân phận thật của mình, dùng phép thuật già đi cùng ông ấy, nhưng dẫu sao những tình cảm này vẫn còn, bây giờ cô ấy đang cảm thấy cô đơn, Lyon muốn ở bên cạnh người sư phụ này nhiều hơn. Trong lòng tôi luôn suy đoán, người đàn ông mà Tina tìm khi còn trẻ hoặc là mọi mặt đều có bóng dáng của Ferrero hay Millea, hoặc là hoàn toàn là sự cực đoan.

Nhưng về phương diện này thì trong lòng cô ấy đang nghĩ những gì ngoài cô ấy ra không ai có thể đoán được.

Tôi lại hỏi mấy thiên sứ về những điều liên quan tới công việc, ví dụ như thị trấn quỷ hút máu ở Texas, hay về lũ quỷ hút máu ở dưới mỏ quặng của thị trấn Virgin, các thiên sứ trước khi rời đi “không cẩn thận” gây ra một trận sạt lở cực lớn ở trong mỏ quặng, nếu những quái vật này còn có thể tránh được lần chôn sống này vậy thì chúng vẫn chưa bị tuyệt mệnh. Thiên sứ lắc đầu nói bọn họ cũng không biết nhiều về quỷ hút máu, chỉ gần đây luôn cố gắng tìm hiểu một số âm mưu, kế hoạch của ác ma và sự phân bố trong phạm vi cả nước, để biết người biết ta. Các thiên sứ gãy cánh vẫn luôn tự sinh sống vì chính nghĩa, dưới sự tổ chức của các thành viên nòng cốt, nhóm Tina dần dần đã hình thành liên minh đoàn kết, để có thể ứng phó mạnh mẽ trong tương lai chưa biết trước điều gì.

Xem ra chúng tôi lại phải tự nỗ lực rồi. Lyon kéo tôi sang một bên và nói: “Thực ra trong liên minh của thiên sứ gãy cánh, có một tin tình báo vừa thu thập được, trên Thiên đường đã có một nhóm thiên sứ bí mật xuống trần, còn việc có bao nhiêu người và mục đích là gì thì vẫn đang trong quá trình điều tra. Vì có thật hay không còn chưa rõ, cho nên bọn họ cũng không muốn hai người các anh phải lo lắng quá nhiều, tôi chỉ muốn nói trước cho anh biết vì tôi nghĩ anh và Summit cần có sự chuẩn bị về tâm lý trước thì sẽ tốt hơn”. Xem ra Lyon dần dần bắt đầu chọn lựa sứ mệnh của mình, cậu ta cũng đã biết về lịch sử Thiên đường, Địa ngục và người trung lập.

Mấy thiên sứ gãy cánh còn có việc phải trở về New York để xử lý, tổng bộ mới thành lập nên việc sẽ phức tạp và lộn xộn hơn chút. Sau khi từ biệt bọn họ, tôi và A Tam tiếp tục lái chiếc Jetta và nghe hát trên đường. Càng ngày càng phát hiện xe của Đức thật không tồi chút nào.

Tới San Francisco không lo không có ẩm thực của người Hoa, tôi cứ như đến với thiên đường thức ăn ngon, nghe nói ở đây trạm báo giao thông cũng có tiếng Quảng Đông, hơn nữa còn có một khu vực nhỏ quy định rõ ràng trong tất cả các cửa hàng phải có thuyết minh bằng tiếng Trung, có thể thấy thế lực của người Hoa ở đây lớn thế nào. Tôi nghĩ toàn nước Mỹ chỉ có ở California là có tổ chức tập thể người Hoa, mức độ khoa trương thật rõ ràng.

Kể từ lần A Tam ăn lẩu buffet tự chọn ở New York cậu ta vẫn không thể quên. Lần này trước sự nhõng nhẽo ngang bướng của A Tam, tôi và cậu ta lại đi vào một quán lẩu, bê ra một nồi nằm lớn. Sau đó A Tam còn muốn thử xem trà sữa kéo Malaysia và trà sữa kéo Ấn Độ có gì khác nhau. Chúng tôi đi ra từ một quán ẩm thực, ôm theo cái bụng no căng rồi lại đi vào một quán ẩm thực khác. Chúng tôi gọi trà sữa kéo. Anh trai trong quầy ba giờ hai cái cốc inox lên, tay cao tay thấp đổ đi đổ lại, trà sữa dính đặc sệt giống như đang bị kéo thành một dải găm, hơn nữa động tác lật tay cũng khá thuần thục, dải găm trà sữa không bị đứt lần nào.

Sau vài phút chúng tôi đã được uống trà sữa kéo đậm đặc. A Tam cứ giờ mãi ngón tay cái lên khen không dứt miệng, lại còn ra dấu tay với anh trai pha trà sữa, đúng là xấu hổ chết đi được. Nhưng cũng phải nói thật, trà sữa này đúng là ngon, có điều là hơi ngọt và ngậy, nếu uống nhiều sẽ bị khát và không quen.

Nhưng việc chính thì vẫn phải làm, tôi rút quyển sổ ghi chép đó từ túi quần ra, cùng A Tam đọc.

Hóa ra là một quyển sổ ghi chép đã được một, hai năm, giấy bắt đầu ố vàng, giữa các trang vẫn còn lẫn đất cát và tóc,... tóc được cuộn lại như thế này ư? Tôi vội dùng hai ngón tay phải mạnh mẽ cách xa tôi trên cuốn sổ, sau đó đưa cho A Tam lật trang. Còn tôi mau chóng dùng dung dịch nước rửa tay khô kỳ thật mạnh. A Tam không hề biết gì nên cảm thấy tất cả những thứ này thật kỳ diệu, tùy tiện cầm lấy quyển sổ rồi bắt đầu lật trang. Trong lòng tôi không khỏi bức bối, lẽ nào những thanh niên của học viện Samuel lại thích dùng giấy để lưu truyền văn hóa?

Nhưng dần dần, khi tôi và A Tam bắt đầu đi vào cảnh tượng và tình tiết chính thì chúng tôi trở nên nghiêm túc.

Đây là một quyển nhật ký của một thanh niên di dân Jamaica – Joshua. Khi xưa cha của cậu ấy bị nghiện hút nên đã ép cậu ấy đi khắp nơi trộm cắp lừa gạt. Đi mãi cạnh sông cũng có ngày ướt giày, dần dần cậu ấy cũng bị nhiễm một số thói hư tật xấu. Mẹ cậu là một con chiên ngoan đạo, cho nên đã đưa Joshua đến trường học giáo hội do cha cố Samuel lập nên, hi vọng có thể rửa tội cho con trai và giúp anh bắt đầu lại cuộc sống mới.

Vậy là Joshua cứ như thế mà vào học viện Samuel, không nghi ngờ

gì, tất nhiên là cậu ấy cũng giống như đa số các bạn học bị giam vào một căn phòng tối, còn mẹ cậu ấy lại vui mừng phấn khởi đón cậu con trai đã trở nên ngoan ngoãn nghe lời về nhà. Sau đó, bọn họ bị đưa đến những nơi khác nhau. Từ đó cậu ấy chỉ có thể kết duyên với bóng tối, vĩnh viễn không biết mình đang ở nơi nào. Có lúc bọn họ bị chia nhóm đi làm một số việc đào bới khổ cực, có lúc thì đi những nơi mà bản thân cũng không rõ là đi đâu. Bên cạnh phu nhân Samuel còn có một người đàn ông trung niên chính là người nô dịch bọn họ, cậu ấy viết.

Có lúc bọn họ bị khóa ở một nơi muốn cử động cũng không được, sau đó đột nhiên cảm giác có thứ gì đang cắn mình, cả người giống như bị xé sống ra làm hai mảnh. Mỗi lần thực hiện xong sự việc như vậy, mọi người đều cảm nhận được rõ sự kiệt sức và tiêu tụy, có người chịu không nổi thì nôn và đi ngoài, sau đó mặt trắng bệch và tắt thở. Cứ như thế, số người bọn họ càng ngày càng ít đi, sau đó không biết bao lâu sẽ lại có máu tươi đem vào.

Trước đây Joshua ở học viện không biết chạy trốn, nhưng đến mức này thì cậu ấy chịu không nổi nữa nên quyết định phải bỏ chạy khỏi nơi quỷ quái này. Tất nhiên, câu chuyện của cậu ấy không được viết tiếp, và quyển nhật ký này mãi mãi không có hồi kết.

Trong trang cuối, cậu ấy viết:

“Ngay ban nãy khi tôi hoàn thành cuộc khảo sát chạy trốn lần thứ nhất, kết quả là tôi nghe thấy một số việc không thể tưởng tượng nổi. Phu nhân Samuel cùng người đàn ông tên là Azrael đang thảo luận thứ gì đó về Ròng, lẽ nào đây chính là thứ mà bọn họ muốn chúng tôi đào bới sao? Ròng có lẽ nào không phải là truyền thuyết? Mọi người ở đây đều điên rồi, là một lũ điên rồ mất trí! Tôi vừa nhận cơ hội bọn chúng đem một nhóm bạn học đi mới lén trốn ra được. Bọn họ lại có thể đem hai em gái lớp dưới đã yếu ớt không thể đi nổi ném như ném thức ăn vào lũ đàn ông to lớn, những người đó xông lên giống như động vật, đúng là cầm thú!

Không được, tôi cần trấn tĩnh lại, sau khi giao xong những việc này, phải để quyển sổ lại cho người sau để bọn họ biết chân tướng sự việc mà tìm cách chạy trốn. Đêm nay, bất luận thế nào tôi cũng phải liều chết mà chạy trốn, tôi không thể nào mà chịu nổi sự giày vò giống như bị xé ra làm hai mảnh thêm một lần nữa, tôi nhất định phải

chạy thoát, tôi cần phải báo với chính phủ liên bang vạch trần tội ác của bọn chúng! Chúc tôi may mắn!”.

Sau đó, là những trang giấy trắng không được viết tiếp lên. Xem ra, Joshua không trốn thoát nổi. Một đứa trẻ tội nghiệp. Tôi và A Tam vẫn về cảm suy nghĩ khá lâu. Câu chuyện của cậu ấy thực ra không khác mấy so với những gì chúng tôi dự đoán, chỉ là càng cụ thể hơn mà thôi. Nhưng cậu ấy cũng tiết lộ tin tức về Ròng làm tôi và A Tam đều kinh ngạc. Ác ma quả nhiên muốn một lần nữa khơi dậy chiến tranh với Thiên đường, còn bắt đầu khua chuông gõ mõ chuẩn bị rồi. Bọn họ vẫn muốn nhờ cậy vào sức mạnh của Ròng. Trên đời này, rốt cuộc có hay không sự tồn tại của Ròng?

Trong nhật ký của cậu bé tên Joshua này, cậu ấy không có lý do gì để mà phải nói dối. Tôi nhớ khi chúng tôi gặp phu nhân Samuel, ả đã bị Millea phế, chỉ lưu lại chiếc móng cong, nó từng làm chúng tôi hoài nghi và nghiên cứu về sự tồn tại của Ròng. Theo như Millea nói, có sự tồn tại của Ròng, đây cũng là ý mà Thần truyền đạt lại. Chỉ là các thiên sứ chưa từng được gặp Ròng chân thực mà thôi.

Nhưng bây giờ vẫn còn một vấn đề, đó là Lucifer thủ lĩnh của bầy ác ma, nhưng lại luôn không có tung tích gì. Truyền thuyết nói Lucifer bị giam trong một vực sâu hắc ám vô tận, tách biệt với nhân loại, thậm chí là tách biệt với cả địa ngục, chịu nỗi thống khổ đày đọa vô tận. Ác ma cũng không đi tìm thủ lĩnh mà mình thật sự chưa nhìn thấy, nhưng lại đi tìm những thứ hư vô mờ ảo... Ròng?

Và cả những con quỷ hút máu bán mạng cho ác ma dưới đáy mỏ quặng nữa, cũng đều chứa chất đầy những mối nghi ngờ. Mặc dù nói quỷ hút máu và ác ma đều bị quy vào cùng một chủng loại sinh vật tà ác, nhưng thực tế trong rất nhiều ghi chép có liên quan và trong nhận thức của thiên sứ thì giữa bọn chúng không hề lệ thuộc, cũng không có quan hệ gì nhiều. Bây giờ lại cuộn vào nhau thờ chung một lỗ mũi, chắc chắn là có vấn đề. Có một việc rất rõ ràng được nghe từ chính miệng Amy, sau khi cô ấy chạy trốn bị phu nhân Samuel bắt được, đó là quỷ hút máu dưới chỉ nhận lệnh của ả mà biến đổi Amy.

Người trừ tà cà lơ phất phơ xông bừa đánh bậy như tôi và A Tam thì mạng lưới lộn xộn khó đứt, càng cắt càng loạn. Nghĩ nhiều quá Địch ca tôi đau đầu, sau này đối với những vấn đề như này thì đầu chỉ cần

đủ dùng là được, khi IQ có vấn đề thì không thèm đếm xỉa đến nữa. Suy cho cùng chúng tôi chính là Ultraman1 đánh quái thú, con nào tới thì chặt con đấy, ba con tới thì quyết không chỉ tiêu diệt hai.

1 Nhân vật hư cấu siêu anh hùng chuyên chiến đấu với quái vật trong series phim truyền hình cùng tên của Nhật Bản.

Đầu tôi nóng lên, thế là đạp ga quay đầu xe đi về hướng Đông Nam, sau đó bảo A Tam dứt khoát hủy vé máy bay trở về. Chúng tôi sẽ đi Texas – bang lớn thứ hai của Mỹ để làm cao bồi. Nếu như đúng là có một làng quỷ hút máu, vậy thì chúng tôi sẽ dùng dao bổ dưa để chặt đầu những con muỗi hình người này xuống.

Thực ra bang Texas ngoài nổi tiếng về chơi Poker, công nghiệp năng lượng và cao bồi thì đã từng là một phần của Mexico. Bởi vì năm xưa chính phủ Mexico khá nhân đạo, cấm chế độ nô lệ nên những chủ trang viên trong cơn phần nô đã tự tách ra. Lúc này nước Mỹ lại khắp khởi vui mừng, nhanh chóng đổ dầu vào lửa, để Texas độc lập thành một quốc gia, và còn phát động chiến tranh Mỹ – Mexico năm 1846, đánh đuổi hậu duệ của người Maya và người Tây Ban Nha. Sau cuộc chiến tranh Nam – Bắc, bang của trâu bò rừng có vùng đồng nội rộng lớn và địa hình đồi núi này đã quy thuận lá cờ sao kết hợp kẻ sọc. Điều này giải thích cho việc tại sao đến nay khẩu âm tiếng Anh của người Texas lại nặng như vậy, hậu duệ Latin quả thật là nhiều quá, ngôn ngữ rất khó bị ảnh hưởng. Trước đây do phải làm bài tập nên tôi có xem video về Texas trên Youtube, xem đến nổi tôi tự hoài nghi bản thân rốt cuộc có biết nói tiếng Anh hay không.

Voit nói với tôi, theo như tin tức đưa về từ mạng lưới người trừ tà, ở San Antonio bang Texas tiếp tục hướng về phía Nam dường như có dấu vết hoạt động của quỷ hút máu. Nhưng không thể khẳng định vì số người ở gần đó bị mất tích hoặc các vụ án giết người không có xu hướng tăng lên, nhưng cũng có người dân báo cảnh sát nói bản thân bị động vật hoặc cái gì đó tấn công bất ngờ. Đây cũng là một manh mối, bây giờ đã có phương hướng rồi, tôi bảo A Tam mau xem vé máy bay đi San Antonio và Dallas cái nào rẻ hơn.

Cái gọi là bánh xe phong thủy lưu chuyển, đã đen đủi bao lâu nay, cuối cùng cũng có việc tốt xảy đến. Không ngờ cái thằng cha A Tam này thường ngày ngây ngô thô lỗ cầu thả mà lại chu đáo đến vậy, cậu ta đều đăng ký tài khoản trên các hãng hàng không Expedia,

Delta và American Airlines, số dặm bay tích lũy từ trước đến nay của chúng tôi lần này đã đủ cho chúng tôi miễn phí nâng hạng tới hạng nhất rồi.

Từ San Francisco lái xe tới Dallas, bản đồ Google hiển thị biển báo cả chặng đường đang sửa, thời gian ước chừng mất khoảng một ngày, đi San Antonio thời gian lại càng lâu hơn. Tôi biết đường quốc lộ ở Mỹ cứ tầm bảy, tám năm lại tu sửa tổng thể một lần, chúng tôi gặp đúng đợt tu sửa, xem ra vận may vẫn chưa tới.

Thế là chúng tôi lái xe men theo đường quốc lộ 1, từ San Francisco tới Los Angeles, phí thuê xe mà chúng tôi phải trả là 250 đô la, đắt ngang như mua vé máy bay đi San Antonio. Quả nhiên, giống như những gì dân trên mạng nói, từ hướng này lái xe trên quốc lộ 1 bang California đích thực là một sự hưởng thụ 5 sao, nếu như chúng tôi lái chiếc xe mui trần thì càng tuyệt vời hơn. Do bên Mỹ quy định lái xe bên phải, cho nên đồng nghĩa với việc chúng tôi phải lái xe cạnh mép vách núi, một bên là biển sâu xanh thẳm thi thoảng lại nổi lên những đợt sóng kinh hãi, một bên lại lướt qua plaza (điểm mua bán) hoặc thị trấn nhỏ và những ngọn núi lấp mờ.

Đoạn đường này lái xe đặc biệt thoải mái, chỉ là có vài giao lộ khá nguy hiểm, nếu tốc độ xe nhanh có thể sẽ rơi xuống vách núi. Trong phút chốc tôi cảm giác mình như đang chơi trò đua xe ở máy chơi game. Sáu tiếng trôi qua rất nhanh, chúng tôi đi vào thế giới của những chiếc cầu vọt và rừng sắt thép. Los Angeles có tên gọi là Thành phố Thiên thần, cũng có tên gọi là Thành phố tội ác. Trên thế giới khoảng cách xa nhất không phải là giữa sự sống và cái chết, mà là tôi đến thành phố tội ác thanh sắc khuyến mãi, lại cứ thế lướt qua “cô nàng” mà đi về sân bay Ontario.

Bản năng trời phú về việc làm thư ký của A Tam đến nay đã nhuần nhuyễn, cậu ta xem thời gian lái xe, ăn cơm và kể cả khoảng thời gian phát sinh do tắc đường, đặt xong vé máy bay thì cũng là lúc chúng tôi trả xe xong và còn thừa một tiếng. Khả năng làm đại lý tour du lịch trong lĩnh vực này của cậu ta hơn rất nhiều so với tôi, tại hạ xin nhận thua.

Một lần nữa tôi lại phải khâm phục những thiên sứ gãy cánh, đúng là ai họ cũng quen, thậm chí tôi còn bắt đầu hoài nghi rằng bọn họ còn có thể chi phối đến kết quả tuyển cử. Khi chúng tôi đi trả xe, người

đại diện nói với chúng tôi là nhận được thông báo của khách VIP nên quyết định giảm bốn mươi phần trăm tiền thuê xe cho chúng tôi, hơn nữa phí ngoại địa và những chi phí khác đều không bị thu. Bọn họ còn nghĩ được cả đến những thứ này nữa.

Vì California là bang ở phía Tây, từng đi đầu trào lưu cao bồi trong con sốt đào vàng, ở sân bay không thiếu những cửa hàng đang bán các đồ lưu niệm cao bồi. Bây giờ hai người chúng tôi muốn trở thành hai kẻ cao bồi miền Tây tay cầm dao chém thì làm sao có thể thiếu trang bị được chứ?

Trước khi lên máy bay hai mươi phút, tôi và A Tam đội chiếc mũ cao bồi da lộn, mặc áo lót da, thắt lưng da và còn có một ngôi sao sắt to, ngoài ra những thứ đồ trang sức như còng tay hay bao súng đều có đủ. Có thể nói là thật có khí phách, bây giờ chỉ còn thiếu một đôi boots kê lết xệt với đế sau có hai cái bánh xe kim loại.

Đến lúc lên máy bay rồi, hai nam thanh niên châu Á kỳ quặc về mặt phần khởi cứ thế khệnh khạng cầm thẻ lên máy bay, xuyên qua một bên là hạng phổ thông đang xếp hàng dài chờ đợi, giống như thủ trưởng đang kiểm duyệt binh lính rồi đi đến cửa ưu tiên lên máy bay vào khoang hạng nhất.

Nhân viên phi hành đoàn vẫn nụ cười cứng nhắc theo thói quen, trong đôi mắt của cô ấy chứa đầy sự sừng sốt khó tả, sau đó về mặt áy náy nói với chúng tôi rằng thẻ lên máy bay này của chúng tôi là hạng phổ thông, cần phải ra phía sau xếp hàng lại. A Tam ngạc nhiên nhìn cô ấy, biện bạch rằng rõ ràng là miễn phí nâng lên hạng nhất rồi... Tôi đành ngượng ngùng kéo tay cậu ta lôi đi, chúng tôi nâng hạng nhất từ Texas về Florida, chứ không phải là vé này. Tôi hận không thể tìm được một cái hang để chui vào.

Thật là ngượng ngùng đứng xếp cuối hàng, một người phụ nữ trung niên ước chừng đã sinh đến nửa tá con quay đầu lại nhìn chúng tôi một lúc, sau khi bị chúng tôi phát hiện thì cười nói: “Không sao, không sao, tôi hiểu” trong ánh mắt của bà ta chứa đầy những ám muội. Tôi vội bỏ tay A Tam ra, một lần nữa hao tâm tổn sức để rửa sạch nỗi oan này.

Sau đó từ lúc lên máy bay đến khi máy bay cất cánh, lại qua 3 tiếng để máy bay hạ cánh, những sự kiêu hãnh khi mặc quần áo cao bồi đã biến mất không thấy tăm hơi đâu, không một giây nào là tôi không

như ngồi trên đồng than. Khi xuống khỏi máy bay, dùng năm chữ “ôm đầu chạy như chuột” để hình dung trạng thái của tôi đúng là không sai một chút nào.

Hành trình cao bồi, ngay mở đầu đã có chút mùi vị của hài kịch trong nước rồi.

Chúng tôi đi thẳng tới công ty cho thuê xe, lần này, A Tam chọn một chiếc Mini Cooper, vậy là hai người chen chúc trong một chiếc xe nhỏ, chân còn khó duỗi ra. Cũng chịu, khẩu vị của cậu ta luôn đặc biệt như vậy, hơn nữa lại rất thích những thứ nữ tính, lần này thôi thì chiều ý cậu ta cũng được.

Do lần này chúng tôi cần đi phá một sào huyết của quỷ hút máu cho nên có hai thứ không thể thiếu cần phải thu thập, một là máu người chết, và thứ nữa là dao chặt thượng hạng. Về dao, cho đến bây giờ tôi vẫn luôn thấy các loại dao của Trung Quốc chúng tôi và dao của người Mông Cổ là phong độ và đẹp nhất, hơn nữa vung dao lên chặt vừa thích vừa hăng. A Tam nói thầm bên tai tôi: “Nói xằng bậy cái gì vậy, những con dao đó anh còn chưa cả sờ đến...”.

Thời gian bây giờ là buổi chiều, chúng tôi lái xe tới Home depot, Ikea¹ và một vài siêu thị khác, cuối cùng cũng miễn cưỡng lựa được vài con dao vừa ý, dao bổ dưa lưỡi dài và dao phay kiểu Trung đều có, toàn bộ được gói trong tờ báo vút vào phía sau ghế xe. Ngoại trừ khí phách của xe không đủ oách thì đúng là hai bên sườn có chút lộ ra.

1 Tên các thương hiệu bán đồ nội thất, vật dụng gia đình

Tiếp theo là máu của người chết. Cái này hơi đau đầu, nhưng kiểu gì chả có cách.

Chúng tôi mặc bộ đồ này tới Texas đã làm không ít người phải ngoái đầu lại nhìn, các bạn xem xem, đây chính là quốc gia chủ nghĩa tự do, chỗ nào cũng là cặp kính mắt đầy sắc màu. Không ít người rảnh rỗi lượn lờ trên đường phố, quán cà phê ngoài trời thì ngồi chật người, mà không hiểu tại sao lại gần như bện rộn đến mức nháy dựng lên với cái bộ đồ đậm chất cao bồi trên cơ thể hai cao bồi nghiệp dư này.

Trong nhận thức của tôi và A Tam, đại khái mà nói có một con đường có thể lấy được máu người chết. Không sai, chính là hút từ trên cơ thể của người chết ra. Còn về việc đi đâu để tìm? Nếu như ở ngôi

mộ, cũng không sai, nhưng vấn đề là dưới mộ đều là những lão tổ tông, còn mấy ai là không chỉ còn lại xương cốt thậm chí tro bụi, muốn lấy một tí máu thì độ khó không nhỏ.

Hay là đi tới nhà xác trong bệnh viện, căn phòng đông lạnh đó thực tế còn xui xẻo và khó vào hơn là đi tới những ngôi mộ đầy hình chữ thập. Dù sao thì trong chức nghiệp người trừ tà, tôi và A Tam đều là dựa vào cầm xẻng công binh gấp gọn mà phát tài, cho nên cứ làm dễ trước rồi làm khó sau vậy.

Chúng tôi tìm được một nhà nghỉ, ngủ no nê một giấc đến khi màn đêm buông xuống mới đi ra ngoài. Tina gửi tin nhắn cho tôi, nói rằng ở một nhánh của người trừ tà tại Texas thường sẽ xuất hiện tại một quán bar, bên dưới kèm theo dãy địa chỉ toàn bằng con số theo tiêu chuẩn địa chỉ Mỹ. Nó tên là quán bar Charles ở ngay gần chỗ chúng tôi, lái xe chỉ mất khoảng hai mươi phút. Tôi không biết cứ như vậy đi tới đó có thể tìm được người đồng hành hay không, A Tam nói câu chẳng có chút liên quan: “Anh xem mấy tháng nay chúng ta chưa làm chuyện như này rồi, uống chút rượu cho gan dạ hơn cũng là điều cần thiết chứ!”

Sau đó chúng tôi liền đi ngay. Đột nhiên tôi phát hiện mình càng ngày càng chịu ảnh hưởng bởi A Tam. Không lâu sau đó, chúng tôi dừng lại ngay trước cửa quán bar Charles đang lấp lánh ánh đèn neon màu đỏ đã cũ. Bằng con mắt chuyên nghiệp độc đáo của mình, tôi phát hiện quán bar này rất có thể đang ở trong tình trạng lố vốn. Đến cả A Tam còn ném ra một ý kiến phân tích rất chuyên nghiệp. Tình hình là như này, A Tam nói: “Địch, tôi nghĩ đổi quán bar khác cũng được”.

“Sao vậy?”

“Anh xem, đỗ thẳng trước cửa là mấy chiếc xe motor phân khối lớn Halley thế thì còn có cô em nào dám vào chứ. Quán bar không có gái thì chúng ta vào làm gì”, không ngờ rằng thẳng cha này lại chuyên nghiệp như vậy, đây chính là một vấn đề lớn trong đó. Không nói đến con gái, đến cánh đàn ông trí thức phổ thông còn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Nhưng chúng tôi là ai, chúng tôi là người trừ tà, cuối cùng tôi vẫn kéo A Tam vào. Đứng ở một bên cửa, tôi phát hiện ra rằng chúng tôi đã đúng. Vài chục cái bàn mà chỉ ngồi đầy khoảng một phần ba. Còn

mấy cái xe motor để ngoài cửa lại là ông chủ kém tự để ở đó nhằm câu khách, trời đất ơi! Sau khi bắt chuyện vài câu với người hầu rượu, tôi học theo lời nhắc của Tina, dùng hai ngón tay đập hai cái vào nhân trung, sau đó sờ vào một bên cổ. Đây chắc là một trong những mật hiệu của bọn họ. Người hầu rượu nhìn chúng tôi cười một cách thần bí, đẩy ly rượu cocktail “sex on the beach” của tôi và cocktail B52 bomber của A Tam tới trước mặt chúng tôi, sau đó chỉ vào một bàn bốn người ở góc xa. Ở bàn đó có một nam một nữ đang ngồi nói chuyện.

Tôi và A Tam nhìn nhau ra hiệu rồi quyết định đi lên bắt chuyện. Nói thật, ngoại trừ bị White dụ dỗ thì chúng tôi thật sự chưa từng hội ngộ với người trong ngành. Thực ra, nguyên nhân quan trọng nhất là kẻ gà mờ như chúng tôi sợ bị người khác chê cười. Ai biết được chúng tôi có thái độ như đi chơi thể này, nhưng lại là thần thoại ở trong ngành rồi. Hai người trù tà trước mặt tôi tên là Bill và Jennie, đó là sau khi nói chuyện bọn họ tự giới thiệu. Tôi từng có thời gian hoài nghi, ngoại trừ một số dân di cư từ bên ngoài tới, tên của người Mỹ chỉ xoay quanh có vài cái tên như vậy, giống như Bill, Tom, James, trong cửa hàng khi loa gọi tìm người sẽ có một loạt người chen chúc đi ra.

Sau khi xác định bọn họ cùng trong nghề, rồi nói đến một số kinh nghiệm nghề nghiệp thì chúng tôi mới chính thức quyết định nói ra mục đích lần này của chúng tôi. Không ngờ, bọn họ cũng đang bắt đầu điều tra với thị trấn quý hút máu này, hơn nữa đã nhanh hơn chúng tôi vài bước. Millea trước đây từng nói, theo quy tắc bất thành văn trong nghề, thường thì người trù tà đã bắt đầu một vụ án rồi thì người trù tà khác không được và cũng đừng mong nhúng tay vào, trừ khi người trù tà làm trước xin viện trợ.

Nhưng do hai thanh niên châu Á chúng tôi có vô số tiếng tăm, nên Bill và Jennie rất hào hiệp hỏi chúng tôi có muốn làm cùng không, vì nếu đúng như tình báo nói trong thôn có rất nhiều quý hút máu thì một mình bọn họ cũng không làm được. Bill móc ra một số tài liệu, chau mày nói: “Đây tuyệt đối không phải là một sự việc ma quỷ lộng hành bình thường. Dựa theo kinh nghiệm của tôi và một số ghi chép rời rạc mà tiền bối để lại, tôi chưa từng nghe qua quý hút máu lại tập trung với quy mô lớn như vậy, bất kể là chuyện gì thì phía

sau nó chắc chắn có một kế hoạch khác”.

Sau đó chúng tôi trao đổi một số tin tức tình báo, nhưng tôi biết ngoài án này còn có thứ khác mà cả hai bên chúng tôi đều giữ bí mật, dẫu sao thì vẫn là những người lạ mới quen biết mà thôi.

Lần này trên danh nghĩa là hợp tác, nhưng thực tế phần nhiều chỉ là hai nhóm chúng tôi cùng làm một việc, chứ không thể nói là giúp đỡ lẫn nhau cái gì cả. Điều này có nghĩa, một số đạo cụ cần thiết vẫn là chúng tôi phải tự chuẩn bị.

Luật lệ là luật lệ, Bill cũng khá quan tâm chiếu cố chúng tôi, nói đúng ra là ở đây có hai lưu học sinh quốc tế đồng ý giúp đất nước bọn họ. Cậu ấy bảo chúng tôi mặc vest và thắt cà vạt, sau đó cậu ấy muốn chụp ảnh làm thẻ cho tôi và A Tam. Trên xe của cậu ấy có sẵn một cái máy in thẻ. Ghế sau thì có đủ loại mẫu thẻ, còn có một đồng thẻ của cậu ấy vớt vừa đủ trong một cái hộp nhựa. Bên trong có Mật thám Liên bang, có Cục Tình báo Trung ương, có hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã,... Chúng tôi bây giờ mới được mở mang kiến thức thế nào là chuyên nghiệp.

Cậu ấy in cho chúng tôi mỗi người hai cái thẻ, còn kèm theo bao thẻ của cơ quan liên quan. Hai tay chúng tôi cầm hai chiếc thẻ thân phận mới chức danh mới, một bên là Cục kiểm soát thuốc và bệnh tật quốc gia, một bên là Mật thám điều tra Liên bang. Cái này...cũng khá đẹp đấy chứ!

Chúng tôi cầm hai tấm thẻ với hai thân phận mới trên tay, đúng là cảm kích rơi nước mắt không biết nói thế nào. Mà lúc này Bill còn vô ý tiết lộ một tin tức làm chúng tôi sực bừng tỉnh và cũng kinh ngạc. Nam sinh lúc trước ở trên xe mỏ có nói về một số thứ liên quan đến Zombie, sau đó không biết là cậu ấy không đồng ý hay là không có thời gian tiết lộ, cậu ấy nói trong quyển ghi chép có thể sẽ có, nhưng tôi chỉ là xem lướt qua, không chú ý đến tin tức liên quan đó. Không ngờ Bill cũng biết một chút đến điều này.

Bọn họ nói ác ma vẫn luôn bí mật tiến hành một số thí nghiệm, trong đó có một số thí nghiệm chuyển hóa con người bình thường thành ác ma cao cấp, ví dụ như có thể phun ra chất độc, cấy DNA của kỳ nhông sừng vào con người. Giai đoạn hiện tại thì bọn chúng chưa đạt được thành công lần nào, những thí nghiệm thất bại sẽ chết một cách đau đớn hoặc là biến thành bộ dạng mà chúng tôi đã nhìn thấy

ở thị trấn Virgin. Tôi lật lại quyển sổ nhỏ đó một lượt, cuối cùng cũng tìm thấy một số manh mối lớn, giống như sự chỉ dẫn của Bill. Joshua kể ra cũng là một đứa trẻ tí mỉ cẩn thận, cậu ấy phát hiện ra trước nhất những khuôn mặt thân quen trong các cơ thể khiếm khuyết tàn phế kia, thậm chí còn có dấu bốt của bạn cùng phòng trước đây của cậu, tìm hiểu kỹ cậu cũng có một số những suy đoán trong lòng. Chúng tôi cảm ơn Bill, bắt tay và uống cạn chén, đây chính là những người bạn đồng hành.

Việc chính vẫn cần phải làm gấp, tôi và A Tam cứ mặc vest đi giày da như này, sau đó tỏ vẻ mình là người của Cục Kiểm soát thuốc và bệnh tật, dễ dàng có thể đi vào nơi không may mắn nhất trong bệnh viện. Dẫu sao thì cũng còn hơn là việc cầm xẻng lén lút lúi vào nghĩa trang, tìm cái bia mộ khá mới rồi cầm xẻng lên mà làm mạnh, cũng khá là phúc hậu.

Nếu như trước đây, Millea từng cho chúng tôi nếm chút vị ngọt khi trao huân chương người trị an thì bây giờ cái hành vi phạm pháp này quả thực cho chúng tôi sự tiện lợi và hư vinh vô cùng. Đặc biệt là vào lúc mà vị bác sĩ chủ nhiệm hàng ngày vênh váo tự đắc bóc lột người bệnh đích thân đưa ống xi lanh ra thì tôi và A Tam suýt bật cười. Nhưng vẫn là câu nói ấy, làm người phải nhân hậu, điểm này sống chết phải giữ được, không thì sẽ có lỗi với người chết.

Trong căn phòng điều hòa rất lạnh này chúng tôi còn đọc cả đoạn cầu tụng Latin mà Millea dạy để đền đáp lại việc chúng tôi lấy máu của họ.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ đi tới chỗ chúng tôi hẹn với Bill và Jennie đúng giờ nữa thôi. Đến lúc đó tuy là cùng đi nhưng nhóm nào làm việc của nhóm ấy, chỉ là áp lực được chia sẻ thì sẽ bớt đi. Tôi luôn cảm thấy Jennie không được thích chúng tôi lắm, có thể là do trang phục quái dị mà chúng tôi mặc trên người đã để ấn tượng không tốt trong lần gặp đầu tiên. Khi tôi nói điều này với A Tam, cậu ta tức tối phẫn nộ nói: “Mục đích chuyến này của ông đây là thị trấn cao bồi, tôi mặc thế này cũng chả cần xem thái độ của cô ấy”, về điểm này tôi khá là tán dương cho A Tam. Cho nên mặc dù dưới ánh mắt của đám đông tôi cũng dần dần cảm thấy những thứ trên người thật ngốc thật xấu, nhưng vì người anh em của mình, tôi cũng quyết định lần khởi công tới chúng tôi sẽ mặc nó. Tự mình sắm thì có

quỳ khóc cũng phải tiếp tục mặc.

Cũng may Bill và Jennie không phải là người có kế hoạch chu đáo, suy nghĩ tường tận, bọn họ cũng muốn cố gắng xử lý tốt mọi việc, hai nhóm kết hợp ăn ý, quyết định trưa hôm sau sẽ đi vào. Cho thứ tà ác trong mộng đẹp chìm vào giấc ngủ nghìn thu, để chúng ngủ một giấc no nê.

Ngày thứ hai, tôi và A Tam cũng không lơ là nghỉ ngơi mà cố sức làm quen với môi trường địa lý của thị trấn trên bản đồ địa hình xa xôi của Google. Làm bài tập giống như này thì đúng là lần đầu của chúng tôi. Sau đó suốt từ sáng đến tối, A Tam kéo tôi cùng trải nghiệm cuộc sống của người cao tuổi Trung Quốc. A Tam tìm ra rất nhiều video về cách sử dụng dao, bắt tôi luyện kỹ xảo và toàn bộ các động tác cùng cậu ta.

Không hiểu tại sao từ lần cậu ta bực tức về chuyện của Valeria (thực ra là uống hết cả một chai giấm ghen) thì tôi dường như có chút thay đổi về cách nhìn nhận với cậu ta, ở một số phương diện nào đó bắt đầu tự giác tôn trọng cậu ta hơn. Cho nên, trong suy nghĩ của tôi, thú cưng A Tam đang dần dần biến thành người cộng tác, mặc dù từ đầu chí cuối cậu ta vẫn chỉ là A Tam. Là trước đây tôi sai rồi.

Ánh nắng chiếu vào rèm cửa sổ, gió thổi cây cọ bên ngoài xào xạc. Tôi dụi mắt tỉnh dậy từ giấc mộng. Hừm, hôm nay đích thị là một ngày đẹp để đánh nhau.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, chúng tôi bắt đầu xuất phát hướng về mục tiêu. Thị trấn cao bồi đó ở trong khu rừng cách chúng tôi gần hai tiếng lái xe hướng về phía Đông Nam. Đó là một nơi khá xa xôi, bởi vì gần đó có đầm lầy và rừng rậm ẩm ướt. Chính phủ bang quy hoạch qua quýt một vùng lớn để làm công viên rừng rậm. Do một số diện tích đất của thị trấn vẫn thuộc rừng rậm nên thông với thế giới bên ngoài chỉ dựa vào một con đường cao tốc hoặc một cây cầu lớn, cho nên biên giới khu bảo hộ cũng không rõ lắm. Chúng tôi tiến về phía trước thì đúng là nơi như vậy.

Tôi vẫn luôn nghĩ với khu vực đặc sắc một khi được khai thác hoặc thương mại hóa quá mức sẽ đánh mất đi thứ vốn có của mình. Cũng giống như các du khách muốn xem cao bồi sẽ đến Fort Worth¹, nghe nói ở đó có rất nhiều nông trường có chuồng ngựa và đường phố mô phỏng tỷ lệ 1:1 sẽ giúp du khách trải nghiệm cuộc sống thực tế của

một cao bồi. Một số quận của bang Texas cứ cách năm lại có một buổi cao bồi tuần hành với quy mô lớn. Còn hôm nay, chúng tôi làm thật luôn. Mặc dù thứ trên tay không phải là súng lục mà là con dao bổ dưa, nghe thì có chút dở ông dở thằng, nhưng không phải người bình thường nào cũng được trải nghiệm.

1 Thành phố lớn thứ 5 của tiểu bang Texas và là thành phố lớn thứ 19 của Hoa Kỳ, được biết đến là “Thành phố bò” vì từ hơn 150 năm trước là trung tâm mua bán gia súc lớn ở miền Tây nước Mỹ, nơi đây vẫn còn lưu giữ nhiều văn hóa cao bồi.

Xe từ từ tiến vào khu vực không có nhà dân. Bang Texas mặc dù diện tích lớn, dân số cũng đông nhưng đa số tập trung ở các thành phố lớn như Austin, Dallas và Antonio, còn lại thì cũng chạy tới biên giới với Mexico làm nghề hợp pháp hoặc bất hợp pháp.

Khi người di dân Tây Ban Nha vừa tới, nhìn thấy bình nguyên Texas khắp nơi đều là bò rừng nên muốn đặt cho nơi này một cái tên có liên quan đến bò rừng. Và khi thổ dân da đỏ (Indians) ở đó dùng tiếng địa phương để gọi những người bạn của bọn họ thì những người này lại tưởng rằng Texas là tên của vùng này, cho nên cái tên đó được dùng tới tận bây giờ. Cho nên, khi Texas tự cho mình là bang hữu nghị thì không phải là ý nói khi bạn đang đi trên đường sẽ có người ôm lấy bạn rồi kéo bạn vào nhà họ cho ăn uống vui vẻ đâu.

Cuối cùng, tín hiệu bản đồ vệ tinh bắt đầu yếu đi và có lúc bị mất hẳn, chúng tôi lái xe tới cây cầu xi măng mà Bill và Jennie nhắc tới tối hôm trước. Đây là con đường duy nhất thông suốt giữa đảo đất liền và thế giới bên ngoài bị rừng rậm bao vây. A Tam ngồi trong khoang lái dùng sức đạp chân ga. Qua con sông này là đến lúc chúng tôi giao vận mệnh của mình cho con dao trên tay.

Không biết là do cây cao ngút trời tạo ra cảm giác bức bách hay là do ảnh hưởng tâm lý. Cả người tôi bắt đầu nóng lên, trong lòng từ từ xuất hiện sự khô nóng. Nhưng không giống như những bức dọc trải qua ở Florida mà nhiều hơn là sự phấn khích không rõ.

Mặc dù trước đây tôi học không ít kỹ năng xâm lược công kích, cũng bị không ít sự phụ đánh, nhưng từ nhỏ đến lớn dưới sự quản thúc kỷ luật của quân đội chưa bao giờ dám đánh một trận nhiệt huyết sôi nổi. Sau khi tới Mỹ, do sai sót ngoài ý muốn mà làm một người trừ tà không chính thống cũng không chuyên nghiệp, trước đây đều là cách

đánh vớ vẩn, hoặc là đối diện với kẻ địch mình không sánh nổi, mà chưa từng chính thức có nhiệt huyết quyết chiến lúc bình minh như ở California, bây giờ giống như một chàng trai lập trình viên nghiện máy tính gặp phải học sinh cấp 3 mặc đồng phục thủy thủ... sự so sánh này cũng chưa thích hợp lắm, giống như kẻ nghiện rượu gặp rượu ngon, có chút âm ỉ không chờ đợi nổi.

Không biết tại sao mà trong đầu tôi bỗng thoáng hiện qua một vài bức tranh. Trận đại hỏa ở Bắc Miami, bóng dáng White và Lucifer trong nghĩa trang. Thiên sứ, ác ma và Amy sau khi biến thành quỷ hút máu, và còn hình dáng của Ròng bao trùm trong bóng mờ. Có một số ký ức tôi đã từng trải qua, có một số thì hoàn toàn lạ lẫm nhưng lại dường như quen biết.

Tôi sờ lên cổ mình, bắt đầu cảm thấy sợ. Sau khi bị đánh lén bên ngoài mỏ quặng, tôi luôn sợ hãi bản thân mình một ngày nào đó sẽ bị biến thành bộ dạng như Amy, biến thành quỷ hút máu. Tôi vẫn không dám nói với các thiên sứ và A Tam, luôn cố gắng tự mình quên đi cảnh tượng đó. Thế nhưng ngày hôm nay tôi lại lấy tính mạng của mình đánh cược vào trong trận chiến mới quỷ hút máu này. A Tam, nếu như tôi nhất định phải bị chuyển hóa thành quỷ hút máu, vậy tính mạng con người của tôi sắp đến phần cuối rồi, ngày hôm nay cho dù tôi có chết cũng phải bảo vệ cậu chu toàn. Trong lòng tôi nghĩ vậy. Qua khỏi cầu sẽ tới một lối rẽ gấp, có cái biển rộng, thấp, lạng lã đứng sừng sững bên đường, bên trên vẽ một cao bồi đang nghịch dây cương trên lưng ngựa, sau đó là chữ "Chào mừng tới Rockefeller" bằng tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh. Cảm giác cả thế giới sẽ bị cây cối che lấp sau lối rẽ gấp, tựa hồ vài thước trước mắt sẽ là tận cùng của thế giới.

Sau khi A Tam trả thẳng vô lăng, tôi thậm chí còn có cảm giác tới một thế giới khác. Tôi phải giải thích trước là tôi không có bất kỳ bệnh nào khác. Ở lối ra phía trước trong rừng, cảm giác hoàn toàn giống như một thị trấn cao bồi ngày xưa trong tivi!

Cuối đường nhựa là con đường bùn đất trải cát đá, nơi giao nhau có một miếu thờ màu trắng, lá cờ của bang và tấm biển treo có hàn tên thị trấn đã rách nát thủng lỗ chỗ. Đi về phía trước là con đường chính trong thị trấn. Cửa hiệu lưu truyền lại phong cách đặc sắc của nước Mỹ, chỉ có vài chữ đơn điệu thuyết minh chức năng của cửa hàng

cùng một số áp phích vẽ tay được dán trên góc đường nơi dễ nhìn thấy. Một số cửa hàng lắp cửa gỗ tay co thấp, tôi thật không hiểu được tác dụng của những cái cửa chỉ có thể chặn đến phần eo này, khả năng chỉ có tác dụng ngăn không cho ngựa đi vào.

Mặc dù độ rộng của đường đủ cho một chiếc xe lao băng băng qua, nhưng tôi và A Tam không muốn đánh rấn động cỏ, cũng không muốn phá hoại bầu không khí này, cho nên chúng tôi dừng xe ở vai đường cạnh phía cuối đường nhựa, sau đó mở cốp xe và cắm đủ các loại dao lên người.

Bill và Jennie vẫn chưa đến, hoặc có thể nói ở đây còn có một lối vào khác. Thôi kệ, tôi và A Tam nếu đã đến trước rồi thì làm trận mở màn thôi.

Chân tôi mép trong bên phải dùng băng vải buộc một chiếc gậy gỗ, còn mép trong bên trái buộc một con dao ngắn như ống trúc của Nhật, cạnh sườn là một bảo kiếm dao phay Trung Quốc, tay còn lại cầm bảo kiếm dao bồ dưa, đi từng bước chắc nịch trên đường. Tất cả dao đều được ngâm qua máu người chết. Trong túi áo của tôi và A Tam còn có mấy lưỡi dao cạo được bôi máu cùng hai cái xi lanh thô nhọn.

Đúng chính ngọ, mặc dù quỷ hút máu không thể đi dưới ánh mặt trời nhưng thói quen của bọn chúng là ngủ vào lúc này, cho nên sự đề phòng sẽ rất thấp.

Bên trong nhà ở thị trấn này chính tề ngay ngắn hơn ở thị trấn Virgin, xung quanh đường phố hình vòng cung là dân cư phân bố giống như chiếc bừa chín răng cùng bãi cỏ đồng nội lớn phía sau khu dân cư, nơi xa hơn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng sóng biển.

Chúng tôi đi bộ tầm mười lăm phút nhưng không phát hiện bất cứ dấu vết sinh sống nào của quỷ hút máu, điều này thật khác với tưởng tượng của tôi, giống như đi xuyên thị trấn khát máu phần hoa mà cổ kính. Hơn nữa, tôi và A Tam nhìn đồng hồ, thời gian hẹn sớm đã qua rồi mà Bill và Jennie có vẻ như sẽ không đến, hơn nữa chúng tôi dường như đã đi một vòng xung quanh thị trấn nhưng cũng không phát hiện bất cứ lối vào nào khác.

Có thể nói, ngoại trừ thị trấn với biển rộng mênh mông, phía dưới là vách núi và bị dòng nước chảy xiết tách ra thì chỉ có cây cầu lớn kia là liên thông giữa con đường phải qua với thế giới bên ngoài. Bốn bề

xung quanh không một bóng người, tôi cảnh giác, nói nhỏ với A Tam: “Tôi cứ cảm thấy có gì không đúng, hay là chúng ta quay về khách sạn rồi tính”. Mắt A Tam cảnh giác liếc về căn nhà gỗ hai bên rồi khẽ gật đầu.

Chúng tôi giữ nguyên trạng thái cảnh giác ban đầu, lùi về phía sau từng chút một. Dưới con sóng yên lặng thường là vô số mạch nước ngầm. Chỗ như này bất kể là có người hay không đều không nên ở lâu. Tôi vừa đi vừa nghĩ, có một câu hỏi vẫn luôn hiện hữu trong đầu mà tôi không nói ra được là gì, bây giờ thì tôi đã hiểu. Trong thị trấn này đến cả một con côn trùng hoặc các động vật nhỏ khác gồm cả muỗi tôi cũng chưa nhìn thấy.

Bây giờ là tiết trời xuân đang ấm áp trở lại, mùa này đáng lẽ có rất nhiều muỗi, cho dù cả châu Mỹ có nổi tiếng thằn lằn nhiều, ruồi muỗi cũng không thể hung hăng như ở châu Á và châu Phi, nhưng cũng không thể giống như bây giờ hoàn toàn không có lấy một con muỗi. Càng nghĩ càng thấy không đúng, cứ mau rời khỏi đây là thượng sách. Sau khi tấm biển lối ra thị trấn xuất hiện trong tầm mắt, tôi và A Tam nhìn nhau rồi chạy như điên về phía xe chúng tôi đang đỗ.

Trong nháy mắt, A Tam đang ở ngang vai tôi đột nhiên đẩy một cái từ bên cạnh khiến tôi loạng choạng, suýt nữa ngã xuống đất bị con dao phay của chính mình chẹn vào sườn mà chém chết. Tôi nhìn sang bên A Tam, thấy cậu ta thờ hồng hộc đứng im tại chỗ, sau đó nhặt một viên đá to bằng chiếc đồng hồ đeo tay ném vào khoảng đất trống phía trước.

Với cái động tác này của cậu ta, cuối cùng tôi đã nhìn thấy động cơ của một loạt động tác này. Phía đầu con đường nhựa, giữa hai cây bên cạnh đường có căng một sợi dây cước nhỏ ở tầm thấp hơn đầu gối vài centimet, nếu không chú ý đến nền đường thì khó mà nhìn thấy được.

Thị lực của A Tam thật không tồi, ngoại trừ nhìn thấy sự tồn tại của sợi dây cước, ném đá còn trúng sợi dây đó, khiến từng hồi tiếng nổ vang lên, sau đó bụi đất đá cây cối bay tung mù, cùng tiếng báo hiệu inh màng nhĩ khó mà chịu được.

Vụ nổ đó đã làm xé tan sự yên lặng. Buổi sáng do muốn thể hiện mà đội mũ da bò và đeo kính bảo vệ mắt, bây giờ may mắn có tác dụng, tôi và A Tam nhân cơ hội bụi đất vẫn chưa lắng xuống chạy không

ngừng nghỉ về phía xe.

Quả nhiên, từ trong rừng, đường chính trong thị trấn cùng các con ngõ, nhóm người mặc quần áo đen xì mau chóng xông về phía chúng tôi. Chúng tôi đã bị trúng kế, bị mai phục rồi. Vốn dĩ tôi muốn học Chân Tử Đan vừa hôn gió vừa hét lên với lũ sinh vật bản thiu này “Tôi muốn chém mười kẻ”, bây giờ cùng A Tam tham hại xông lên xe. Tốc độ khởi động đúng là đạt đến mức chuyên nghiệp, sau này không làm người trừ tà thì cũng có thể đổi nghề đi làm ship hàng. Nhưng đã quá muộn rồi, quỹ hút máu đếm không xuể lao nhanh về phía chúng tôi, chắn trước kính và gương, bóng tối tựa hồ sập ngay xuống trước xe. Mặc kệ, tôi đạp mạnh chân ga, như muốn lao ra khỏi khu đó. Nhưng cái bánh xe chết tiệt, lần lượt bị đâm bị cắn rách rồi, đèn cảnh báo áp suất bánh xe hiện chấm than màu vàng sáng lên trên màn hình trung tâm, chúng tôi đã không thể lùi lại.

Quỹ hút máu từ khắp bốn phía bao vây chiếc xe, còn dùng sức ghim chặt xe nguyên chỗ cũ. Bất kể tôi có đạp mạnh thế nào vào chân ga thì cũng khó mà dịch chuyển ô tô đến nửa phân. Khung kim loại của bánh xe do quay gấp mà phát ra tiếng ma sát kim loại đến chói tai. Từ gương chiếu hậu, trong khe hở giữa cơ thể của quỹ hút máu tôi nhìn thấy bánh xe đã cuộn lên bụi đất mù mịt, lũ quỹ hút máu bắt đầu đập kính xe và cửa sổ. Động cơ gầm lên một hồi âm thanh nghe không chút may mắn, đầu xe khẽ rung lên, mấy con quỹ hút máu đang nhe nanh trước kính chắn gió bị nắp capo làm bong, nhảy vội xuống, nắp capo phía trước xuất hiện khói trắng chuyển dần thành màu sậm, xe đã sắp đến giới hạn báo phế rồi.

Trên lối chắn tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đám đông. Tim tôi bỗng lạnh lại. Hóa ra dự cảm như trong phim ban nãy không phải không có nguyên nhân. Bóng dáng nhìn không rõ gương mặt đó, nhưng trong tức khắc đã chộp lại được khí chất đó.

Trong giấc mơ, tôi từng nhìn thấy hẳn đứng cạnh White đã mất.

Chẳng trách quỹ hút máu lại bán mình cho ác ma như vậy, chẳng trách trong thị trấn hoang vu vắng vẻ này lại tụ hội nhiều sinh vật bản thiu như vậy. Bởi vì ma vương địa ngục Lucifer đã xuất hiện rồi.

Mà hai bên phía sau Lucifer rõ ràng là người đồng hành Bill và Jennie mà chúng tôi gặp trong quán bar khi trước.

Cửa xe vang lên âm thanh khốc liệt. Tôi cầm chắc con dao trong tay.